

TAJNÉ DĚJINY JEZUITŮ

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

SVAZEK 7

JEZUITÉ PO PÁDU ŽELEZNÉ OPONY

Působení jezuitského řádu v období od antikomunistické revoluce až po události roku 2007

47. Převrat v Československu, 49. Projekt Evropské unie – svaté Říše evropské, 49. Jezuitský teror v Jugoslávii 1991 – 1995, 50. Jezuitská propaganda, intriky a plány po pádu komunismu, 51. Jezuitské plány s českým státem.

2008

SVAZEK 7

JEZUITÉ PO PÁDU ŽELEZNÉ OPONY

Kapitola 47

Převrat v Československu

47.1 Disidenti a humanisté

Již v roce 1955 napsal exjezuita *Alighiero Tondi* tuto bezesporu zajímavou zprávu: „Úlohou jezuitů a »uprchlíků« (disidentů), kteří jim mají pomáhat, je rovněž připojovat k organizacím pod kontrolou Vatikánu i ty, které se pohybují ve sféře anglosaského vlivu. Cíl Sváté stolice je jasný. Zítřka, až budou smeteni komunisté, převezmou politickou moc v Rusku a v jiných východoevropských zemích nynější »uprchlíci« (disidenti).

Mít je již ode dneška v hrsti zaručuje proto Vatikánu politickou vládu od Berlína až po asijské pobřeží Pacifiku. Z toho je patrné, že Vatikán hraje vysokou hru. Tím snáze pak pochopíme horečné úsilí, které na tomto poli neúnavně vyvíjí.“ (Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 29).

V roce 1955, kdy byla tato informace zveřejněna, tomu mohl sotva kdo porozumět tak dokonale jako právě v naší době, kdy se tato slova naplnila.

Jedno je rozhodně jisté. Vatikán měl už v období studené války jasný cíl: Podchytit východní *komunismus* a přimět ho ke spolupráci, ovšem podle diktátu a představ Vatikánu. Jak citát ukazuje, dostali jezuité pro tento cíl posilu: *Disidenty*. Není proto divu, že všechna *disidentská centra* po celé západní Evropě, dále v USA a v Austrálii byla více či méně v ruce jezuitů (viz také *kapitolu 44.7* nebo *Katolický týdeník, č. 5, 3.2.1991, str. 5* o jezuitovi *Marku Rapperovi*, vedoucím služby Tovaryšstva Ježíšova pro uprchlíky nebo celou titulní stranu v *Katolickém týdeníku, č. 43, 25.10.1998*).

Byly to líhně nových prostředníků, semeniště nových provatikánských sil, vděčných za poskytnutý azyl, za podporu *disidentského hnutí* v socialistickém táboře, vděčných za podporu tisku *disidentské* literatury a za její šíření.

Jeden z českých *disidentů*, dnes oficiální jezuita, později vypráví, že v roce 1989 působili francouzští kněží na *Lyonské teologické jezuitské škole* jako mluvčí komunistických odborů. A to se jednalo o pařížskou smetánku, o „synky z lepších rodin“! *Disident*, který prošel rakouským noviciátem a pak studiem na jezuitských školách v *Rakousku, Římě* a *Paříži*, dále vypráví, že považoval vždy *komunisty* za své úhlavní nepřátele a najednou seděl za stolem s kněžími: „kteří s *komunisty* spolupracovali.“

Článek dále informuje, že jezuité působili jako redaktoři a hlasatelé v *Rádiu Vatikán*. Byli a jsou stále novináři a úředníky. Dodnes pracují také mezi uprchlíky z celého světa, vyřizují povolení k pobytu, vyběhávají exulantům povolení na stavbu jejich modliteben a „kulturních“ stánků. Kancelář těchto jezuitů slouží i nevěřícím. Snaží se zkrátka „pomoci“ všem. V souladu s novými církevními povoleními slouží jezuité dokonce i mše *pod jednou* a *pod obojí* současně. Kromě „pomoci“ *disidentům* se jezuité před *pádem komunismu* aktivně zapojovali do šíření *disidentské* literatury. Zvláště „kolportérovali“ se spisy *V. Havla*. Dnes pracují v náboženských relacích *Českého rozhlasu*, vydávají jezuitský bulletin a starají se o novice studující na univerzitách v *Západní Evropě*. (**Magazín Dnes, 25. dubna 1996, článek: Já jezuita**).

Když si uvědomíme, že také *Pražské jaro 1968* a *Charta 77* bylo hnutí *disidentů* plně spolupracujících s římskokatolickým systémem z celé *Evropy, USA, Kanady* i *Austrálie*, když si uvědomíme, že u vzniku *Pražského jara 1968* i *Charty 77* hráli katolíci svoji roli a že byla pak obě hnutí stabilně s římskokatolickou církví spojena (viz např.: **Katolický týdeník (KT), č. 49, 7.12.1997, str. V; KT, č. 8, 23.2.1997; KT, č. 30, 27.7.1997; KT, č. 13, 29.3.1998; KT, 16.2.1992, str. 1**), pak musíme jednoznačně dojít k závěru, že jezuité velmi dobře věděli, na koho se mají orientovat.

Nepřekvapují nás pak proto ani slova *generála tovaryšstva* z 31. července 1973 ve španělské *Valencii* na 10. výročním mezinárodním kongresu, kde prohlásil, že: „*Musíme být lidmi pro ostatní. Musíme vychovávat lidi, kteří jsou lidmi pro ostatní. Oni musí humanizovat tento náš svět a my je k tomu musíme vychovat.*« *Arrupe laickým členům ve Valencii předložil jádro a hnací motiv svého nového jezuitismu.*“ (**Malachi Martin: Jezuité, str. 415**).

Jaké to je jádro a v čem je jezuitismus nový? Centrem nové myšlenky se stalo podchyťávání *disidentských* organizací, hnutí, center a spolků, jejich infiltrace a nasměrování přesně podle plánu *generála řádu* a *papeže*.

Jaký je hnací motiv? *Pád komunismu* a dobytí *Východního bloku* pro *Vatikán*. *Řím* musí získat zpět své pozemky, budovy, lesy, své podniky a firmy, své řehole, kláštery, zámky, svá panství, která zabral v době inkvizice nebo v době pobělohorské či dostal darem od svých vazalů. Musí být pomstěn za všechna „příkoří“, která mu způsobil *komunismus*. Musí být finančně kompenzován za všechnu dřívější ztrátu.

Plán je jasný. Kdo ho v *Československu* zrealizuje? *Disidenti* a *humanisté*! Kdy bude spuštěn mechanismus likvidující *komunistický* režim? Určitě dříve, než přijde rok 2000. O této době zvratu se vedly několikrát plány. Dohoda mezi *černým* a *bílým papežem* nakonec zněla: „*Posledních deset let 20. století musí už patřit nám*“.

Také jezuitský kardinál *Tomášek* vyhlásil roku 1987 desetileté období pod názvem: „*Desetiletí duchovní obnovy k prohloubení občanských a náboženských dějin vlasti.*“ (**Projev papeže Jana Pavla II. při přiletu do České republiky, Praha, Ruzyně, 25.4.1997; srv. Insegnamenti, XIII., 1, 1990, p. 963**).

Toto desetiletí „duchovní“ obnovy bylo jakousi předzvěstí skutečného, posledního desetiletí 20. století.

V tajné dohodě obou papežů rovněž zaznělo přání USA: „Rozbít sjednocené východokomunistické trhy soběstačné v rámci RVHP a rozbít Varšavskou smlouvu“. A přání Vatikánu nakonc plán zpečetilo korunou: „NATO – věrná armáda papežské stolice musí proniknout do Východního bloku a musí dojít ke sjednocení katolické Evropy. Musí být naplněna středověká idea jediné evropské země se stejnou měnou, stejnými katolickými zákony, stejnými právy pro katolíky, ale žádnými pro protestanty“. Disidenti musí být proto vychováni v rámci prokatolických ideí. Pokud je *disident protestantem*, musí být překonvertován v *ekumenickém* duchu. Jiná cesta neexistuje. Plány obou papežů jsou pro posledních deset let našeho století naprosto nesmlouvavé a jednoznačné.

O tom, že USA řeší záležitosti *disidentů* právě přes Vatikán, hovoří například tato zpráva:

„Americká ministryně zahraničí Madeleine Albrightová vyzvala během své návštěvy Vatikánu 24. března Svatý stolec, aby znovu intervenoval na Kubě za propuštění politických vězňů. Albrightová předložila seznam politických vězňů na Kubě, o jejichž vysvobození usilují USA nejvíce. Poukázala na osud další stovky disidentů, kteří již sice byli propuštěni po žádosti papeže vyslovené během jeho nedávné návštěvy Kuby, ale jsou nadále pod nátlakem. ... Upozornila také Vatikán na »poslední opatření USA v humanitárních záležitostech vůči Kubě, kterými chce Washington zmírnit dopad hospodářského embarga na kubánské obyvatelstvo.«“ (Katolický týdeník, č.14, 5.4.1998).

Přípravy pro události posledních deseti let 20. století se konaly skrytě a ve všech oblastech života Východního bloku. Sotva si kdo v 70. letech například povšiml, že mnohé hospodářské, ekonomické, vojenské a politické smlouvy v celém Východním bloku končily v roce 1990. Pouze několik zasvěcených tušilo, že k obnovení smluv už nebudou vhodné podmínky. Většina však nic nechápala. Plán jezuitů byl utajen poměrně dobře. A Vatikán jako vždy mlčel, neboť on vždycky mlčí právě k těm otázkám veřejného života, u kterých současně v zákulisí vyvíjí vlastní obrovskou destruktivní aktivitu. Je to velmi účinná taktika. Komunistům se zdálo, že Vatikán rezignoval a že už v boji s *komunismem* zkolaboval. Ale bylo tomu jinak. Predátor pouze čekal na nejvhodnější okamžik ke svému skoku na kořist. Jak málo ještě známe Vatikán, a to i přesto, že je tu už tak dlouho!

47.2 Předehra jezuitů

Účelem této knihy není popsat přesný sled všech událostí. Kniha to nedělá ani při popisu světového dění a nebude to dělat ani nyní. Účelem této knihy je zaznamenat souvislosti mezi těmi událostmi a římskokatolickou církví, které vždy v každém století vedly ke změně různých systémů a různým způsobem zasahovaly do dějin jednotlivých zemí a nebo tuto historii přímo utvářely. I v této kapitole si proto budeme všimát hlavně postojů některých politiků, zde konkrétně českých politiků, spojených s událostmi převratu.

Budeme sledovat hlavně politické souvislosti mezi převratem v Československu a církevním děním té doby. Nejvíce budeme citovat zprávy ČTK z oficiálních deníků. Kdo vlastní nejvydávanější deníky z let 1989 až 1991, bude si moci tyto zprávy ověřit. Tím se snažíme usnadnit přístup k informacím, které by jinak zapadly v prachu historického zmatku.

Ideologický náboj, který tehdy (stejně jako dnes, ovšem v jiném duchu) musela mít ČTK v každé informaci, vypouštíme; ignorujeme ho a neuznáváme. Snažíme se zaznamenat vždy to

podstatné. Proto zprávy obsahují jen důležitá fakta, která byla často konzultována i se západními deníky.

Když pročítáme zprávy ČTK od začátku roku 1989, zarazí nás v první řadě početná návštěvnost církevních představitelů *Vatikánu* u českých a slovenských politiků. Podíváme-li se do předchozích let, zjistíme, že právě v tomto roce 1989 se počet církevních *diplomatických návštěv prudce zvýšil*.

Z oficiálně přiznaných témat hovorů mezi českými politiky a církevními hodnostáři lze upozorovat *tlak Vatikánu* na zavedení různých biskupských funkcí a na doplnění církevních prelátů na různá místa po celé republice, nejvíce v *Olomouci, Litoměřicích, Praze, v Bratislavě* a v některých dalších slovenských městech. Delegace *Vatikánu* byla téměř pokaždé vedena *apoštolským nunciem* se zvláštním posláním, arcibiskupem *Franceskem Colasuonnem*, členem řádu tovaryšstva a praktikantem *Loyolových Duchovních cvičeníh*. *Za českou stranu* vedl přijímací delegaci většinou náměstek ministra vlády ČSSR, ředitel Sekretariátu pro věci církevní, komunista i stoupenec církve, *Vladimír Janků*. Rozhovory byly většinou několikadenní a často pokračovaly i na *Slovensku*. (*ČTK, 11. a 13.4.1989*).

Arcibiskup *Colasuonni* byl zkušeným a trpělivým diplomatem, jdoucí vytrvale za svým cílem. Nebyla to náhoda, že byl už dlouho před převratem *Vatikánem* zmocněn k diplomatickému vyjednávání s *Československem*. Měl totiž osobní zkušenosti s československými disidenty a osobně se podílel na různé podpoře a řízení jejich center v zahraničí. O *československou disidentskou otázku* se velmi aktivně zajímal, a to nejen v zahraničí, ale i v přítomnosti české delegace. Proto *ČTK* nezveřejnila z obsahu rozhovorů nikdy nic konkrétního. Kromě otázky *disidentů* a biskupských stolců v ČSSR byla projednávána i otázka *českých a slovenských římskokatolických kněží*, kteří se z různých příčin dostali do zájmu státní tajné bezpečnosti, policie a vyšetřovacích orgánů.

V socialistickém táboře působilo také Sdružení katolických duchovních, *Pacem in Terris*, v ČSR v čele s prelátem *Fr. Vymětalem*. Na tuto organizaci, plnou komunistů, nadával snad každý římský katolík, ale sotva kdo věděl, že právě tato organizace byla tajně *Vatikánem* podporována, neboť to byla další prodloužená ruka jezuitů, i když navenek papež tuto organizaci odmítal a neuznával. Toto tajemství však znali preláti, kteří byli na vyšších funkcích této organizace.

Pro komunistický svět to byla scénérie dokonalé souhry mezi *komunismem* a katolicismem, ovšem pro tovaryšstvo to byla velmi důležitá oblast působení. Zde bylo ukryto mnoho jezuitů, kteří na příkaz *Vatikánu* a *generála* vydávali své spoluvěřící jako obětní kusy tehdejšímu režimu. Byla to vyšší politika a bylo nutné, aby vatikánská delegace měla vždycky v ruce své trumfy a svá esa, aby jimi mohla vládu kdykoliv tlačit a dosáhnout tak svého cíle.

Právě tato oficiální organizace duchovních, *Pacem in Terris*, neuznávaná u prostých katolíků, byla organizací velmi strategickou a důležitou. Největší prospěch z ní měl ovšem *Vatikán*. A jak píše i sám dřívější jezuitský kněz *Rivera*, *Vatikánu* se nikdy nejedná o lidské životy, ale pouze o jeho vlastní cíl. Proto s klidem posílal přes jezuitský řád své vyznavače do komunistických vězení, vodil je na komunistické výslechy, bil je komunistickými pendrekami a rozháněl i jejich pozdější demonstrace. Byl to ve skutečnosti opět veliký podvod, který katolický svět v komunistickém táboře a katolická veřejnost *Západního světa* shtly i s obalem.

Další předehra jezuitů se odehrávala v *ekumenickém* táboře:

„*Předseda vlády ČSSR Ladislav Adamec přijal ve středu předsedu Ekumenické rady církvi v ČSSR, synodního seniora Českobratrské církve evangelické ThDr. Josefa Hromádku. ... Ten informoval předsedu vlády o činnosti Ekumenické rady církvi a ubezpečil ho o podpoře čs.*

církvi procesu přestavby. Předseda vlády zdůraznil, že vláda chce mít dobré vztahy se všemi církvemi a existující problémy řešit cestou otevřeného dialogu.“ (ČTK, 11.5.1989).

Šešli se pánové skutečně jen proto, aby se vzájemně informovali, že existují a že si dávají vzájemnou podporu? Jistěže ne. Pravým důvodem těchto schůzek byla stejná nebo podobná témata, které v dialogu vedly i vatikánské delegace.

Jezuité vedli *ekumenické* církve nejen k náboženské jednotě, ale i k legalizaci v komunistickém táboře. Tento krok byl nutný z toho důvodu, aby tajní prostředníci měli co nejširší pole působnosti a mohli se včas ukrýt, kdyby byli z nějakých důvodů náhle nuceni opustit katolickou základnu *Pacem in Terris*. *Ekumenická rada církví* byla další prodlouženou rukou jezuitů.

Ale byl zde ještě další důvod, proč se *ekumenie* schází s předsedou vlády. *Vatikánu* se přiblížil čas převratu a musel být přesně informován, jaké je postavení nejmocnějších mužů socialistického světa k *disidentům* a jaké stanovisko zaujímají k různým událostem, které z pohledu veřejnosti „náhle a nečekaně“ nastaly. V dubnu byl papež informován arcibiskupem *Colasuonnem* a v květnu *Hromádkou*.

Ani pan *Adamec* však nepatřil k naivním politikům, kteří by se nechali „opít rohlíkem“. Můžeme zavrhnout představu, že z těchto schůzek nabyt předseda vlády přinejmenším tušení, že se chystá v *Československu* vatikánský převrat a *podlomení komunistické moci*? Určitě ne. Jak později uvidíme, jednal v závěru pan *Adamec* vědomě natolik chytře, aby odvrátil hrozbu krvavého převratu a masakru, který dovede *Vatikán* vzbudit v každé zemi bez rozdílu na kulturnost obyvatel. Tohoto nebezpečí si byl předseda vlády určitě velmi dobře vědom. V minulosti pocítilo *Československo* již nejednou krvavý tlak *Vatikánu* a pokaždé šlo o záměry a cíle papežské stolice, včetně roku 1968.

Jak ukazují zprávy ČTK, začali mít vysocí funkcionáři o plánech *Vatikánu* více než pouhé tušení. Jejich podezření se ukázala nakonec jako pravdivá. Motivem jejich podezíravosti však nebyla „láska k českému lidu“, ale především strach o své vlastní „koryto“.

Předseda vlády *Adamec* však nebyl pod vlivem tohoto motivu. Vyjednával a pak v klidu a bez emocí odstoupil. Věděl, že tlak *Vatikánu* je už silnější než jejich moc. Bez výlevů vzteků a nenávisti (na rozdíl od svých politických kolegů) odešel, aby uvolnil cestu *disidentské mašinerii Vatikánu*. Svým přístupem k věci tehdejší premiér *Ladislav Adamec* způsobil, že *revoluce* proběhla bez kapky krve, tedy „*sametově*“. Veškeré ovace však naordinovaně sklidili *disidenti* v čele s *Václavem Havlem*, knězem *Václavem Malým*, knězem *Josefem Hromádkou*, kardinálem *Tomáškem*, knězem *T. Halíkem* a dalšími. Oprávněně? Tito lidé pouze „slízli smetanu“, kterou však vyrobil diplomatický a politický nadhled a klid tehdejšího předsedy vlády.

V červnu přináší ČTK tyto informace:

„*Ve výzvě Několik vět se hovoří o respektování oprávněných požadavků věřících občanů.*“ Celý článek hovoří o hrozbách *Vatikánu* prostřednictvím *Rádia Vatikán*, že nedojde-li k přijetí dokumentu *Několik vět*, a že vypsání požadavky „*nebudou-li plněny, dojde ke krizi.*“ Dál je vysvětleno: „...*Je dostatečně známá výzva k pozvednutí nikoliv Kristova kříže, ale meče, krátce po... rozhovoru státního tajemníka kardinála Casaroliho s prezidentem ČSSR. ...O to právě jde... umožnit některým církevním kruhům, aby se opět staly značnou politickou silou. A stejně jako tomu bylo při politických bojích o majetek a platy kněží, při tak zvaných Nitranských slavnostech ap. v době před Mnichovem, se chtějí stát opět významným jazýčkem na politických vahách. Či dokonce takovým určujícím faktorem, jakým byly v dobách tzv. Slovenského státu. Nejde vůbec o věřící. Ti se mají stát pěšáky v jejich královské hře. Proto před*

více než rokem inspirovaly tyto kruhy vznik i tzv. *Rezoluce moravských katolíků a některé další*, v nichž byly i takové požadavky, ... jako je návrat církevního jmění. Je třeba si připomenout, že ještě před počátkem předmnichovské republiky byla katolická církev v našich zemích největším pozemkovým vlastníkem a jedním z nejvýznamnějších majitelů průmyslových objektů, atd. ...“ (ČTK, 5.6.1989).

Výzva *Několik vět* byla další předebranou *Vatikánu*. Jak článek informuje, byla to věc stvořená a ovlivňovaná více římskokatolickým systémem v zákulisí, než obyčejnými, prostými lidmi. Byl to další kámen jezuitů vložený do mozaiky tehdejší revoluční nálady obyvatelstva. Ta byla totiž neustále živena a udržována v napětí. Jak ukazuje historie, má s tím černý generál již mnoho zkušeností. A obyvatelstvo *Čech, Moravy a Slovenska* nebylo těžké ladit *revolučně* kdykoliv se jim zachtělo. Tohoto fenoménu obyvatelstva žijícího v *socialistickém bloku* využil *Vatikán* dokonale pro svůj účel.

47.3 Hra nabírá obrátek

Než přijel arcibiskup *Colasuonni* na další oficiální návštěvu, odehrálo se v *Prešově* jednání mezi řeckokatolickými a pravoslavnými duchovními představiteli za účasti katolického prešovského arcibiskupa *Nikolaje* o společném užívání některých staveb. Představitelé církví řešili v *Bratislavě* „přetrvávající vzájemné problémy v otázce společného užívání bohoslužebných objektů.“ (ČTK, 12.5.1989).

V *Praze* se nejvyšší duchovní představitelé zajímali o plán *Generalí* a o jeho realizaci. Tento plán zahrnoval rovněž církevní stavby:

Článek: „*Setkání s duchovními*“ informuje, že se primátor *Prahy* setkal s představiteli církví a náboženských společností v *Praze* v *Nové radnici*. „*Pražští duchovní získali informace o aktualizaci Generalí rozvoje hlavního města Prahy do roku 2005 i o přípravě dalších zásadních dokumentů, jež zakládají budoucnost města.*“ ... Primátor „*je seznámil s ekologickým programem... zejména pak s velkými stavbami... v té souvislosti vyslovil podporu opravám historických objektů včetně církevních. Podrobně byly rozebrány i problémy výchovy mladé generace a podíl všech na tomto programu.*“ (ČTK, 17.5.1989).

Jak jsme se také mohli dozvědět z *Rádia Vatikán*, ze *Svobodné Evropy* a od ČTK, došlo současně k propuštění *V. Havla* z vězení na vlastní žádost a na žádost jeho bratra a manželky. Žádosti bylo vyhověno s podmínkou na 18 měsíců (ČTK, 18.5.1989).

„*Ve dnech 19. a 20. května zasedalo v Praze církevní zastupitelstvo... církve čs. husitské. ...Zastupitelstvo se zabývalo podmínkami přípravy církevního sněmu, který se má konat v roce 1991.*“ (ČTK, 22.5.1989).

Všechny tyto informace sledoval *Vatikán* bedlivě a jako první je také vysílal do éteru. Jsou to zdánlivě malé střípky z obrovské plochy dalších informací. Když však uvážíme, že katoličtí duchovní nečiní nikdy nic sami od sebe a že jednají pouze podle instrukcí od svých nadřízených, je jejich zájem o budovy jak na *Slovensku*, tak i v *Čechách* přinejmenším podivný. I tyto informace o budovách a církevním sněmu hned letěly do *Vatikánu*.

Souběžně se zájmem duchovních o „hodnoty socialistické vlasti“ se naplno rozjela akce podepisování prohlášení *Několik vět*. A *Vatikán*, jsa dobře informován, mohl nyní poslat svou další delegaci:

„*V Praze se uskutečnila další jednání ČSSR – Vatikán, která vedl náměstek ministra, ředitel sekretariátu vlády ČSSR pro věci církevní Vladimír Janků a z vatikánské strany arcibiskup*

Francesco Colasuonno. ...Vedoucím vatikánské delegace na oslavách 90. narozenin kardinála Františka Tomáška byl arcibiskup Francesco Colasuonno, který tradičně vede vatikánskou delegaci na jednání s čs. vládní delegací. ...»Měli jsme (v Praze) celkem tři schůzky. Po dubnovém jednání byla čs. strana připravena co nejrychleji výsledky realizovat. Vznikly však... některé komplikace... dohodli jsme se, že bude nejlépe se sejít a osobně věci vyjasnit.« To se koncem června uskutečnilo.“

Článek současně přináší jasný důkaz, že činnost kardinála Tomáška byla vysvětlována jako naprostá harmonie mezi politikou ČSSR a Tomáškovým působením: „*Pan kardinál se rozhodně distancoval od těch, jímž jde nikoliv o víru, ale o její zneužívání k politickým cílům.*“ (ČTK, 6.6.1989).

Ještě patnáct let po revoluci můžeme číst zprávu, že „*se distancoval od Charty 77...a z Vatikánu dostával dlouho jednoznačné příkazy ustupovat režimu. ...Do jaké míry se Tomášek v šedesátých a sedmdesátých letech s komunisty zapletl? Jeho jméno je na seznamech StB. Lidé a historikové nepochybují, že kardinál Tomášek nikoho neudával, ovšem dodnes se prou, jestli spolupráci se Státní bezpečností vůbec vědomě podepsal. Pravdu se možná už nikdy nedozvíme. Jeho podpis pod dopisem, který odsuzoval Chartu 77, je však pravý. ...Kardinálovo odmítnutí Charty zklamalo katolické disidenty. »Na vesnicích byla spousta věřících, kteří se v politice nevyznali. Na tyhle lidi měl kardinál velký vliv a tím, že to podepsal, si většina začala říkat: Aha, ta Charta asi opravdu bude nějaká divná,« říká Marie Rút Křížková, sama jedna z prvních signatářů. Za kardinálem se ještě v lednu 1977 vypravila osobně s vysvětlením, proč je Charta tak důležitá. Byla si jistá, že je Arcibiskupský palác odposlouchávaný a nebude možné mluvit nahlas, proto přišla s dopisem. Tomášek si její slova přečetl, usmál se a řekl jí: »Vy máte pravdu, ale my máme taktiku.«“ (Mladá fronta DNES, 18.11.2004, článek: **Sameťový kardinál František Tomášek, str. 36**).*

Jak ČTK ve svých jarních a letních informacích roku 1989 ukazuje, *Vatikán* předkládá seznam svých biskupů a požaduje jejich jmenování a instalování do svých diecézí. ČSSR nesushlasí s kandidáty *Vatikánu* a nabízí své vlastní. Tím vzniká rozpor a dochází ke zdržování celého jednání, které jde pomalu. „*Normalizace vztahů s Vatikánem*“ by měla být podle *Vatikánu* ukončena *konkordátem*. Výzva **Několik vět** vytváří církevní nátlak na oficiální státní instituce. Celá věc se však řeší z pohledu církve složitě a velmi pomalu. *Vatikán* je nespokojen.

Vl. Janků uvedl: „*Kandidáty předkládá výlučně vatikánská strana na základě svých vlastních šetření. ... jednání brzdí a jejich výsledky někdy i maří zásahy těch zahraničních i domácích sil, jímž nejde o církev, ale o politické zájmy.*“ Zahraniční tisk jednoznačně situaci komentuje jako nátlaky jedné strany a ústupky strany druhé. (ČTK, 4.8.1989)

Je tu dvojí hra jezuitů – hra oficiální, jejímž představitelem je kardinál Tomášek a oficiální zástupce státu *Vladimír Janků*, a hra neoficiální se zákulisní hrou *Vatikánu*. Otec Tomášek velmi dobře věděl, oč tu běží, musel však zachovat před státní správou „*tvář nezaujatosti*“. Zpozadí však přiléval do ohně svůj olej:

„*První místopředseda vlády ČSSR Matej Lúčan přijal v pondělí v Hrzánském paláci v Praze kardinála Františka Tomáška. ...byl oceněn pozitivní vývoj vztahů mezi státem a římskokatolickou církví i mezi vládou ČSSR a Vatikánem. ...M. Lúčan ocenil zájem pana kardinála o současné dění v naší společnosti a řešení otevřených otázek (pozn.: podepisování výzvy **Několik vět** je právě v největším proudu). Byla vyjádřena shoda, ... že je potřebné, aby... všichni naši občané mohli v klidu a pokoji pracovat ve vzájemném porozumění pro dobro všech. M. Lúčan ocenil připravenost kardinála F. Tomáška napomáhat takovému vývoji. Přijetí se zúčastnil ministr kultury ČSR Milan Kymlička. ...Současně byl vyjádřen oboustranný zájem dále pokračovat v konstruktivních rozhovorech.*“ (ČTK, 8.8.1989).

Byl tam kardinál *Tomášek* jenom proto, aby si popovídali o tom, „že je potřebné, aby v souladu s cíli přestavby a demokratizace se dál rozvíjela naše společná vlast ...“? Určitě ne. Co si skutečně povídali, naznačuje oficiální tisk jen velmi vzdáleně a nepřímou.

Celý červen až listopad 1989 jsou sbírány podpisy k výzvě *Několik vět*. Akce jede v srpnu naplno, jak nás neustále informovala *Svobodná Evropa*, *Rádio Vatikán* a další. Nezvyklé je i přijetí kardinála *Tomáška* na tak vysoké státní úrovni. Z historie se můžeme poučit, že se to děje pokaždé, když má církevní hodnostář odevzdat důležité sdělení od *Vatikánu*. Obsah sdělení, jak nám ukazuje další vývoj událostí, je jednoduchý: *Vatikánu* dochází trpělivost.

47.4 Přišel čas činů

Z pohledu *Vatikánu* se to všechno vleče příliš dlouho. Teprve koncem srpna je splněn první z požadavků *Vatikánu* – vysvěcení nových biskupů římskokatolické církve v *Olomouci* a *Litomyšlích*. Světily světicí biskup *Antonín Liška* a pražský arcibiskup *Fr. Tomášek*. Obřadům byla přítomna delegace čs. státní správy v čele s náměstkem pro věci církevní *Fr. Jelínkem* „a někteří významní zahraniční hosté v čele s apoštolským nunciem, arcibiskupem *Franceskem Colasuonnem*. Instalace dvou nových nejvyšších církevních představitelů římskokatolické církve se zúčastnili i zástupci ostatních církví a náboženských společností u nás.“ (**ČTK, 28.8.1989**).

Vatikán však není spokojen s tempem plnění dohod.

7. září tisk ubezpečuje, že vztahy mezi církví a státem jsou nadále posilovány:

„Do úřadu sídelního arcibiskupa a metropolity, primase Slovenské církevní provincie, byl v neděli (10. září 1989) uveden biskup trnavské arcidiecéze *Ján Sokol*.... V čele delegace *Vatikánu* byl kardinál *Jozef Tomko*. Obřadu se zúčastnil také apoštolský nuncius arcibiskup *Francesko Colasuonni*...“ (**ČTK, 7.9.1989**).

Ve *Spišském Podhradí* vysvěcen nový biskup římskokatolické církve *ThDr. František Toundra*. „...Biskupskému vysvěcení byla přítomna oficiální delegace *Vatikánu* vedená kardinálem *Jozefem Tomko*... a přítomni byli také další zahraniční hosté římskokatolické církve.“ Nový biskup uvedl, že bude podporovat dobrou spolupráci mezi církví a státem (**ČTK, 11.9.1989**).

Kromě jezuity *Colasuonniho* se s jeho delegací podívali do republiky další oficiální a tajní jezuité. Podpora dobré spolupráce mezi církví a státem byla sice pro režim potřebná, ale ještě více v sobě obsahovala mnoho utajených myšlenek tak, jak to dovoluje jezuitská zásada o utajení myšlenek. K podivuhodným návštěvám rozhodně patřila návštěva prezidenta církevní nadace *Spojených států amerických*. Tento rabín a tajný prostředník *Vatikánu* s celou skupinou ekumenicky laděných duchovních přijel do republiky se zvláštním poselstvím:

„Přijetí prezidenta církevní nadace USA Členové předsednictva a tajemníci ÚV KSČ *Jan Fojtík* a *Jozef Lenárt* přijali v úterý (19.9.1989) prezidenta církevní nadace USA *Appeal of Conscience*, rabína *Arthura Schneiera*. ...byla objasněna řada otázek týkajících se postavení a činnosti náboženských organizací ve prospěch mezinárodní spolupráce a upevnění míru. ... Skupinu americké církevní organizace přijal týž den i ministr zahraničních věcí ČSSR *Jaromír Johanes*.“ (**ČTK, 20.9.1989**).

Co se odehrálo ihned potom?

Volba dalších biskupů a uvedení do úřadů (**ČTK, 25.9.1989**), (**ČTK, 2.10.1989**). Noví biskupové složili slib věrnosti státu za účasti *Pacem in Terris* (**ČTK, 27.9.1989**). Slib je však pro *Vatikán* oficiálně nepřipustný, a tudíž neplatný.

Vatikán opět není spokojen!

Komunističtí předáci se však domnívali, že to stačí. Heslo o vlku a celé koze chtějí uplatnit při každé volbě biskupa. Trpělivost *Vatikánu* ovšem už došla své hranice. Kdo spouští lavinu končící *pádem komunismu*? Kdo nyní přichází na řadu? Není to opět věrné *Německo*, prodloužená ruka *Vatikánu*?

Co čteme o této době začátku října 1989 v novinách? NSR uvolňuje své diplomatické zastupitelské území *emigrantům z NDR*. Jejich počet je celkem více jak 10 000 lidí (**ČTK, 2.–5.10.1989**).

A co čteme dále? Koncem října a v listopadu opět sílí *emigrace občanů NDR* do NSR (viz tisk z období těchto měsíců).

Přišel čas činů. Jezuité potřebují být v republice nyní ve větším počtu než předtím, ukryti pod oficiální akcí. Příležitost se hned naskýtá: Koná se pravidelný dvouměsíční seminář církve čs. husitské a ostatních církví sdružených v *ekumenickém hnutí* (**ČTK, 12.10.1989**). A dále se dovídáme, že v *Liblicích u Mělníka* se koná za přítomnosti mnoha vědců a činovníků různých církví *Mezinárodní sympóziu křesťanství* (**ČTK, 26.10.1989**).

Obě akce pojímají mnoho „nestranných“ pozorovatelů. A věru, je co pozorovat:

28.10.1989 došlo v Praze k „*pokusy o narušení veřejného pořádku a klidu*“, „*o nepovolené, a tedy nezákonné shromáždění*“ asi 3 000 lidí. Přítomni byli i zahraniční „*narušitelé*“! „*Je slyšet čeština, ale také polština, maďarština, němčina a další jazyky. Několik desítek západních novinářů čeká s napětím na senzaci. ...kdekoliv se objeví větší skupinka lidí, okamžitě tam spěchají s televizními kamerami.*“ (**ČTK, 30.10.1989**).

O sledovanosti akce *Svobodnou Evropou* a *Rádiem Vatikán* není pochyb. Z éteru slyšíme jejich rychlé informace popisující detaily. Sotva začnou mezinárodní akce za podpory *USA*, *Německa* a *ekumenických církví*, schází se dav tisíců lidí, aby vyjádřili svou nespokojenost s režimem. Vystává otázka: Je to stále jen náhoda?

Zdá se, že nikoliv. *Vatikán* si začíná osobovat právo na bývalé *České království*. Pár dnů po demonstraci přináší *ČTK* informace, že 12.11.1989 došlo ke *svatořečení Anežky české Přemyslovny v Římě* za přítomnosti asi 8 až 10 000 lidí z *ČSSR*, kteří odjeli do *Říma* vlaky, letadly a autokary. Ale už 4.11.1989 se v klášteře sv. Anežky konala slavnostní shromáždění na počest *Anežky české* (**ČTK, 2.11.1989**). Shromáždění se konala i mezi *ekumenickými* církvemi pod vedením ThDr. *Josefa Hromádky* (**ČTK, 6.11.1989**).

České státní orgány uvolňují cesty *Vatikánu*. Aktu je přítomna i čs. delegace, a to u obou shromáždění jak doma, tak i v *Římě*. Prohlášení *Anežky* za *svatou* byli přítomni i „*krajané z amerického Texasu, pražský arcibiskup kardinál František Tomášek,...*“ a další biskupové a ordináři z *Čech, Moravy a Slovenska*. S *Anežkou* byl prohlášen za *svatého* i Polák *Adam Chmeliewskij z Krakova*.

Hned od pondělí se v *Římě* uskutečnilo další jednání mezi *ČSSR* a *Vatikánem* (**ČTK, 13.11.1989**). Jednání skončilo 16.11.1989 (**ČTK, pondělí, 20.11.1989**).

Tlak *Vatikánu* se stává náhle silnějším, než režim komunistů předpokládal. V „*rámci dobrých, přátelských vztahů mezi Vatikánem a československou vládou*“ musela čs. vláda cestu do *Vatikánu* uvolnit. A to bylo přesně to, čeho *Vatikán* chtěl docílit. Lidé měli pocítit, že *Řím* je silnější než *komunistický režim*. Euforie z této první prohry čs. vlády neznala mezí. Byl

to čin, kterým *Vatikán* podkopal samotné základy autority komunistů – marxisticko-leninský materialismus. Římskokatolická církev v *Československu* náhle pozvedla svou hlavu, neboť *Řím* již zvedal své drápy k útoku.

Západoněmecké velvyslanectví uvolňuje cestu *východním Němcům*. Aktivně pomáhá červený kříž a řád *Maltézských rytířů* na německé straně. (O *Maltézských rytířích* viz např. **příloha M.F. DNES, 30.4.1997, str. 12 – 14**).

A *Vatikán* se rozhodl udělat další krok, neboť si byl už jistý, že bude harmonogram obou papežů splněn. V *Praze* bylo zahájeno mezinárodní sympóziu mezi firmami a bankami *ČSSR* a *NSR* pod hlavičkou obchodní komory. Přítomno bylo 130 účastníků (**ČTK, 3.11.1989**).

Je to opět náhoda, že *československý bankovní svět* je *Vatikánem*, a to přes svého spojence *Německo*, sondován hned v první linii? Když si připomeneme události, které se okolo českých bank po pádu režimu odehrály a stále odehrávají, musíme dát opět zápornou odpověď: Ne, to není náhoda. To vykazuje plánovitý, organizovaný řád.

15.11.1989 večer začalo synodní shromáždění třetí největší církve v *ČSSR* – církve hutské. I když *ČTK* jako vždy nic neprozradila, přesto můžeme z její zprávy cosi vytušit. Tato silná *ekumenická* církev hodnotí svůj vztah ke státu a ke své staré prosocialistické ústavě. Program naznačuje, že ke změně mocenských pólů dojde již brzy:

„Na programu jednání je i zpráva synodní rady o stavu církve, formování jejího vztahu k našemu socialistickému státu, projednání návrhů na znění některých článků připravované ústavy a navazujícího zákona o postavení církví v naší společnosti.“ (**ČTK, 16.11.1989**).

47.5 Akce jezuitů vrcholí – pád „Mocnářství“

17.11.1989 hlásí *Svobodná Evropa* a *Hlas Ameriky*, že byl při demonstraci lidí zabit student *Martin Šmíd*, což byla, jak se později ukázalo, *kamufláž*. Od tohoto data se stupňují *demonstrace studentů* v počtu více jak 100 a pak 200 tisíc.

21.11.1989, po příletu kardinála *Fr. Tomáška* ze čtrnácti denní návštěvy *Vatikánu* ohledně svatořečení *Anežky české*, dává české arcibiskupství povel k útoku: „*Ostrý tón z arcibiskupství Další den* (21.11.1989) přečetl kněz *Václav Malý před plným Václavským náměstím kardinálovo prohlášení*. »Není možné mít důvěru v takové vedení státu, které není ochotno mluvit pravdu,« vzkazoval demonstrantům *Tomášek*. Mluvil otevřeně o tom, že nad církví dohlíží *Státní bezpečnost*, a řekl, že nemůže mlčet ve chvíli, kdy se lidé sjednotili v mohutném protestu proti bezpráví, které trvalo čtyři desetiletí. Patří vůbec tahle slova tomu umírněnému arcibiskupovi? divili se lidé. *Ostrým prohlášením* byli překvapeni i komunisté. Nebylo to sice poprvé, co od kardinála slyšeli kritiku – v posledních letech a měsících přicházely z arcibiskupství stále častěji dopisy, ve kterých se *Tomášek* stavěl za politické vězně a demonstranty –, ale vždycky to byl člověk, který vážil každé slovo.“ (**Mladá fronta DNES, 18.11.2004, článek: Sametový kardinál František Tomášek, str. 36**).

200 tisíc lidí! To je na *Václavské náměstí* a přilehlé ulice přeci jen už trochu moc. Jsou to největší *demonstrace* od roku 1968. Pořádkové síly násilně zasahují. (Viz tisk z tohoto období a vysílání *Svobodné Evropy*, *Rádia Vatikán*, *BBC*, *Hlasu Ameriky* a dalších západních stanic). Nutno podotknout, že v zástupu *demonstrantů* jsou také někteří církevní hodnostáři a faráři a dále nekonečné řady *katolické* a *protestantské* mládeže. Při těchto bouřích asistovala zvláště římskokatolická církev. Ne náhodou se pak dovídáme z novin následující zprávy:

„*O poslání církvi: Předseda vlády ČSSR Ladislav Adamec v úterý přijal ThDr. Josefa Hromádku, synodního seniora českobratrské církve evangelické a předsedu Ekumenické rady církvi v ČSSR. Během rozhovoru si vyměnili názory na současnou vnitropolitickou situaci v Československu a na poslání církvi v této době.*“ (ČTK, *Středa, 22.11.1989*).

Další prodloužená ruka Vatikánu – českobratrská církev v čele s provatikánským agentem, ekumenikem Hromádkou, koná svou úlohu. ThDr. J. Hromádka seznamuje předsedu vlády s tím, že okolnosti jsou plně na straně „občanů“ – přesněji však prostých Čechů a Slováků ve vleku katolíků z římskokatolické mašinerie a ve vleku ekumeniků. Zájmy všech lidí byly smíchány se zájmy Vatikánu. Zájmy nevěřících se staly pláštěm pro zájmy Říma. Věřící byli promícháni s nevěřícími a všichni byli sjednoceni do kouzelného slova „občané“.

Z jiných zdrojů než z ČTK, a to z církevních stanic *Západní Evropy* také víme, že předsedovi vlády zde bylo navrženo ústy *Ekumenie* odstoupení vlády s poukazem na možnost krvavých akcí při demonstraci. Předseda vlády věděl, že *Vatikán* je toho schopen a diplomaticky přislíbil další kolo jednání a prošetření zásahů veřejné bezpečnosti a pořádkových sil zvláštních jednotek „baretů“ ministerstva vnitra.

22.11.1989 kardinál Tomášek rozehrává další partii s jedním z nejvlivnějších členů KSČ, M. Štěpánem: „*Přišla další událost listopadových dní: setkání a následná slovní přestřelka mezi kardinálem a Miroslavem Štěpánem, v té době jedním z nejvlivnějších členů KSČ. Setkali se ve středu 22. listopadu s tím, že je potřeba organizačně doladit sobotní mši ve svatovítské katedrále, která měla uzavřít svatořečení Anežky České.* »*Oba jsme byli v těch dnech hodně ve stresu,*« vzpomíná dnes Štěpán. »*Jistě že tam nepadala objetí, já jsem to ani nečekal. Tomášek nemohl přece říci, že je šťastný, že se setkal se členem předsednictva ÚV KSČ. Ale pamatuji se, že jsme si připili suchým archivním moravským vínem.*« *Další den si Miroslav Štěpán v novinách pochvaloval, jak si s kardinálem notovali. Jenže odpověď, která přišla z Arcibiskupského paláce, byla tvrdá a potvrdila, že moc komunistů skutečně slábne.* »*Jako pastýř církve se snažím neodmítnout nikoho, kdo mne požádá o rozhovor, setkání s panem Štěpánem však nelze považovat za ten dialog, po němž jsem marně po léta volal.*«“ (Mladá fronta DNES, 18.11.2004, *článek: Sametový kardinál František Tomášek, str. 36*).

Kromě toho přichází ve stejný čas na řadu i *Vatikán* se svými věrnými římskokatolickými prostředníky: „*Předseda vlády ČSSR Ladislav Adamec se v úterý setkal s představiteli studentských, uměleckých a občanských kruhů pražské veřejnosti. ...Setkání se zúčastnili... také Jan Ruml za iniciativní sdružení Občanské fórum.*“ (ČTK, 22.11.1989).

Občanské fórum se stalo hnízdem *Vatikánu*. Jeho zakladatelé byli mimo jiné „křesťany“ také Lobkowiczové (*Lidové noviny, 5.1.1998*). Byla to první „všelidová“ organizace vyslaná k jednání s *komunistickou* vládou. Akce stínových jezuitů v pozadí začala vrcholit. *Demonstrace* přešly do *stávk*y studentů, byly založeny *stávkové* výbory, přidali se herci, zpěváci a další lidé z kulturního života.

25.11.1989 se představitel *Vatikánu* v ČSSR znovu veřejně staví na stranu národa a *demonstrantů*: „*Vlak už byl rozjetý. Všichni se připravovali na sobotu 25. listopadu. Ten den měly na mši do Prahy přijet statisíce katolíků z venkova. Počítalo se s tím, že pak všichni půjdou rovnou na Letenskou pláň. V sobotu dopoledne byla katedrála tak přeplněna, že se tam nedalo dýchat. Lidé stáli i na všech nádvořích Pražského hradu a náměstí před Arcibiskupským palácem se zaplnilo do poloviny. Mše skončila, kardinál se na chvíli odmlčel, a pak promluvil o událostech posledních dnů. Když řekl, že on, kardinál i celá církev jsou na straně národa, začali všichni tleskat, přestože to by se v kostele dělat nemělo. Leckdo si také mohl říct: už bylo na čase. Vztahy Vatikánu s komunisty byly – zvláště během normalizace – až příliš úzké.*“ (Mladá fronta DNES, 18.11.2004, *článek: Sametový kardinál František Tomášek, str. 36*).

26.11.1989, 11 hodin dopoledne, salónek *Obecního domu v Praze*: Setkání a jednání mezi předsedou vlády *Ladislavem Adamcem* a mezi zástupci *Občanského fóra* v čele s *disidentem Václavem Havlem*:

„*Občanské fórum zastupovali vedle Václava Havla, spisovatele a dramatika, prof. Zdeněk Jičínský, odborník na ústavní právo, Milan Hruška, horník, Václav Klaus, ekonom, Alexandr Vondra, mluvčí Charty 77, Petr Čepek, herec, Václav Malý, mluvčí Občanského fóra, Michael Kocáb a Michal Horáček, představitelé iniciativy Most, Martin Mejstřík, představitel pražského koordináčního studentského stávkového výboru.*“ (ČTK, 27.11.1989).

Veřejnost si jistě všimla suverénního vystupování mluvčího, kněze *Václava Malého*, oproti nesmělým výstupům výše citovaných. Kromě jiných *disidentská* delegace požadovala propuštění *Jana Rumla*, šéfredaktora *Lidových novin*. Jako správný římský katolík a obdivovatel jezuitů (viz např. *Příloha Lidových novin, PÁTEK, 6.2.1998*) i on však musí přinést obět utrpení. Je náhle uvězněn, aby mohl mít *Vatikán* v ruce další argument a důvod k tlaku na vládu.

28.11.1989 se odehrává další jednání. Vedle *V. Havla* sedí i církevní představitelé. Jednání se týká složení nové vlády a úpravy budoucího zákona a ústavy ČSSR. (ČTK, 29.11.1989)

Jezuité přecházejí do útoku.

29.11.1989 se setkal *Adamec* s představiteli církvi, „*požádal o podporu úsilí na obnovení pořádku a klidu v zemi, vyzval církevní hodnostáře k předložení návrhů na doplnění vlády ČSSR. ...Přijetí se zúčastnili arcibiskup pražský a primas český, kardinál ThDr. František Tomášek, světitel biskup pražského arcibiskupství ThDr. Antonín Liška, kapitulní vikář římskokatolické církve – diecéze Hradec Králové ThDr. Karel Jonáš, synodní senior Českobratrské církve evangelické, předseda ekumenické rady církví v ČSSR, ThDr. Josef Hromádka, děkan Husovy československé bohoslovecké fakulty, předseda regionálního sdružení křesťanské mírové konference, prof. ThDr. Milan Salajka... profesor teologie ThDr. Luděk Brož, předseda baptistů, ThDr. Pavel Titěra, předseda Rady Církve bratrské, Jaroslav Kubový a člen ústřední rady církve adventistů sedmého dne, ThDr. Oldřich Sládek... Hovořili zejména o záměrech na nové složení federální vlády... Adamec požádal proto, aby i představitelé církvi... předložili vlastní návrhy na doplnění vlády ČSSR.*“ (ČTK, 30.11.1989).

Znovu se musíme ptát: Je to náhoda, že komunistický předák nechává zaznít v *Československu* politický hlas *Říma* a jeho vojska? Jaká „*blahoslavená*“ chvíle pro *Vatikán*! Tehdy ještě nikomu nebylo divné složení katolické a prokatolické komise, která rozhodovala o dalším osudu československého státu.

Po dlouhé době konečně přináší ČTK konkrétnější informaci. Je konkrétní v tom, že seznamuje čtenáře se zastoupením církvi a lidí, kteří byli při jednání, a v tom, že právě tyto horlivé prostředníky *Říma* požádal předseda vlády o návrh na doplnění vlády.

A jaké jsou výsledky?

3.12.1989 je odvolána stará vláda a hned jmenována nová, kde místopředsedou vlády se stal stoupenec *Říma* *Josef Hromádka* (ČTK, 4.12.1989). *Vatikán* položil *komunismus* na lopatky, ale (jak se později ukázalo k překvapení všech) nezabil ho. I s ním má totiž svůj plán.

4.12.1989 podala česká vláda *demisi* a kněz *Václav Malý*, jeden ze zakladatelů Výboru pro obranu nespravedlivě stíhaných (viz *Katolický týdeník, č. 17, 26.4.1998, Perspektivy, str. VII. a str. 12*) předčítá ve shromáždění na *Václavském náměstí* asi ke 300 000 lidí prohlášení o požadavcích *Občanského fóra*. *Občanské fórum* požaduje *svobodné volby* co nejdříve, nejpozději do června 1990.

Pád „mocnářství“ v Československu je ukončen. Není žádných obav, že „sametová“ euforie do června nevydrží. Římskokatolický systém má celou situaci konečně pod svojí kontrolou.

Teprve mnohem později si Český rozhlas dovolil v souvislosti s první návštěvou papeže Jana Pavla II. na Kubě, kam byl pozván *Fidelem Castrem* a jeho komunistickou vládou a komunistickým režimem, poznámku, že je to s podivéním, že papež pozvání od komunistického režimu přijal „přestože se sám významnou měrou zasadil za jeho svržení.“ (*Radiožurnál, 21.1.1998, 12.00*).

Úloha Vatikánu při pádu komunismu ve Východním bloku byla natolik velká, že když papež Jan Pavel II. v roce 2005 zemřel, žádné evropské deníky neopoměly se aspoň krátce zmínit o jeho velikých zásluhách na pádu komunismu ve Východní Evropě a na ovlivnění následných politických událostí. Z českých periodik např.:

„S výzvou, aby papež opustil úřad, vystoupil v německé televizi profesor Hans Küng. Zároveň Svatého otce obvinil, že přivedl církev do krize. Diecézní biskup rottenbursko-stuttgartský, Gebhard Fürst na to zareagoval otevřeným dopisem, v němž Künga obviňuje, že zkreslil vývoj církve za pontifikátu současného papeže a že neuznává, co se za posledních 27 let změnilo k dobrému. Připomněl, že Jan Pavel II. „otřásl Východním blokem“ a přispěl ke konci studené války.“ (*Katolický týdeník, č. 9, 22. – 28. února 2005, ročník XVI., str. 5*).

„Svatý otec dokázal, že stejně jako on je i církev sklonku druhého tisíciletí živá a má autoritu na celém světě. Pomohl svět vysvobodit od totalitního komunismu.“ (*Katolický týdeník, č. 11, 8. – 14. března 2005, ročník XVI., str. 1*).

„Na otázku, jaká papežova aktivita je pro ně osobně nejvýznamnější, odpovídají kněží různě: boj za dodržování lidských práv a snaha o mezináboženský dialog (Václav Malý), důraz na jednotu Evropy a zásluha o pád komunismu (Tomáš Halík) nebo evangelizace národů v Africe a Asii (Jozef Tomko).“ (*PÁTEK, příloha Lidových novin, 25.3.2005, str. 22*).

„...Pohřbu se zúčastní též bezpočet světových vůdců, neboť papež byl považován za jednu z klíčových postav světové scény a muže, který měl velký podíl na pádu komunistických režimů ve východní Evropě.“ (*Mladá fronta DNES, 4.4.2005, článek: Svět přišel o Jana Pavla II., str. A/1*).

„Přestože Ronald Reagan a Michail Gorbačov zcela jistě pomohli ve své době k bezpečnějšímu světu, který vyústil v pád berlínské zdi a následný kolaps komunismu, byl to právě Karol Wojtyła, kdo se obrovskou měrou přičinil o svobodu Východní Evropy. Katolická církev se však podílela výrazně i na demokratizaci autoritativních režimů například v Chile či na Filipínách.“ (*Mladá fronta DNES, 4.4.2005, příloha: Velký papež, str. E/1*).

„Ke vzpomínkám na Jana Pavla II. bude patřit i jeho obraz bojovníka za svobodu, který v dobách studené války pomáhal bořit komunistickou nadvládu ve Východní Evropě. Jeho postavení, ...a zejména pak jeho polský původ znamenaly pro západní mocnosti pomoc v boji proti Kremlu. V Moskvě si toho soudruzi byli dobře vědomi, ale na průběh volby papeže měla KGB přece jen krátké prsty. 16. října 1978 se duchovním a morálním vůdcem většiny obyvatel západního světa stal muž ze země za železnou oponou.“ (*Mladá fronta DNES, 4.4.2005, příloha: Velký papež, str. E/7*).

„Svět se včera rozloučil s Janem Pavlem II., s papežem symbolizujícím víru více než jedné miliardy katolíků i s mužem, který přispěl k pádu komunismu v Evropě.“ (*Mladá fronta DNES, 9.4.2005, str. A/1*).

47.6 První kroky jezuitů a Vatikánu

„ThDr. Josef Hromádka se sešel v pondělí k pracovní schůzce s ústředním ředitelem čs. televize... projednali možnost přístupu církvi do vysílání televize a rámcově se dohodli... že bude vybráno vhodné místo k přenosu půlnoční mše o vánočních svátcích.“ (ČTK, 5.12.1989).

6.12.1989 místopředseda vlády ČSSR Josef Hromádka na základě jednání čs. delegace ve Vatikánu ve dnech 14. – 16. listopadu 1989 a na základě žádosti kardinála Františka Tomáška o urychlené obsazení biskupského stolce *královéhradecké* diecéze pověřil ve středu čs. zastupitelský úřad v Římě operativním jednáním s Vatikánem v této věci. Na polovinu ledna příštího roku je stanoven oboustranně přijatelný termín mezi Vatikánem a čs. vládou dalších jednání o obsazení uprázdněných diecézí. (ČTK, 7.12.1989)

10.12.1989 stávající prezident jmenoval slovenského Mariána Čalfu předsedou Vlády národního porozumění. V této vládě byla jména jako Ján Čarnogurský (římskokatolický aktivní stoupenec papeže – viz např.: *Katolický týdeník*, č. 1–2, *KT*, 13.1.1991, str. 9; *KT*, č. 38, 21.9.1997), Vladimír Dlouhý (absolvent jezuitské katolické univerzity v Lovani v Belgii – viz např. ČTK, 11.12.1989; příloha M.F. DNES, 14.10.1993, str. 17–21) a Josef Hromádka (předseda *ekumenie* a aktivní stoupenec Říma) a další katolíci – například za OF ministr kultury M. Uhde (*Lidové noviny*, 27.1.1998; *Katolický týdeník*, č. 19, 11.5.1997, ve kterém o církevní restituci prohlásil: „Mělo se restituovat vše, co restituovat šlo.“) apod.

Od poloviny prosince se v tisku objevují zprávy o jednání za zavřenými dveřmi. Vatikán nikoho k informacím nepouští. To je základní pravidlo pro úspěšnou manipulaci s prostými, obyčejnými lidmi. Díky svým prostředníkům ve vládě se velmi rychle dostal do tisku, rozhlasu a televize a obsadil rozhodující strategická místa.

Kromě toho si začal Vatikán ústy svých přísluhovačů na všech strategických místech zvat do Československa své chleboďárce.

14.12.1989 přijel Tomáš Baťa (ČTK, 15.12. 1989).

Dne 17.12.1989 jednal předseda slovenského parlamentu v rámci ČSFR a místopředseda vlády ČSFR J. Čarnogurský s rakouským ministrem vědy a výzkumu E. Busekem. Čarnogurský a Busek hovořili o křesťanskodemokratickém založení Rakouska i budoucího ČSSR. Busek stále zdůrazňuje, že je představitelem křesťanské demokracie a navrhuje obdobu *Marshallova plánu*, do kterého by byly zapojeny země sousedící s Rakouskem (ČTK, 18.12.1989). Nezapomeňme, že Rakousko je dalším věrným nástrojem papežské stolice.

Na republiku je znovu dělán tlak Vatikánu ze všech stran a na všech místech. Cíl Vatikánu: Zapojit republiku do *evropské struktury* římskokatolických států a ustanovit *konkordát* mezi Vatikánem a Československem. To předpokládá, aby začali lidé myslet a jednat katolicky a aby zapomněli, že Češi byli z mnohem větší části *protestanti* než katolíci. Jak později ještě uvidíme, to tedy předpokládá nepřipomínat více *středověk*, *inkviziční procesy*, *likvidaci protestantismu* a další *černé stránky* české minulosti.

18.12.1989 se ČTK (již pod nepřímým vlivem římských katolíků) omlouvá Havlovi za článek „Kdo je Václav Havel“.

„V neděli dopoledne se za účasti stávkujících studentů, herců a zástupců OF sloužila v bazilice sv. Markéty v Praze Břevnově mše svatá na památku bolestných událostí 17.11.1989. Shromáždění nadšeně přivítalo pátera Václava Malého. Epištoly přednesli herci Josef Kemr a Radovan Lukavský. V průběhu pobožnosti vystoupil i zástupce stávkujících studentů Šimon Pánek. Řekl mimo jiné, že »17. listopad byl Boží prozřetelností«. V. Malý oznámil, že se od 1. ledna stává administrátorem v kostele sv. Gabriela na Smíchově. Na mši byl citován i dopis,

ve kterém pisatel žádá, aby V. Malý kandidoval do Federálního shromáždění. Na závěr pobožnosti zazpívali shromáždění občané státní hymnu.“ (ČTK, 18.12.1989).

18.12.1989 odlétá J. Hromádka do Říma za papežem. „Cílem jeho návštěvy je projednání návrhů na obsazení biskupských stolců v ČSSR a řešení dalších církevních otázek.“ (ČTK, 19.12.1989).

19.12.1989 Federální shromáždění schvaluje novou vládu (ČTK, 20.12.1989). Tedy vládu plnou přísluhovačů Říma a jeho jezuitů.

28.12.1989 stanul v čele parlamentu slovenský katolík Alexander Dubček a v čele vlády M. Čalfa (ČTK, 29.12.1989).

Kardinál Tomášek se vyjadřuje, že církev zatím neuvažuje o tom, že by mohla vznášet nároky na restituci církevního majetku (ČTK, 30.12.1989), ale již hned v Novém roce ČTK píše:

„Otázky nové koncepce a zásad církevní politiky byly ve čtvrtek na programu porady představitelů všech církví v Československu, která se konala v Praze z podnětu místopředsedy federální vlády Josefa Hromádky. Účastníci porady se zabývali přípravou nového zákona o církvích a náboženských společnostech a o postavení bohosloveckých fakult. Na závěr jednání byly projednávány, kromě jiného, i otázky způsobu a rozsahu restituce některých církevních majetků.“ (ČTK, 12.1.1990).

I po převratu tedy hraje kardinál Tomášek dvojí hru. Jak jinak, když to má ve své morálce. Přeplněn samou radostí z převratu a vděčností, že se toho dožil se neustále obrací k Panně Marii jako k „Ochránkyni země Českých a patronce listopadového převratu.“

47.7 Další kroky po Novém roce 1990

Je uskutečněna první zahraniční návštěva prezidenta V. Havla. Kam jinam než do Berlína a do Mnichova – ke spokojenosti Vatikánu. Oficiálně je euforicky rozjásaným Čechům sděleno: Z důvodu rozvoje bilaterálních vztahů, vzájemné spolupráce a pomoci při demokratických reformních procesech.

Pochopitelně! Znovu je zneužíváno důvěry veřejnosti a její naivity. Opět je využito komunistického vymývání mozků, kdy veřejnost ochotně a bez přemýšlení přijímá všechno, co jí média a mluvčí politiků namluví. Prezident pak jedná s agentem Vatikánu číslo 1 pro Německo, kancléřem Helmutem Kohlem a s dalšími muži a stoupenci Říma (ČTK, 2.–3.1.1990).

Papežská stolice se nemůže zatím příliš viditelně angažovat do politiky v ČSSR. Je tedy nutné jednat přes jejího nejméně spolehlivého prostředníka – Německo. A disidentský prezident, zvyklý ze Svobodné Evropy a BBC spolupracovat, kromě dalších, také s knězi z různých řeholí a s dalšími „křesťany“, se ochotně ve svém politickém kurzu podvoluje a souhlasí. Má popularitu a lidé nic neví o skutečném zákulisí celého převratu. Vatikán plně vsadil na svého budoucího favorita. Jeho humanistické ideály a proslovy jsou přesně to, co nyní v ČSSR potřebuje. Každé jeho slovo jako prezidenta, každý jeho projev v parlamentu a proslov k národu, každé jeho interview působí na lidi jako kouzlo a vyvolává euforii. A tuto humanistickou sílu potřebuje nejmocnější organizace světa proměnit ve svou roušku. Přesně tak, jak to o humanismu přednášel generál jezuitů Arrupe ve Valencii. Nový prezident je miláčkem davu. Nepadne tedy ani stín podezření. Tuší však pan prezident, jakou bude hrát roli?

Spolupráce (vědomá či nevědomá?) prezidentské kanceláře s *Římem* započala velmi brzy. Její výsledky na sebe nenechaly dlouho čekat a dnes už o tajné spolupráci prezidenta s papežem těžko kdo pochybuje.

Rádci prezidenta se stali lidé z různých oborů, např.: *Ivan Medek* (viz např.: ***Katolický týdeník*, č. 49, 7.12.1997; *KT*, č. 10, 8.3.1998; *KT*, č. 40, 4.10.1998**), muž *Říma* – Habsburg *Karel Jan Schwarzenberg*, dále *dr. Špaček* a další (***Radiožurnál*, 21.1.1998, 12.00 a *denní tisk leden až březen 1998***).

Co lze očekávat od čestného hosta zednářské lóže a dnes již pravděpodobně přímého člena a možná i funkcionáře *svobodných zednářů*? Zvláště, když jeho otec *Václav Maria Havel*, byl přímým, aktivním členem *rotariánů* a *zednářské lóže* „28. říjen“ (též *Bernard Bolzano*), což si pokládal za vysokou čest a celý život toužil po tom, aby i jeho děti byly členy *svobodných zednářů* (***Magazín DNES*, 29/2004, str. 23**), na což i mnohokrát silně před dětmi apeloval, aby se stali členy zednářů. Tedy právě té organizace, která je neviditelnými pouty spjata s podsvětím *Vatikánu*. Ví o tom exprezident *Havel*? Uvědomuje si to? Těžko posoudit. Zvláště v prvních dnech porevoluční euforie. Ale pravdou je, že dnes už nikdo z těch, kdo bedlivě sleduje politickou českou scénu, nepochybuje o exprezidentových *provatikánských* krocích a tendencích. Pochvalu za jeho *procírkevní* kroky stejně tak jako za články o jeho až příliš kladném postoji k *Římu* (ač se sám „za praktikujícího katolíka“ oficiálně před veřejností neoznačuje – viz např. ***Katolický týdeník*, č. 17, 27.4.1997, str. 1 a 16**) můžeme najít zvláště v katolických novinách. Například:

„Věřím, že se nám skutečně podaří dále rozvíjet obnovené šťastné vztahy státu a katolické církve.“ (***Katolický týdeník*, č. 15, 14.4.1991, str. 1** o blahopřání prezidenta *V. Havla* kardinálu *Vlkovi* ke jmenování arcibiskupem).

9.5.1991 při udělení ceny *Karla Velikého Václavu Havlovi* v *Cáchách*, předcházela „na přání pana prezidenta slavnostní koncelebrovaná mše svatá v *Cášské katedrále*. *Katedrála* pochází z *Karolínské doby* a bývali v ní korunováni císařové *Svaté říše římské*, mezi nimi i český král a německý císař *Karel IV.* ...Čestným hostem byl i pražský arcibiskup *Miloslav Vlk.* ...Po mši svaté pak následovala v budově staré *cášské radnice* vlastní slavnost předání ceny *Karla Velikého* panu prezidentovi. Zúčastnily se významné osoby politického života *Evropy*: královský pár ze *Španělska* a *Lucemburska*, spolkový kancléř *Kohl* a prezident *BRD* *von Weizsäcker*, francouzský prezident *Mitterand*, zástupce *Severoatlantického společenství* a další vážení hosté.“ (***Katolický týdeník*, č. 22, 2.6.1991, str. 1**).

„Prezident *V. Havel* se 2. února v *Hovorech* z *Lán českého rozhlasu* vyslovil pro to, aby církve byly financovány především z peněz pocházejících z odpisů z daní, ale současně aby dostávaly stálý příspěvek ze státního rozpočtu.“ (***Katolický týdeník*, č. 7, 16.2.1997**).

„Mimochodem nikoli náhodou to byl v poslední době zejména americký prezident *Bill Clinton* a především papež *Jan Pavel II.*, kteří se vřele přimlouvali za *Havlovu* opětovnou kandidaturu, když s nimi prezident toto téma probíral.“ (***TÝDEN*, č. 29, 14.7.1997, str. 32**).

„*Václav Havel* a *Dagmar Havlová* se 2. února 1998 poklonili v doprovodu kardinála *Vlka* ostatkům sv. *Václava* a sv. *Vojtěcha* ve *svatovítské katedrále* v kapli sv. *Václava*.“ (***Katolický týdeník*, č. 7, 15.2.1998**).

„Za *Havlovo* uzdravení se modlí *dalajlama*, papež i kardinál *Vlk*. (ČTK) *INNSBRUCK* – Brzké uzdravení popřál včera prezidentu ČR *Václavu Havlovi* v zatím posledním telegramu zaslaném na *innsbruckou univerzitní kliniku* jeho německý protějšek *Roman Herzog*. *Havel* dostal podobná přání již od desítek politiků a občanů. *Dalajlama* prezidentovi napsal, že se modlí za jeho urychlené uzdravení, totéž mu sdělil i český katolický primas kardinál *Miloslav*

Vlk. Šťastný konec nemoci popřál Havlovi i papež Jan Pavel II., francouzský prezident Jacques Chirac, izraelský prezident Ezer Weizman a další osobnosti. Přání brzkého uzdravení zaslal českému prezidentovi také generální tajemník NATO Javier Solana a ve středu též ministryně zahraničí USA Madeleine Albrightová, rakouský kancléř Viktor Klima a rakouský prezident Thomas Klestil.“ (Lidové noviny, 17.4.1998).

Bezesporu velmi zvláštní. Ač oficiálně nekatolík, koná V. Havel kroky žádané a oblíbené Římem; ač oficiálně není praktikující křesťan (viz také *Stanice Praha*, relace „Hovory z Lán“, 30.5.1998, 16.30), přesto má poctu jako nejlepší a široce uznávaný římský katolík s důslednou podporou Říma!

Zdá se, že je zde politická záhada. Přesto však řešitelná. Mnohé lze pochopit z osobního rozhovoru mezi prezidentem a katolickým teologem T. Halíkem, tajným a dlouhodobým přítelem prezidenta už z dob *disidentství* a zároveň členem jeho týmu.

Při tomto rozhovoru prezident řekl: „...radoval bych se z Tomáše Halíka jako z prezidenta a vím nejméně o sedmi dalších lidech, kteří by mohli být podobně skvělými prezidenty...“ (*Stanice Praha*, relace „Hovory z Lán“, 30.5.1998, 16.30).

Hned v pondělí 1. června 1998 přinesly všechny deníky zprávu o tom, že prezident V. Havel konečně rozproudil diskusi na téma nástupce „*disidentského* prezidenta“. Deníky v reakci na *Hovory z Lán* přinesly více kladného postoje k profesorovi Halíkovi než záporného. Všechny citovaly, že by prezident Havel rád viděl v budoucnu T. Halíka jako českého prezidenta. Avšak ani jeden se nezmínil o kladném postoji a vřelém vztahu katolického profesora teologie k jezuitům. Pouze *Lidové noviny 1.6.1998* oznámily, že je absolventem papežské *Lateránské univerzity v Římě*. Informace dostačující však pouze pro ty, kteří vědí, že tato univerzita je plně ovládána a řízena jezuiti a že na ní (kromě několika dalších) učí v každé době největší jezuitské špičky (viz např. *spisy A. Riveryho* nebo *A. Tondího*).

Kdo však poslouchal v televizi rozhovor mezi profesory *Bělohradským* a *Halíkem*, nemohlo mu uniknout, že kněz *Halík* sám prohlásil, že je absolventem *Duchovních cvičení* pod vedením „*jednoho jezuitu*“ působícího v té době tajně v *NDR (ČT 2, pořad od 22.00 hod. „Pro a proti“, 9.6.1998)*.

Rozřešení politické záhady okolo jména *Václav Havel* nabírá obrátek, když se podíváme do *Katolického týdeníku, č. 26, 28.6.1998*, do přílohy *Perspektivy, str. VIII.*, kde je „starost“ katolíků o osud následovníka českého prezidenta vyjádřena článkem „*Kdo po Václavu Havlovi?*“

Určitě také není náhodné, že *Lidové noviny*, v příloze *PÁTEK, str. 6–7* přináší týden předtím článek o „*budoucím prezidentovi(?)*“ T. Halíkovi, který však důsledně zakrývá jakékoliv sympatie a příslušnost pátera *Halíka* k jezuitům.

Vraťme se však k počátku nové vlády a k jejím prvním strategickým krokům roku 1990:

Hned od 1.1.1990 vstoupil v platnost nový zákon o bankách, bankovníctví a spořitelnách na základě tržního hospodářství a peněžního trhu. Hlavní, ústřední bankou se stává *Státní banka československá*.

Na svém prvním zasedání rozhodla vláda ČSSR dne 18.1.1990 „*obnovit diplomatické styky se Svatou stolicí na úrovni velvyslanectví*“ a dále rozhodla, že „*Urychleně bude vypracována koncepce přístupu ČSSR k evropské integraci.*“ (*ČTK, 19.1.1990*).

Větší rychlost ve všech výše uvedených krocích být už ani nemohla.

Další zprávu přináší ČTK o tři dny později: Papež *Jan Pavel II.* přislíbil návštěvu v *Praze, Velehradě* a *Bratislavě* ve druhé polovině dubna (**ČTK, 22.1.1990**). Návštěva je sice ještě daleko, ale papež už sonduje přístup české vlády a majetkového úřadu k následující žádosti:

„*Nezávislá iniciativa České děti se obrátila na vládu ČSSR dopisem, ve kterém žádá o navrácení státního zámku Orlik svému majiteli, knížeti Karlovi Janovi ze Schwarzenberga.*“ České děti nazývají tohoto habsburského knížete „*Jeho Jasnost kníže Karel Jan ze Schwarzenberga.*“ (**ČTK, 23.1.1990**).

A další zájem církve o majetek na sebe nenechá dlouho čekat. 23.1.90 V *Ostravě KNV* rozhodlo o navrácení některého církevního majetku *salesiánům*. Předání kostela bude provedeno včetně úprav na státní útraty. Těchto objektů bylo víc. (**R.P., 24.1.1990**)

„*Do pátku je hostem arcibiskupa olomouckého... papežský nuncius se zvláštním posláním arcibiskup Francesco Colasuonno. Účelem vatikánské návštěvy je především bližší poznání olomoucké arcidiecéze, která má 731 farností a patří k největším v Evropě.*“ (**ČTK, pátek, 26.1.1990**).

Proč jde církvi o budovy v první řadě? Důvod je zcela jednoduchý. Tovaryšstvo Ježíšovo potřebuje získat budovy pro své noviciáty, stejně tak jako ostatní řády, ale jezuité a projevitské řády nejvíce. Kromě toho potřebují obnovit své školy, semináře a přidružit se ke všem univerzitám a vysokým školám, zvláště humanitních oborů. Proto ten boj o církevní budovy v první řadě. Pak přichází na řadu boj o lesy, pole, zahrady, stavební pozemky apod. (viz např.: **TÝDEN č. 6, 5.2.196, str. 24**).

Hned začátkem ledna 1990 došlo také k jednání rady RVHP, na které byli přítomni představitelé vlád *Marian Čalfa, Václav Klaus, Vladimír Dlouhý* a další (viz tisk z té doby). Při tomto jednání *Vladimír Dlouhý* podle novinových a rozhlasových signálů inicioval podání návrhu na zrušení RVHP, i když před tím delegace prohlásila, že nic takového činit nebude. Okolnosti při jednání šly ovšem jiným směrem. Pod zrušením RVHP je jeho podpis (**příloha M.F. DNES, 14.10.1993, str. 16** a dál).

24.1.1990 podalo *Československo* žádost o vstup do světové banky, aby se znovu mohlo stát členem Mezinárodní banky pro obnovu a rozvoj ve *Washingtonu*. Předpoklad schválení – do září 90 (**ČTK, 26.1.1990**). I zde si *Vatikán* prostřednictvím svých amerických jezuitů přichystal pevné síť.

Na *Slovensku* se v lednu formuje nadnárodní, nadnáboženská, nadpolitická a nadrezortní instituce – *Maticе slovenská* „*integrující všechny zdravé síly slovenského národy doma i v zahraničí a upevňující jejich povědomí.*“ (**ČTK, 31.1.1990**).

Vidíme v tom ozvěnu bývalého slovenského jezuitismu? Dnes má již zabarvení *New Age* přesně tak, jak to žádá trend tajných jezuitských špiček po celém světě.

Od soboty do neděle 21. až 22. dubna 1990 se uskutečnila návštěva papeže v *Praze, Olomouci* a *Bratislavě*. Účastní jsou kromě jiných i prezident *V. Havel*, kardinál *Tomášek*, arcibiskup *Agostino Casaroli* (tohoto italského jezuitu určeného pro *disidentskou* otázku ve *Východním bloku* vystřídal po jeho červnovém úmrtí v roce 1998 /jak nás informuje **Katolický týdeník, č. 47, 22.11.1998/** jezuita a kardinál *Joseph Ratzinger*, nejvyšší hlava *Kongregace pro nauku víry* – tedy *inkvizičního úřadu*), dále *Tomko Colasuonno* a ještě dalších 300 osob z celého dění v ČSSR, včetně obou vlád. V projevu k *Praze* papež mimo jiné řekl:

„*Jednotná Evropa, Evropa od Atlantiku až po Ural, není už jen snem, není utopickou vzpomínkou na středověk. Právě naše dny dokazují, že se stává znovu realitou před našima očima.*“

Evropa, zraněná v důsledku válek a poválečných úmluv rozdělením, které ohrožovalo svobodný rozvoj a práva národů, hledá cestu k nové jednotě.“ (ČTK, 23.4.1990).

Kdo tedy již od středověku stojí za jednotou evropských států – za dnešní *Evropskou unií*? Slova papeže *Jana Pavla II.* dávají jasnou odpověď: *Papežství!* (Viz také **kapitola 45.16 v 6. svazku**).

Kolik je v těchto slovech přetvářky a nebezpečí pro český a slovenský národ. V té době to však ještě nikdo netuší. Není pochopeno, že se zde jedná výhradně o katolickou jednotu! Není chápáno, že se zde jedná výhradně o katolický svobodný rozvoj a o katolická práva národů. Teprve o osm let později můžeme vidět a chápat trochu víc. Můžeme už zřetelněji pozorovat, jaké pozadí jednotné *Evropy* ve skutečnosti je a kam jsme doopravdy pozváni. Je to bývalá římskokatolická velkoříše s jednotným vatikánským systémem moci. Moci evropských vysoce postavených jezuitů. A *České republice* se naskytla ta „čest“ a možnost se do tohoto spolku křížáků dostat na základě papežova pozvání již při jeho první návštěvě v dubnu 1990.

Toto skryté, neoficiální pozvání bylo *československou* vládou přijato. Ale muselo se uskutečnit ještě něco, bez čeho není k papežskému uskupení států připuštěn ani jeden jediný stát, a to *zasvěcení Panně Marii* – právě tomuto *okultnímu symbolu Evropy*, kterou dnes, na začátku 21. století nazývají mimo jiné také *Matkou Evropy, Královnou nebe a země, Královnou církve, Královnou míru, Královnou apoštolů, Královnou Evropy, Matkou jednoty, Matkou jednoty křesťanů, Ženou eucharistie, Královnou moudrosti, Královnou rodin* apod.

Toto zasvěcení proběhlo na *Velehradě* 5. července 1993 (viz např. ***Katolické noviny*** a ostatní média z té doby), kde i kaplan je dnes jezuitou (***Katolický týdeník, č. 20, 17.5.1998***) (Od 1. března 2003 nastoupil na *Velehrad* jako kaplan další jezuitský kněz P. *Antonín Krejčířík* (1933), dosavadní farář v *Bruntálu* a P. *Petr Přádka* (1961) – dosavadní superior jezuitské komunity v *Praze* a rektor tamního kostela sv. Ignáce – byl jmenován k 1. dubnu 2003 novým farářem na *Velehradě* a zároveň superiorem tamní jezuitské komunity) a kde se každoročně konají *ignaciánská Duchovní cvičení (exercicie)* pod pedagogickým dozorem jezuitů. Např. v roce 2005 to bylo od 1. dubna do 25. června 2005 v poutním a exercičním domě *Stojanov* s jezuitskými knězi: P. *J. Čuprem* SJ, P. *J. Hladišem* SJ, P. *S. Peroutkou* SJ, a dalšími (P. *M. Filipem* OP., mons. *J. Šichem*, mons. *J. Mikuláškem*, P. *F. Petrikem* a P. *V. Slamečkou*) a od 2. června do 16. července 2005 bylo pokračováno v *Českém Těšíně*, v exercičním domě *Tovaryšstva Ježíšova* pod instruktáží jezuitů: P. *J. Čupra* SJ, P. *M. Glasera* SJ, P. *P. Koudelky* SJ a P. *R. Kunerta* SJ.

A nic tehdy nepomohly protesty nevěřících lidí: Jak to, že si církev římskokatolická osobuje právo *zasvěcovat republiku Marii*, když s tím souhlasí jen katoličtí věřící, a ne ostatní „křesťané“? Jak to, že si tato církev osobuje právo mluvit a jednat jménem i nevěřících? Jak to, že si církev římskokatolická drze přivlastňuje právo na vlastnictví *České republiky* a jedná tak, jako kdyby jí patřila celá země včetně jejích obyvatel?

Tyto protesty ovšem nic nepomohly a nepomohou, protože to bylo podporováno vládou a prezidentem a protože si katolická církev dělá vlastnický nárok na *Čechy a Moravu* z důvodu restitucí. A co patří římskokatolické církvi jakékoliv země, je výsostným majetkem v první řadě *Vatikánu*, a pak teprve toho státu. Z tohoto drzého titulu si tedy církev dělá v *Čechách* co chce, majíc k tomu dokonce plnou podporu a souhlas provatikánské vlády, dále prokatolického prezidenta a úřadů, a to i nyní, v roce 1998.

Tato situace se pochopitelně nezmění do té doby, dokud budou u moci právě ti, kteří jsou veřejní přísluhovači *Říma*, i ti, kteří ho tajně podporují. *Zasvěcení okultnímu symbolu sa-*

tanské moci – Panně Marii je však velmi nebezpečná duchovní i politická věc. Může skončit krveprolitím v zemi.

Vzpomeňme si také, jak po *pádu komunismu* páter *Tomášek* pronášel děkovnou modlitbu, při které *děkoval právě Panně Marii* za „zázrak“ *pádu komunismu* a že to je „výhradně *zásluha Panny Marie, že padl komunismus*“ a že národ může být za to vděčen pouze „*jí samotné*“. Vzpomeňme si také, jaký vztah má jezuitský řád k *Panně Marii* a co všechno jsme si již o tomto symbolu řekli a bude nám jasné, proč právě *Tomášek* tuto děkovnou modlitbu pronášel.

47.8 Dva důležité zákony a majetkové nároky římskokatolické církve

Dalším rychlým krokem *české vlády* bylo vydání *Zákona* číslo 298 (298/1990 Sb) o *úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého* ze dne 19. července 1990, kterým bylo římskokatolické církvi odevzdáno veliké množství klášterních komplexů z celého tehdejšího *Československa*. Jeden klášterní komplex může mít i více než deset samostatných budov. Ke každému klášteru se váže mnoho různých pozemků: stavební pozemky, různé parcely, zahrady, sady, lesy a polnosti. To všechno je součástí klášterního komplexu a to všechno také bylo tímto *Zákonem* církvi odevzdáno.

Co přesně církve dostala, řeší příloha číslo 1 a číslo 2 k tomuto *Zákonu 298*. Výpis majetku je tak rozsáhlý, že v příloze číslo 1 zabírá 10 stran formátu A4 popsaných drobným písmem. Celý *Zákon č. 298* leží na stranách 1070 až 1080 *Sbírky* z roku 1990.

V rozsáhlosti ovšem více tento zákon předčil „Doplňek“ číslo 338 (338/1991 Sb), *kterým se mění a doplňuje zákon č. 298/1990 Sb., o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého* ze dne 18. července 1991. Jeho příloha číslo 3 zabírá plných 20 stran stejného formátu a cituje další množství církevních komplexů odevzdaných římskokatolické církvi.

Oba *Zákony* se dotýkají výhradně římskokatolické církve a neřeší majetkové záležitosti *nekatolických a protesitantských* církví.

Velká většina českých občanů si dodnes myslí, že římskokatolická církev (neboť stále křičí po majetku) ještě nic ze státního majetku nedostala a že všechny církevní památky jsou stále ještě v rukou státu. Média tuto domněnku v žádném případě nevyvracejí a mlčky k této falešné představě *Čechů* i *Slováků* přihlížejí. Je to součástí vysoké hry římskokatolických a jezuitských prostředníků, aby si veřejnost stále myslela, že stát je nepřející a anticírkevní instituce a že je tudíž spíše na straně proticírkevní veřejnosti než naopak.

Je až s podivem, s jakým přesvědčujícím tónem si jeden z nejvyšších církevních činovníků, kardinál *Vlk*, který je nejvyšší hlavou české, a dokonce i celé evropské biskupské pospolitosti, neustále stěžuje na špatné poměry mezi církví a státem. Jak nás informuje tisk, rozhlas, televize i katolická periodika, není opomenuta ani jedna příležitost, aby na otázku o vztahu mezi církví a státem nezaznělo z jeho úst něco negativního, například:

„*Při audienci biskupů České republiky dne 14. září pozdravil Jana Pavla II. předseda ČBK, kardinál Miloslav Vlk: »Svatý otče, ... vždy nás oslovuje, ať již při osobních setkáních nebo při společných kontaktech, Váš zájem nejen o náboženskou situaci v naší zemi. Víme, že pečlivě sledujete i vývoj vztahů mezi církví a naším státem. Musíme, bohužel, konstatovat, že přes dílčí kroky se za devět let po pádu totalitního režimu nepodařilo – na rozdíl od jiných postkomunistických zemí – uspokojivě pokročit na cestě vyřešení vzájemných vztahů, navzdory*

Vaší výzvě k sestavení smíšené komise. Minulé vlády, bohužel, tuto nabídku nepřijaly. Doufáme, že se současná vláda v řešení těchto záležitostí podaří pokročit,«...“ (Katolický týdeník, č. 39, 27.9.1998, str. 3, „Ad Limina Apostolorum“).

Je tudíž velmi užitečné podívat se na přesné znění obou prvních zákonů upravujících majetkový vztah mezi církví a státem, abychom viděli, jak hluboce se veřejnost mylí a jak je stále ze strany církevních tvrzení oklamávána:

„Strana 1070 Sbirka zákonů č. 298/1990 Částka 47

298

Z Á K O N

ze dne 19. července 1990

o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací

a arcibiskupství olomouckého

K nápravě křivd způsobených řeholním řádům a kongregacím v padesátých letech, zejména protiprávním odnětím jejich nemovitého majetku se Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky usneslo na tomto zákoně:

§ 1

(1) Nemovitý majetek uvedený v příloze č. 1 tohoto zákona se prohlašuje ke dni účinnosti tohoto zákona za vlastnictví jednotlivých řádů a kongregací.

(2) Nemovitý majetek uvedený v příloze č. 2 tohoto zákona se prohlašuje ke dni účinnosti tohoto zákona za vlastnictví arcibiskupství olomouckého.

§ 2

Dnem účinnosti tohoto zákona zanikají nároky příslušných řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého vůči dosavadním vlastníkům a uživatelům majetku uvedeného v § 1 na náhradu škody a neoprávněného majetkového prospěchu, včetně nároků na úhradu nájemného, pokud vznikly v době od 1. ledna 1950 do dne účinnosti tohoto zákona.

§ 3

(1) Spory z uplatňování tohoto zákona rozhodují soudy.

(2) Orgány geodézie provedou zápisy změn vlastnických vztahů vyplývajících z tohoto zákona.

§ 4

Vyklizení nemovitého majetku uvedeného v § 1, pokud slouží k poskytování služeb zdravotnických nebo sociálních anebo pro školství nebo kulturní či osvětovou činnost, se lze domáhat jen po předchozím souhlasu orgánu stanoveného zákony národních rad.

§ 5

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Havel v.r.

Dubček v.r.

Čalfa v.r.“

„Strana 1554 Sbírka zákonů č. 338/1991 Částka 66

338

Z Á K O N

ze dne 18. července 1991,

kterým se mění a doplňuje zákon č. 298/1990 Sb., o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého

Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky se usneslo na tomto zákoně:

Čl. I

Zákon č. 298/1990 Sb., o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého, se mění a doplňuje takto:

1. § 1 se doplňuje o odstavce 3 a 4, které zní:

»(3) Nemovitý majetek uvedený v příloze č. 3 tohoto zákona se prohlašuje ke dni 1. srpna 1991 za vlastnictví jednotlivých řádů a kongregací.

(4) Za vlastnictví jednotlivých řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého se ke dni účinnosti tohoto zákona prohlašuje též movitý majetek, který byl ke dni 10.4.1950 umístěn v nemovitostech uvedených v přílohách č. 1 a 2 zákona č. 298/1990 Sb. a v příloze č. 3 tohoto zákona, pokud existuje a je známo, kde se uvedený movitý majetek nachází.«

2. Dosavadní text § 4 se označuje jako odstavec 1 a doplňuje se novými odstavci 2, 3 a 4, které zní:

»(2) Ustanovení odstavce 1 platí obdobně pro nemovitý majetek uvedený v § 1 odst. 3, pokud slouží pro potřeby archivnictví.

(3) O vyklizení nemovitého majetku uvedeného v § 1 uzavrou řeholní řády a kongregace s dosavadními uživateli nemovitostí, kteří je užívají k účelům uvedeným v odstavcích 1 a 2, dohodu. Nedojde-li k této dohodě, vzniká řeholním řádům a kongregacím nárok na vyklizení nemovitostí uvedených v přílohách č. 1 a 2 zákona č. 298/1990 Sb. a v příloze č. 3 tohoto zákona, které slouží k účelům uvedeným v odstavcích 1 a 2 tohoto zákona, po uplynutí deseti let ode dne účinnosti tohoto zákona. Uzavření dohody o užívání bytů a nebytových prostor se řídí ustanoveními občanského zákoníku, zákona o nájmu a podnájmu nebytových prostor a předpisy souvisejícími. Tento závazek přechází na všechny další vlastníky v uvedené době.

(4) Nedojde-li k dohodě o výši nájemného a podmínkách jeho placení mezi dosavadními uživateli nemovitostí, kteří je užívají k účelům uvedeným v odstavcích 1 a 2 tohoto zákona, a řeholními řády, kongregacemi a arcibiskupstvím olomouckým, rozhodne o výši nájemného příslušný orgán státní správy podle obecně platných cenových předpisů.«

Čl. II

V příloze č. 1 k zákonu č. 298/1990 Sb., o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého,

v části –Mužské kláštery ve Slovenské republice

Společnost svatého Františka Saleského

(salesiánů) – slovenská inspektorie

položka č. 44 Řeholní dům salesiánů Žilina

první řádek zní:

»pozemky č.k. 4437/4 stavební plocha«.

Čl. III

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. srpna 1991.

Havel v.r.

Dubček v.r.

Čalfa v.r.“

19. července 1990 tedy římskokatolická církev dostala první část a 1. srpna 1991 pak druhou část majetku. O kolik církevních komplexů se jednalo a kolik řeholních řádů a kongregací se o ně rozdělilo se dozvíme, když si přečteme celkem třicet stran všech tří příloh. Jednotlivé údaje jsou shrnuty do následující tabulky, zvláště pro Českou republiku a zvláště pro Slovenskou republiku:

ROK	Počet klášterních komplexů odevdaných mužským řádům a kongregacím v ČR	Počet klášterních komplexů odevdaných ženským řádům a kongregacím v ČR	Počet klášterních komplexů odevdaných mužským řádům a kongregacím v SR	Počet klášterních komplexů odevdaných ženským řádům a kongregacím v ČR
1990	35	22	11	4
1991	51	62	28	52

ROK	Počet druhů mužských řádů a kongregací v ČR	Počet druhů ženských řádů a kongregací v ČR	Počet druhů mužských řádů a kongregací v SR	Počet druhů ženských řádů a kongregací v SR
1990	13	16	4	2
1991	17	22	17	21

Z tabulek jasně vyplývá, že mužské řády a kongregace v *Československu* dostaly celkem 125 obsáhlých církevních komplexů a ženské řády a kongregace v *Československu* dostaly celkem 140 rozsáhlých církevních komplexů. Tedy dohromady 265 klášterních komplexů, o které se už krátce po převratu podělilo nejméně 34 druhů mužských řeholí a nejméně 43 druhů ženských řeholí z celého *ČSR*. Nezapomeňme, že se nejedná vždy o jednu budovu, ale že jsou i takové případy, kdy klášterní komplex má přes deset budov. O pozemcích příslušejících těmto budovám ani nemluvě.

To potvrzuje i pražské arcibiskupství, když píše: „2. *Aby řeholní řády mohly existovat, bylo jim v počátečním nadšení v letech 1990 – 91 vráceno zákonem č. 298/90 Sb. 35 mužských a 21 ženských klášterů a č. 338/91 Sb. 51 mužských 62 ženských klášterů, celkem tedy 169 a také budova bohoslovecké semináře v Olomouci. Zničeným klášterům však nebylo dáno i přes restituční euforii žádné zázemí, takže rekonstrukci dělaly s trochou podpory státu a s velkou*

pomocí ze zahraničí.“ (<http://specprf.cuni.cz/dokument/jednani.htm>, *Přehled o jednáních mezi státem a církvemi během let 1990 – 1998, také na: <http://www.arcibiskpraha.cz/>*).

Varující je také počet různých druhů mužských a ženských řeholí, které se během jednoho roku prudce rozrostly. Nejvíce na *Slovensku*. Každý řeholní druh má však pod sebou mnoho řádových poboček v různých městech a provinciích (krajích nebo okresech).

Pokud tedy hovoříme o druhu řádu, pak musíme mít na paměti, že jmenujeme současně i pět nebo více řádů stejného jména sídlících každý v jiném kraji nebo městě. Proto počet druhů řádů neznamená úplný výčet všech řádů působících v *Čechách* a na *Slovensku*, ale je to vždy jen jejich jeden jediný konkrétní zástupce. Ovšem ani tento seznam jednotlivých druhů řádů není úplný. Příloha číslo 1 a 3 zachycuje pouze ty druhy řádů, které od státu něco dostaly. Druhy řádů, které v roce 1990 a 1991 nic nedostaly, zde jmenované nejsou.

V *Čechách* v roce 1990 a 1991 patří k mužským řeholím například: Řád sv. Benediktina, Řád bratří kazatelů (dominikánů), Řád Menších bratří (františkánů, minoritů, kapucínů), Řád křížovníků s červenou hvězdou, Kongregace Bratří Nejsvětější svátosti (petrinů), Řád premonstrátský, Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele (redemptoristů), Salesiáni Dona Bosca, Tovaryšstvo Ježíšovo, Řád premonstrátů, Řád sv. Augustina, Řád cisterciácký.

K ženským řeholím patří v roce 1990 a 1991 například: Institut Blahoslavené Panny Marie (anglické panny), Kongregace milosrdných sester sv. Karla Boromejského, Řád cisterciáček, Řád Bosých Karmelitek, Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje, Kongregace Dcer Božské lásky, Kongregace Dcer Nejsvětější Spasitele, Česká kongregace sester dominikánek, Kongregace školských sester de Notre Dame, Kongregace chudých školských sester de Notre Dame, Kongregace sester Třetího řádu sv. Františka pod ochranou Rafaela, Kongregace sester Neposkvrněného početí Panny Marie Třetího řádu sv. Františka, Kongregace milosrdných sester Svatého Kříže, Kongregace sester služebnic Neposkvrněného Početí Panny Marie, Kongregace školských sester řádu sv. Františka, Kongregace Sester Premonstrátek, Kongregace Šedých sester Třetího řádu sv. Františka, Kongregace Milosrdných sester sv. Vincence de Paul, Řád sv. Voršily Římské unie, Kongregace sester Těšitelek Božského Srdce Ježíšova.

O řádu jezuitů se zmiňuje např. český časopis *Jezuité*, č. 3, 1998.

Nárůst ženských řeholních řádů souvisí i s jejich službou, která je ve světě stejná jako u mužských řeholí. Je dobré mít stále na paměti, že ať má katolický řeholní řád (zvláště ženský) jakékoliv jméno, jsou to téměř pokaždé (jak nás historie sama poučuje) nastrčené řády jezuitů, kteří přímo nebo nepřímo založení ženských řádů iniciovali a iniciují dodnes. Řád může přitom nést i jméno světce, který žil ještě před vznikem Tovaryšstva Ježíšova. Je to pouze krycí manévř. A jako všeobecně existuje oficiální řád jezuitů se svou neoficiální, tajnou větví, stejně tak je tomu i u mnoha projezuitských nebo přímo jezuitských ženských řeholí. I ony jednájí dvojace. Jedna část jedná a působí oficiálně a druhá část jedná a působí stejně tak tajně a v ústraní, jako jejich mužští kolegové.

I ony se podílejí na tajné nebo oficiální činnosti ve všech oblastech. Najdeme je například jako novinářky, moderátorky, zpěvačky, spisovatelky, překladatelky, lékařky, zdravotní sestry, pracovnice v nakladatelstvích, charitách, klubech, sdruženích, televizi, na úradech, profesorky, rektorky, učitelky apod. Všude, kde působí tajní nebo oficiální řeholníci, tam mají své řádové kolegyně – pomocnice, které spolupracující a vytváří tak sehraný tým. Tyto jeptišky proto také nikdy za svého života, pokud musí vystupovat na veřejnosti, nenosí žádné řeholní roucho.

Prací tajných jeptišek po celém světě je (kromě pomoci tajným řeholníkům v politickém tažení) zvláště obstarávat oběti Panně Marii a udržovat s ní neustálé okultní spojení. Tato část

jeptišek, která dennodenně udržuje kontakt s ďábelskými okultními silami nikdy z kláštera nevychází a jsou spojeni se světem prostřednictvím jezuitských otců.

Vraťme se však k zákonům a k majetkovým ambicím římskokatolické církve v České republice.

V roce 1993 se restituce „církvního“ majetku díky Klausově vládě silně zpomalila. Arcibiskupství o tom ve svém přehledu o jednáních se státem píše: „7. V březnu r. 1993 se předseda ČBK, M. Vlk, obrací na předsedu vlády V. Klause se zásadním dopisem. Odvolává se na započatá jednání církve s federální vládou v r. 1992, která »zůstala v počátečním stádiu«. Vyslovuje názor, že komplikovaný problém »nemůže být řešen jen ministerstvem kultury«. »Bylo by užitečné, kdybychom o tomto námětu zahájili předběžná jednání přímo s vládou ČR«. Navrhl: »v osobním jednání hledat způsob řešení« a připojil »Návrh římskokatolické církve na uspořádání ekonomických vztahů se státem«. Dne 12. 5. 1993 se předseda ČBK, M. Vlk, znovu obrací na premiéra a zdůrazňuje připravenost k jednání, uvádí zástupce církví a navrhuje etapy: 1. řešení restitucí církvního majetku, 2. řešení přechodného období, 3. cílové řešení vztahu státu a církvi. V. Klaus hned 14. 5. 1993 ujišťuje o své zásadní připravenosti k jednání, která jsme navrhli, bere na vědomí jmenované osoby. Navrhuje změnu postupu: na první místo staví přechodné období (po politických konzultacích), pak třetí etapu a nakonec první. Chce, aby mu ČBK sdělila, zda toto přijímá. ČBK k celé situaci vydává dne 25. 5. 1993 obsáhlé zásadní prohlášení, v němž se zabývá především rolí církve ve společnosti a odmítá přejímání názoru komunistického režimu na náboženství jako soukromou záležitost a srovnávání církve se spolky. Hlásí se ke své spoluzodpovědnosti za vývoj naší společnosti.

Dne 27. 5. 1993 předseda ČBK M. Vlk odpovídá na dopis V. Klause ze 14. 5. 1993, že etapy nechápeme přísně chronologicky, a že nejsme proti spojení první a druhé etapy. Nebude-li ekonomicky ohrožena existence církve, nelpíme na pořadí. Připomínáno, že církvi nejde o to, »aby byla bohatá, ani o politickou moc«. Zdůrazňujeme, že úlohou církve je služba. Nežádáme žádná »zvláštní práva«.

8. Po velehradském zasvěcení národa P. Marii Klaus zaútočil: »Katolická církev začíná hrát roli, která je naprosto neadekvátní jejímu postavení v této zemi. Několikahodinové televizní přenosy z Velehradu byly tou poslední kapkou v celé věci« (Český deník, 8. 7. 1993). Tiskové zprávy říkají, že Klaus mluví o »mocenské demonstraci církve«. Předseda ČBK M. Vlk i místopředseda vlády J. Lux odmítají takovoto osočení. M. Vlk kritizuje vlekoucí se postup jednání o restitucích. Připomíná, že už v březnu byly předloženy podklady.“ (<http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/jednani.htm>, **Přehled o jednáních mezi státem a církvemi během let 1990 – 1998, také na: <http://www.arcibiskpraha.cz/>**).

Římskokatolická církev si začala přivlastňovat nároky na moc ve společnosti a přivlastňovat nadpráva vůči českému státu a mezi církvemi doslova exponenciální rychlostí. Jak sama církev vydává o sobě svědectví, trpělivost došla i premiéru Klausovi. Církev si tak rozhodla sama o sobě a o „svém“ majetku. Restituce církvního majetku byly na dlouhou dobu zmrazeny.

V průběhu dalších let existovaly několikrát snahy některých lidí z parlamentu zákon 298/1990 a 338/1991 pro římskokatolickou církev doplnit a rozšířit o další státní majetky, což se ovšem nepodařilo prosadit.

Avšak ministr kultury, J. Talíř (KDU–ČSL), praktikující římský katolík (viz např.: **Katolický týdeník**, č. 8, 23.2.1997; **KT**, č. 49, 7.12.1997; **KT**, č. 36, 7.9.1997; **KT**, č. 6, 9.2.1997; **KT**, č. 4, 26.1.1997; **KT**, č. 22, 31.5.1998, **Perspektivy**), dosáhl později toho, že spolu s další-

mi ministry a svými náměstky připravil v roce 1996 k *restituci* pro římskokatolickou církev veliké množství dalších budov a příslušejících pozemků. Celkem to činí nejméně 5 000 položek, které (tehdy římskokatolické) Ministerstvo kultury vytipovalo ve spolupráci s římskokatolickou církví.

Otázka *restitucí* státního majetku církvi veřejnost znovu silně rozladila. V té době také římskokatolická církev nárokovala *Chrám svatého Víta* i se všemi přílehlými budovami, ulicemi, prostory a zahradami. Katolická církev svůj nárok současně také konzultovala ve *Vatikánu*. Kardinál *Vlk* se rozhodl provést „*gesto*“ a tehdy nemocnému prezidentovi *V. Havlovi* oznámil, že „*se katolická církev vzdává Svatovítské katedrály v Praze ve prospěch českého národa. Vlk tak ukončil několikaleťový spor o vlastnictví chrámu mezi církví a prezidentskou kanceláří.*“. Katedrála má tedy nadále zůstat jako majetek celého českého lidu a národa s možností „*volného přístupu katolické církve*“ do chrámu (*Mladá fronta DNES, 28.11.1996, str. 1 a 3*).

Tím však spor o *Svatovítskou katedrálu* neskončil. Jak ukazují záznamy z následujících let, některé instituce římskokatolické církve (a tím i celá církev) pod zákulisním, diplomatickoprávnickým vedením kardinála *Vlka* znovu dostávají šanci celou stavbu získat:

„*Již dvanáct let se táhnoucí spor mezi církví a státem o chrám svatého Víta bude pokračovat. Odvolací senát pražského městského soudu totiž 9. února v neveřejném jednání zrušil usnesení soudkyně Libuše Fritzové, která koncem loňského července soudní řízení o katedrálu i řadu dalších domů a pozemků na Pražském hradě zastavila.*

PRAHA - Podle Fritzové tři ze čtyř žalobců v této dlouholeté kauze - Katolický metropolitní kostel u sv. Víta, který vede spor právě o katedrálu, její věž a pozemky, dále Katolický kostel Všech svatých a Pražská proboštská benefice Metropolitního dómu - nejsou evidováni v rejstříku církevních právnických osob ministerstva kultury, nemají proto právní subjektivitu a nemohou tedy nadále vystupovat před soudem.

Její rozhodnutí ale před odvolacím senátem neobstálo. »Zdůvodnění, se kterým Obvodní soud pro Prahu 1 řízení u tří žalobců zastavil, jsme neshledali jako správné,« řekl včera Právu předseda senátu Vladimír Fučík. Případ se proto vrací zpátky obvodnímu soudu.

*Spor o svatovítskou katedrálu a další objekty na Pražském hradě se vleče již od roku 1992 a neukončilo jej ani prohlášení kardinála *Vlka*, který v listopadu 1996 oznámil, že se katolická církev svatovítské katedrály vzdává ve prospěch českého národa.“ (<http://www.seznam.cz>, 17.2.2004, 08:28).*

„***Bitva o chrám nabírá obrátky*** PRAHA - Právnícký boj o svatého Víta se dostává do další fáze. Soud rozhodl, že stát mohou žalovat dvě organizace: Metropolitní kapitula u sv. Víta a Kolegiální kapitula Všech svatých na Hradě Pražském. Obvodní soud pro Prahu 1 určil, kdo je oprávněn žalovat stát ve sporu o katedrálu sv. Víta a přílehlé nemovitosti. Žalobci jsou podle soudu dva - Metropolitní kapitula u sv. Víta a Kolegiální kapitula Všech svatých na Hradě Pražském. "Pokud nebudou proti usnesení vzneseny žádné námitky, nařídím jednání," řekla včera soudkyně Libuše Fritzová.

Spor provázejí nejasnosti kolem právní subjektivity některých žalobců. Původně stát žalovaly Metropolitní kapitula u sv. Víta, Katolický kostel Všech svatých, Katolický metropolitní kostel u sv. Víta a Pražská proboštská benefice Metropolitního dómu. Soudkyně nejprve ponechala v řízení jen první subjekt, který se soudí přímo o svatovítskou katedrálu s pozemkem a o věž u chrámu sv. Víta s pozemkem. Zbylé tři subjekty podle ní nejsou evidovány v rejstříku církevních právnických osob, a tudíž nemohou vystupovat před soudem.

Městský soud však její rozhodnutí zrušil - instituce podle něj sice nyní právní subjektivitu opravdu nemají, není ale jasné od jakého data, a zda tedy nemají právní nástupce. Církevní

právníčkou osobou je podle soudu subjekt, který je evidován v rejstříku církevních právnických osob. Podle zákona o registraci církví a náboženských společností z ledna 2002 byla zrušena evidence církevních subjektů, které vznikly jako účelová sdružení majetku, jako jsou například kostely, záduší, obročí (benefice).

Byla tedy zrušena evidence obou kostelů, Pražská proboštská benefice Metropolitního dómu je taktéž účelovým sdružením majetku. Obvodní soud musel znovu zkoumat, zda tyto instituce ztratily právní subjektivitu příkazem ministra kultury z prosince 2001, pak by neměly žádného právního nástupce, či již rozhodnutím kardinála Miloslava Vlka z května 2001. Tehdy kardinál některé subjekty sloučil podle kanonického práva, čímž vznikli jejich právní nástupci.

Podle Fritzové předložené doklady ukázaly, že správná je druhá varianta. Na straně žalobců by tedy podle ní nyní měly vystupovat dva subjekty. Kardinál sloučil Katolický kostel Všech svatých s Metropolitní kapitulou u sv. Víta, která nyní žádá katedrálu. Mohla by tak u soudu žádat i nemovitosti, které nyní požaduje Katolický kostel Všech svatých. Vlk dále sloučil a poté nechal zaniknout Katolický metropolitní kostel u sv. Víta a Pražskou proboštskou benefici Metropolitního dómu. Jejich majetek a pohledávky přešly podle rozhodnutí kardinála na Kolegiátní kapitolu Všech svatých na Hradě Pražském.

Co brzdí vyřízení sporu o katedrálu Podle některých odborníků brzdí vyřízení sporu neexistence smlouvy mezi Českou republikou a Vatikánem, která má dořešit vztahy státu a církve. Loni smlouvu neschválila sněmovna, v únoru se k jejímu návrhu kriticky vyjádřil prezident Václav Klaus. Mimo jiné se mu nelíbí část o zřizování církevních právnických osob. Někteří právníci namítají, že další zdržování podpisu smlouvy zkomplikuje nejen spor o katedrálu, ale i řadu dalších církevních restitučních sporů. Mělo by podle nich již být vyjasněno, kdo zřizuje a ruší církevní instituce, zda stát, či církev.“ (***Večerník Praha, 24.7.2004***).

„Už třináct let se táhnoucí sporem mezi státem a katolickou církví o katedrálu svatého Víta a další budovy a pozemky na Pražském hradě se bude muset z podnětu Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových (ÚZSVM) zabývat Nejvyšší soud.

PRAHA - »Po projednání s Kanceláři prezidenta republiky bylo rozhodnuto, že úřad využije možnosti podat dovolání k Nejvyššímu soudu,« sdělila Právu Izabela Filová, vedoucí oddělení komunikace ÚZSVM.

Úřad totiž nesouhlasí se dvěma loňskými soudními verdikty pražského městského soudu a Obvodního soudu pro Prahu I, které určily jako subjekty oprávněné žalovat stát Metropolitní kapitolu u sv. Víta a Kolegiátní kapitolu Všech svatých na Hradě Pražském. Bude tak pokračovat dlouholetá tahanice o to, jaké subjekty vlastně mají právo na obou stranách sporu vystupovat.

V kauze přitom padl už v prosinci 1994 rozsudek, podle něhož je vlastníkem svatovítského chrámu a dalších budov a pozemků na Hradě katolická církev. V listopadu 1995 ale pražský městský soud tento verdikt obvodního soudu zrušil a věc vrátil k novému projednání. Od té doby až dosud se soud k opětovnému řešení podstaty sporu ještě nedostal.“ (***http://www.seznam.cz, 3.1.2005, 17:04***).

Lze potom římskokatolické církvi věřit? Ani v prohlášení jejího nejvyššího představitele kardinála Vlka o tom, že „se katolická církev vzdává Svatovítské katedrály v Praze ve prospěch českého národa“ nenajdeme nic věrohodného. Kardinál mluví slova, která pak svými činy popírá. Stále stejný duch středověku a novověku: Moc a majetek v první řadě pro církev!

„*Gesto*“ se *Svatovítskou katedrálou* má v této době téměř dvacetileté výročí. Ovšem po celou dobu můžeme vidět, jak určití „*navigovaní novináři*“ celou záležitost dnes usměrňují úplně jinam. (O tom viz **Radiožurnál**, 23.4.1998, *relace Radiofórum od 17.05* nebo o katolických novinářích z povolání viz např. **Katolický týdeník**, č. 24, 14.6.1998, str. 8). Svými články to neustále tlačí do procírkevní polohy a snaží se o to, aby *Chrám sv. Víta* opět skončil v rukou církve.

A skutečně tomu tak bylo. Jak čas sám ukázal, římskokatoličtí preláti pod vedením *M. Vlka* nenechali nic náhodě a v klidu a tak dlouho na této věci pracovali, až nakonec málem dosáhli svého. Projděme si stručně klíčové události v soudním sporu o vlastnictví *Katedrály sv. Víta*:

„30. prosince 1992 – Náboženská matice podala proti Kanceláři prezidenta republiky (KPR) určovací žalobu o vlastnictví katedrály svatého Víta a dalších nemovitostí v areálu Pražského hradu. K žalobě se přidaly další náboženské organizace.

19. prosince 1994 – Obvodní soud pro Prahu I rozhodl, že vlastníkem chrámu svatého Víta je *Katolický metropolitní kostel u svatého Víta*.

9. února 1995 – Prezidentská kancelář se spolu se Správou Pražského hradu odvolala proti rozhodnutí obvodního soudu.

30. října 1995 – Městský soud v Praze vrátil kvůli procesnímu pochybení případ obvodnímu soudu.

2. března 1998 – Skupina 44 poslanců se obrátila na Ústavní soud se žádostí o zrušení tří legislativních norem z 50. let, na jejichž základě byl chrám církvi odebrán.

22. dubna 1999 – ÚS žádosti nevyhověl a zákony nezrušil.

24. května 2001 – Metropolitní kapitula u svatého Víta stáhla žalobu na Správu Pražského hradu. Kapitula se od té doby soudí již pouze s KPR.

Srpen 2003 – Obvodní soud vyřadil ze sporu o katedrálu tři ze čtyř žalobců – *Katolický kostel Všech svatých*, *Katolický metropolitní kostel u svatého Víta* a *Pražskou proboštskou benefici Metropolitního dómu*. Podle soudu neměly právní subjektivitu. Církev se proti rozhodnutí odvolala.

9. února 2004 – Pražský městský soud zrušil rozhodnutí obvodního soudu o vyřazení tří žalobců a vrátil případ obvodnímu soudu k novému jednání.

23. červenec 2004 – Obvodní soud pro Prahu I rozhodl, že oprávnění žalovat stát ve sporu o katedrálu mají dva subjekty – *Metropolitní kapitula u svatého Víta* a *Kolegiátní kapitula Všech svatých na Hradě pražském*. Toto rozhodnutí potvrdil počátkem listopadu i městský soud.

Prosinec 2004 – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, který ve sporu jedná za KPR, oznámil, že proti rozhodnutí soudů podá dovolání k Nejvyššímu soudu.

25. října 2005 – Obvodní soud pro Prahu I rozhodl, že katedrála patří církvi. Proti rozsudku se Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových odvolal k městskému soudu.

16. června 2006 – Pražský městský soud rozhodl, že katedrála s přilehlými nemovitostmi patří definitivně církvi.

4. srpna 2006 – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových po obdržení rozsudku oznámil, že podá dovolání k Nejvyššímu soudu. Dovolání však nemá odkladný účinek.

5. září 2006 – Správa Pražského hradu předala katedrálu církvi.“

(http://www.novinky.cz/domaci/katedrala-sv--vita-je-uz-v-rukou-cirkve_94925_b5nja.html).

„27. září 2006 – Dovoláním k Nejvyššímu soudu (NS), které v úterý podal Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (ÚZSVM), chce stát zvrátit verdikt pražského městského soudu, který v červnu definitivně přiřkl katedrálu svatého Víta církvi. Zároveň úřad podal žalobu pro zmatečnost původního rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1, který městský soud posléze potvrdil.

PRAHA - Novinkám to ve středu sdělila mluvčí úřadu Izabela Noveská. Stát oznámil, že podá dovolání k Nejvyššímu soudu už bezprostředně po vynesení červnového rozsudku. Tento krok však nemá odkladný účinek. Stát proto předal církvi svatovítskou katedrálu a další nemovitosti v areálu Pražského hradu v úterý 5. září.

Soudci při rozhodování sporu dospěli k závěru, že církev nikdy vlastníkem být nepřestala a že vlastnictví žádným právním aktem z doby totality na stát nepřešlo. O tom, že katedrála s přílehlými nemovitostmi patří definitivně církvi, rozhodl pražský městský soud v polovině června. Pravomocný verdikt ve sporu státu a církve o vzácné nemovitosti padl po více než 13 letech.

Spor o katedrálu sv. Víta v Praze trval 14 let. Pražský městský soud ji definitivně přiřkl církvi v polovině června. Potvrdil tak loňský verdikt obvodního soudu.“

(http://www.novinky.cz/domaci/stat-zkousi-posledni-zpusob--jak-ziskat-katedralu-sv--vita_96864_uh40n.html).

„16. února 2007 – Nejvyšší soud 31. ledna zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 o navrácení katedrály svatého Víta církvi. Deníku Právo to v pátek potvrdil místopředseda Nejvyššího soudu Pavel Kučera. Soud přitom katedrálu definitivně přiřkl církvi v polovině června 2006. Stát s rozsudkem nesouhlasil a podal dovolání k Nejvyššímu soudu.“

(http://www.novinky.cz/domaci/nejvyssi-soud-sebral-cirkvi-chram-sv--vita_109544_ip0eh.html).

„5. března 2007 – Snahou katolické církve údajně bude, aby součástí jednání o předání katedrály sv. Víta státu byly nově i otázky týkající se vnitřního vybavení kostela. Předměty nesmírné historické a kulturní hodnoty, jsou podle právníka Petra Zderčika, který ve sporu zastupuje kapitolu, církevním majetkem.“

(http://www.novinky.cz/domaci/cirkev-si-chce-nechat-vybaveni-katedraly-sv--vita_110861_o2coi.html).

„6. března 2007 – Římskokatolická církev by měla bez otálení předat státu pražskou katedrálu sv. Víta. Z oficiálního stanoviska Nejvyššího soudu (NS) vyplývá, že jeho nedávným rozhodnutím se spor vrátil před okamžik, kdy Městský soud v Praze přiřkl chrám církvi.“

(http://www.novinky.cz/domaci/podle-soudu-ma-cirkev-predat-statu-chram-sv--vita-bez-otalení_110886_t4k6c.html).

„13. března 2007 – Kardinál Miroslav Vlk v pondělí na svých internetových stránkách obvinil vysoké úředníky Hradu, že »rozmýšlejí otázky« kolem katedrály sv. Víta. Přitom prezident Václav Klaus minulý týden z USA vzkázal, že je dramatickou diskusí šokován.“

(http://www.novinky.cz/domaci/vlk-obvinil-hradni-uredniky-z-dramat-kolem-katedraly_111317_v9v84.html).

„16. dubna 2007 – Katolická církev předala v pondělí Svatovítský chrám zpět státu. Potvrdil to mluvčí Kanceláře prezidenta republiky Petr Hájek. Církev spravovala kostel půl roku. O vrácení katedrály státu totiž na konci letošního ledna rozhodl Nejvyšší soud.“

(http://www.novinky.cz/domaci/cirkev-predala-katedralu-sv--vita-statu_113286_k82on.html).

„16. dubna 2007 – Kardinál Miloslav Vlk zpochybnil pondělní ranní předání katedrály svatého Víta zpět státu. Na svých internetových stránkách vpozdvečer uvedl, že se sice dnes Hrad a církev sešly, aby společně zkontrolovaly a zapsaly odpočty elektriny a vody, že však protokol ještě nebyl podepsán. »Takže nic předáno nebylo,« konstatoval.“

(http://www.novinky.cz/domaci/kardinal-vlk-zpochybnil-predani-katedraly-sv--vita_113332_doota.html).

„10. května 2007 – Jednání mezi zástupci Kanceláře prezidenta republiky a katolické církve o užívání Svatovítské katedrály na Pražském hradě opět skončilo bez jakékoliv dohody. Tématem schůzky bylo vnitřní zařízení chrámu, jeho užívání a provoz v kostele. Vnitřní zařízení totiž patří církvi, kdežto sama katedrála zatím státu.“

(http://www.novinky.cz/domaci/jednani-o-chramu-sv--vita-opet-skoncilo-bez-vysledku_114808_o1afv.html).

„18. května 2007 – Obvodní soud pro Prahu 1 připustil kardinála Miloslava Vlka jako vedlejšího účastníka ve sporu církve a státu o vlastnictví katedrály sv. Víta. Uvedla to soudkyně Libuše Fritzová. Vlk se chce účastnit soudu, protože podle kanonického práva má předsedat bohoslužbám a nechce být odkázán na vůli třetí strany.

PRAHA - Vedlejší účastník má v řízení stejná práva a povinnosti jako účastník. Jedná však jen sám za sebe. Může tedy například podávat návrhy a činit další úkony, které zákon přiznává žalobci, respektive žalovanému - podle toho, na čí straně vystupuje.

Zástupkyně státu podala na začátku května proti Vlkově žádosti námitku, protože podle ní jde jen o zdržovací taktiku. Stát se nyní proti rozhodnutí soudu může odvolat.

Dlouholetý spor se státem vede Metropolitní kapitula u sv. Víta a Kolegiátní kapitula Všech svatých na Hradě pražském. Na straně státu je Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (ÚZSVM) a Kancelář prezidenta republiky.

Stát převzal katedrálu od církve zpět v dubnu, Nejvyšší soud počátkem roku zrušil rozsudky, podle nichž Svatovítský chrám patří církvi. Ta jej spravovala půl roku.“

(http://www.novinky.cz/domaci/soud-pripustil-kardinala-vlka-jako-ucastnika-sporu-o-katedralu_115287_2fgcp.html).

K restituovaným položkám patří i veřejné instituce jako například domovy důchodců, ústavy sociální péče, učňovská střediska, léčebny, nemocnice, dětské domovy, galerie, muzea, ambasády, školy, všechny univerzity, hrady, zámky, baziliky, divadla (např. v *Karlových Varech*) a další. Tedy objekty, které jsou určeny pro veškerou veřejnost České republiky. Položek je tolik, že mnozí majitelé těchto majetků ani netuší, že si na ten či onen objekt činí církev nárok.

Veřejnost může stále zřetelněji sledovat boj církve o státní majetek. Může vidět, jak například s restitucí souvisí i likvidace nemocnic, aby „pominul důvod“ držení nemocničního majetku (boj o budovy a o přilehlé pozemky) a bylo tak umožněno, aby se o něj církev přihlásila a dostala ho do svého vlastnictví.

Pochopitelně, že to není vlastnictví české katolické církve samotné, ale předně vlastnictví Vatikánu ve smyslu jeho přímého církevního majetku, ovšem spravovaného českou katolickou církví. Tuto skutečnost si stále málokdo uvědomuje!

Proto také kardinál M. Vlk žádá těsně před „atentátem na Klausovu vládu“ o pomoc Vatikán. Tomu předchází vyvrcholení rozbroje mezi Vlkem a Klausem: „16. Tradičně před vánočními v r. 1996 zve kardinál M. Vlk premiéra V. Klause na kávu. Při ní zmíněn i stále se vlekloucí a nedořešený problém vztahu církvi a státu i restitucí. V. Klaus slíbil, že se věci ujme osobně. A tak se stalo. Během začátku nového roku byl připraven nový dokument »Okruh problémů k diskusi o vztahu státu a církví« datovaný 9. 1. 1997. Měl být projednán na poradě premiéra dne 13. 1. 1997 a poté jít do zasedání vlády. Text připravila Klausova poradkyně pro církevní věci dr. J. Řepová. Čpěl z něj »socialismus«. Formulace jako »uspokojování náboženských potřeb«, nevměšovat se do veřejných záležitostí, kontrola nad církvemi; účast církvi v některých oblastech společnosti nesmí vést »ke zvyšování religiozity«, atd.

Kardinál Vlk se okamžitě dne 12. 1. 1997 obrátil osobním dopisem na ministra vnitra Rumla, vyložil mu celou věc a žádal o intervenci. Jednání vlády se nekonalo. Na zahájení svatojtěšského milénia dne 14. 1. 1997 v Břevnově o tom hovořil s V. Klausem i dr. Řepovou. Velmi tvrdě oba kritizoval.

17. Nyní se stalo zřetelné, že je nutná intervence Svatého stolce. Když Sv. otec mluvil v dubnu 1997 při své návštěvě v Praze na nunciatuře k biskupům ČBK, nabídl vládě vytvoření »smíšené vatikánské komise« k řešení vztahů katolické církve a ČR na mezinárodní rovině. Státní sekretář kardinál Sodano pak celou záležitost formuloval ve svém dopise ze dne 3. 4. 1997, adresovaném premiérovi V. Klausovi. Ten po několika měsících (po výzvě nuncia) chtěl návrh odmítnout (byl už koncept), ale koaliční jednání (resp. J. Lux) v srpnu 1997 přinutilo V. Klause (bylo to po »balíčcích«) ke kladné odpovědi, kterou ale svěřil proti diplomatickým zvyklostem ministru zahraničí Zielenieci. Ten však připravil nějakou polovičatou odpověď a poslal ji v listopadu 1997 zhruba v den, kdy už byl rozhodnut odstoupit, po politickém řediteli ministerstva zahraničních věcí dr. Mravcovi (nový lapsus) do Vatikánu. Tam ho přijal Mons. Migliore, kterému dr. Mravec předal dopis a vedl s ním rozhovor (existují o tom oboustranné zápisy). V podstatě vatikánská strana chce jednat předem, před dojednáním vnitrostátním, ČR to chce naopak. Pádem Zieleniece padla i celá věc.“ (<http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/jednani.htm>, **Přehled o jednáních mezi státem a církvemi během let 1990 – 1998, také na: <http://www.arcibiskopraha.cz/>**).

Po zlikvidování Klausovy strany ODS jejím rozbitím a oslabením nastoupila silně prokatolická vláda Tošovského, která naprosto nerespektovala žádná ustanovení parlamentu ve věci církevních restitucí a potají a pak drze i veřejně rozdávala církvi státní majetek, i když to navenek popírala: „18. Po sestavení nové vlády premiéra Tošovského na setkání s ním na Arcibiskupství pražském kardinál Vlk řekl, že pro přechodnost neočekáváme, že tato vláda vyřeší problém. Přesto v novém jednání Tošovskému připomněl vhodnost odpovědi na dopis kardinála Sodana. Sestavil ho zřejmě ministr kultury Stropnický, ale polovičatě, v duchu oněch římských rozhovorů. Měl datum 6. 4. 1998. Tošovský ho poslal hned na vědomí kard. Vlkovi, který k němu obratem zaujal velmi kritický postoj svým dopisem ze dne 8. 4. 1998. Zároveň také kard. Vlk jedná s ministrem zahraničí Šedivým, aby intervenoval pro lepší odpověď. Ale už se nic nezměnilo. Svatý stolec nemohl být pochopitelně spokojen s takovou odpovědí. Svatý stolec znovu žádal premiéra o změnu postoje. Přes neobvyklou situaci přišel nový dopis ze Státního sekretariátu premiéru Tošovskému. Bylo však už pozdě.

...20. Složitým koaličním jednáním bylo dohodnuto po prohraných volbách r. 1996 exekutivní vydání církevního majetku při silné opozici parlamentu s většinou ČSSD. Klausova

vláda, zvláště ministr Kočárník, vydávání brzdila. Složitý proces přihlášení ze strany církvi. Pak Kočárníkovi směrnice na základě komunistického zákona o státním majetku, které dovozovaly vydávat majetek »nepoužitelný a nepotřebný«. Nový souhlas vlády nutný před každým vydáním celý proces zbrzdil, i když Tošovského vláda leccos vydala.“ (<http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/jednani.htm>, *Přehled o jednáních mezi státem a církvemi během let 1990 – 1998, také na: <http://www.arcibiskpraha.cz/>*).

V roce 1997 můžeme ještě zaznamenat například církevní odezvu na iniciativy Ministerstva kultury ohledně majetku a financování církví prostřednictvím sympatizantů:

„Model financování by měl počítat se sympatizanty.“ Církev žádají, aby směli sympatizanti „svobodně podpořit ty aktivity, které samy uznají jako potřebné a veřejně prospěšné.“ ... „Církev... se přiklání k modelu, který navrhuje Ministerstvo kultury a pokládají ho za dobrý výchozí bod k dalšímu jednání.“ (*Katolický týdeník, č. 8, 23.2.1997*).

Naproti tomu ministr I. Kočárník žádá odluku církve od státu. „Odluka v jeho pojetí neznamená »nic jiného, než že stát nebude zasahovat do záležitostí církvi a nebude jim také finančně přispívat.«“ (*Katolický týdeník, č. 7, 16.2.1997*; viz také *TÝDEN, č. 50, 8.12.1997, str. 49*).

Odluku církve od státu si však katolická církev nepřeje: „Kardinál Vlk informoval Svatého otce o svém nedávném setkání s předsedou vlády Milošem Zemanem. Řekl, že se spolu dohodli na brzkém ustavení vládní komise, která se zabývá budoucím vztahem státu a církvi, a to nikoli s cílem odluky, ale podle evropských modelů se zřetelem a důrazem na kooperaci.“ (*Katolický týdeník, č.39, 27.9.1998, str. 3*).

O český majetek (i hospodářský) se tedy vedl a vede skutečný diplomatický a politický boj, který byl ze strany předchozí nejednotné vlády vzhledem k veřejnosti jednoznačně veden s drzostí hrubého kalibru zabalenou do alibistického roucha. A veřejnost to vnímá velmi citlivě, i když přihlíží pouze bezmocně a se vztekem v srdci a nenávisí k římskokatolické církvi. Sama cítí, že se za vším skrývá určitý záměr a určitý cíl kohosi, avšak nechápe, že politická drzost, s jakou římskokatoličtí ministři Klausovy vlády a s jakou bývalá Tošovského vláda rozdává český hospodářský i veřejnoprávní majetek souvisí beze sporu s církví a nepochybně tím i s jeho jezuitským podsvětím.

I sama masmédiá zaregistrovala, že ministr kultury Talíř zformuloval v dřívějším období návrh restitučního zákona státního majetku církvi tak „šikovně“ (*Mladá fronta DNES, 27.2.1998, str. 2*), že na základě tohoto dokumentu pak 23. února 1998 Tošovského vláda i přes svůj inaugurační slib, že to neudělá, provedla restituci některých dalších církevních majetků, a to opět bez souhlasu parlamentu. Alibisticky bylo přitom vládou prohlašováno, že „pouze“ naplňuje dokumenty schválené vládou Václava Klause. (Viz *denní tisk z této doby*).

Průhledné jsou i iniciativy římskokatolických poslanců pod vedením poslance Tolnera a nebo postoj římskokatolického ministra Mlynáře, pozdějšího politického poradce Tošovského při sestavování předchozí vlády (*Mladá fronta DNES, 23.12.1997; Lidové noviny, 30.12.1997, str. 3*).

Prokatolické kroky tehdejšího ministra Mlynáře můžeme sledovat například v *Lidových novinách* nebo v některých katolických periodikách, např. v *Katolickém týdeníku, č. 22, 31.5.1998*.

Z únorových zpráv můžeme také číst o nejčerstvějších krocích Tošovského vlády v té době:

„Stát vydá církvi pět nemovitostí. Vláda rozhodla o bezúplatném převodu pěti nemovitostí, které jsou v majetku státu.“ (*Katolický týdeník*, č. 13, 29.3.1998; *Mladá fronta DNES*, 27.2.1998, str. 2).

„Mistopředseda vlády Josef Lux a ministr Vladimír Mlynář odmítli tvrzení premiéra Václava Klause, že vláda Josefa Tošovského provádí v tichosti církevní restituce, aniž by kohokoliv informovala.“ (*Katolický týdeník*, č. 17, 26.4.1998).

Jak tedy můžeme po celou dobu sledovat, české vlády více nebo méně církevní majetek řešily a vydávaly do rukou církve i přesto, že to nebyla vůle parlamentu. Právě toho článku, který má nejvíce zastupovat zájmy lidu. Pro církevní kruhy je proto důležité si uvědomit, že *Česká republika* není stoprocentně katolická ani prokatolická, ale že zde žije a bude stále žít *Husova krev*, která s praktikami katolické mašinerie nikdy nebude souhlasit. A je nutné vzít v úvahu, že parlament zastupuje i tuto skupinu lidí. Proto nikdy nebude vztah mezi církví a státem na takové otrocké úrovni jako například v *Polsku, Slovensku, Německu* nebo *Rakousku*.

Jak jsme byli v následujících letech **1998 až 2005** přímými svědky, nespokojenost římskokatolické církve s restitucemi církevního majetku (dnes pod názvem *Majetkové vyrovnání* /nebo také *narovnání/ mezi církví a státem*), dále se vztahem mezi ní a vládou (státem) nejen trvá, ale dokonce narůstá. Silící nespokojenost vyvěrá podle církevních představitelů z údajné neochoty vlády poskytnout církvi všechno, co požaduje i přesto, že má ve svých rukou již tak obrovské množství majetku, který dostala v dobách hned po revoluci a i přesto, že v průběhu let 1998 až 2005 byly vlády více nebo méně římskokatolické církvi silně nakloněny a že ani jedna z nich nebyla vůči této atikánské instituci zaujatá. Zvláště to byla silně prokatolická vláda *Tošovského* a prokatolická *Špidlova* vláda (ČSSD), obě pod aktivním patronátem silně prokatolického prezidenta *V. Havla* a pak další prokatolická vláda *Grossova*. Ministerstvo kultury ČR pod vedením ministra *Dostála* přispělo církvím například v roce 2002 částkou 840 197 000 Kč, z čehož na katolickou církev připadlo 585 416 000 korun (*Mladá fronta PLUS, prosinec 2003, článek: Církev svatá, s.r.o., str. 14*).

A přesto si římskokatolická církev neustále stěžuje na vládu, na stát, na ministerstva, na parlament, na obyčejné lidi, že mají malou víru v Boha (neboli nejsou dostatečně zkato-lizováni) a je neustále s něčím nespokojena.

Například na konci roku **2001** o situaci mezi římskokatolickou církví a vládou informuje ve svých zprávách rádio *Praha*: „**Církev by se financovaly samy, ale nejdřív musí přijít vyrovnání** Kardinál Miloslav Vlk je přesvědčen, že dokud se stát s církvemi majetkově nevyrovná, musí je platit, i když by se většina církvi chtěla financovat sama. Český katolický primas tak reagoval na názory vedoucích úředníků ministerstva kultury, že je málo peněz na kulturu kvůli církvím. V rozhovoru pro ČTK Vlk uvedl, že současné vztahy státu a církvi považuje za napjaté. Zdůraznil, že do majetkového vyrovnání s církvemi, a týká se to především největší církve katolické, nemůže být zrušen zákon z roku 1949 ukládající ministerstvu kultury hradit platy duchovních. »Vícekrát jsme řekli, že nechceme být závislí na daňových poplatnících, že chceme sami sebe financovat, ale napřed musí být majetkové vyrovnání, abychom věděli, jak model vlastního financování udělat – a to se za deset let dosud nestalo,« řekl kardinál Vlk a dodal: »Že prý církev brání kultuře, aby se rozvinula? To je tak nepředstavitelně demagogické!«“ (<http://design.radio.cz/cz/zpravy/15597>, 8.12.2001).

A v roce **2004** pokračující krizi mezi římskokatolickou církví a státem popisují souhrnně dokonce i ekonomové: „*Nezdařené přesunutí odboru církvi z ministerstva kultury na úřad vlády, odmítnutí parlamentu ratifikovat smlouvu s Vatikánem, novela občanského zákoníku*

obnovující povinné občanské sňatky a pokračující restituční spory ukazují, že vztah státu a některých církví není úplně idylický.“ (**Marek Loužek: Církev potřebují konkurenci, <http://www.cepin.cz/cepin/asp/clanek.asp?id=n8zxt6428PYj>, 11.3.2004**).

Což potvrzuje i referát J. Pehe na konferenci „Josef Lux a česká politika 90. let“ (pořadatelé: Ústav politologie FF UK a Fond Josefa Luxe), **18. 11. 2004**, v němž se také praví, že: „vztahy mezi církví a státem nejsou dobré ani patnáct let po pádu komunismu. To se pak promítá do postojů ke křesťanským demokratům.“ (**<http://www.pehe.cz/Clanky/2004/11-18-ffuk.htm>**).

I postoj V. Klause (nyní v úloze prezidenta ČSR) ke katolické církvi je po celou dobu války mezi římskokatolickou církví a státem o majetek a moc této církve neměnný: „Klaus zřetelně bodoval u smlouvy s Vatikánem. Aniž počkal na stanovisko parlamentu, shodil ze stolu už podepsanou smlouvu potvrzující vztahy mezi katolickou církví a českým státem. Namítl, že je výhodnější pro katolíky a že by ji nemohl podepsat. Vláda ji pak už parlamentu ani nepředložila.“ (**Mladá fronta DNES, 31.5.2004, str. 3**). Podobný postoj zastávají i někteří poslanci ČSSD a odmítají ustupovat tlaku nové Grossovy vlády: „Lidovci zase trvali na smlouvě s Vatikánem, k níž měli poslanci ČSSD výhrady. Nakonec si lidovci prosadili svou. Katolíci se dočkají smlouvy s českým státem, která má jasně popsát, kam až sahá moc světských úřadů. »V programovém prohlášení je napsáno, že vláda si je vědoma potřeby existence smlouvy s Vatikánem,« řekl Gross. Pro některé sociální demokraty bylo nepřijatelné, aby prohlášení předjímalo, že smlouva s katolickou církví bude schválena v podobě, v jaké byla zatím vyjednána. Například poslanci ČSSD Vladimíru Laštůvkovi vadí, že smlouva podle něj dává katolické církvi exkluzivní postavení vůči jiným, a chce ji otevřít k dalším jednáním.“ (**Mladá fronta DNES, 20.8.2004, str. 2**).

Na křik římskokatolické církve po moci a po majetku nebo po penězích jako kompenzaci za „její“ majetek, si dnes v České republice už téměř všichni lidé i politici zvykli a začíná se všeobecně brát spíše jako úsměvný, setrvalý stav tradičně patřící katolickým prelátům v Čechách od revoluce roku 1989. Snad právě proto se rozhodl nejvyšší představitel římskokatolické církve v České republice, kardinál Vlk, očerňovat český stát v zahraničí (v sousedních zemích) a při sebemenší příležitosti v roli těžkého mučedníka všem ochotně dokazovat, jak je Česká republika vůči ní nespravedlivá, jak jí ubližuje, okrádá a ochuzuje o to „málo“, co jí patří. Předpokládá, že tím dosáhne svého, když vyvolá tlak okolních národů v rámci Evropské unie na vládu ČSR, aby „navrátila“ „církevní majetek“ římskokatolické církvi nebo, aby ji za tento „majetek“ finančně odškodnila v rámci jakési kompenzace.

Například v tisku z **května 2004** čteme: „Ze sobotního Práva jsme se dozvěděli, že kardinál Vlk přednášel 6. května na Katolické akademii v Mnichově o situaci státu a církve u nás. Zprávu o přednášce přinesla Tisková kancelář Biskupské konference Slovenska a převzaly ji internetové stránky českého občanského sdružení Res Catholica. Kardinál si v Mnichově stěžoval, že se česká vláda pokouší změnit církevní zákon z roku 1991, který církvi poskytl velkou svobodu a nezávislost na státu. Církev sice může zřizovat vlastní zařízení, ale ministerstvo kultury jí odmítá udělit potřebnou registraci. Není vyřešena restituce církevního majetku, protože k tomu chybí politická vůle. Nevyřešena zůstává i otázka vztahů mezi ČR a Vatikánem. Jednání byla uzavřena v červenci 2002, parlament dodnes odmítá smlouvu ratifikovat. Místo toho se stále lživě tvrdí, že taková smlouva poskytuje katolické církvi privilegia a diskriminuje menší církve. Ani výhrada, že vatikánské právo stojí nad státním právem, podle Vlka neobstojí. Na to reagoval rozhořčeně a ve shodě Hrad a ministr kultury. Klausův tiskový ředitel Hájek prohlásil, že pokud jsou Vlkovy výroky autentické, rozhodně prý »naší republiky« neprospívají. Ministr Dostál hovořil dokonce o poškozování dobrého jména republiky v zahraničí. »Není

to bohužel poprvé, kdy český primas obviňuje český stát či jeho prezidenta bez jakýchkoli důkazů a mandátu od ostatních církví z nedemokratického přístupu k církevní problematice.« (Mladá Fronta DNES, 24.5.2004, str. 6).

Taková politika římskokatolické církve vůči českému státu je však naprosto nejen zbytečná, ale přímo i škodlivá a nebezpečná. Navíc již roku **1998** například **Britské listy** ukázali na to, že nároky římskokatolické církve na majetek nejsou podle českých zákonů ve skutečnosti vůbec oprávněné, neboť „církevní“ majetek nemá soukromý statut a církev žádá něco, na co neměla nárok už ani za Rakouska–Uherska. Věcně celý boj mezi římskokatolickou církví a všemi „neposlušnými“ vládami shrnuje:

„Před vládou ČSSD stojí jeden z nevyřešených polistopadových problémů: vztah církve a státu. Bohužel, diskuse o této trvalce je těžce poznamenána převládajícím zmatkem kolem restitucí »církevního« majetku. Věc je přitom celkem prostá: »církevní« majetek nemá soukromý statut. Už podle rakouských zákonů církev majetek nevlastnila, ale spravovala.

Vraťme se poněkud zpátky. Po vzniku první republiky se problémem vztahu státu a církve zabývala komise při Ministerstvu školství složená z profesorů právnické fakulty, zástupců všech církví a parlamentních politických stran. Prof. Henner, který komisi vedl, její práci uvedl obšírnou historicko–politickou rešerší, v níž ukázal vývoj vztahu státu a církve. Rozlišil v něm tři varianty: (1) stát a církev jsou jedno tělo, (2) církev (nebo církve) mají veřejnoprávní statut, tj. plní určité funkce veřejné správy (to byl stav za Rakouska–Uherska), (3) církev a stát jsou odloučeny.

Původně úzké propojení světské a církevní moci v teokratickém státě se tedy v liberálních státech rozvolňovalo až do naprostého oddělení státu a církve. Z pojetí, že stát nemůže mít preference v oblasti víry, vychází i Listina základních práv a svobod. Článek 2 zní: »Stát je založen na demokratických hodnotách a nesmí se vázat ani na výlučnou ideologii, ani na náboženské vyznání«. Listina tedy předpokládá odstavce: v jiném uspořádání nelze tento článek Listiny naplnit. Snad vláda ČSSD přestane považovat Listinu za »plevel v ústavě« a začne se jí řídit.

Odstavce nebyla nikde jednoduchá, církev se výsadního postavení zřikala velmi nerada. Majetek v tom hrál pochopitelně významnou roli. Prosazení státu jako suveréna vedlo k tomu, že se na církevní majetek, získaný v čase propojení státu a církve, začalo nahlížet jako na určitý typ veřejného majetku, který je státem církvím svěřen, aby mohly vykonávat svěřené úkoly státu (např. vedení matrik). Církev nemohla majetkem volně disponovat, dispoziční právo měl stát. Stejný vývoj proběhl i v Rakousku–Uhersku. Po přijetí zákona 50/1874 o úpravě vnějších poměrů katolické církve měl církevní majetek veřejnoprávní statut.

V první republice se odstavce státu a církve nepodařilo uskutečnit, ačkoliv si ji prezident Masaryk výslovně přál. Komise doporučila odstavce odložit. Podle ní si nově narozený stát nemohl dovolit ostrý konflikt s církví bez rizika ztráty Slovenska. Tehdy byl ještě v živé paměti konflikt, který se odehrával při odstavce církve a státu na počátku století ve Francii. Francouzská odstavce je názorným příkladem, o jak hluboký zásah se jednalo: veškerý nemovitý církevní majetek přešel na stát a na obce. Kultovní budovy (kostely, synagogy atd.) byly bezplatně předány církvím k užívání, o objekty prohlášené za památky se staral stát. Z budov, které přímo bohoslužbám nesloužily – fary, školy, atd. –, platila církev nájem. Z ostatního majetku vznikl fond, jehož výnosy se používaly na podporu financování sociální dobročinnosti církví.

U nás k odstavce nedošlo, proto církvím zůstal veřejnoprávní statut. Ani komunistický režim totiž neudělal odstavce církve od státu, naopak, církev ke státu ještě úžeji připoutal. Jenže v případě, má-li církev veřejnoprávní statut, jsou zásahy státu do církve běžné, dokonce nutné. Plní-li církev některé funkce státu, musí mít stát nad církví kontrolu. Plnou autonomii získáva-

ji církve teprve tehdy, dojde-li k odluce. Pak stát nemá právo do církví zasahovat, a majetek, kterým církve po odluce disponují, má soukromoprávní statut.

Kardinál Vlk před časem prohlásil, že »ten, kdo tvrdí, že majetek, který je v současné době v rukou státu, je majetek s veřejným charakterem, nemluví pravdu, používá demagogické a populistické triky jakými nás minulý režim ohlupoval 40 let«. Kardinál si, bohužel, nenechal udělat kvalitní právní rozbor.

*Ocitujme ze stanoviska kanceláře prezidenta Beneše ke sporu, jestli se prezidentské dekrety vztahují na církevní majetek (21. května 1946). »Z těchto teoretických úvah můžeme shrnout jako výsledek, že tzv. církevní majetek v našem právním řádu není majetkem ve smyslu soukromoprávním, že jeho subjektem jsou sice jednotlivé instituce církevní, že však nejsou jeho soukromými vlastníky. Takzvaný církevní majetek je majetkem povahy veřejné, je jměním účelovým, a nemůže být svému účelu odňat bez souhlasu státu. ...Na druhé straně však... musíme konstatovat, že státní moci přísluší také rozhodnutí, jak v takovém případě s majetkem naložit.« (Jde o činnosti vyjmenované v dekrettech). Karel Kaplan, *Katolická církev a pozemková reforma 1945–48*, str. 103.*

Obecný pokles právního vědomí během 40 let minulého režimu, kdy se rozdíl mezi »státním« a »veřejným« zcela setřel, vedl k tomu, že nebylo obtížné přesvědčit poslance, aby odhlasovali restituční zákon, který vydával majetek řádům a kongregacím do soukromého vlastnictví. Tím se udělal precedens, který nemá obdoby: řády a kongregace získaly do soukromého vlastnictví majetek, k němuž měly v Rakousku–Uhersku pouze užívací právo!

Pro církve, zejména katolickou, se tím otevřela lákavá šance: získat do soukromého vlastnictví i svůj majetek. Církve tak už delší dobu otevřeně prosazují model, v němž by měly veřejnoprávní statut, majetek v soukromoprávním vlastnictví, stát by přispíval na údržbu památek – a činnost církví by nemohl nijak ovlivňovat. Jinými slovy, chtějí víc, než kdy v historii měly. Obávám se, že si tím zejména katolická církev velmi škodí.

Myslím, že už je načase, aby se církevní majetek přestal používat jako primitivní metr »opravdové pravdivosti«, a konečně začala věcná diskuse, jak má úprava vztahu církví a státu vypadat. Moderní liberální společnost, která zakotvila svobodu svědomí, by měla vytvořit všem církvím pokud možno rovné podmínky. Restituce jsou však pro řešení vztahu státu a církve zvláště nevhodným řešením. Proč? Obnovily by historicky zděděnou majetkovou nerovnost mezi katolickou a jinými církvemi.

Myslím, že citovaný článek Listiny je slučitelný pouze s odlukou církve od státu. Veřejnoprávní statut církví totiž vede k nutnosti rozlišovat, které církve jsou z hlediska státu »košer«. Je pravda, že odluka může ohrozit fungování některých malých církví. Jaký však má smysl církev, o kterou stojí jenom stát, ale ne věřící?

Odluka církve od státu by se měla provést tak, aby provoz církve financovali věřící, péči o památky hradil stát podle zákona o ochraně památek, a humanitární činnost církví podléhala stejným pravidlům jako činnost jiných neziskových organizací. Důsledně by se mělo prosazovat kofinancování: stát by měl pouze přispívat, neměl by církve financovat sám.

*Spravedlnost je v moderní společnosti založena na rovnosti šancí, ne na obnovování minulých výsad. Heslo »co bylo ukradeno, musí se vrátit« je, vztaženo na církevní majetek, pouhou ukázkou neznalosti. Nevím, proč se taková hesla běžně tisknou. Budeme snad výroky typu »blondýnky mají černé vlasy« považovat za originální názor?« (<http://www.britskelisty.cz/9809/19980925g.html>, V. Žák: *Církevní majetek a černovlasé blondýnky*, 25.9.1998).*

V roce 2003 ředitelka odboru církví Ministerstva kultury České republiky, RNDr. Jana Řepová, napsala souhrnný článek, v němž celou problematiku vysvětluje z pohledu českých zá-

konů: „**Církev jako právnické osoby** Ačkoli církev funguje v Evropě odněpaměti, i ona se dnes musí řídit právními řády zemí, v nichž působí. Není tomu jinak ani u nás. Církev a náboženské společnosti v ČR působí jako právnické osoby na základě registrace. Z nadnárodní katolické církve podřízené Svatému stolci v naší republice působí (mezi celkem pětadvaceti registrovanými společnostmi) dvě katolické církve západního a východního obřadu. Je to registrovaná Církev římskokatolická a registrovaná Řeckokatolická církev. Jak nadnárodní katolická církev, tak její součásti působící na území ČR se řídí ve svém životě kanonickým právem, přičemž při svém působení vně církve se, stejně jako jiné součásti katolické církve v dalších státech, řídí zákony státu, v němž působí. Po roce 1989 oběma církvím byla, stejně jako ostatním církvím a náboženským společnostem, přiznána široká náboženská svoboda, která je i z hlediska vyspělých demokracií nadstandardní. Stát od této doby nezasahuje do žádných vnitřních záležitostí církví a plně respektuje jejich postavení jako soukromoprávních subjektů, které jsou oprávněny jednat svým jménem uvnitř i vně ČR a podle zákonů této země působit ve veřejné sféře.

Navíc stát respektuje nad rámec práv přiznaných jiným skupinám občanů jejich tradiční oblast působení v takových oblastech veřejné sféry, kterou si jinak stát vyhrazuje pro sebe, jako je např. vyučování náboženství na státních školách, ale např. i působení ve vězeňství či v armádě. Lze tedy konstatovat, že v oblasti náboženské svobody byla provedena odluka státu od církví a náboženských společností. Financování církví a náboženských společností upravuje zákon o hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností. Výše platů duchovních ze státního rozpočtu se řídí nařízením vlády. Ve vztahu státu a církví je však potřebné ještě dokončit odlučku zejména v oblasti financování. Částečně je již tato odlučka dořešena, a to úplně v oblastech péče o kulturní památky, školství a podpory charitativní, sociální a zdravotní péče. V těchto oblastech totiž mají církve a náboženské společnosti rovný přístup k podpoře z veřejných financí jako jiné fyzické nebo právnické osoby. Nedokončeno v této oblasti zůstalo pouze financování platů a pojistného duchovních a církevní administrativy a provozu ústředí církví, kde se hledá takový model financování, který by církvím přinesl zhruba stejnou sumu finančních prostředků, jaká je v současné době vynakládána na tyto platy, pojistné a provoz přímo ze státního rozpočtu. V případě Církve římskokatolické je nalezení takového modelu financování podmiňováno z její strany majetkovým narovnáním, které bylo zahájeno zákony z roku 1990 a 1991.“ (**Mladá fronta PLUS, prosinec 2003, článek: Církev svatá, s.r.o., str. 17**).

I přes jasná vyjádření právníků a ministerstva kultury vyvíjí římskokatolická církev, a to jak sama, tak i prostřednictvím své „kolegyně“ řeckokatolické církve a ostatních církví v rámci ekumenie, tlak na stát, aby s drzostí sobě vlastní získala majetek nebo jako náhradu za něj peníze v hotovosti, na které si činí nárok i v roce 2005:

„**Náhrada majetku** Ekumenická rada církví (ERC), Česká biskupská konference, Konference vyšších řeholních představených a Federace židovských obcí vytvoří komisi, která rozpracuje záměr církví řešit majetkové narovnání se státem a odškodnění kompromisním způsobem. »Patrně půjde o částečnou finanční náhradu vyplácenou státem. Z jednání nejvyšších představitelů církví a náboženských společností vyplynula vůle ke společnému postupu. Varianty a zásady řešení však musí projednat ve svých grémiích,« řekla tajemnice ERC... Předběžný návrh předpokládá, že by se církve mohly vzdát jak nároku na dosud nevrácený majetek, zestátněný komunisty, tak současného financování platů duchovních a provozu církví ze státního rozpočtu, které dosahuje téměř jedné miliardy korun ročně. Nedávno zveřejněný návrh církví by předpokládal vyplácení renty ve výši do jedné miliardy korun po dobu 50 let a zavedení tzv. asignace, která umožní občanům přímou podporu církví formou odpočitatelné položky z daní. »Počítá se s principem solidarity mezi církvemi,« řekl mluvčí katolických bis-

kupů Daniel Herman. To by znamenalo dohodu o přerozdělování náhrady. Rentu odmítá většina Sněmovny – nejen komunisté, ale i občanští a sociální demokraté. Ministr kultury Pavel Dostál navrhoval pro částečné majetkové vyrovnání výčtový zákon a zákon obecně restituční, oba návrhy však katoličtí biskupové odmítli. Výše zmíněné církevní subjekty, které chtějí vytvořit komisi, mají také zájem přispět k dobrým a stabilizovaným vztahům se státem i ke zlepšení obrazu církvi a náboženských společností v očích veřejnosti a médií. Otázky kolem majetku jsou totiž v některých případech příčinou rezervovaného či negativního vztahu lidí k církvím.“ (*Katolický týdeník*, číslo 7, 8. – 14. února 2005, ročník XVI., str. 7).

„Představitelé církvi tvrdí, že jim stát nedává na platy kněží peníze, na něž mají ze zákona právo. Římskokatolická církev dostala podle kardinála Miloslava Vlka o 28 milionů korun méně. Kardinál chce v krajním případě řešit situaci soudní cestou. Uvedla to televize Nova.“ (*www.seznam.cz*, *Právo*, 12.3.2005, 20:34; *Mladá fronta DNES*, 12. března 2005, str. A/2).

„Komise složená ze zástupců Ekumenické rady církvi, České biskupské konference, Federace židovských obcí a Konference vyšších řeholních představených, ustavená pro nové kolo restitučních jednání se státem, se bude scházet každý týden. Za svého předsedu si zvolila Karla Fojtíka z Církve bratrské, předkladatele nedávného alternativního návrhu majetkových vyrovnání mezi církvemi a státem a financování církvi. Ekumenická komise se již setkala s poslanci Jaromírem Talířem (KDU–ČSL) a Svatoplukem Karáskem (US–DEU). V koaliční trojce pro oblast vztahů mezi státem a církvemi je s nimi ministr kultury Pavel Dostál (ČSSD). Nová vládní komise, která by vypracovala konečný legislativní návrh na řešení majetkového narovnání s církvemi, vznikne pod vedením vicepremiéra pro ekonomiku Martina Jahna – pokud ovšem vláda podpoří návrh ministra kultury na uzavření majetkových vztahů státu s církvemi.“ (*Katolický týdeník*, č. 11, 8. – 14. března 2005, ročník XVI., str. 7).

Bez jakéhokoliv nadržování těm či oněm stranám na české politické scéně můžeme konstatovat, že nejopatrnější kroky v rozdávání majetku církvi činila Klausova a pak Zemanova vláda. Ovšem, jak také dál uvidíme, Klausova ODS na to tenkrát těžce doplatila.

Kapitola 48

Projekt Evropské unie – svaté Říše evropské

48.1 Cílená ekumenizace Evropy

Jak jsme v *šestém svazku* této knihy „*Tajné dějiny jezuitů*“ v *kapitole 45.16* ukázaly, *Evropská unie* je celá založena na římskokatolickém *snu* o duchovním a hmotném spojení a propojení všech evropských států v *jeden kompaktní celek s jednou římskokatolickou (neboli křesťanskou) vládou, jedním římskokatolickým (neboli křesťanským) parlamentem, jedněmi zákony nadřazenými nad národními zákony členských států, s výhradní pravomocí a diktaturou vůči ostatním zemím* a také s *neomezenou vojenskou mocí*.

V současné době, na samém začátku 21. století, to však bude každý, kdo není schopen vidět dál, než pouhých pár let dopředu, kategoricky popírat, neboť se *Evropská unie* tváří silně *demokraticky, liberálně* a je naprosto *benevolentní* k názorům jednotlivých států a dokonce podporuje *pluralitu názorů, pohledů a diskusí k zákonům* budoucího kolosu. *Unie* se snaží, aby byla pokládána za nejvyšší *ochranitelku lidských práv a svobod* a za „*patronku*“ všech *evropských kultur* a jejich příslušných duchovních hodnot *bez rozdílu vyznání*.

Po pádu železné opony a zlikvidování *komunismu* ve *Východní Evropě* již není žádných zábran k tomu, aby se *protestantské* směry a římskokatolická církev mohly důkladně propojit v co nejtěsnější celek a aby *Evropské společenství* západních států mohlo konečně vstoupit i do *Východního bloku* a zahájit rozšiřovací fázi budoucí *nové Říše*.

Ovšem bez podpory římskokatolických kněží půjde celý projekt velmi pomalu nebo vůbec. Je potřeba zapojit všechny církve a všechna náboženství. Proto *ES* samo podporuje jakékoliv snahy o začlenění všech náboženských směrů do *ekumenického* společenství a jako budoucí *Evropská unie* dohlíží na „*rovnoprávnost*“ a „*spravedlnost*“ ve vzájemném soužití *katolíků, protestantů, židů, muslimů, náboženských východních směrů* a různých *náboženských menšin*. Za všemi církevními a náboženskými institucemi, organizacemi, spolky, sdruženími i sektami jsou totiž lidé (a není jich v Evropě málo!), kteří se nerozhodnou jinak, než jak jim přikáže nebo poradí jejich duchovní „*pastýř*“.

Pro nekatolické směry to je velmi lákavé a výhodné. Jakoby se nechtělo ani věřit tomu, že sama státní moc v celé *Evropě* bude dohlížet na *spravedlivé „zkrocení“* římskokatolické církve a na zlikvidování jejího monopolu v rámci celé *Evropy* a že zaručuje *spravedlivé* dělení a chování mezi všemi náboženskými směry. Kdo by tomu nakonec neuvěřil a nepodleh tak lákavé nabídce?

Ekumenické církve si proto na samém prahu 21. století dělají veliké *optimistické* naděje na spoluúčast při rozhodování v *Evropské unii* vedle římskokatolické církve. Základní *dokument ekumenických* církví: *Charta oecumenica* se hrdě hlásí ke „*křesťanství*“ *Evropské unie* a předpokládá rovnoprávnou účast všech nekatolických církví při vytváření novodobého duchovního základu *Evropy*:

„Církve podporují sjednocení evropského kontinentu. Bez společných hodnot není možné dosáhnout trvalé jednoty. Jsme přesvědčeni, že duchovní dědictví křesťanství představuje inspirující sílu k obohacení Evropy. ...Jakožto církve a jako mezinárodní společenství musíme čelit nebezpečí, že se Evropa rozvine v integrovaný západ a dezintegrovaný východ. Je třeba mít na zřeteli také rozdíl mezi severem a jihem.“ (*Charta Oecumenica, Směrnice pro růst*

spolupráce mezi církvemi v Evropě: část III., Naše společná zodpovědnost v Evropě, Štrasburk, 22.4.2001).

Ekumenická rada církví ve svém oficiálním prohlášení, které bylo ekumenickými církvemi jednomyslně přijato na konferenci „Křesťané a Evropská unie“, optimisticky konstatuje, že „Křesťanské církve v Evropě se na procesu integrace aktivně spolupodílejí. Univerzální charakter hodnot evangelia je pro církve v ČR, sdružené v Ekumenické radě církví a České biskupské konferenci, důvodem, proč ani ony nemohou a nechtějí zůstat mimo tento proces. I přes to, že jsou nám známy problémy současné Evropy, prohlašujeme, že jsme si vědomi své povinnosti usilovat o sjednocení Evropy na základě úcty k lidskému životu a k celému stvoření. Podporujeme proces sjednocování na principech vzájemné důvěry a spolupráce, solidarity, subsidiarity, demokracie a plurality, trvalé udržitelnosti života, naděje a smíření. ...Své křesťanské vyznání chceme dosvědčovat službou lásky, mravně odpovědným životem a vzájemnou tolerancí. Vítkáme možnost zapojit se do budování Evropy sjednocené na křesťanských hodnotách, a obracíme se proto nejen na všechny křesťany, ale i na další spoluobčany v naší zemi, aby nepromeškali tuto jedinečnou příležitost naplnit touhu mnoha generací...“ (Ekumenická rada církví v České republice: Prohlášení křesťanských církví v ČR ke vstupu naší země do Unie, 17. února 2003, konference „Křesťané a Evropská unie“).

Čsl. církve husitská nadějně chápe Evropskou unii jako bratrskou jednotu všech zainteresovaných církví: „...Nastane opravdové sjednocení Evropy? ...Pouze člověk, který směřuje k jednotě a k harmonii ducha a těla, může navenek prožívat užitečné sjednocení státních útvarů. Jedině svět, který uslyší Krista, může plně prožít dar jednoty vskutku bratrské, duchovní a všelidské pospolitosti. ...A hle, po 500 letech se Evropa vydává na cestu sjednocení. ...Pět století muselo uplynout, abychom se mohli znovu přihlásit k touze žít v Evropě sjednocené ... duchem Kristovým.“ (ThDr. Jan Schwarz, z novoročního kázání patriarchy Církve československé husitské v katedrále sv. Víta, 1.1.2003 v Praze; **Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž**). Současně tato církev „vyjadřuje touhu, aby evropská integrace neprobíhala jen na bázi ekonomické a politické, nýbrž aby byla postavena na pilíři univerzálních hodnot tvořících společné kulturní a duchovní dědictví Evropy. Církev československá husitská si je vědoma odpovědnosti, jejíž díl na sobě společně s ostatními církvemi za vývoj v České republice a po- tažmo v celé Evropě nese. Proto chceme podle svých možností aktivně přispívat k tomu, aby »křesťanská víra a láska k bližnímu vyzařovaly naději pro morálku a etiku, pro vzdělání a kulturu, politiku a hospodářství v Evropě a na celém světě.« (Charta Oecumenica II., 7). Církev československá husitská tak ve smyslu svého základního poslání vyjadřuje odhodlání hájit základní lidská práva, stavět se proti násilí a napomáhat smíření, zasazovat se o sociální spravedlnost, o udržitelnost životního prostředí, za svobodu a duchovní i etický rozměr ve všech sférách lidského jednání.“ (**Prohlášení Církve československé husitské, ke vstupu České republiky 1.5.2004 do Evropské unie, <http://www.ekumenickarada.cz/>**).

Českobratrská církev evangelická optimisticky věří v trvalou evropskou různorodost náboženství a kultur: „Jak zůstat svoji, jak v dnešní době zachovat své evropanství? ... naším úkolem je dát Evropě ducha... Perspektivou budoucího světa ani budoucí Evropy není vytvořit jeden odvar ze všeho myšlení, které se namane. Cílem není ani vytvořit v jakémsi novém tavicím kotli nový všeobjímající »evropský národ«. Evropa bude evropská, když zůstane pestrá. A když se současně ve své pestrosti dokáže sjednotit. V tom smyslu je naším úkolem »vrátit Evropě ducha«, tj. uvědomit si, z čeho rosteme, přihlásit se k tomu a rozvíjet to. Budoucnost není v potlačení rozdílů, ale v soužití různých rovnoprávných a sebevědomých jazyků a kultur. ... Česká zkušenost z minulosti ukazuje, že největších úspěchů na poli kultury se dosáhlo právě v době spolužití a stýkání jazyků a kultur – např. v době Rudolfa II., kdy v Praze žili a působili rovnoprávně katolíci, evangelíci i Židé, mluvilo se česky i německy (a mnoha dalšími

jazyky) – tomuto období se dnes říká magická Praha.“ (MUDr. Zdeněk Susa, emeritní synodní kurátor Českobratrské církve evangelické, Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž).

Římskokatolický politik, Ján Fígel, hlavní vyjednávač Slovenské republiky pro vstup do Evropské unie, absolvent jezuitské univerzity Georgetown ve Washingtonu z roku 1994, absolvent kurzu evropské integrace na univerzitě v Antverpách, poslanec NR SR za Křesťansko-demokratické hnutí a současně i předseda tohoto hnutí v rozhovoru pro časopis *Bratrská rodina* dnes evangelicky chláholí krásnými slovy: „NR SR podporuje zmínku o Bohu jako zdroji základních hodnot, duchovní hodnoty a náboženského dědictví společné Evropy i zachování výlučné pravomoci členských krajín unie v kulturně-etických záležitostech. ...Zmínka o Bohu může dát pravý rozměr i vzhledem na dominantní křesťanský charakter evropské kultury, ale i na židovské tradice, ze kterých vychází a které se stejně tak rozvíjejí. ...Musíme překonat nacionalismus, zvláště na Balkáně, povýšit na vyšší úroveň všeobecnou solidaritu, to co hlásal Robert Schumann, duchovní zakladatel unie. Když toto Evropa nepřijme, tak z toho nevyjde. ...Římská říše vznikla násilím, EU nevzniká násilím. To je poprvé, kdy v Evropě dochází k nenásilnému sjednocování, ne pod vládou hegemonu, ať už se to nazývá Sovětský svaz nebo Napoleon. ...Článek 37 hovoří, že EU respektuje statut církví a náboženských společností a komunit v jednotlivých členských státech. EU bude udržovat pravidelný dialog s církvemi a organizacemi, uznávajíc jejich identitu a jejich osobitý přínos.“ (Časopis církve bratrské, květen 2003, článek: „Ján Fígel“).

Pomocný biskup, Václav Malý, přednesl v referátu o postavení katolické církve v České republice na zasedání biskupů v Anglii, v němž zdůraznil mimo jiné dialog, pochopení výchoďu, vzájemný respekt a pluralitu Evropy: „Musíme se učit dialogu. Hovořit se společností, a tím překlenout vzájemnou nedůvěru, která dnes existuje. Jsem přesvědčen, že církev v souvislosti se vstupem do EU může napomoci lepšímu uvědomění národní identity, pomoci západním Evropanům pochopit Východ. Do Evropské unie vstoupí později také Rumunsko, Bulharsko, v budoucnu možná i Bělorusko, Moldávie a Ukrajina. Všechno to jsou země ovlivněné pravoslavnou tradicí, která má vliv na tamější mentalitu. Pokud chceme hovořit skutečně o Evropě pluralitní, ale navzájem se respektující, je třeba tuto mentalitu pochopit. Kdo jiný než katolická církev by měl naplňovat papežovo vyjádření, že »Evropa má dýchat dvěma plícemi.«“ (Katolický týdeník, č. 20, 2004, článek: „Václav Malý na zasedání biskupů v Anglii“).

I sám kardinál M. Vlk, arcibiskup pražský, věrně prezentující hlas Vatikánu v Čechách i v Evropě, potvrzuje jasné signály ukazující zatím na smířlivý, tolerantní a benevolentní tón Říma vůči liberální, svobodné Evropě: „Nejprve jsem navštívil město Cáchy, kam jsem byl jako čestný člen Evropské nadace pro cášskou katedrálu pozván na její výroční zasedání. Cášský dóm je jakýmsi duchovním symbolem Evropy; jeho dějiny sahají až do 8. století, kdy jej založil Karel Veliký, známý svou snahou sjednotit Evropu. ...Navštívil jsem také Münster, kde jsem na tamní katolické teologické fakultě v rámci tamního každoročního studijního cyklu přednášek, pořádaného s mezinárodní účastí, přednášel na téma přínosu církve pro sjednocení Evropy. Dotkl jsem se zvláště hledání a budování bratrství mezi národy. Připomněl jsem ideály francouzské revoluce: rovnost, volnost, bratrství, i to, že na rozdíl od snahy po rovnosti a svobodě zůstal právě ideál bratrství další vývoj mnoho dlužen. A to je úkol pro dnešek: ve vzájemných vztazích usilovat o bratrství, protože právě na něm musí Evropa stát. ...Úkolem církve je napomáhat naší společnosti k vytváření klimatu vzájemného bratrství, které by jí prostoupilo na všech rovinách, i na té politické. Tím, že jako církev podáváme na tomto poli společnosti ruku, přispíváme i k budování bratrství v Evropě. ...V jezuitském kostele v Paříži jsem 17. listopadu slavil bohoslužbu s českými, slovenskými i francouzskými věřícími. Hovořil jsem mj. o tom, jakou roli církev sehrála v závěru komunismu a v prvních chvílích po pádu

komunistického režimu na veřejné rovině, navzdory tomu, že z ní byla během komunismu vyloučena. Také zde jsem mluvil o tom, že je církev ochotna se společností spolupracovat. Nejde jen o to 17. listopad oslavovat a vracet se do minulosti. Důležité je vidět, co jsme ze statečného a odhodlaného nadšení – především studentů, kteří se nasadili i s určitým nebezpečím – po 15 letech pro společné dobro udělali.“ (Katolický týdeník, č. 49, 30.11.–6.12. 2004, Ročník XV., str. 5, článek: „Evropa potřebuje vzájemné bratrství“).

Evangelické církve ve Španělsku a v Řecku se po vstupu do EU dokonce těší náboženské svobodě: „Zástupce španělské církve Francisco Portillo–Ortega potvrdil, že jejich zemi členství v EU nepochybně pomohlo po stránce hospodářské. Pro naši sesterskou církev mělo členství v EU velký význam také pro zrovnoprávnění církve. V katolické většině teprve začátkem devadesátých let evangelické církve získaly „toleranční patent“ a řádné členství v EU přineslo rovnoprávnost církvi. Podobná je zkušenost církve v Řecku. Dříve než se Řecko stalo členem EU, členové evangelikálních církví zakoušeli tvrdou perzekuci. V identifikačním průkazu bývala vyznačena církevní příslušnost. Ten, kdo nebyl pravoslavný, byl tak okamžitě vystaven ponižování a perzekuci ze strany úřadů. Často mu např. mnohá zaměstnání zůstávala nedostupná. Je smutné, že tam, kde jsou katoličtí a pravoslavní křesťané ve většině, nedovedou narovnat ekumenické vztahy s ostatními, a často dokonce posilují perzekuci ostatních křesťanů. EU nepochybně působí k náboženské svobodě a zrovnoprávnění církvi. ...Zkušenosti našich bratří z EU naznačovaly, že není lepší možnost, než být součástí této evropské struktury a snažit se ovlivnit dění směrem k lepšímu.“ (Časopis církve bratrské, květen 2003, článek: „Evropská unie v pohledu sesterských církví“). Pohled na současné zkušenosti evangeliků v Evropské unii budí „oprávněný“ optimismus. Otázkou zůstává, na jak dlouho.

Veliké evropské mezidenominační, ekumenické setkání optimisticky manifestuje, že pravá jednota v Evropě bude jen prostřednictvím lásky Kristovy: „Ve stuttgartské sportovní H.M. Schleyer Halle se sešlo 8. května 2004 na 10 000 osob (z toho přibližně 7000 Němců a 3000 cizinců) ze 150 křesťanských hnutí, komunit a skupin, aby manifestovali svůj úmysl být v Evropě s Bohem. V okamžiku, kdy se do Evropské unie začlenilo dalších deset států, se tak započala nová cesta společenství, spolupráce a duchovní jednoty kontinentu. Pomocí satelitu bylo spojeno s děním ve sportovní hale asi 150 evropských i mimoevropských měst. Setkání se zúčastnilo na 40 kardinálů, biskupů a představených evangelické, katolické, pravoslavné a anglikánské církve i zástupci mezinárodních ekumenických organizací. Za jednu z nosných myšlenek lze označit větu: »Díky nástroji, který nám předal Kristus, totiž lásce, lze vytvořit opravdovou Evropu ducha a všeobecného bratrství. Ježíš je naší hlavou a my jsme jeho společenství, toto je naděje pro Evropu. Pozdravný dopis zaslal konferenci německý prezident Johannes Rau: „Považuji za dobré a správné, že vaše křesťanské komunity společně usilují přinést duchovní příspěvek k jednotě Evropy.“ Bertie Ahern, premiér Irska a prezident Evropské rady, účastníkům vzkázal: „Vaše setkání naplno vystihuje pohled na Evropu jako na místo rozmanitosti, jednoty a míru. Tento pohled je i srdcem pohledu Evropské unie. Mimořádně si cením vašeho poslání v Evropě. ...Významným účastníkem konference byl bezesporu Romano Prodi, předseda Evropské komise: »Evropa je velkým politickým projektem. Udrží se ale jen tehdy, když bude mít silného ducha, jen když bude mít duši. Když chceme být evropskými občany, nemusíme dávat víru do závorek, naopak. Křesťané mohou být kvasem a semenem nových dějin za současného dialogu s Židy, muslimy a osobami jiného přesvědčení.« O názor na význam stuttgartské konference jsme požádali také kardinála Miloslava Vlka, který se osobně setkání zúčastnil: »Každý organismus, jenž má být živý, potřebuje duši. Podobně je tomu i s EU. Duší Evropy je křesťanské poselství. Nikdo nemůže vystačit sám se sebou, to by se ocitl ve vězení. I národy potřebují otevřenost jeden k druhému. To přináší křesťanství.

Právě křesťané disponují dynamikou, ale také pomocí Boží...» (Katolický týdeník, č. 21, 2004, článek: „Společně pro Evropu“).

Biskup Slezské církve evangelické a.v. a předseda *Ekumenické rady církví v ČR*, Vladislav Volný, k tomuto tématu evropské jednoty prohlásil: „Církev musí, a to důvěrněji než dosud, v rámci procesu evropské integrace přispívat k utváření Evropy tváří tvář velkým tradicím pravoslavného, římskokatolického a protestantského dědictví. Budou do značné míry rozhodovat a ovlivňovat vztah k ostatním nekřesťanským náboženstvím. Právo spolurozhodovat však bude církvím jistě přiznáno jen tehdy, pokud budou jejich hlasy ekumenické, tedy společné. Křesťanské církve stojí před dilematem, jak vytvářet klima hodnotného soužití, vzájemné úcty a tolerance k nekřesťanským náboženstvím, nedávat příčinu k napětím, střetům, konfrontacím, ba ozbrojeným konfliktům a přitom zachovat si svou identitu, věrnost evangeliu a ryzost své víry. Církev nemohou být své spoluodpovědnosti za architekturu společnosti, za její politické instituce, ekonomické uspořádání, normy... v žádném případě zproštěny a ani se nemohou od této odpovědnosti samy osvobodit.“ (Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž, Úvod).

48.2 „Křesťanská“ Evropa v pohledu Říma

Ekumenické církve optimisticky podporují politiku *Vatikánu*, který jim podsouvá představu, že je to předně v jejich zájmu sjednotit „duchovní dědictví Evropy“ do „trvalé jednoty“. Chápu, v co vlastně do budoucna věří? Rozumí tomu, že se jedná ve skutečnosti o trvalou, stabilní duchovní a později i časnou, pozemskou nadvládu papežství v *Evropě*? Uvědomují si, že podle římskokatolického plánu to znamená *likvidaci* co největšího počtu *rozdílů* mezi jinověrci a římskými katolíky, ale že to nebude *Řím*, kdo se bude muset přizpůsobit? Přichází totiž čas znovu uvést do praxe *universalistickou* koncepci *Říma*, tj. papežskou *politiku dvou mečů* – meče duchovního (římskokatolická církev) nadřazeného meči časnému (světskému vládci) – prosazovanou po celá staletí římskokatolickou církví hlásající od počátku sjednocení všech lidí, ras a národů do jednoho státního útvaru s nejvyšším panovníkem papežem. Přichází čas, kdy je potřeba znovu uvést do praxe postuláty z papežské *buly Unam sanctam!*

Ekumenické církve si dělají veliké, optimistické iluze o tom, že budou v *Evropské unii* navždy rozhodovat ruku v ruce s římskokatolickou církví jako bratři a sestry v Kristu. Ať se nenechají v žádném případě dlouho oklamávat. Podíváme-li se pozorně do výroků římskokatolických hodnostářů o vztahu mezi *Evropskou unií* a náboženstvím, jasně uvidíme, že celou dobu zastřeně hovoří jen o *jednom* náboženském útvaru a jen o *jednom* druhu demokracie vyhovující *Evropské unii* jako výdobytku evropské integrace a jen o *jedné jediné* jednotě. I podle bývalého německého ministra *H. Kohla* bude vše směřovat „*k jednomu společnému křesťanskému základu*.“ Projekt *Evropské unie* pochází z *Vatikánu*, nastartování provedl jezuitský řád, který je dodnes hlavním kontrolním a realizačním orgánem celé akce. Myslí si snad *ekumenické církve*, že *Řím* dovolí, aby jeho projekt převzaly nekatolické církve a rovnoprávně se spolupodílely na jeho vytváření?

Myslí si snad *ekumenické církve*, že *Řím* bude navěky k *náboženské pluralitě* shovívavý a tolerantní? Že bude neustále vedle sebe trpět jinověrce? Což zapoměly, že podle papežských doktrín „*by se víra neměla sdílet s heretiky ani s osobami podezřelými z hereze*“ (*Lenfant, sv. I., str. 516*) a že *Pius XII.* v promluvě uveřejněné v *L'Osservatore Romano* z **19.9.1946** jasně říká, že se katolická dogmata *nikdy nesmějí změnit* a že víra musí být *vždy jednotná a stálá*?

Nezapomeňme, že dogmata jsou pro Řím *neměnnou pravdou a nezměnitelnou věroukou*, které se musí všichni „křesťané“ *podříditi*, chtějí-li dojít ke spasení.

Laciná *mystifikace a přetvářka* římskokatolického systému bude vůči *ekumenickým* církvím trvat jen dočasně. Zde jde o mnohem víc! Nejedná se totiž jen o nějaké zrušení evropských hranic nebo o možnost svobodného cestování nebo o stabilní ekonomiku celého budoucího evropského bloku nebo o společný valčík všech náboženských útvarů na evropské církevní a politické scéně. Svůj projekt, svůj původní záměr si Řím nenechá nikým ukrást, znesvětit, narušit či dokonce zničit nějakou změnou politiky *Evropské unie* díky liberálním a svobodomyšlným politikům, kteří buď nic nechápou nebo si myslí, že Řím je příliš slabý na to, aby převzal nade všemi v *Evropské unii kontrolu, moc a vládu!*

Proto již dnes můžeme vidět rozdíly mezi optimismem *ekumenických* církví, když hovoří o *Evropské unii* a mezi velmi vážným tónem až *varovnými signály* římskokatolické církve.

Podívejme se, jak mluví o *Evropské unii* římskokatoličtí preláti v oficiálním římskokatolickém tisku:

„Sjednocená Evropa musí mít základ, na kterém se její jednotná budova může budovat. A základem této budovy musí být bezpečná Evropa hodnot, na nichž vyrostla, a to především křesťanských. Tak Evropa žila zhruba patnáct set let. A v průběhu její historie, kdykoliv síla této duchovní dimenze zeslabovala, byly vždy velké snahy znovu její duchovní základ posílit. V našich dějinách máme velkou tradici i velké osobnosti – svatého Vojtěcha, který s Ottou III. císařem německým, vedl ve své době rozhovory o jednotě Evropy. Oba ji chtěli postavit především na duchovních křesťanských základech. ...Zvláště pár posledních desetiletí evropského sjednocovacího procesu ukazuje, že Evropu nelze sjednotit bez duchovního základu.“ (Kardinál M. Vlk pro BBC, 24.12.2002, Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž, Úvod).

Neslyšíme tato slova jako ozvěnu německých politiků z druhé poloviny 20. století? *Jednotná budova svaté Říše evropské* nesmí mít a ani nemůže mít podle Říma jiný *základ*, než *křesťanský*, tj. *římskokatolický*. Musí být postavena na římském katolicismu. Zde není prostor pro nekatolické církve! Teprve pak, až dojde k naplnění předchozích slov a k upevnění jediného, pravého „*duchovního základu*“ *Evropy*, dá *Vatikán* národům pokoj a přestane podněcovat jednotlivé národnostní problémy a nepokoje v *Evropě* i po celém světě. Teprve pak bude *Evropa* bezpečná, bez ozbrojených konfliktů, válek, střetů, konfrontací a napětí. Bude totiž už plně římskokatolická! Napřed však musí dosáhnout svého cíle a v rámci *ekumenických* církví se musí sama upevnit ve všech evropských národech tvořící *Evropskou unii!*

„Uvědomme si, kolikrát v dějinách jsme promeškali svoji šanci. I my stojíme dnes na rozhraní nového věku. A znovu je nám kladena otázka, zda promeškáme svoji šanci. My se budeme muset ptát sami sebe, zda v rámci křesťanské civilizace patříme do společenství těch, kteří vytvořili evropské dějiny a evropskou kulturu.“ (Z homilie biskupa Dominika Duky při děkovné mši v kostele sv. Bartoloměje v Heřmanově Městci, 30.11.2003, Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž).

Zde můžeme vidět apelování římskokatolického biskupa na sounáležitost k ostatním římským katolíkům z ostatních evropských národů neboli k tzv. *křesťanské civilizaci*. Podle Říma je *křesťanská civilizace* výhradně římskokatolickou civilizací a jedině ona podle papežství vytvořila právě *evropské dějiny a evropskou kulturu*. Zde není prostor pro jiné církve!

*„Jestliže chceme, aby byla nová jednota Evropy stabilní, musíme ji budovat na stejných duchovních hodnotách, které ji kdysi formovaly, při zohlednění bohatství a různorodosti kultur a tradic jednotlivých národů. Tento nejhlubší základ jednoty přineslo Evropě křesťanství a po staletí jej posilovalo svým evangeliem...“ (Jan Pavel II., např. v dokumentu: **Prohlášení***

křesťanských církví v ČR ke vstupu naší země do Unie, 17. února 2003, konference „Křesťané a Evropská unie“).

Nová svatá Říše evropská neměla podle Vatikánu nikdy v minulosti jiné pravé *duchovní hodnoty*, než římskokatolické. Jedině ony vždy podle něj formovaly Evropu a její stabilitu posilovanou *římskokatolickým evangeliem* neboli *katechismem*. To je podle papežství onen *nejhlubší základ evropského křesťanství*. Podle papežských dogmat a jezuitských doktrín to nikdy nebylo a také nikdy nebude protestantství, pravoslaví, řecké katolictví, židovství či dokonce islám a jiná východní náboženství, kdo formoval onen *nejhlubší základ a jednotu Evropy*. Pohanství a pohanství a pohanské tradice evropských států římskokatolické víře a učení nikdy nevadilo, nevádí ani dnes a nebude vadit ani v budoucnu. Řím vždy vedle sebe spíše snesl veškeré projevy pohanství než *protestantskou* či *židovskou* víru. Slova o různorodosti kultur a tradic se vůbec ve skutečnosti netýkají nekatolického, zvláště protestantského náboženství, nýbrž původních pohanských tradic a jejich odkazů do současnosti (*lidové tradice jednotlivých států*).

Varovná slova papeže Jana Pavla II. jenom dokazují, že Vatikán nebude dlouho shovívav a trpět současnou svévolností a neposlušností *Evropské unie* ve vytváření zákonů a ve svém benevolentním chování k jednotlivým málokatolickým státům. Projekt papežství není radno žádnému státu ohrozit svojí vlastní představou o moci:

*„Církev varuje před redukováním vize sjednocené Evropy výlučně na její ekonomické a politické aspekty a před nekritickým vztahem ke konzumnímu způsobu života. Jestliže chceme, aby byla nová jednotu Evropy stabilní, musíme ji budovat na stejných duchovních hodnotách, které ji kdysi formovaly, při zohlednění bohatství a různorodosti kultur a tradic jednotlivých národů. Má přece jít o velké evropské duchovní společenství. Zároveň na tomto místě znovu apeluji na starý kontinent: »Evropo, otevři své brány Kristu!« (Jan Pavel II: projev v polském Sejmu, Varšava, 11. června 1999; Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž). Kristu římskokatolickému. Formující *duchovní hodnoty* jsou podle papežské ideologie výhradně *hodnoty římskokatolické víry*. Jedině ony podle papežského pojetí dějin formovaly *duchovní hodnoty* všech evropských států, nejvíce pak těch římskokatolických.*

„Unie je něco víc než prostředek umožňující snadnější hospodářské aktivity.“ (Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž).

„Sjednocená Evropa vyžaduje, abychom byli bdělí, abychom se nenechali zaslepit duchem konzumismu, abychom byli vynalézaví a našli cestu k převážně ateistické společnosti a abychom měli chuť jít novými vlastními cestami a držet se při tom našich starých hodnot. Můžeme a musíme se všemi silami snažit o to, aby nás v každodenním životě sbližovalo přátelství a vzájemná sympatie. Naše šance spočívají v osobní i společenské svatosti. Jen tak můžeme splnit očekávání, které Evropa právem od nás, křesťanů, vyžaduje.“ (<http://www.csi-cr.cz/czech/zprav/2001/2001112.html>, článek: Robert Schumann a budování společné Evropy – co se očekává od nás, křesťanů).

Páter Robert Falkenauer, plzeňský biskupský vikář a vysokoškolský pedagog varovně naznačuje, že „*strach z dalších ideologií a snad i neschopnost hlubší syntézy vyústily v dnešní upřednostňovaný pluralismus a prakticky vžitý konzumismus. Tento stav je projevem jakési bezradnosti na křižovatce. Spory o »Boha v ústavě« EU, o náboženské symboly ve školách atd. svědčí o zápase, který dosud není rozhodnut. Věřím, že Bůh nakonec zaujme v srdcích a myslích Evropanů místo, které mu patří. Usilujme a prosme, aby se tak stalo – bez katastrof. Mnohem těžší je odhadnout duchovní budoucnost Evropy: hodně záleží na tom, jak vidíme její dosavadní vývoj. Řekl bych, že Evropa se v osvícenství pokusila prosadit absolutní autonomii člověka a odmítla křesťanské Zjevení jako základ řádu lidských věcí. Toto místo zaujal národ*

či společenská třída. Pád komunismu a sjednocování Evropy lze chápat jako odmítnutí těchto omylů po katastrofách 20. století.“ (*Katolický týdeník*, č. 18, 2004, článek: „*Vstupujeme do Evropské unie*“, *Občané české republiky v „Evropském domě*“).

Podle vatikánské věrouky se jedná pochopitelně o Boha římskokatolického, nikoli protestantského či židovského. Odmítnutí omylů má podle biskupského vikáře zákonitě vést k novému přijetí křesťanského (neboli římskokatolického) zjevení (neboli katechismus) jako základ společenského řádu pro všechny lidi.

Ve své přednášce o duchovní jednotě Evropy prohlásil jezuitský kardinál T. Špidlík dne 24.2.2004 v Praze na Univerzitě Karlově: „Plná lidská svoboda nemá v našem světě místo ... jde o základní problém celé Evropy: stálé balancování mezi dvěma extrémy: víc svobody, nebo víc pořádku, ale nikdy se nenajde správný střed, a i kdyby se našel, je omezením dvou základních lidských požadavků: plné svobody a dokonalého pořádku.“ (*Kardinál Tomáš Špidlík, SJ: Duchovní jednotu Evropy, Universum*, čís. 2, 2004, ročník 14, str. 37–42).

Podobně o „riziku“ touhy po rostoucí svobodě a o návratu k osvědčeným hodnotám hovoří také velvyslanec ČR ve Vatikánu: „*Občané České republiky v »Evropském domě«.* ...*Pavel Jajtner, velvyslanec České republiky ve Vatikánu: Vycházím z toho, že v Evropě je stále ještě normální respektovat Desatero a Kristovo Horské kázání. Evropa se mnohem méně než my Češi brání racionálnímu a tím i státnickému přístupu k víře a církvím: neztratila dosud povědomí, že každé náboženství, které nabádá člověka k životu v pravdě a solidaritě, je hodno úcty. ...Česká společnost navíc potřebuje zrcadlo, ve kterém se ukáží křivé tváře falešných proroků. Na místě je ovšem i kritický pohled: politika hodnot se ztrácí. Je vytlačována politikou zájmů. Netlumené úsilí po pohodlí, konzumu, po stále větší míře svobody, po uspokojování rostoucích očekávání je směřováním ke katastrofě. Nejdůležitějším požadavkem na jednotlivce a společnost v této rozšířené Evropě bude úsilí o pravdu, spravedlnost, lásku a svobodu. V něm bude spočívat nezbytná reforma evropské společnosti. Nikoli experiment s nejistým výsledkem, ale návrat k osvědčeným hodnotám. Pro nás křesťany to znamená kromě života v pravdě zejména aktivní účast na politickém dění s cílem prospívat veřejnému blahu.*“ (*Katolický týdeník*, č. 18, 2004, článek: „*Vstupujeme do Evropské unie*“).

Podle tradic Vatikánu se jedná o římskokatolické Desatero a římskokatolické pojetí Kristova Horského kázání. Politika hodnot se týká duchovních hodnot, tj. římskokatolických. Nepřijetí těchto hodnot povede ke katastrofě. Pravda, spravedlnost, láska a svoboda musí mít pochopitelně římskokatolický rozměr, nikoli protestantský nebo jiný nekatolický. Právě na tom bude stát pravá, skutečná reforma evropské společnosti, tj. návrat k „osvědčeným“ římskokatolickým hodnotám. Jiné hodnoty pro Vatikán neexistují. Pak teprve bude moci nastoupit veřejné blaho podepřené papežstvím.

Velikým mezicírkevním problémem je uctívání Panny Marie a dogmatické učení o jejím neposkvrněném početí (od roku 1870 je to jediné římskokatolické dogma – neměnná pravda – vyhlášené roku 1950). Jezuitští teologové to však vyřešili velmi „elegantně“. Aby byla Panna Marie uctívána i protestantským a ostatním nekatolickým světem, vyhlásili ji nejen za Matku Evropy (viz dřívější citace), ale také za Matku jednoty mezi všemi pokřtěnými:

„*Letos uplyne 150 let od prohlášení dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie. ... Celý proces se završil právě 8. prosince 1854, kdy Pius IX. prohlásil tuto nauku za zjevenou pravdu, tedy za dogma. ...Nemůžeme zastírat, že dogmatizace, jejíž 150. výročí si letos připomínáme, představuje určitý problém v ekumenickém dialogu. Je však třeba podotknout, že mezi pravdami víry existuje určitá škála odstupňování podle jejich důležitosti. Pravdy víry jsou jako údy těla. Poranění mozku nebo srdce pochopitelně nemůžeme srovnat s tím, když si poraníme prst. Dogma o neposkvrněném početí se proto nemůže svou důležitostí srovnávat s*

velkými věroučnými prohlášeními doby církevních otců. Tato pravda patří ke katolické víře. Musíme ji tudíž interpretovat tak, aby nepřišla nazmar jiná pravda vyšší, totiž příkaz, abychom byli jedno (srov. Jan 17,21). To platí nejen pro katolíky, nýbrž i pro ostatní křesťany, neboť za uskutečňování stále hlubší vzájemné jednoty máme odpovědnost všichni. Bylo by skutečnou tragédií a hlubokým neporozuměním tajemství víry, kdyby se naše úcta k Panně Marii stávala mezikonfesionálním příkopem, který nás vzájemně odděluje. Zřejmě i proto nás církev dnes učí uctívat Matku Páně jako matku jednoty mezi všemi pokřtěnými.“ (**Katolický týdeník**, č. 49, 30.11.–6.12. 2004, **Ročník XV.**, str. 3, článek: „Úcta k Marii nemá rozdělovat“).

Netrvalo to dlouho a Vatikán se ve sporu o postavení své církve v Evropě ozval mnohem jasněji, konkrétněji a důrazněji. V létě roku 2007 vydal dokument, který má všem jasně dokázat, že římskokatolická církev je jediná pravá, Boží církev a má tudíž nárok na monopolní postavení mezi všemi ostatními „církevními společenstvími.“ První zprávu vydala slovenská **SME**:

„Vatikán: Katolícka cirkev je jediným zástupcom Krista

VATIKÁN 6. júla (SITA/AFP) - Vatikán chce potvrdit svoje právo byť »jediným legitímnym zástupcom Ježiša Krista na zemi«, informoval v piatok denník Il Giornale. Agentúra I-Media, ktorá sa špecializuje na informácie o Vatikáne, oznámila, že Vatikán vydá v utorok dokument, ktorý pripravila Kongregácia doktríny viery, a ktorý má preukázať, že jedine Rímskokatolícka cirkev je tou pravou cirkvou Ježiša Krista.

Podobný dokument vydal Vatikán pred siedmimi rokmi v čase pápeža Jána Pavla II. a jeho vydanie rozhnevalo ostatné kresťanské cirkvi. Cielom dokumentu je vystúpiť proti »relativizovaniu rímskokatolíckej cirkvi«, ktoré Benedikt XVI., nástupca Jána Pavla II., odsúdil.

Očakávaný vatikánsky dokument potvrdí tvrdenie Druhého vatikánskeho koncilu z roku 1962-1965, ktorý vyhlásil, že »Kristov jediný chrám žije v Rímskokatolíckej cirkvi«, uviedol denník Il Giornale.“ (<http://www.sme.sk/c/3383390/vatikan-katolicka-cirkev-je-jedinym-zastupcom-krista.html>, 6.7.2007, 17:10:00).

10. července 2007 tento dokument skutečně Vatikán vydal:

„ODPOVĚDI NA OTÁZKY, TÝKAJÍCÍ SE NĚKTERÝCH ASPEKTŮ NAUKY O CÍRKVI

Dokument Kongregace pro nauku víry

Předběžný překlad Vatikánského rozhlasu

ÚVOD

Druhý vatikánský koncil v dogmatické konstituci *Lumen gentium* a v dekretech o ekumenismu *Unitatis redintegratio* a o východních Církvích *Orientali Ecclesiarum* přispěl rozhodující měrou k hlubšímu porozumění katolické eklesiologie. Papežové také přispěli k prohloubení tohoto tématu praktickými směrnicemi: Pavel VI. encyklikou *Ecclesiam suam* (1965) a Jan Pavel II. encyklikou *Ut unum sint* (1995).

Následné úsilí teologů, směřující k lepšímu vysvětlení různých těchto eklesiologických aspektů dalo podnět k velkému rozkvětu literatury o této věci. Tématika se tedy vyjevila jako velice plodná, ale někdy měla zapotřebí určitého upřesnění a záchytných bodů jako deklarace *Mysterium Ecclesiae* (1973), dopis biskupům katolické Církve *Communione notio* (1992) a deklarace *Dominus Jesus* (2000). Všechny je publikovala Kongregace pro nauku víry.

Šíře argumentu a novost mnoha témat nadále vyvolávají teologickou reflexi, která nabízí stále nové příspěvky, ne vždycky imunní před mylnými interpretacemi, které vzbuzují podiv a pochybnosti, z nichž na některé byla upozorněna Kongregace pro nauku víry. Ta předpokládá globální katolickou nauku o Církvi a má v úmyslu na ně odpovědět upřesněním autentického významu některých eklesiologických výroků učitelského úřadu, kterým v diskusi hrozí, že budou pochopeny špatně.

ODPOVĚDI NA OTÁZKY

První otázka: Změnil Druhý vatikánský koncil předcházející nauku o Církvi?

Odpověď: Druhý vatikánský koncil neměl v úmyslu tuto nauku změnit a ani ji nezměnil, nýbrž ji pouze rozvinul, prohloubil a zešíroka vyložil.

Právě to vyjádřil s krajní zřejmostí Jan XXIII. na začátku Koncilu[1]. Pavel VI. to potvrdil[2] a takto to vyjádřil během promulgace konstituce Lumen gentium: "Zdá se, že nelze učinit lepší komentář, než říci, že tato promulgace na tradiční nauce opravdu nic nemění. To co chtěl Kristus, chceme my také. To čím byl, zůstává. To co po staletí Církev učila, učíme my také. Jen to, co bylo jednoduše prožito, je nyní vyjádřeno; to co bylo nejisté, je zřejmé; to co bylo rozjímáno, diskutováno a bylo částečně kontroverzní, dostává nyní klidnou formulaci" [3]. Tento úmysl chtěli biskupové opakovaně projevit a uskutečňovat[4].

Druhá otázka: Jak má být chápáno tvrzení, podle kterého Kristova Církev subsistuje v katolické Církvi?

Odpověď: Kristus "ustanovil na zemi" jedinou Církev a založil ji jako "viditelné a duchovní společenství"[5], které již od svého počátku a v průběhu dějin vždy existuje a bude existovat, a v níž jedině zůstaly a zůstanou všechny ty prvky, které sám Kristus ustanovil[6]. "To je jediná Kristova církev, kterou vyznáváme ve Vyznání víry jako jednu, svatou, katolickou a apoštolskou... Tato církev, ustanovená a uspořádaná na zemi jako společnost, subsistuje (uskutečňuje se) v katolické církvi a je řízena Petrovým nástupcem a biskupem ve společenství s ním" [7].

V dogmatické konstituci Lumen gentium[8] je subsistence ona trvalá historická kontinuita a stálost všech Kristem ustanovených prvků v katolické církvi, v níž konkrétně spočívá Kristova Církev na této zemi.

Podle katolického učení, tedy lze tvrdit, že Církev Kristova je přítomna a působí v Církvích a církevních společenstvích, které ještě nejsou v plném společenství s katolickou Církví, vzhledem k prvkům posvěcení a pravdy, které jsou v nich přítomny[9], ale slovo "subsistuje" může být připisováno výlučně samotné katolické Církvi, poněvadž se vztahuje právě na poznámku o jednotě vyznávané ve Vyznání víry (Věřím .. církev jednu); a tato "jedna" Církev subsistuje v katolické Církvi[10].

Třetí otázka: Proč je použit výraz "subsistuje" a nikoli jednoduše slovesný tvar "je"?

Odpověď: Užití tohoto výrazu, který indikuje plnou totožnost Církve Kristovy a katolické Církve, nemění nauku o Církvi; nicméně nalézá svůj pravý důvod ve skutečnosti, že vyjadřuje jasněji, jak je mimo její organismus "mnoho prvků posvěcení a pravdy", "které jako dary vlastní Kristově Církvi vybízejí ke katolické jednotě"[11].

"Proto tyto odloučené církve a společnosti i přes nedostatky, které na nich podle našeho přesvědčení lpí, rozhodně nejsou bez významu a váhy v tajemství spásy, jejichž účinnost se odvozuje z plnosti milosti a pravdy, která byla svěřena katolické církvi" [12].

Čtvrtá otázka: Proč Druhý vatikánský koncil připisuje jméno "církve" východním Církvím odloučeným od plného společenství s katolickou Církví?

Odpověď: Koncil chtěl přijmout tradiční užití tohoto názvu, "jelikož tyto církve, i když odloučené, mají pravé svátosti a především vlivem apoštolské posloupnosti, mají kněžství a eucharistii, které je s námi dosud těsně poji" [13], zasluhují titul "místní či partikulární církve" [14], a jsou nazývány sesterskými církvemi katolických partikulárních Církví[15].

"Slavením eucharistie Páně se tak v těchto jednotlivých církvích buduje a roste Boží církev" [16]. Poněvadž však společenství s katolickou církví, jejíž viditelnou Hlavou je římský biskup a Petrův nástupce, není nějakým vnějším doplňkem partikulární církve, ale jeden z jejích vnitřních konstitutivních principů, vyznačuje se situace těchto partikulárních církví, jak se nazývají ona ctihodná křesťanská společenství, přesto určitým nedostatkem[17].

Z druhé strany, pak vlastní univerzalita Církve, řízená Petrovým nástupcem a biskupy, jež jsou s ním ve společenství, kvůli rozdělení křesťanů naráží v dějinách na překážku svého plného uskutečnění[18].

Pátá otázka: Proč texty Koncilu a následujícího učitelského úřadu nepřipisují titul "církve" křesťanským společenstvím, která vznikla během reformace v 16.století?

Odpověď: Protože podle katolické nauky, tato společenství nemají apoštolskou posloupnost ve svátosti svěcení, a proto postrádají bytostně konstitutivní prvek bytí Církve. Zmíněná církevní společenství, která zvláště v důsledku absence služebného kněžství nezachovala pravou a celistvou podstatu eucharistického Tajemství[19], nemohou podle katolické nauky být nazvány "církvemi" ve vlastním smyslu slova[20].

Papež Benedikt XVI. během audience níže podepsaného kard. Prefekta Kongregace pro nauku víry, schválil a potvrdil tyto odpovědi, přijaté na řádném zasedání této Kongregace, a nařídil je zveřejnit.

Řím, sídlo Kongregace pro nauku víry, 29.června 2007, na slavnost sv. apoštolů Petra a Pavla.

William kard. Levada, prefekt

Biskup Angelo Amato, sekretář

Přeložil Milan Glaser

[1] Jan XXIII., Promluva z 11.října 1962: "...Koncil... chce předávat ryzí a celistvou katolickou nauku, bez oslabování či zkraslování... za současné situace je však naší povinností, aby křesťanské učení ve své úplnosti bylo všemi přijímáno s obnoveným, jasným a klidným přijetím... Je nezbytné, aby křesťanský, katolický a apoštolský duch v celém světě učinil krok kupředu, aby tatáž nauka byla rozsáhleji a hlouběji poznána... Je třeba, aby tato jistá a neměnná nauka, které náleží věrná poslušnost, byla rozvinuta a vyložena způsobem, jaký vyžaduje naše doba. Jiná je podstata depositum fidei, nebo pravdy, které jsou obsaženy v naší úctyhodné nauce, a jiný je způsob, jakým jsou hlášány. Nicméně vždy ve stejném významu a smyslu": AAS 54 (1962) 791;792.

[2] Srov. Pavel VI., Promluva z 29.září 1963: AAS 55 (1963) 847-852.

[3] Pavel VI., Promluva z 21.listopadu 1964: AAS 56 (1964) 1009-1010 (ital.překlad v L'Osservatore Romano 22.listopad 1964, 3).

[4] Koncil chtěl vyjádřit identitu Církve Kristovy s katolickou Církví. Nachází se to v diskusích o dekretu Unitatis redintegratio. Schéma dekretu bylo navrženo v Aule 23.9.1964 v Re-

latio (Act Syn III/II 296-344). V návrzích, které zaslali biskupové se objevují čtyři texty týkající se první odpovědi.

A) (In Nr.1 Prooemium Schema Decreti: Act Syn III/II 296,3-6)

"Pag. 5, lin 3-6: Videtur etiam Ecclesiam catholicam inter Ilias Communiones comprehendere, quod falsum esset.

R(espondetur): Hic tantum factum, prout ab omnibus conspicitur, describendum est. Postea clare affirmatur solam Ecclesiam catholicam esse veram Ecclesiam Christi" (Act Syn III/VII 12).

B) (In Caput I in genere: Act Syn III/II 297-301)

"4 - Expressius dicatur unam solam esse veram Ecclesiam Christi; hanc esse Catholicam Apostolicam Romanam; omnes debere inquirere, ut eam cognoscant et ingrediantur ad salutem obtinendam...

R(espondetur): In toto textu sufficienter effertur, quod postulatur. Ex altera parte non est tacendum etiam in aliis communitatibus Christiani inveniri veritates revelatas et elementa ecclesialia" (Act Syn III/VII 15). Srov. také ibidem bod. 5.

C) (In Caput I in genere: Act Syn III/II 296s)

"5 - Clarius dicendum esset veram ecclesiam esse solam Ecclesiam catholicam romanam...

R(espondetur): Textus supponit doctrinam in constitutione De ecclesia expositam, ut pag. 5, lin. 24-25 affirmatur" (Act Syn III/VII 15).

Komise, která měla posuzovat pozměňovací návrhy k dekretu Unitatis redintegratio vyjádřila zřejmost totožnosti Kristovy Církve s katolickou Církví a její jednotu, a spatřuje založení této nauky v dogmatické konstituci Lumen gentium.

D) (In Nr. 2 Schema Decreti: Act Syn III/II 297s)

"Pag. 6, lin 1-24: Clarius exprimatur unitas Ecclesiae. Non sufficit inculcare, ut in textu fit, unitatem ecclesiae.

R(espondetur): a) Ex toto textu clare apparet identificatio Ecclesiae Christi cum Ecclesia catholica, quamvis, ut oportet, efferantur elementa ecclesialia aliarum communitatum".

"Pag. 7, llin.5: Ecclesia a sucesoribus Apostolorum cum Petri sucesore capite gubernata (cf. Novum textum ad pag. 6, lin.33-34) explicite dicitur "unicus Dei grex" et lin. 13 "una et unica Dei Ecclesia"" (Act Syn II/VII).

Obě citovaná vyjádření jsou z Unitatis redintegratio 2,5 a 3,1.

[5] Srov. Lumen gentium, 8,1.

[6] Srov. Unitatis redintegratio, 3,2; 3,4; 3,5; 4,6.

[7] Lumen gentium, 8,2.

[8] Srov. Kongregace pro nauku víry, *Mysterium Ecclesiae*, 1,1; *Dekl. Dominus Jesus*, 16,3; *Notifikace o knize O.Leonarda Boffa, OFM "Církev:charisma a moc"*.

[9] Srov. Jan Pavel II., encyklika *Ut unum sint*, 11,3.

[10] Srov. Lumen gentium, 8,2.

[11] Lumen gentium, 8,2.

[12] *Unitatis redintegratio*, 3,4.

[13] *Unitatis redintegratio*, 15,3; srov. *Kongr.pro nauku víry, Communions notio*, 17,2.

[14] *Unitatis redintegratio*, 14,1.

[15] Srov. *Unitatis redintegratio*, 14,1; *Jan Pavel II. Ut unum sint*, 56.

[16] *Unitatis redintegratio*, 15,1.

[17] Srov. *Kongr. pro nauku víry, Communions notio*, 17,3.

[18] Srov. *Ibid.*

[19] *Unitatis redintegratio* 22,3.

[20] Srov. *Kongregace pro nauku víry, Dominus Jesus*, 17,2.“

(<http://res.claritatis.cz/?id=2506>).

Pobouření a pohoršení *protestantského* tábora a *Ekumenické rady církví*, které bezprostředně následovalo, jen ve skutečnosti – jako logický důsledek – odhalilo *hrubou naivitu* vůči *zdánlivému a rychle pomíjivému* smířlivému tónu římskokatolických prelátů a papežů k *protestantství* a k jejich novodobému „*přátelství*“ vůči *reformaci*. Výše citované dokumenty jen z různých úhlů pohledů římskokatolické věrouky potvrzují *neměnnost papežství*, ať se nalézá v jakémkoli prostředí a ať prochází jakýmkoli okolnostmi a událostmi.

48.3 Demokratická tvář Unie

Evropská unie se v dnešní době s tichým souhlasem *Vatikánu* tváří *demokraticky*, úzkostlivě dbá na to, aby nebyla uražena žádná menšina neboli jde cestou *antidiskriminační politiky*, otevřeně hlásá *celoevropskou loajálnost, benevolentnost, tolerantnost, vzájemný respekt, pluralitu, liberálnost, solidaritu*, respektuje *národní citění a národní práva* a preferuje i *volnost a svobodu ve tvorbě národních zákonů* ve všech zapojených zemích. Stále ještě hrdě hlásá do světa:

„*Unie respektuje národní identity členských států Evropské unie, jejichž politické systémy se zakládají na demokratických principech.*“ (*Brány Evropské unie otevřeny, informační brožura pro věřící, Ministerstvo zahraničních věcí ČR, 1. vydání, Praha, 2003, ISBN 80–86345–27–0*).

„*Unie je světonázorově a nábožensky neutrálním společenstvím a nemá kompetence k regulaci otázek náboženského vyznání. Jak je ale vidět, Unie zcela zásadně respektuje svobodu vyznání a náboženství a prosazuje hodnoty vlastní všem křesťanům: svobodu a důstojnost člověka, úctu k identitě jednotlivých národů a samozřejmě k dodržování pravidel demokratického řádu. A náboženské svobody do těchto svobod rozhodně patří.*“ (*Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž*).

„...*Evropská unie podporovala demokratické revoluce a jejich prohloubení a završení demokratizačního procesu vždy vehementně pomáhala. Unie je v případě demokracie nesmlouvavá – do Unie totiž může vstoupit pouze demokraticky spravovaný stát.*“ (*Brány Evropské unie otevřeny, informační brožura pro věřící, Ministerstvo zahraničních věcí ČR, 1. vydání, Praha, 2003, ISBN 80–86345–27–0*). Nenechme se mýlit. Jedná se zde o *římskokatolickou verzi demokracie!* *Demokraticky spravovaný stát* znamená v řeči katolíků: *Katolicky spravovaný stát!*

Nedostatečně reflektujeme směřování a vývoj evropského procesu sjednocování, v němž církev právě svým univerzálním a dějinným rozměrem může být přínosem. Evropská unie bývá nemalou částí věřících a kněží vnímána jako příčina prohloubení sekularizace, která v Evropě začala už v devatenáctém století. Jistěže v EU kvasí a vyvstávají na povrch různé jevy, s nimiž nemůžeme souhlasit, ale ona sama nemá příčinnou souvislost se sekularizací. Sekularizaci možno nahlédnout i z jiného hlediska než jasně odsuzujícího. Umožnila totiž dát větší váhu osobní odpovědnosti a rozhodování podle svědomí. V jí ovlivněném prostředí vznikla novodobá demokracie, jejíž podstata přece není s církevními postoji v rozporu. Ostatně správně pojatá a žitá demokracie je v souladu s principy sociálního učení církve: solidaritou, subsidiaritou a participací. (Katolický týdeník, příloha Perspektivy, č. 49, 2004, článek: Církev u nás – po 15 letech). Demokracií zde není míněna pravá vláda lidu, která vždy byla, je a bude v rozporu s římskokatolickou církví, nýbrž vláda Říma a jeho katolíků!

Na otázku **Katolického týdeníku** ohledně zasedání biskupů v Anglii: „Odrazí se tato jednání nějakým způsobem v životě každého jednotlivce, křesťana tady u nás?“ odpovídá biskup Malý: „Přímou souvislost bych nezdůrazňoval. Je to velice dlouhý proces. Ale i čelní představitelé si uvědomují, že EU nemůže stát jen na základě ekonomickém nebo politickém. Že je třeba vymezit určité principy. Pokoušejí se proto vytvořit evropskou ústavní smlouvu postavenou na úctě k jednotlivci, jeho ochraně, solidaritě i úctě k právu. To jsou podle mého názoru civilně vyjádřené hodnoty, které souvisejí s evangeliem. Postavit Evropu na tomto základu je dobré východisko.“ (Katolický týdeník, č. 20, 2004, článek: Václav Malý na zasedání biskupů v Anglii). Můžeme se ptát: Východisko k čemu, za jakým účelem a pro koho? Odpověď: Tam, kde rozbitá Evropa končí, začíná papežství.

„Modely vztahu církve a státu mohou být tedy různé v rámci Evropské unie: od zásadního oddělení církve od státu ve Francii, přes odstavění církve od státní správy v Německu, Rakousku, Lotrinsku a francouzském Alsasku, až po sjednocení církve a státní správy ve Velké Británii, Dánsku, Švédsku nebo Řecku. Avšak také v církevních otázkách má Unie své mantinely. Evropský parlament se 28. února 1996 vyslovil proti existenci a aktivitám náboženských sekt na území Evropské unie, neboť podle názoru evropských poslanců porušují lidská práva. Evropská vláda se domnívá, že by sekty měly být pod přísnou kontrolou. ...Unie je tedy tolerantním společenstvím. Respektuje kulturní, jazykové a náboženské rozdíly. Na druhé straně je také ochráncem výdobytků evropské integrace.“ (Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž).

Nenechme se však oklamávat! Pokaždé se zde mluví o římskokatolické církvi. Pravým výdobytkem evropské integrace je stabilní římskokatolická Říše evropská! Náboženské rozdíly zatím v současné době nepřekáží. Naopak slouží jezuitským plánům s Evropou.

Ale až bude papežství v rámci ekumenie a Evropské unie upevněno, pak mírumilovnost Evropské unie rázem skončí, maska demokracie spadne a na povrch vyplave skutečný charakter Říma. Již dnes si papežství pro tento okamžik vytváří podmínky a připravuje si pevnou půdu pro svoji budoucí vládu a moc. Evropská unie bude ve spolupráci s vojenskou organizací NATO a s dalšími vojenskými složkami podle plánu jezuitů mocným nástrojem k potlačení a k likvidaci jakékoli formy nesouhlasu a odporu vůči Římu jako už několikrát v minulosti. Už dnes proto můžeme v evropské ústavě vidět první náznaky budoucí represní politiky vůči jednotlivým členským státům.

Podívejme se na současnou základní kostru a filosofii Evropské unie a porovnejme ji s moderními běžně fungujícími demokraciemi ve vysoce vyspělých zemích mající svoji svrchovanost, tj. způsobilost rozhodovat o vlastních záležitostech samostatně, nezávisle na jiné vnější moci:

Mnoho ze snah o „nadmárodní uspořádání Evropy nemůžeme pochopit bez porozumění pojetí německé státnosti a tomu odpovídajícímu pojetí národa, nezakládající se na příslušnost k samostatnému, svrchovanému státu, nýbrž na příslušnosti k německému národu, resp. k »německé krvi«. Jinými slovy: Němcem není ten, kdo se narodil na území Německa, nýbrž ten, kdo se narodil německým rodičům. Jde o pojetí národa, kdy je příslušnost k národu daná jazykem a »krví«, popřípadě kulturními faktory. Toto pojetí je v protikladu k politickému pojetí národa jako společenství občanů určitého svrchovaného státu (bez ohledu na jejich jazyk, jejich předky – »krev« a další faktory). Za skutečného Němce se tak považuje nejen dítě německých rodičů narozených v Berlíně, ale i dítě německých rodičů narozené v Liberci, či v Praze. Tak mnohokrát v historii docházelo k situacím, že Němci za své území považovali oblasti, které sice patřily k územím jiných států, avšak byly osídleny většinou Německého obyvatelstva. Typickým příkladem je situace Sudet před vypuknutím 2. světové války. Němci, kteří v historii dlouhá období neměli územně jednotný stát, se však cítili předurčení k tomu, aby své teorie vládnutí poskytli i ostatním, slabším národům, a to mnohdy násilnou cestou. Bez pochopení tohoto pojetí státnosti nelze pochopit ani konstrukci Evropské unie, **popírající oprávněnost svrchovaného, suverénního státu** (dnes nazývaného jako tzv. »národní«). Toto pojetí vychází z předpokladu, že konfliktům mezi státy se zabrání tím, když se odstraní jejich svrchovanost (způsobilost rozhodovat o svých záležitostech samostatně, nezávisle na jiné vnější moci) a tato svrchovanost se přenese na nějaké nadstátní orgány. Podobný odpor k svrchovanému samostatnému státu jako instituci se projevuje v myšlenkách komunistického hnutí. O sjednocení Evropy a **potlačení role suverénních států** tak ve 20. století usilovali nejen nacisté ale i komunisté. Obě světové války byly způsobeny právě snahou o sjednocení Evropy, v případě 2. světové války nacisty výslovně deklarovanou (jako Evropa sjednocená do Třetí říše). Principiální shodu nacistických myšlenek o jednotné Evropě a »společném evropském osudu« s myšlenkami zakladatelů soudobého projektu sjednocení Evropy přesvědčivě dokumentuje významný britský politolog a historik John Laughland ve své knize Znečištěný pramen.

Ačkoliv je projekt Evropské unie veden snahou zabránit konfliktům a válkám mezi státy, celá historie našeho kontinentu dokazuje, že tyto snahy se naopak staly příčinou řady válek, především obou válek světových. Z historického hlediska tak můžeme vidět, že snaha o sjednocení Evropy do jednoho útvaru, který měl nahradit samostatné a suverénní státy, vždy směřoval k totalitě a k diktatuře. Svobodné a demokratické uspořádání zde naopak existovalo pouze v samostatných, svrchovaných státech, vymezených svými hranicemi, které neaspirovaly na vládnutí v rámci celé Evropy.

2. Ústavní základy, filozofie vládnutí EU

Vládnutí v demokratickém státě, který klade důraz na svobodu svých občanů, vychází z poznání, že **člověk je nadán určitými právy, která nejsou dána státem** a právě proto, že tato práva nepocházejí od státu, stát do nich nemůže zasahovat, ale musí je před svévolnými zásahy chránit (viz např. pojetí v deklaraci nezávislosti USA a v Dodatcích Ústavy USA). Ústavy demokratických států to mnohdy vyjadřují slovy, že tato **lidská práva jsou nezadatelná** (stát je nedává), **nezrušitelná** (nelze je zrušit žádným aktem státní moci), **nezcizitelná** (ani člověk sám se jich nemůže vzdát) a **nepromlčitelná** (člověk je neztrácí ani tehdy, když je ze svého rozhodnutí nevykonává). Naproti tomu v **totalitním systému** má stát právo na celého člověka a **člověk má ta práva, která mu stát dá**. Proto je v demokratickém, svobodném systému věnována velká pozornost ústavně zakotveným **pojistkám**, omezujícím moc státu a jeho zásahy do sféry lidských práv a zabraňujícím zneužití moci. Všechny mocenské orgány jsou podrobeny jasně stanovené kontrole. Je zde určena působnost, pravomoc a způsob kontroly,

jasně vymezená odpovědnost i její hranice. Proto je v základech takového státu **ústavně zaručená dělba moci** na moc zákonodárnou (parlament), výkonnou (vláda) a soudní (nezávislé soudy). Tyto moci jsou na sobě nezávislé, demokraticky kontrolované a systémem řady pojistek vzájemně vyvažované do rovnováhy. Naproti tomu vládnutí v totalitních státech vychází z jednoty moci, kde neexistuje dělba na moc výkonnou a zákonodárnou. Výkonná moc má pak obvykle současně významné pravomoci zákonodárné, popřípadě soudní.

Nyní se podívejme na strukturu uplatňování moci v EU, kde jsou nejméně dvě velmi alarmující skutečnosti.

Za první: celá filozofie vládnutí v EU **nevychází ze zaručených práv**, do kterých vláda nemůže zasahovat. Nejsou jasně vymezeny nepřekročitelné hranice pro uplatňování moci a mocenských zásahů vůči občanům. Názorným příkladem je Charta základních práv EU, což je zatím právně nezávazný dokument, který se má stát jakousi "ústavou" EU. Tato charta je odrazem pojetí, kde **základní práva dává stát a proto jsou generálně omezitelná**.

Její **článek 52, odst. 1** výslovně říká, že kterékoli základní právo občanů (například svoboda slova) může být omezeno, je-li to »nezbytné« a v souladu s »obecným zájmem uznaným EU«. Takto státní moc může omezit kterékoli právo občana, aniž by byly specifikovány důvody a meze takových omezení!

Za druhé: vládnutí v EU není založeno na dělbě moci, ale na jednotě moci. I když existuje Evropský parlament (EP), jeho pravomoci nejsou zákonodárné (nanejvýš se v některých případech může spolupodílet na zákonodárství při spolurozhodovací proceduře). Ačkoli EP má název parlament, jeho faktická oprávnění zdaleka neodpovídají oprávněním, typickým pro parlamenty demokratických států. Evropský parlament dokonce **nemá ani zákonodárnou iniciativu**, nemůže zrušit žádný právní předpis a u většiny z nich nemůže ani zabránit jejich přijetí (s výjimkou předpisů, přijímaných spolurozhodovací procedurou, kde EP může zabránit jejich přijetí). **Zákonodárnou moc má Rada EU**, která je tvořena ze zástupců výkonné moci (což je typický prvek autoritativních a totalitních režimů) a není odpovědná voličům ani žádnému volenému orgánu. Dále má **zákonodárnou moc Evropská komise**, která je výkonným orgánem EU (jakousi »vládou EU«). V demokratickém světě **neexistuje** stát, kde by se jeho zákonodárné orgány nevytvářely volbami, jejich členové by nebyli voleni v pravidelně se opakujících volbách. V EU se přesně toto děje a navíc se členové nevolených zákonodárných orgánů EU scházejí, jednají a přijímají rozhodnutí v uzavřenosti. Přitom, jak bude řečeno dále, právní předpisy sekundárního práva EU (nařízení, směrnice a rozhodnutí), přijímané těmito nevolenými orgány bez demokratické kontroly, mají v případě rozporu přednost před zákony, přijímanými demokraticky zvolenými parlamenty členských států. Takové **sloučení zákonodárné a výkonné moci** přímo vylučuje pojistky proti zneužití moci a spolu s absencí demokratické kontroly je nesmírně nebezpečné. Vždy v historii vedl systém vládnutí, založený na podobných principech, k diktatuře a potlačování svobody občanů. Sami představitelé EU jsou si těchto věcí dobře vědomi a byli za ně konzervativními politickými kruhy, zejména z Velké Británie, mnohokrát kritizováni. Jsou proto nuceni je uznat a vlastními slovy je označují jako »demokratický deficit rozhodovacích procedur EU.«

Připomeňme, že v čisté podobě byl tento systém, založený na jednotě moci zákonodárné, výkonné a soudní, realizován nacisty v Německu a komunisty v SSSR a státech sovětského bloku.

Rovněž soudnictví v pojetí EU se odlišuje od klasického pojetí soudnictví v demokratických státech. Tato odlišnost se v praxi projevuje například v tom, že řada judikátů ESD zásadně

ovlivnila právo EU směrem k integraci mnohdy i přesto, že pro taková rozhodnutí nebyl podklad v právních předpisech EU. Takto ESD »dotváří právo« a svojí judikaturou mnohdy omezuje svrchovanost členských států. Příkladem takového rozhodnutí se zcela zásadním významem je judikát, který stanoví **nadřazenost práva EU nad vnitrostátními zákony, a to dokonce i ústavními**. Přitom toto rozhodnutí nemělo v době svého přijetí oporu v žádném výslovném ustanovení mezinárodních smluv mezi státy ES. Jinými slovy k takto závažnému rozhodnutí se nemohly vyjádřit ani parlamenty, ani obyvatelé států, kterých se týká a ESD k němu dospěl bez výslovného zmocnění smlouvy o založení ES, ale pouze svojí vlastní interpretací.

Ze zásady aplikační přednosti práva EU před právem jednotlivých členských států plyne, že:

– členské státy tím ztratily svrchovanost při tvorbě zákonů (včetně ústavních). Jejich **parlamenty, ačkoli mají demokratickou legitimitu**, nemohou zabránit přijetí sekundárních právních předpisů EU, které jsou v rozporu se zájmy jejich vlastního státu a jeho občanů. Rovněž nemohou samy přijímat předpisy v zájmu svých občanů, pokud by byly v rozporu s předpisy EU. Naopak jsou povinny přijímat zákony, které transponují směrnice EU. V takových případech **jsou pouze** jakousi převodní pákou pro realizaci předpisů EU, tedy předpisů, přijatých orgány bez demokratické legitimacy. Nařízení EU jsou pak přímo aplikovatelná a parlamenty členských států nesmějí přijmout žádný zákon, který by s nimi byl v jakémkoli směru v rozporu. Navíc i kdyby takový předpis přijaly, byl by neaplikovatelný.

– soudy v členských státech EU jsou povinny aplikovat právo EU, v případě rozporu s vnitrostátním právem jsou povinny případy vždy řešit podle práva EU.

V této souvislosti je vhodné upozornit i na skutečnost, že pravomocná rozhodnutí orgánů EU (například sankce, uložené Komisí atd.) jsou přímo vymahatelná na území členských států. Orgány členských států jsou povinny taková rozhodnutí vymáhat a nemohou jakkoli ovlivnit jejich obsah.

3. Ústavní důsledky pro členské státy

Z uvedených skutečností vyplývají zásadní ústavní důsledky pro členské státy. Nejzávažnějším je ztráta svrchovanosti (suverenity) členských států, která se odráží ve ztrátě jednotlivých atributů svrchovanosti. Z nich mezi nejvýznamnější patří oblast zákonodárství, soudnictví, měny, fiskální politiky, zahraniční politiky (včetně možnosti vystoupit z EU v případě, že by si to občané přáli) a také obranné politiky. V této souvislosti sice představitelé EU ujišťují, že svrchovanost členských států zůstává zachována, avšak podíváme-li se na obsah a význam pojmu suverenity a na vymezení působnosti mezi EU a členskými státy, zjistíme, že to **není pravda**.

O ztrátě suverenity v oblasti zákonodárství (u sekundárního práva EU) bylo pojednáno v souvislosti s principem povinnosti států transponovat směrnice EU do svého vnitrostátního práva, s principem přímé aplikovatelnosti nařízení EU a s principem aplikační přednosti práva EU.

V oblasti měny dochází ke ztrátě suverenity přijetím jednotné měny **EURO**. Např. smlouva o přistoupení ČR k EU obsahuje **povinnost** ČR se k EURU připojit, takže v budoucnosti již čeští občané nebudou moci přijetí EURA zabránit, a to ani v referendu. Kdyby se totiž v přírodním referendu vyslovili pro zachování české koruny, bylo by to porušení dohody s EU a

EU by mohla proti ČR uplatnit sankce. Zavedení EURA má však také nesmírně závažné ústavní důsledky: jedna měna **nutně povede k jedné vládě** a kromě toho přináší prakticky úplnou nemožnost vystoupení státu z EU. Právě tato skutečnost, nazývaná »završením nezvratnosti evropské integrace«, byla deklarovaným cílem zavedení jednotné měny. Nemožnost vystoupit z EU rovněž vyplývá z nezrušitelnosti Evropské integrace, jak je chápána konstantně například v judikatuře Evropského soudního dvora. Tato nemožnost vystoupit je nesmírně alarmující. Zvláštní nebezpečí v této souvislosti plyne z článku 7 Smlouvy z Nice, který umožňuje orgánům EU zavést sankce proti členskému státu a pozastavit jeho členská práva. Nikde však není jasně vymezeno, za jakých podmínek tato situace může nastat. Tyto sankce mohou hospodářsky velmi poškodit daný stát, který je přitom nejen povinen plnit dále své povinnosti vůči EU a současně má pozastavena svá členská práva, ale dokonce ani v takové situaci nemůže z EU vystoupit. Přitom možnost svobodně vstupovat a vystupovat z mezinárodních organizací je jedním ze základních atributů svrchovanosti státu. Je projevem jeho nezávislosti v zahraniční politice. Naopak platné znění smlouvy o založení EU obsahuje závazek ke společné obranné a zahraniční politice a prakticky to vede ke ztrátě možnosti samostatně a nezávisle rozhodovat o vlastní politice státu v těchto záležitostech.

Názorným příkladem takové společné zahraniční politiky EU, ke které jsou zavázány státy EU, je **přátelský postoj k Severní Koreji a Kubě**, posledním dvěma stalinistickým režimům na světě a kritika sankcí USA na tyto státy ze strany EU. Dále jde například o **zcela jednostranně proarabskou politiku**, nepřátelskou vůči Izraeli a opět kritika politiky USA, která je vůči Izraeli přátelštější. Jiným příkladem je postoj EU v Komisi OSN pro lidská práva, který přispěl k tomu, že do této komise byl zvolen místo zástupce USA zástupce **Súdánu** – státu, který provádí systematickou genocidu křesťanů. Dále je to například radikální celosvětové prosazování potratů v mezinárodních organizacích. To je jen několik z mnoha příkladů z praxe, jak se projevuje »důraz« EU na »lidská práva«.

Zde je dobré uvědomit si zásadní rozdíl mezi členstvím v EU, kterým stát ztrácí svoji suverenitu a členstvím v NATO. Členské státy NATO si svoji svrchovanost ponechávají, čehož důsledkem je například fakt, že žádná akce NATO se nemůže uskutečnit proti vůli kteréhokoli členského státu (všechny členské státy mají právo veta). Jinými slovy: EU může přijmout opatření proti vůli některého členského státu a takový stát mu nemůže zabránit (jde o nadstátní organizaci), zatímco například NATO (a další mezinárodní organizace mezistátního charakteru) mohou přijímat opatření o členském státu jen tehdy, pokud ten s tím souhlasí. Tedy: NATO nemůže žádnému členskému státu v případě jeho nesouhlasu žádné opatření vnutit, naopak v EU je to možné.

4. Lidská práva v právu EU

Pozornost křesťanů by si měla zasloužit rovněž skutečnost, jaká práva EU prosazuje. Pojetí lidských práv totiž může zásadním způsobem ovlivnit postavení křesťanů a celých církví ve státě a míru jejich svobod při uplatňování biblických principů.

Podívejme se jen na některé příklady pojetí lidských práv v EU, přinášející značné nebezpečí pro církve:

Čl. 21, odst. 1 Charty základních práv EU obsahuje zákaz diskriminace na základě »sexuální orientace«. To přináší značné nebezpečí, že církve nebude moci například odepřít členství lidem, aktivně praktikujícím a dokonce propagujícím homosexualitu a jiné sexuální praktiky, které jsou z biblického pohledu zvrácenosti. Navíc existují velmi silné snahy (např. v rezolucích Evropského parlamentu) dokonce sankcionovat osoby, které taková jednání kritizu-

jí. Takový postih by však byl zřejmým zásahem nejen do svobody slova, ale také do svobody vyznání a názorně ukazuje, že deklarovaná práva na svobodu myšlení a náboženského vyznání (čl. 10, odst. 1 Charty) se mohou stát pouhou deklarací bez reálného obsahu.

Čl. 52, odst. 1 Charty umožňuje omezit zákonem kterékoli z práv, je-li takové omezení »nezbytné« a je »v obecném zájmu uznaném Unií«. Takovéto generální zmocnění k omezení kteréhokoli práva představuje nesmírné nebezpečí, že práva zůstanou pouhou deklarací, kterých se nebude možno dovolat. To velmi připomíná situaci v totalitních státech, kdy formálně existuje řada práv, v praxi se jich však občan nemůže dovolat. Taková situace nastala mnohokrát. Například stalinská ústava SSSR z roku 1936, přijatá v době největšího teroru, obsahovala velké množství práv. V praxi se jich však nebylo možno dovolat, protože byla omezena zákony podle zájmů SSSR.

Ještě nebezpečnější jsou snahy Evropského parlamentu nejen postavit homosexuální vztahy na roveň heterosexuálním, ale dokonce zakázat jakýkoli nesouhlas s homosexuálním chováním. Takovýto nesouhlas se nazývá »homofobií« a je stavěn na roveň rasismu a intolerance. Například rezoluce EP o lidských právech v EU z roku 2001 v bodě 79 vyzývá Evropskou komisi k tomu, aby rozšířila směrnice proti rasismu a intoleranci směrem k zahrnutí homofobie spjaté se sexuální orientací. Důsledkem toho by byl zákaz nesouhlasu s homosexuálním chováním a sankce proti těm, kteří by nesouhlas vyslovili. Rezoluce EP k respektování lidských práv v EU z roku 2000 výslovně žádá uzákonění všech práv, jako mají manželé, i párům stejného pohlaví (bod 56), tedy včetně adopce dětí těmito páry. V bodě 57 pak vyzývá k uzákonění registrovaného partnerství osob stejného pohlaví ve všech členských státech EU.

Jiným příkladem, jak orgány EU hrubě zasahují do autonomie církví a projevují nepřátelství vůči tradičnímu křesťanskému pojetí rodiny, je zpráva EP o ženách a fundamentalismu z roku 2000. V této zprávě (bod 4) EP »odsuzuje náboženské organizace a jejich vůdce, kteří podporují vyloučení žen z vedoucích pozic v náboženské hierarchii«. V bodě 9 vyzývá Evropskou komisi k přijetí programů pro sekularizaci rodiny. V bodě 10 doporučuje politiku, která omezí vlivy »fundamentalistů«. Přitom za fundamentalisty jsou považovány křesťanské církve a hnutí, která se drží doslovného znění Bible a proto například neschvalují lesbické vztahy mezi ženami nebo potraty. V bodě 31 tato zpráva vyžaduje dokonce od všech věřících všech vyznání, aby například respektovali »osobní životní styl a osobní vztahy žen«. Co to znamená, vysvětluje bod 33, který výslovně vyjadřuje podporu ženám v lesbických vztazích, kteří »trpí fundamentalismem«. Tento bod dokonce výslovně vyzývá vůdce církví, aby změnili pohled na tyto ženy. Takto se zde otevřeně nejen prezentují protikřesťanská stanoviska ohledně rodiny a sexuálních vztahů, ale dokonce zde mocenský orgán vyzývá věřící a církevní představitele k tomu, aby měnili své postoje a pohledy podle vůle tohoto orgánu. Takovéto zcela zřejmé zasahování do svobody víry a svědomí je však u orgánů EU velmi obvyklé. Bod 23 této zprávy požaduje, aby Evropská komise trvala na dodržování těchto práv ve všech jednáních o vstupu nebo přidružení států.

Církve tím např. ztratí možnost káznit homosexualitu nebo potrat jako hřích a budou tlačeny k tomu, aby nejen »práva« homosexuálů respektovaly, ale i uzavírání jejich svazků zprostředkovávaly. Budou rovněž omezovány ve své autonomii například tím, že budou nuceny do nejvyšších funkcí ustanovovat ženy bez ohledu na svá věroučná stanoviska. Vedoucí představitelé církví jsou pak vyzýváni ke změně pohledů na věci, týkající se věroučných otázek. Tito představitelé se na takové otázky mají dívat stejně jako Evropský parlament!

Je velmi pravděpodobné, že církve svým vyznáním budou odporovat nově pojatým »lidským právům« prosazovaným v EU. Pokud se nepřizpůsobí, budou zřejmě považovány za sekty, omezující osobní svobodu. Je zřejmé, že mnohé církve, které považují Bibli za jediné měřítko své věrouky, tak budou nuceny buď svoji věrouku opravit v souladu s nově nabytými »právy menšin« nebo ztratí státní registraci. Křesťané, kteří nejenže dnes nejsou schopni rizika EU rozpoznat, ale někdy dokonce integraci svých zemí do EU aktivně podporují, se tak mohou ocitnout v této nezáviděníhodné situaci.

Podobných dokumentů, požadujících například podporu potratů (včetně finanční podpory pro potraty) (nazývaných »reprodukčními právy žen«) a dalších »práv« existuje celá řada. Uvedené rezoluce a zprávy Evropského parlamentu jsou citovány jen pro příklad, protože orgány EU vydávají mnoho dokumentů, prosazujících stejné protikřesťanské pojetí lidských práv a i faktické zásahy do církevní autonomie a svobody víry a slova.

Skutečnost, jak velký význam těmto »lidským právům« EU připisuje, dokumentuje například nesmírná aktivita, s jakou orgány EU celosvětově prosazují práva žen na potraty. Když například prezident USA Bush zastavil státem financovanou podporu pro mezinárodní organizace, celosvětově propagující a provádějící potraty, vzbudilo to ostré odsouzení ze strany orgánů EU. Naproti tomu se orgány EU nikdy nevyslovují se stejným důrazem tak kriticky ani vůči zjevnému a násilnému potlačování svobody náboženského vyznání například v muslimských státech.

5. Společná obrana

*Uvědomíme-li si výše zmíněnou protiizraelskou a protiamerickou orientaci EU, jak ji můžeme vyčíst zatím pouze z oficiálních prohlášení orgánů EU, je zřejmé, na čí straně by vojenská síla vytvářených jednotek EU mohla v budoucnu vystoupit a proti komu by mohla být uplatněna. Této vojenské síly by navíc vůbec nemuselo být použito pouze k obranným, případně vnějším účelům. Nijak blíže nespecifikované sankce vůči zemím, které opět nijak nespecifikovaně poškodí zájmy EU (článek 7 Smlouvy z Nice) mohou mít v tomto smyslu specifickou podobu. Čechům stačí vzpomenout na dobu Varšavské smlouvy, kdy Sovětský svaz využil armád »sprátelených zemí«, které měly tábor socialistických zemí bránit vůči imperialistickému agresorovi, k potlačení pražského jara v roce 1968. Kromě Sovětských vojsk byly k invazi použity i jednotky ostatních členských zemí, ale jenom k tomu, aby Sovětský svaz zamezil světovému nařčení z mezinárodní intervence. NATO zde má velmi účinnou pojistku. Kterákoliv členská země má totiž právo veta, kterým může vojenskou akci zablokovat. Pokud by Varšavská smlouva byla vybavena pojistkou v podobě práva veta kterékoliv z účastnických zemí, stačilo by, aby vláda České republiky prohlásila pražské jaro za vnitřní záležitost své země a intervenci vojsk vetovala. Avšak ozbrojené síly EU tuto jedinou možnou účinnou pojistku nemají. Ba co víc. Zcela hypoteticky by mohlo dojít k situaci, kdy silná země EU takto vyprovokuje intervenci do neposlušné slabší země EU, avšak svým vetem zabrání NATO vystoupit na obranu dané země.“ (Dr. Vladimír Bíba: **Rizika vstupu ČR do Evropské unie, článek k příležitosti blížícího se referenda o vstupu ČR do EU, únor 2003, www.euroskeptik.cz**).*

*Kromě vojenských jednotek NATO budou Evropské unii k dispozici mezinárodní „bojové skupiny EU“ jednotek rychlého nasazení, které se již dnes formují do své budoucí síly, jak o tom informuje například časopis **TÝDEN**:*

*„ČEŠI POD NĚMECKOU VLAJKOU / Naším pěšákům budou v rámci EU velet Němci / Už je jasné, kdo povede české vojáky začleněné do **bojových skupin EU**. S německým velením má jisté problémy nejsilnější opoziční strana. Podle jejího místopředsedy Petra Nečase by se*

Češi měli orientovat spíše na Brity. / Tisíc Němců, více než tři sta Čechů a dvě stě Rakušanů bude od roku 2007 společně operovat v jedné z takzvaných **bojových skupin EU** (anglicky battle groups, německy Kampfgruppen). Skupin vznikne po celé Unii třináct a jejich jednotky budou tvořit evropské síly rychlé reakce.

Projekt odsouhlasili minulé pondělí evropští ministři obrany. Kdo ale jednotku s českou účastí povede? Zprávy z Evropy znějí jednoznačně: budou to Němci. »Německo je z uvedených zemí největší a bojové skupině poskytne nejvíce vojáků. Je tedy logické, že ji povede,« řekl TÝDNU mluvčí ministerstva obrany Andrej Čírtek.

Vznik jednotky zřejmě parlamentem projde. Opoziční ODS sice odmítá společnou evropskou bezpečnostní politiku, současný krok ale podle stínového ministra obrany Petra Nečase vyplývá z dřívějších závazků Česka. »Vadí mi jediná věc: doposud se Česká republika orientovala pouze na USA a Británii. Ted' se najednou chce obrátit jinam,« řekl Nečas. Spojení s Německem podle něj nemusí být výhodné, protože ve srovnání s Brity je bundeswehr technologicky zaostalejší, stále není plně profesionální a prochází podobnými reformami jako česká armáda.

Jinak se politici nebojí odmítavých nálad, které by mohlo zapojení českých vojáků pod německé velení vyvolat na veřejnosti. »Proč bychom padesát let po válce měli vůbec o něčem takovém mluvit? Německo je po desetiletí vzorovou demokracií,« bránil projekt šéf zahraničního výboru Vladimír Laštůvka (ČSSD). »Svět se nově formuje. Z Evropy by se neměla stát nová velmoc. Na vývoj ale musí reagovat, nebo zůstane bez významu a na okraji.«

Bojové skupiny by se měly navzájem doplňovat se silami rychlé reakce NATO. Jednotky mají být schopné zasáhnout do patnácti dnů ve vzdálenosti do šesti tisíc kilometrů. Jejich zásah bude ovšem možný pouze pod mandátem OSN. Ministr obrany Karel Kühnl v Bruselu uvedl, že Češi vyčlení pro bojovou skupinu pěšáky včetně dopravních prostředků a zbraní. Zabezpečovat je budou příslušníci speciálních útvarů, například chemici, zdravotníci, vojenští specialisté nebo meteorologové. S poskytnutím pěchoty počítají také Rakušané.

Němci budou zapojeni do čtyř bojových skupin EU. V jedné budou pod vedením Poláků spolupracovat ještě se Slovenskem, Litvou a Lotyšskem. V další se jejich kolegy stanou vojáci Francie, Belgie, Lucemburska a Španělska. Poslední formaci utvoří s Finskem a Nizozemskem. Britové se v projektu angažují méně. Zapojí se jen do jediné skupiny spolu se Španěly, Italy a Francouzi. (TÝDEN, 49/2004, 29. listopadu 2004, str. 12).

Tento vojensky nebezpečný stav velmi dobře vystihuje kniha **Evropská unie – cesta do otroctví** od předsedy Matice Čech, Moravy a Slezska, **Ing. Pavla Poláčka, CSc**, která přehledně a stručně dokumentuje zákulisní politiku *Evropské unie* od počátku poválečného sjednocování Evropy až do současné doby 21. století:

„Militarizace Evropské unie aneb Javier Solana přechází z NATO do EU Tzv. sjednocená Evropa má představovat mohutnou sílu pro účely dalšího útlaku a dobývání super zisků z již utlačovaných a super-vykořisťovaných národů Asie, Afriky a Latinské Ameriky! V seznamu »spolupráce« jsou i mnohé zámořské země a zámořská území, čítající celkem 26 zemí. Má vytvořit prostor pro všemožné pokusy, jak zaútočit na národní osvobození a socialismus a zničit je na rozsáhlých kontinentech Asie, Afriky a Latinské Ameriky.

Plánované Síly rychlého nasazení EU (SRNEU) o 60 000 mužů, vybavené 400 letouny a 100 loďmi, schopné být mobilizovány do 60 dnů a operovat bez vystřídání po dobu až jednoho roku, mající nezávislou kapacitu vrhnout síly na nevelkou vzdálenost od vlastních hranic, nebudou o nic menší, než jsou sjednocené evropské vojenské síly, bez ohledu na to, zda jsou či nejsou nazvány správně. Tyto síly, posvěcené na schůzi ministrů obrany a zahraničí EU 20.

listopadu 2000 v Bruselu a poté schválené summitem v Nice, mají být vybaveny takovými zbraněmi a zařízením, které překoná veškeré slabiny, jež odhalila agresivní válka NATO proti jugoslávskému lidu na jaře a v létě 1999, a v níž se jasně ukázala US imperialistická vojenská dominance a pro evropskou buržoazii naopak zas až příliš bolestně evropská impotence. Síly EU mají být vybaveny dopravními letadly, nákladními letadly, řízenými přesnými zbraněmi, inteligentní elektronikou, kontrolními a komunikačními schopnostmi. Jde o bezprecedentní odchod od vojenské strategie zemí EU, který znamená průlom do NATO. Toto je realita a nezáleží na tom, jak často a jak naléhavě předáci EU tvrdí, že aliance NATO zůstává základním kamenem obrany Evropy.

Prezident Chirac na zahájení summitu v Nice prohlásil: »Jestliže Evropa ze svých vlastních důvodů shledá, že si přeje zasáhnout tam, kde USA nebudou zapojeny, pak musí mít prostředky, aby to udělala. Ideou není oslabit, ale posílit NATO. Musí to být koordinováno s NATEM, ale musí to být rovněž nezávislé.« Tento citát pouze potvrzuje, kdo je dnes představitel Francie. Summit v Nice mimo jiné schválil zřízení vojenského výboru, vojenského štábu s asi 100 lidmi a politického a bezpečnostního výboru. EU s charakteristickým pokrytectvím tvrdí, že její SRNEU jsou zamýšleny »pouze pro humanitární, krizové, mírové a mírumilovné akce«. Nebyla barbarská válka NATO proti Jugoslávskému lidu vedena pod přesně stejným heslem?

Projekt »evropské obrany« má spočívat v začlenění západoevropské unie (ZEU) do EU. Do čela ZEU – budoucí vojenské paže byl zvolen bývalý šéf NATO, souzený Berlínským tribunálem v letech 1999 – 2000 za hrubé porušení mezinárodního práva a humanitárního práva, Javier Solana.

ZEU je vojensko–politickým seskupením deseti států s cílem podporovat postupnou integraci Evropy. K praktickému vytvoření vojenské aliance nedošlo, protože původní funkce ZEU převzalo NATO. K oživení dochází až po roce 1987 v souvislosti s jednáním o evropské bezpečnosti a zejména v roce 1991 v Maastrichtu, kde se 9 států dohodlo na vojenské spolupráci v rámci ZEU, provázané přebudováním potřebných orgánů a ustanovením speciálních vojenských jednotek, jejichž jádrem bude francouzsko–německý sbor. Dnes je členy ZEU 10 států Unie (bez Dánska, Finska, Irska, Rakouska a Švédska).

První vojenská akce pod hlavičkou EU byla odsouhlasena v Bruselu 27. ledna 2003. Ministři zahraničí 15 členských států EU se shodli na zásadách přípravy vojenské operace pod hlavičkou EU v Makedonii. Toto rozhodnutí vytváří právní základnu pro definitivní jednání s NATEM o převzetí operace Spojenecká harmonie. První prý vojenská akce v dějinách evropské integrace bude zatěžkávací zkouškou pro vojensko–bezpečnostní orgány EU. Tato nová aktivita je samozřejmě »konána« v zájmu záchrany demokracie v Makedonii, kam USA přesunuly tisíce příslušníků kosovské osvobozené zločinecké armády. Přitom tato armáda má v americkém sektoru Kosovu nejen volný pohyb, ale zde se konají manévry s velmi těžkou vojenskou technikou. Toto pokrytecké jednání připomíná činnost německých jednotek za druhé světové války. Z EU se postupně stává vojenská organizace. Do této organizace má ČR vstupovat? To by bylo velkou chybou pro budoucnost českého národa.“ (**Pavel Poláček: Evropská unie – cesta do otroctví, str. 12 – 14**).

Jak je tedy vidět, Evropská unie bude mít dostatek mocenských sil k tomu, aby přinutila „neposlušný“ stát k dokonalé poslušnosti a k bezmezné věrnosti celému projektu. Pouze ten stát, který se bude držet mimo má reálnou šanci si zachovat svobodu, vlastní identitu, svrchovanost a nezávislost déle než ostatní státy. Projekt Evropská unie ovšem počítá i s takovými státy, ale dokud nebude mít Řím potřebnou podporu všech silných států, nemůže dělat nic jiného, než jen trpělivě vyčkávat na svůj čas. Nikdo ať si však nemyslí, že to bude věčně a že

státy, které budou mimo, mají navždy vyhráno. I na ně dojde a budou ekonomicky, politicky a vojensky nakonec tvrdě donuceny se do projektu *Vatikánu* zapojit.

48.4 Cílená propaganda Unie v Čechách

Není pochyb o tom, že vysocí čeští politici znali a znají mnohé ze zákulisí připravované *ústavy* a skutečných plánů *Evropské unie*. Rozhodli se však mlčet! Nikdo z nich, kromě současného prezidenta ČR, *Václava Klause*, který tehdy vytrvale předkládal veřejnosti své námitky k chystané *euroústavě* a k utajovaným problémům *Evropské unie*, nepodal veřejnosti ani v malém přesný, pravdivý obraz o zákulisních úmyslech a plánech *Bruselu*. Nikdo z politiků, kromě tohoto nejvyššího státního představitele *České republiky* a tedy i nejvyšší politické autority a zároveň ekonoma respektového celým odborným světem, se ani neodvážil prezentovat nahlas argumenty odhalující skutečný charakter *Evropské unie*. Šéf vládnoucí strany *ČSSD* a prokatolický diktátor v rámci své vlády a strany, *Vladimír Špidla*, vydal svému kabinetu a politikům z *ČSSD* příkazy a instrukce, co mají a nemají k národu mluvit.

Také česká média v době před *referendem* o vstupu *České Republiky* do *Unie* jen velmi nerada zveřejňovala a v podstatě dodnes nerada zveřejňují prezidentovy články a rozhovory, postřehy, rozборы, hodnocení a názory na *Evropskou unii* a na vše, co s ní souvisí. Avšak díky neúnavné, vytrvalé intervenci za pravdu odhalující pokrytectví *Evropské unie* a za pravdivé informování české veřejnosti o její skutečné ambiciózní ekonomické a politické tváři v prezidentových projevech, člancích a studiích (např. viz www.klaus.cz) si může člověk vždy učinit mnohem objektivnější názor a mnohem přesnější obraz o pravé podobě a stavu *Unie*, než z prokatolicky zaměřených médií, která nedovolila téměř žádný protinázor a už vůbec ne žádnou protireklamu.

V oficiálních médiích byla *Unie* v letech 1992 až 2004 představována *výhradně kladně*. Největší podíl na tom měla silně prokatolická *Špidlova* vláda. Nesměl se zveřejnit žádný zápor, ukázat žádný kaz, nesměla se odhalit jakákoli nesourodost nebo vada. Mlčení tehdejších politických špiček dodávalo celé věci lesk a jistotu, že je s *Evropskou unií* naprosto všechno v pořádku. O záporech jakoby nikdo nic nevěděl. Těžko se mohl člověk veřejně dozvědět informace, jaké jsou uvedeny například v předchozím článku *Rizika vstupu ČR do Evropské unie* nebo v knize *Evropská unie – cesta do otroctví*.

V době červnového *referenda* o vstupu *Česka* do *Unie* roku 2003 byl tlak médií na obyvatelstvo *České republiky* nejsilnější. Mediální kampaň vrcholila do jakéhosi až hysterického šílenství v neustále se opakujících reklamách a reklamních šotech do úplného „zblbnutí“ posluchačů, diváků či čtenářů. Stokrát opakovaná lež se stává pravdou, řekl kdysi *J. Goebbels*, ministr propagandy a osvěty válečného *Německa* a jak je vidět, když je o *svatou Říši evropskou*, neváhají prokatolicky a katolicky orientovaná média použít stejných triků propagandy jako za německého *nacismu*. Inu, své ke svému, vrána k vráně sedá, kde je chcíplotina a mršina, tam se shromáždí i mrchožrouti. V době *referenda* o *EU* jsme mohli opět zakoušet ony „slastné“ okamžiky *vymývání mozků* ještě stupidnějšími a lživějšími informacemi, než tomu bylo za dob komunismu.

Nebyla připuštěna žádná veřejná protireklama, žádný hlas nesměl veřejně zaznít euroskepticky. Finanční příspěvek řadě subjektům, které měly kritický pohled na *Evropskou unii* okamžitě urychleně Ministerstvo zahraničních věcí zamítlo. Vše muselo být „komunisticky“ sjednoceno do optimistických, radostných, veselých až hektických nálad jako aktuální jednotné nálady celého národa. Až podezřele *jednotně* politici *Unii* vyvyšovali, chválili ji a

hovořili o ní jen v samých superlativech, přesně podle hektické mediální kampaně, která svojí ideologizací silně předstihla podobné kampaně komunistických pohlavářů v dobách nadvlády Svazu sovětských socialistických republik.

Tento stav v *České republice* také věrně dokumentuje výše zmíněná kniha *Evropská unie – cesta do otroctví* v kapitole „*Mediální teror před referendem ve službách Špidlovy vlády*“ na straně 81 – 83.

Kromě toho kniha přináší informace o tom, že „*Matice Čech, Moravy a Slezska podává dne 30.5.2003 podnět k prošetření platnosti referenda k obvodnímu státnímu zástupci pro Prahu 4*“ (*tamtéž, str. 83*). Žaloba je v knize uvedena jako **Příloha číslo 11**, v níž se praví:

„...*V souvislosti s mediální přesvědčovací kampaní před referendem o vstupu do Evropské unie konstatujeme:*

1. *V České republice jsme svědky mediálního teroru ve prospěch EU.*
2. *Proklamovaná informační kampaň je ve skutečnosti výlučně přesvědčovací kampaní.*
3. *Došlo ke zneužití částky 200 milionů Kč s cílem idealizovat EU a přesvědčovat o výhodnosti vstupu do EU bez objektivních a neutrálních informací.*
4. *Došlo k diskriminaci některých organizací, které nesouhlasí se vstupem ČR do EU*
5. *Žádáme o prověření použití finanční částky (ad 3).*
6. *Považujeme za nutné prověřit soukromé aktivity vyjádřené v reklamách o EU, především prověřit, odkud přicházejí finanční zdroje na tuto činnost.*
7. *Dáváme podnět k prověření, zda jednostranné a zkreslující informace předkládané občanům nemají charakter vlastizrady (paragraf 91, trestné činy proti základům republiky).*
8. *Vystupování a jednání některých cizinců a představitelů EU jako např. p. Ramiro Cibrían jsou hrubým vměšováním do vnitřních záležitostí naší země.“ (Tamtéž, str. 101).*

48.5 Evropská ústava zatajována

V následné době reklamní tlak, propaganda a napětí cenzury mírně povolilo. Rok a půl po referendu zaznamenává veřejnost uvolněnější atmosféru i v oficiálním tisku. Každý proto může sledovat stále vyhraněnější postoj prezidenta *Václava Klause* vůči *Evropské unii* a vůči vládě nového premiéra *Grosse*, která je ještě katoličtější, než *Špidlův* kabinet. Prezidentův postoj je např. patrný i z konkrétního, aktuálního politického dění zaznamenaného v listopadu 2004. Události z této doby nám však odhalují mnohem hlubší skutečnosti, než se na první pohled může zdát.

V první ukázce můžeme například vidět, že *Česká republika* se ani v nejmenším nepokusila seznámit lidi se zněním ústavy *Evropské unie* (například formou tisku v novinách, časopisech, v samostatné knize nebo formou vzdělávacích pořadů v televizi či rádiu) a že její schválení vládou proběhlo v podstatě utajenou cestou, jakoby se jednalo o naprosto bezvýznamný akt, o kterém česká veřejnost a dokonce i prezident nemusí ani vědět:

„*Gross rozzlobil prezidenta... Druhá věc, která Klausovi vadí je způsob, jakým se vláda postavila k evropské ústavě. Tu schválila ve středu těsně před jejím dnešním podpisem v Římě. »Vnímám velice rozpačitě, že takovou zásadní věc, jakou je podpis smlouvy o evropské ústavě... vláda... schválila, aniž by se to stalo jakoukoli vážnější diskusí v naší zemi. Je to jakoby neudálost, kterou se vláda snažila zbagatelizovat, a to je špatné« uvedl Klaus.“* Prezident

euroústavu odmítl podepsat. Doslova prohlásil: „*Je to prezidentská smlouva a já jsem vědomě nahlas řekl, že to podepisovat nepojedu.*“ Avšak ministerstvo zahraničí pod vedením Cyrila Svobody podalo návrh náhradníků, ovšem v takovém termínu, ve kterém prezident už nestačil náhradníky projednat a splnit tak požadovaný termín. Euroústavu proto nakonec podepsal premiér vlády S. Gross a ministr zahraničí C. Svoboda jako samozvaní prezidentovi zástupci. (*Mladá fronta DNES, 29.10.2004, str. 1 a 5 a také na adrese: <http://www.novinky.cz/04/27/93.html>*).

Druhá událost kromě jiného signalizuje, že se evropské státy obávají zveřejnit text euroústavy a podstoupit jej k národní diskuzi v každém státu. Pročpak asi?

„*Klaus odmítl euroústavu, která podle něj potlačí národní státy EU BERLÍN 20. listopadu (zpravodajka ČTK) – Nebývale rozhodně dnes český prezident Václav Klaus odmítl návrh evropské ústavy. Při návštěvě Berlína varoval, že dokument vytváří právně, ústavně i politicky nový »Evropský stát«, který sníží váhu členských zemí a podrobí je »nadřazené entitě, jež nás povede k opuštění našich národních demokracií, suverenity a politické nezávislosti.*“

„*Nejsem kritický. Jsem stoprocentně proti. To bychom si měli vyjasnit,*“ řekl Klaus na dotaz, zda euroústavu, kterou čeká ratifikace v zemích EU, podporuje nebo ne. Na konferenci Evropské fórum Berlín, kterou každý rok pořádá Nadace Herberta Quandta a britský list Financial Times, český prezident řekl, že ratifikace snad umožní detailně pohlédnout na text ústavy a vážně o něm diskutovat. Jeho slova vyvolala živou diskusi s řadou nesouhlasných příspěvků. Dietrich von Kyaw, dlouholetý německý diplomat a člen dozorčí rady belgické společnosti Agfa–Gevaert varoval, i s poukazem na Velkou Británii, že kdo říká ne ústavě EU, bude muset řešit důsledky odmítnutí.

„*Jde o to, jak dát EU akceschopnost, abychom na otázky, na něž národní státy v současnosti nemají odpověď, našli uspokojivá řešení,*“ komentoval Klausův projev. Von Kyaw mluvil o »posedlosti superstátem« a podotkl, že v době globalizace může některé problémy vyřešit jen Brusel.

Německý poslanec za CDU Friedbert Pflüger nepochybuje, že rozšiřování EU komplikuje hlubší integraci, ale právě tato oblast je podle něj věcí politické vůle a apeloval na Klausovu ochotu ke kompromisu. Český prezident na to řekl, že ústavu EU nepovažuje za kompromis, ale za výhru europeistů a porážku Evropy.

Česko si podle Klause uvědomuje výhody členství v EU, nezná k němu alternativu a bere jej vážně. „*Jsmo si vědomi výhod evropské integrace a klady přítomnosti na volném evropském trhu považujeme za důležitější než potenciální finanční příspěvky evropských institucí,*“ řekl Klaus, jehož rezervovaný postoj vůči EU je znám.

Protestoval i proti »uměle urychlované unifikaci kontinentu«, přesvědčoval ale, že jeho program není negativní. „*Jsem pro co nejlepší možné přátelství a spolupráci zemí v Evropě. Nejsem ale příznivcem eliminace zemí a států a jejich nahrazení politicky neodpovědnými evropskými strukturami,*“ řekl Klaus. Tvrdí, že je pro přirozený a logický integrační proces založený na odstranění zbytečných překážek volnému pohybu osob, zboží, služeb, peněz a kapitálu v rámci volné soutěže pravidel, politik a legislativ.

Evropské fórum se v Berlíně koná od roku 1995; mezi českými účastníky na něm v minulosti vystoupil například Pavel Telička jako náměstek ministra zahraničí či Pavel Mertlík ve funkci místopředsedy vlády. Fórum se zaměřuje hlavně na ekonomická témata a bývá označováno za menší obdobu světového ekonomického fóra v Davosu. (20.11.2004. 14:05, ČTK).

Zdá se, že svého někdejšího předsedu, V. Klause, se po určitém váhání konečně rozhodla veřejně podpořit Občanská demokratická strana i přes slib svých europoslanců lidoveckým

kolegům, že jejich protievropská nálada nebude moc ostrá a viditelná. Dochází však ke zvratu. Již to není jen „ustrašené“ šeptání za zavřenými dveřmi a opatrnické kladné komentování prezidentových odvážných výroků na adresu *Evropské unie*, nýbrž pořádný výkřik celé ODS včetně jejího europoslance, *Jana Zahradila*:

„»ODMÍTNĚTE EVROPSKOU ÚSTAVU,« vyzývá ODS Zahradil: *Ústava je dobrá jen pro velké země, ne pro Česko Praha – ODS, která má velkou šanci převzít v zemi moc, vyzve občany před referendem o evropské ústavě, aby ji odmítli.*

Pokud Češi uposlechnou, nemůže tento dokument, na kterém zástupci všech členských zemí pracovali dva roky, začít platit. To by vedlo ke značnému napětí a možná i rozštěpení unie, do které Česko teprve nedávno vstoupilo. Hlavní propagátoři ústavy, Francie a Německo, se totiž dali slyšet, že nenechají »pár zemí« celý projekt zhatit.

»Přijetí ústavy je pro nás ve všech ohledech nevýhodné, protože zhoršuje naše postavení. Proto je třeba ji odmítnout,« argumentuje stínový ministr ODS, Jan Zahradil, ve svém včerejším zveřejněném dokumentu: *»Modrá šance pro českou diplomacii«.* Podle něho ústava hlavně posiluje váhu velkých zemí na úkor menších, tedy i Česka. ...Podle informací z Černínského paláce se vláda více než ODS obává dalších kroků prezidenta Václava Klause, který také ústavu ostře odmítá a těší se důvěře obyvatel. ...ODS odmítá, že by nepřijetí ústavy byla katastrofa pro EU. *»Naopak to umožní lépe se vyrovnat s rozšířením unie,« prohlásil Zahradil. ODS se přitom zavázala svým lidoveckým partnerům v Evropském parlamentu, že nebude prezentovat své názory proti ústavě příliš ostře.« (Mladá fronta DNES, Praha, 11. prosince 2004, str. 1).*

Je zajímavé, že v době, kdy veřejnost o evropské ústavě ještě téměř nic neví, tedy začátkem roku 2005, již prokatoličtí a katoličtí komentátoři sdělovacích prostředků podsouvají názor, jak je *euroústava* naprosto důležitá a nanejvýš výhodná. Např. prokatolickou linii podporující *I. Hoffman* z Radiožurnálu zastává římskokatolickou církví propagovaný naivní názor, že argumentem pro *euroústavu* je *„souhlasit s jejími odpůrci v tom, že skutečně omezuje suverenitu národních států, a dodat, že právě o to jde. Oslabením tradičních funkcí národních států například klesá riziko válek. Pro dvaadvacet menších států (včetně našeho) je důležité, že se ve prospěch celku části své suverenity vzdávají tři velcí hráči, kteří by mohli mít největší pokušení prosazovat vlastní zájmy na úkor ostatních. Co je ale nejpodstatnější – evropská ústava omezí suverenitu národních států ve prospěch suverenity občanů. Nové evropské občanství nám dá právo obracet se přímo k orgánům Evropské unie, na evropského ombudsmana či podávat petice k Evropskému parlamentu. Zaručuje občanovi řádnou správu, účinnou ochranu, spravedlivý proces, slušné a spravedlivé pracovní podmínky a podobně. ...Žít pod řádem, nikoliv pod lidmi je něco, co neuškodí zkusit.« (Mladá fronta PLUS, 06/2005, Debata o evropské ústavě, str. 17).*

Stejně nebo podobné naivní argumenty používá sama římskokatolická církev v domnění, že lidé uvěří takovým pohádkám o spravedlivé vládě kohosi někdesi mimo naši zemi, která se bude těch „málo katolických“ Čechů spravedlivě zastávat. Naprostým nesmyslem o hrozbě války zdůvodňuje římská církev zrod *Evropské unie*, a nyní stejným nesmyslem odůvodňuje a obhajuje nutnost *evropské ústavy*. Navíc každý „řád“ se skládá z lidí. Žít tedy „pod řádem“ znamená žít pod nadřizenými lidmi. Mimochodem, nezazněly stejné či silně podobné argumenty už kdysi někde v jednom germánském národě?

V zahraničí sledujeme rozčarování nad českým *euroskepticismem*: „**Fabrice Martin Plich-ta**, pražský dopisovatel francouzského deníku *Le Monde*. *Vstup České republiky do EU představuje završení patnáctiletého úsilí o demokracii, svobodu a tržní prostředí, které otevírá novou kapitolu dějinné etapy české státnosti. Porovnávám často přistoupení ČR a dalších po-*

stkomunistických zemí do EU se vstupem Španělska a Portugalska do tehdejšího Evropského společenství před více než patnácti lety. Znal jsem Španělské království za Franka, sledoval jsem tamní boj o demokracii a modernizační úsilí Španělů, aby se mohli dostat do EU. Jejich cesta byla o několik roků kratší (tržní ekonomika tam už existovala). Vstoupili do EU s obrovským nadšením, očekáváním a chutí přispět ke stavbě nelehkého díla. Právě toto postrádám v letošním rozšíření EU ze strany obyvatel a vedoucích činitelů nových členských států, Česko nevyjímaje. Víím, že Unie nenastavuje právě svou nejhezčí tvář (je rozhádaná, ztratila nádechy a nemá vizionářské lídry), ale doufal jsem, že země Jiřího z Poděbrad a Václava Havla přinese nový vítr. Naopak z Hradčan i z Řípu fouká spíš euroskeptický až eurofobistický severák.“ (**Katolický týdeník, č. 18, 2004, článek: „Vstupujeme do Evropské unie“**).

Je to logické, když si uvědomíme, jak nám *Evropská unie* a její propagátoři neustále podouvají chiméry o budoucím ráji pro chudé a k tomu se neštítí používat zcela evidentních lží a polopravd. I někteří prokatolicky orientovaní historikové se například zaráží nad nesmyslným spojením krále Jiřího z Poděbrad s *Evropskou unií*. Historik Čornej o tomto králi říká, že „se mu, chudákovi, přičítá, že je jakýmsi vizionářem *Evropské unie*.“ A dál pokračuje: „To je samozřejmě nesmysl, protože mu šlo o postavení českého státu a o udržení kompaktnosti mezi husity a zbytkem katolické Evropy, ne o nějakou unii.“ (**Týden, Rozhovory, článek: Dějiny se přepisují pořád, str. 43 – 46**).

Evropská unie svoji ústavu na veřejnosti v Evropě příliš nevystavuje a v Čechách se zjara 2005 rozhodovalo o tom, zda bude o ústavě referendum nebo zda ústavu schválí rovnou parlament bez názoru a vyjádření prostých lidí. V té době se o ní mluvilo stále velmi opatrně. Nikdo ji v podstatě neznal. *Euroskepticismus* měl a má stále v Čechách své opodstatnění.

I prezident V. Klaus v regionálních denících *Bohemia* zdůvodňuje 7. března 2005 ve zkráceném článku „**Klausovo desatero o euroústavě**“, svůj skeptický postoj k *Evropské unii*, když vysvětluje, jak se bude EU ve skutečnosti v celé Evropě a k České republice chovat:

„1. *Evropská unie* se stane státem a bude mít všechny základní rysy státu. Bude mít svou ústavu, své občany, své území, svou vnější hranici, svou měnu, svého prezidenta.

2. Dnešní členské státy budou v tomto nově vzniklém státě federativního typu pouhými regiony nebo provinciemi.

3. Ústava státu *Evropská unie* bude nadřazena ústavám členských států.

4. Sám termín »ústavní smlouva« je nepřesný a pouze dočasný. Smlouvou mezi suverénními státy bude tento dokument jen do doby, než bude v členských státech jako smlouva ratifikován.

5. Opouští se v dnešní, staré EU dosud dominantní koncept »sdílení suverenity«. Státy v nové EU ztratí své dosud výlučné právo tvořit si své vlastní zákony.

6. Občané jednotlivých členských států se stanou občany státu *Evropská unie*, s právy a povinnostmi přímo vůči institucím tohoto evropského státu.

7. Členské státy budou moci vykonávat jen ty pravomoci, které jim ústava EU ponechá.

8. EU, nikoli členské státy, budou uzavírat mezinárodní smlouvy s jinými státy.

9. Ústavní smlouvou se v hlasovacích procedurách snižuje váha menších členských států, tedy i České republiky (oproti dnešnímu stavu vycházejícímu ze smlouvy z Nice).

10. I ty oblasti rozhodování, v nichž členským státům i do budoucna zůstane právo veta, mohou být v libovolné chvíli převedeny pod většinové hlasování (stačí, aby s tím souhlasili

prezidenti nebo premiéři zemí EU).“ (*Deníky Bohemia, ročník XIV., pondělí 7. března 2005, str. 2*).

48.6 Příhraniční euroregiony

Vraťme se ještě zpátky do doby před revolucí roku 1989 a krátce po ní. Politika *Evropského společenství* byla již natolik průhledná, že několik vyspělých, demokratických států (například *Anglie* a *Švýcarsko*) se drželo stranou a zachovávalo si velmi opatrnický přístup, když *Německo* ústy ministra *H. Kohla* začalo hlásat, že „*usiluje o překonání hranice na Odře a Nise. I když např. Kohl zdánlivě uznal nedotknutelnost hranic na Odře a Nise, ve skutečnosti cestou euroregionů chce Odru a Nisu postupně překonat. Svým spoluobčanům, kteří museli opustit Slezsko, Pomořansko a kteří tvrdě požadují navrácení západních území Polska německému státu vysvětlil, že regionální politika »v evropském smyslu« bude k tomuto návratu tou nejvhodnější cestou. Podobně chce Německo postupovat na Balkán a do dalších zemí směrem na Východ.*“ (*Pavel Poláček: Evropská unie – cesta do otroctví, str. 41*).

Jak Ing. *Poláček*, CSc dále uvádí, *Spolková republika Německo* ve spojení s *NATO* stále pevně doufá ve vytvoření euroregionů a ironií osudu je, že to jsou právě francouzští spoluzakladatelé, kdo na tuto německou politiku začal veřejně upozorňovat s tím, že hrozí „*nebezpečí vytváření euroregionů jako cesty pohlcování Evropy Spolkovou republikou. Francouzský historik a politolog, Pierre Hillard, ve své knize »Menšiny a regionalismy ve federální Evropě regionů« odhaluje pravé pozadí zájmu sjednoceného Německa o tzv. euroregiony, v nichž Berlín vidí cestu, jak rozšířit politický a hospodářský vliv daleko za své hranice. K tomu využívá tzv. evropský ústav pod názvem Pracovní sdružení příhraničních euroregionů.*“

Francouzi také poukazovali na to, že „*Cílem Schrödera je změnit státní hranice na administrativní v rámci ustanovování euroregionů a tak ve skutečnosti je z mapy vymazat se všemi důsledky z toho vyplývajícími. K tomuto záměru mu mají napomoci především německé menšiny obývající sousední státy. Přítomnost euroregionů, majících až několik tisíc kilometrů čtverečních a situovaných po obou státních hranicích dvou států, má za následek postupné odstátnění státních hranic.*

Hillard zdůrazňuje, že zavedením administrativní hranice dojde ke sblížení dvou etnických komunit, kdy nesmí být vytvářeny problémy mezi vztahy všech typů uvnitř jedné a téže etnické skupiny. Tyto záměry prezentované německou stranou jistě nepostrádají na »*upřímnosti*«.

»*Jak můžeme konstatovat, znalosti nám umožňují tvrdit, že se Evropa dočká v 21. století rozvrácení hranic, které budou ohlašovat smrt národních států,*« dodává francouzský profesor *Hillard*.“ (*Pavel Poláček: tamtéž, str. 40 – 41*).

Pokračovatelem *Ko hlova* odkazu se stal „*německý ministr zahraničí, Joschka Fischer,*“ který se „*vyslovil pro vytvoření Evropského federálního státu, který by měl »jednu ústavu, jednu vládu a jeden parlament.*« Řekl to dne 12. května 2000 při své přednášce na *Humboldtově univerzitě*, kde nastínil svou vlastní vizi budoucnosti Evropy. »*Taková federace by umožnila pokračovat v rozšiřování EU, aby tak unie jednoho dne mohla zahrnout 30 členských států a přitom si zachovala rozhodovací schopnost, kterou by pak už neměly nynější instituce EU,*« prohlásil *Fischer*.

I když vyvolal touto výzvou v Evropské unii rozporné reakce, německý tisk přijal událost spíše pozitivně. Berliner Zeitung napsal, že »Fischer byl považován za pokračovatele Koh-

lova evropského dědictví, aniž by ho obohatil vlastní myšlenkou. Nyní šel za Kohlovi vizi, je pro federaci, která se jen v drobných detailech liší od federálního státu USA.« *Die Welt* shrnul, že se »Fischerovi podařil mistrovský kousek« (Pavel Poláček: *tamtéž*, str. 4–5).

Anglie tuto politiku Německa a Francie od samého počátku velmi dobře sledovala, zachovávala si odstup a za vlády Margaret Thatcherové se stavěla proti Evropské unii už zcela otevřeně. Proti tomuto katolickému a jezuitskému projektu stál nakonec celý britský *Commonwealth*, to je Anglie, Wales, Skotsko, Severní Irsko (tedy celé *United Kingdom*) a všechny anglické kolonie, celkem 54 bývalých britských držav, dnes suverénních států, které jsou „rozprostřeny po všech mořích a po všech kontinentech“.

Margaret Thatcherová měla těžké rozpory s Jacquesem Delorssem, předsedou evropské komise a architektem rostoucího evropského superstátu. Je to logické, neboť Anglie v podstatě dost silně nabourávala optimismus Vatikánu a římskokatolických evropských politiků. „Koncem osmdesátých let se navíc stal akutním vztah Británie a Evropské unie. Thatcherová jakoukoli formu integrace odmítala, protože byla přesvědčena, že by to znamenalo ohrožení hospodářského úspěchu, jehož její vláda dosáhla. »...většina problémů, jež svět za mého života zažil, vzešla z kontinentální Evropy a jejich řešení odjinud...« napsala například ve své knize *Umění vládnout*. »Sjednocená Evropa je klasickým utopickým projektem, pomníkem marnivosti intelektuálů, programem, jehož nevyhnutelným údělem je krach...« (Mladá fronta DNES, 11. února 2005, *Galerie evropské elity*, str. B/6).

Díky Anglii se celý projekt začal nepříjemně protahovat. Teprve za vlády Johna Majora a pak hlavně za vlády vatikánského sympatizanta Tonnyho Blaira se celá záležitost s Evropskou unií dala v Anglii do pohybu tak, jak si Řím přál.

Díky tomuto zdržení byl však dán čas evropským státům, aby se mohly alespoň trochu vzpamatovat a aby si mohly aspoň částečně uvědomit, co se za snahami Německa a Francie a Vatikánu skrývá. Časová prodleva se projevila tím, že některé státy v referendu o členství v EU silně váhaly a některé státy musely referendum opakovat. Časový harmonogram Vatikánu je tím však v této době už narušen. Vatikán však už nechce déle čekat. Chce už nyní jen a jen konat činy. Proto tlačí Evropskou unii k dalšímu a dalšímu rozšiřování směrem na Východ.

48.7 Evropská unie a muslimské Turecko

Spěch Evropské unie v pozadí s Vatikánem vidíme na prahu 21. století například v případě Turecka a Ukrajiny. Turecko podle římskokatolické církve jednoznačně vykazuje „nedemokratické tendence“, a přesto je Unie tlačena k zahájení dialogu s touto zemí, který má vyvrcholit přijetím Turecka do spolku.

Zatímco Unie v Evropě hrála divadlo, že státy bývalého Východního bloku v podstatě ani nepotřebuje, ale přitom jim intenzivně podsouvala a vnucovala dogmata, jak je nutné a výhodné být členy Evropské unie a že je to ve skutečnosti jejich osobní iniciativa a zájem být členy EU a kladla jim nesmyslné podmínky pro přijetí, hlavně římskokatolické demokratické principy vlády, v případě Turecka zvolila úplně jinou taktiku.

Tentokrát má o Turecko zájem hlavně Vatikán, protože má v této zemi velmi malé náboženské zastoupení a toto menšinové římskokatolické obyvatelstvo je navíc ve vleku muslimů. To se však musí změnit a musí proběhnout (zatím po etapách) katolizace země. Turecko je navíc členem vojenské aliance NATO a Unie potřebuje, aby v případě vojenských sil v rám-

ci rychlého nasazení v *Evropě* a hlavně na *Východě* v muslimských zemích, asistovaly i turecké vojenské síly. *Turecko* je klíčem do *Asie*. Kdo má *Turecko*, má *Asii*.

Navíc v případě hlasování o budoucím použití vojenských složek hrozí, že bude *Turecko* jednání blokovat a mařit. To se pochopitelně dá odstranit tím, že bude převažovat katolické obyvatelstvo a že v zemi bude přinejmenším prokatolická vláda. Jediným problémem je to, že *Turecko* nemá pro ambice *Evropské unie* vzorové pochopení. Jeho obyvatelstvo si žije vcelku spokojeně i bez *Unie*. Proto nemůže *Unie* klást *Turecku* tytéž požadavky a podmínky, jaké kladla *evropským státům* a musí chtít nechtít pracovat a jednat s tím, co je k dispozici. Jediný důraz bude ze strany *Říma* kladen na tzv. *demokratizaci společnosti*, která bude splněna, jakmile přesáhne počet římských katolíků nad počtem muslimů v zemi a jakmile bude ustanovena prokatolická, nejlépe však římskokatolická vláda.

Informace v médiích hovoří vcelku shodně. Například biskup *Malý* na otázku: „*Hovořili o nedemokratických tendencích, nemohu se nezeptat na Turecko. Jsou evropští biskupové jednotní v názoru na jeho případný vstup do EU?*“, odpovídá: „*Této otázce bylo během zasedání věnováno hodně prostoru. Jednoznačný názor sice nepanoval, ale v závěru biskupové vydali k této otázce prohlášení. Stojí v něm, že pokud mají být otevřeny rozhovory o budoucím členství Turecka v Evropské unii, je třeba klást podmínku, aby tato země v otázce lidských práv splňovala normy, které jsou platné v Evropské unii. Víme totiž, že v Turecku jsou pronásledováni křesťané i další menšiny a že jeho systém zdaleka neodpovídá standardu EU v otázce lidských práv. Zároveň je ale třeba si uvědomit, že EU zatím pouze rozhodla, že rozhovory o budoucím členství Turecka otevře – což ještě neznamená, že bude automaticky přijato.*“

Na další otázku: „*Může naše církev nějakým způsobem napomoci zlepšení lidských práv v Turecku?*“, biskup odpovídá: „*Křesťané tam jsou pod velikým tlakem, jsou ve své činnosti omezováni, ale církev by měla neustále poukazovat na zásadu, že demokratický systém je postaven na úctě k jednotlivci, na respektu vůči jeho důstojnosti, jeho přesvědčení a víře i na prostoru, který je otevřen pro zodpovědné občanství jednotlivce ve společnosti. Je velikým úkolem církve ukázat vedle zájmů strategických, politických i ekonomických také důležitost lidských práv. Církev má zároveň zkušenosti s mezináboženským dialogem, takže může přispět k tomu, aby byl v Turecku správně pojat a vnímán. Protože tam – jak známo – tvoří většinu muslimové sunnitského směru. Zde církev může sehrát důležitou roli.*“ (*Katolický týdeník, číslo 50, 7. – 13. prosince 2004, ročník XV., článek: Církev má vést v Evropě dialog, str. 5*).

„*Turecko má před sebou zkušební dobu deseti let. Uvidíme, jak upřímně se přizná ke genocidě Arménů (1915). Ještě jedno kritérium bychom měli bděle sledovat: jak se bude v Turecku dařit jeho křesťanské menšině. Pro srovnání nám může posloužit situace turecké menšiny třeba ve Spolkové republice.*“ (*Katolický týdeník, číslo 2, 4.–10. ledna 2005, Perspektivy, str. 2*).

Kapitola 49

Jezuitský teror v Jugoslávii 1991 – 1995

49.1 Překrucování a utajování informací

Překrucování zpráv z *Bosny, Hercegoviny, Černé Hory* a dalších zemí bývalé *Jugoslávie* od roku 1990 jsou dennodenním chlebem různých novinářů majících co dočinění se záležitostí *Vatikánu*. Nejedná se však o nic nového, neboť tento „fenomén“ římskokatolického a pak později i jezuitského umění nalézáme už také v historii.

Tak byla *zfalšována* například posloupnost „papežů“ v období od apoštola *Petra*, který byl ukřižován samotným *Římem*, až do zestátnění křesťanství císařem *Konstantinem*. Ten byl ve skutečnosti prvním celocírkevním papežem *východní a západní církve dohromady*.

Zfalšovány byly mnohé církevní dokumenty o „zázracích“ podporujících *neděli* jako sedmý, biblický den týdne k odpočinku a k pobožnostem.

A *zfalšovány* byly i dokumenty ustanovující (údajně na základě *Bible* a výroků prvních otců) papeže za světovládce a za božího Spasitele, který má podle těchto *falsifikátů* právo řídit a ovlivňovat svědomí všech lidí na celém světě a zasahovat do jejich svobodné vůle a v případě jejich protestu je zároveň nutit, trestat, mučit a zabíjet.

Vzpomeňme i na *překrucování dějin* z počátku našeho století. O prolhanosti jezuitských zpráv se lehce přesvědčíme, když otevřeme například časopis *Civiltà Cattolica* z doby *Španělské revoluce* a porovnáme zprávy se skutečností. Jezuitské časopisy v době povstání ve *Španělsku* celou záležitost předkládali naprosto opačně. Vůbec nepíší o tom, že ilegální *protestanté*, prostí římsští katolíci, socialisté a ilegální komunisté pomáhající nejchudší skupině *baskických Španělů*, kteří se nacházeli v zoufalých životních podmínkách, jsouce pobouřeni mučením dětí v kláštorech, se postavili proti vatikánské moci. Tito všichni *Španělé* byli nazýváni v jezuitském časopise *Civiltà Cattolica*, například řadovým novinářem otcem *C. Eguíaem* jako „barbaři“, „divoši“, „vrahové“ a „žháří“. Naproti tomu byli za vzor vlastenecké oddanosti dáváni ti katolíci, kteří pod vedením kněží a za pomoci jeptišek stříleli například v *Oviedu* z věže katedrály. O něco dál jsou v tomtéž článku revoluční povstalci a vůdcové nazýváni jako „*vyvrhelové bez milosrdenství, víry a vlastenectví*“, nebo je tam popřeno, že by vyhladovělí *Španělé* byli poháněni zoufalstvím, ale čistě „*revoluční nákazou demagogů a levicových intelektuálů*“, nebo že španělská zbídačená mládež podle tohoto časopisu již dávno „*mýtus revoluce*“ živila svými „*choutkami*“, pěstujíc si tak „*kult svého druhu*“. *Eguíaemův* článek nakonec navrhuje pro viníky „*neúprosné hromadné tresty*.“ (*Alighiero Tondi: Jezuité, str. 86; Civiltà Cattolica, 2. února 1934, str. 323 – 329*).

Nemůžeme se proto vůbec divit, když se veřejnost ze sdělovacích prostředků dovídá, že *Srbové* začali válku, a to opět tím, že napadli *Chorvatsko*, dále že *Srbové* začali chorvatské obyvatele strašlivě mučit a že se opět projevil jejich *nacionalismus* a *šovinismus*, protože chtějí *Chorvatsko* pro sebe.

Je smutné, že i *Česká republika*, jak jsme se už mnohokrát přesvědčili, se na těchto falešných informacích o *Srbsku* podílí a předává je po internetu v angličtině dál do světa.

Stále musíme mít na paměti, že ve všech těchto médiích a zpravodajských centrálách působí mezi nic netušícími pracovníky tajní jezuité nebo vatikánští agenti, kteří informace o *Srb-*

sku blokují tak dlouho, co to jen jde. A pokud to nejde už dále zadržovat, pak se obratně postarají o to, aby je veřejnost dostala překroucené přesně tak, jak to potřebuje *Vatikán*.

O strašlivé balkánské tragédii z let 1941 až 1945 *Evropa* a *USA* dlouho téměř nic nevěděly. „Křesťanský“ svět uznával jen utrpení způsobené *nacistickým Německem*. O *ustašovských* nestvůrách a jejich příšerném řádění se mlčelo.

A stejně tak je tomu i v době od roku 1990. Svět se opět dovídá jen kusé, neucelené informace a jen velmi těžko chápe, co se ve skutečnosti stalo.

Oč je však válečné utrpení statisíců *Srbů*, desetitisíců *Židů*, desetitisíců *protestantů* a tisíců *Rómů* na *Balkáně* ve 40. letech menší než u jiných válečných obětí v *Evropě* či na tichomořských ostrovech? Jsou snad děti *Srbů* něco méně než děti středoevropanů? Jsou snad oběti z německých táborů více hodny vzpomínek než oběti z táborů *ustašovských*? V žádném případě! A přesto se o tragédii *Srbů* stále málo hovoří. Proč? Je to z toho důvodu, že jezuitské řádění tajných *ustašovců* pokračovalo i v 90. letech a formou politických represí a útlaků pokračuje i nyní a neskončí dříve, dokud bude existovat *srbská* ortodoxní víra, dokud budou mít *Srbové* svůj stát, kde budou silným národem a dokud bude *Chorvatům* hrozit, že *Srbové* v některých z příštích voleb náhle zvítězí. Tajné *ustašovské* hnutí proti *Srbsku* stále existuje a celá věc je mezi politiky více než choulostivá.

49.2 Neustašovci – sílí hnutí

Ustašovské hnutí neustále žije a roste a má své pařáty i v *Bundeswehru*, kde, jak přiznal i *Český rozhlas 1 Radiožurnál* v pořadu *Včera, dnes a zítra* o poměrech v německé armádě (*poledne, 19.2.1998*), si *němečtí neonacisté* prohlížejí videokazety se záznamem mučení *Srbů* od *ustašovců* během války v letech 1991 až 1995. Německé vyšetřování nakonec skončilo tichým prohlášením, že v případě neonacistických tendencí v *Bundeswehru* nejde vůbec o žádnou vážnou hrozbu, ale pouze o „*výstřednosti několika málo jedinců*“.

Zamlčování pokud možno všech faktů o *Srbech* jen dokazuje, jak vážná a živá věc to ve skutečnosti je. Můžeme shodně s mnoha nezávislymi pozorovateli prohlásit, že celá situace na *Balkáně* je natolik citlivá, že návštěva *srbských* rodin a neformální několikahodinový rozhovor se *Srby* i tak populární osoby, jakou byla ex princezna *Diana* krátce před její tragickou „náhodnou“ smrtí 1997, pouze přidalo na hněvu *Vatikánu* a anglické královny *Alžběty* proti této „*princezně lidských srdcí*“.

Těžko lze uvěřit tvrzení jezuitského tisku, že v případě *Srbů* nikdy nešlo o rasově a nábožensky motivovanou válku a o genocidu. V 5. svazku jsme si však ukázali, že dokud nevstoupila katolická nenávisť k chorvatskému obyvatelstvu, existovala mezi *Srby* a římskokatolickými *Chorvaty* vzájemná, klidná pospolitost.

Srbové nežili výhradně jenom v *Srbsku*, stejně tak jako ani *Chorvaté* nežili pouze v budoucím *Chorvatsku*. Svobodně se pohybovali z jednoho místa do druhého a usazovali se jednou tam a později zase jinde, a to již hluboko v minulosti. Tím se stalo, že se mnoho *Srbů* pod nátlakem *Turků* v 15. století přestěhovalo směrem na sever a asi milión se jich usadil v *Chorvatsku*, takže v pozdějším *Nezávislém státu Chorvatsko* tvořili celou jednu třetinu obyvatelstva *Srbové*.

Od roku 1918 vlivem habsburského katolicismu učili chorvatští politikové jako například *Pavelič* a *Machek* záměrně *Srby* nenávidět. Nejlepší taktikou, kterou si *Chorvaté* jako menšinová skupina vyzkoušeli, bylo nikdy se vládě nebo konkrétnímu ministerstvu nebo straně ne-

protivit, ale místo toho se protivili lidu. 23 let před *ustašovskými* masakry *chorvatští* vůdci pronásledovali chorvatské rolníky a dělníky kvůli tomu, že všechny jejich problémy měli na svědomí *srbští* „utlačovatelé“, jak začali *srbskou* většinu nazývat. Právě tak se učili i *Němci*, že za všechny jejich problémy mohou *Židé*, což byla jenom dogmatická informační mašinerie, alibisticky ospravedlňující pogromy před celým světem.

Jaká byla *Rakousko–Uherská* statistika o obyvatelstvu *Bosny* v roce 1914? Ortodoxních bylo 930 000, muslimů bylo 620 000 a katolíků bylo 420 000. Celkem 1 970 000.

930 000 ortodoxních věřících *Bosny* byli *Srbové*. 620 000 muslimů byli také *Srbové*, kteří přijali mohamedánskou víru v 15. století, v době, kdy tuto provincii ovládali *Turci*. 420 000 katolíků byli *chorvatští* římské katolíci. Když sečteme dohromady ortodoxní *Srby* a muslimské *Srby*, vidíme, že v *Bosně* bylo v roce 1914 na 1 550 000 *Srbů*, to znamená tři čtvrtiny obyvatelstva. *Chorvatské* vyhlazování *Srbů* v *Bosně* bylo proto přestoupením rasové a národnostní etiky! A to jak v době druhé světové války, tak i v letech 1991 až 1992, ale i v dalších letech až do ukončení války v r. 1995.

Problémem historie (ať se nám to líbí nebo ne) je to, že má tendenci se stále opakovat. Dnešní *Nezávislý stát Chorvatsko* je kopii *nacistického* loutkového státu z doby před padesáti lety. Tato země má stejný název, stejnou vlajku, stejný národní znak, národní hymnu, měnu a uniformy (černé košile). A stejně tak jako za války i ukrutnosti vůči *srbskému* obyvatelstvu sponzoroval stát v chorvatských oblastech.

Encyclopedia Britannica, vydání z roku 1943, sv. 23, str. 923 (*Jugoslávie a válka*) popisuje vlajku Chorvatských *ustašoviců* takto: „Nová vlajka Chorvatska se skládá ze tří širokých pruhů – červeného, bílého a modrého a na nich leží znak z červených a bílých čtverců“. Když se tedy dnes podíváme na mezinárodní vlajky, snadno mezi nimi rozeznáme *ustašovskou* vlajku z doby nacismu. Je naprosto stejná.

Proč tedy *Srbové*, kteří přežili příšernou genocidu a nyní brání své domy, své vlastnictví, svá práva na existenci na zemi, kde měli a mají většinu obyvatelstva po nejméně pět století, jsou opakovaně „demokratickým“ tiskem označováni jako agresori?! Tuto otázku by si měl položit každý, komu není demokracie lhostejná.

Není to proto, že *nacisté* po desetitisících našli svůj bezpečný přístav za pomoci amerických institucí – v *Americě*? Byli označováni jako „*bojovníci za svobodu*“ a získali ty nejvyšší funkce v institucích jako např. *CIA*. Velmi podrobně o tom vypráví kniha z poslední doby: *Nesvatá trojice* od *Marka Aaronse* a *Johna Loftuse*, *St. Martin's Press*, 370 stran, *ISBN 0–312–07111–6*. Podává detailní a dobře zdokumentovaný popis spojení mezi *Chorvatským* duchovenstvem a *nacisty* po celém světě. Ukazuje, jak římskokatolické duchovenstvo sehrálo klíčovou roli v neblaze proslulých *Ratlines* – cestách, kterými byli *nacisté* podloudně vyváženi z *Evropy*. Netřeba ani říkat, že *VŠICHNI chorvatští fašisté, VŠICHNI DŮLEŽITÍ USTAŠOVCI* unikli spravedlnosti díky „*demokratické*“ *Americě*. A tito *ustašovci* se svými potomky jsou velmi aktivní v dnešních událostech se *Srbskem*. Někteří tyto události řídí přímo osobně na místě dění a někteří přes oceán z *USA*.

A stejně tak zajímavou knihou od těchto autorů *Marka Aaronse* a *Johna Loftuse* je kniha s přímým názvem *Retlines*, která, jak jsme se již zmínili, přesně dokumentuje únik *ustašoviců* do *USA* v 50. letech za pomoci jezuitského řádu a římskokatolických duchovních a podrobně líčí, jak *CIA* celou operaci odhalila, ale jak ji hned od počátku pak kryla a financovala.

Tady je odpověď na otázku, kde se dnes vzali *ustašovci* pokračující v jezuitské přísaze z let 1941 až 1945. Kdo jim dává v zákulisí podporu a kdo je zpozadí tlačí k moci. Je to opět *Vatikán* přes svého mocného spojence *USA* a *Německo*. Když vznikly v *Evropě* po rozpadu soci-

alistickeho bloku samostatne staty, bylo v Jugoslávii v roce 1990 okamžitě znovuobnoveno Chorvatsko z období NDH. A jako první, kdo si pospíšil s uznáním tohoto nového státu, byl právě Vatikán a Německo.

49.3 Papež, nacisté a CIA

Barry Lituchy: PAPEŽ, NACISTÉ A CIA – NĚKOLIK POZNÁMEK K ÚLOZE Vatikánu NA LIKVIDACI JUGOSLÁVIE, vydáno 30. září 1995 v říjnovém vydání časopisu *The College Voice* z roku 1995 na College of Staten Island of City University v New Yorku.

„Ve světle nedávné návštěvy papeže Jana Pavla II. v New Yorku a nevšedních mediálních oslav tohoto tak zvaného »Velikána míru«, jsem byl vyzván, abych přispěl svým stručným pojednáním o skutečné politické historii Vatikánu ve dvacátém století.

Netřeba říkat, že skutečná role Vatikánu v historii dvacátého století je těžko progresivní nebo dokonce »mírová«. Níže uvádím několik citátů ze článku, který jsem napsal v srpnu 1994 o historických kořenech rozpadu Jugoslávie, které se dotýkají zvláště Vatikánu. Můj článek podává přehled o významných literárních dílech, zabývajících se touto otázkou se zaostřením na Spojené státy, Německo a Vatikán.

Jednou z nejdůležitějších knih zde zmíněných je *BLOWBACK* Christophera Simpsona. Plným názvem: *BLOWBACK. America's Recruitment of Nazi's and its Effects on the Cold War* (New York, Collier Books, 1988). Existuje samozřejmě velmi rozsáhlá historická literatura pojednávající o úloze Vatikánu při podpoře fašismu jak před, tak i po druhé světové válce. Studenti, kteří mají o toto téma zájem, by si mohli, kromě ostatních, prostudovat tyto publikace: Mark Aarons a John Loftus: *Nesvatá trojice* (1991), Milan Bulajic: *Úloha Vatikánu při rozpadu státu Jugoslávie* (1994), Raul Hilberg: *Ničení evropských Židů* (1985) nebo Stella Alexander: *Trojité mýtus – život arcibiskupa Aloise Stepinace* (1987).

Pokud jde o současného papeže, je na něm zajímavé i to, že podporuje bývalého nacistu Kurta Waldheima, současného fašistického prezidenta Chorvatska, Franjo Tudjmana a také likvidaci Jugoslávie.

Blowback je jednou z nejvýznačnějších historických studií Studené války a... rozvoje Západní strategie Spojených států, jejich taktiky a institucí v rámci úsilí o svržení Sovětského svazu a dalších komunisty vedených vlád ve Východní Evropě v poválečné epoše. Odhaluje dříve nepoznané podrobnosti o původu CIA a tajných operací a institucí Spojených států, zejména o ochraně vlády U.S.A., o zaměstnání nacistické inteligence a starostlivosti o dřívější nacistickou inteligenci a ostatní evropské fašisty po druhé světové válce. V případě Jugoslávie sehrály tyto síly klíčovou úlohu při rozpadu země a při zakládání postkomunistických režimů...

Simpson podává vyčerpávající zprávu o tom, jak vznikly úřady americké inteligence a v čem měly svůj počátek tajné operace v Evropě. Jak se vyvíjela americká strategie potlačování, destabilizace a svržení komunismu v poválečné Evropě od posledních dnů druhé světové války až dodnes se značnou pomocí dvou evropských institucí: služby nacistické inteligence a římskokatolické církve. Obě tyto organizace hledaly po porážce fašismu v Evropě nové politické spojence... Tato kniha potvrzuje názor, že státy Východní Evropy, zejména Sovětský svaz a Jugoslávie, nepadly prostě jen v důsledku svých vlastních vnitřních problémů. Proti nim byly po celá desetiletí namířeny skryté vojenské operace sponzorované z USA, které měly za úkol přivést jejich zkázu...

Politika Spojených států vůči Jugoslávii po druhé světové válce vyplývala z celkové širší, obecnější strategie nebo programu na svržení celosvětového komunismu. Jinými slovy, zatímco historický záznam jasně ukazuje, že zahraniční politika USA přistupovala k Jugoslávii v rámci širšího kontextu Studené války s unikátní taktikou podpory, její konečné cíle se shodovaly s cíly USA všude jinde ve Východní Evropě: Pomocí kontrarevoluce obnovit kapitalismus.

Druhým významným mezníkem je fakt, že strategie USA vůči Jugoslávii si vynutila, aby se inteligence shromažďovala tajně a aby tajně probíhaly i vojenské operace. Zpočátku to spočívalo ve vyhledání, výchově a rozmístění mezinárodní sítě antikomunistických agentů pro tajné operace. Potom byly v USA vytvořeny různé organizace, které tvořili zdomácnělí emigranti. To vše podporovala a financovala CIA. Tyto emigrantské organizace (často připojené tím či oním způsobem ke Shromáždění vazalských evropských národů – ACEN) se věnovaly vytvoření protirevolučních emigračních armád a pomoci tomu, aby USA dosáhly svých politických cílů destabilizací, narušením a vojenským svržením všech komunistických států ve Východní Evropě... Mezi těmito agenty a emigranty, které do Evropy vyslala vláda USA, byla převážná většina buďto bývalých nacistů, bývalých členů jiných fašistických stran nebo prostě bývalých nacistických kolaborantů. Tato okolnost je vlastně hlavním záměrem knihy a je podrobně rozebrána.

...V bezprostředních dozvucích války vybudovala chorvatská fašistická strana (ustašovci) svou vlastní tajnou síť, která je měla organizovat a chránit a zajišťovat únik před mezinárodními tribunály pro válečné zločiny. Tyto únikové sítě dostaly název »Ratlines«... Tyto ustašovské »ratlines« byly založeny v Římě a byly vybudovány za nepostradatelné asistence a ochrany Vatikánu. Kniha tedy odhaluje, jak významnou roli sehrála katolická církev v poválečných strategiích a taktikách USA v Evropě... Tyto ratlines byly rychle objeveny a brzy poté získaly ochranu a byly zapojeny do CIC (Counter Intelligence Corp armády USA, což byl předchůdce CIA).

...Asi od roku 1948 vláda USA značně rozšířila pole působnosti svých tajných operací tím, že využívala bývalých fašistů z Evropy a vydávala ročně milióny dolarů na fašistické chorvatské a fašistické albánské organizace, publikace a agenty jak v Evropě, tak v USA. Je nezbytné poukázat na to, že politika těchto jugoslávských skupin a jednotlivců, kterou sponzorovaly USA byla a až do dnešní doby je ostře nacionalistická, antikomunistická, antijugoslávská. Příkladem toho je rozpad Jugoslávie.

Konečně... vidíme také plnou a nevyhnutelnou zodpovědnost vlády USA a CIA za přežívání, uchování a obnovování chorvatského (ustašovského) fašismu, který dnes díky padesátileté podpoře od vlády USA, znovu vládne v Záhřebu. Za pomoci římskokatolické církve vláda USA a její nezkušené agentury inteligentů zachránily a uchovaly předválečný nacismus a evropský fašismus až do současnosti a vybojovaly mu významnou úlohu po celou dobu Studené války. Při kontrarevolucích pak umožnily znovudobytí státní moci. Uchování předválečného chorvatského fašismu a dalších extrémně pravicových křídel nacionalistického hnutí na Balkáně (zejména albánského fašismu, který je tu také rozebírán) nese přímou zodpovědnost za rozpad Jugoslávie a za současnou občanskou válku v Bosně.

...Američané se spoléhali na inteligenci bývalých zkušenějších nacistických úředníků jako např. Reinharda Gehlena a dalších, které povolávali k tomu, aby organizovali své evropské špionážní sítě. Nacistická inteligence měla prostě to nejlepší zázemí k tomu, aby mohla proniknout do komunistického bloku po druhé světové válce a koordinovat tam tajné akce... až do (asi začátku 60. let), většinu práce americké inteligence prováděla ve Východní Evropě »Gehlinova Organizace« neboli síť bývalých nacistických a evropských fašistických agentů,

který si k tomuto úkolu povolal a řídil bývalý nacistický generál a vůdce nacistické inteligence Reinhard Gehlin. Gehlina si pro tento úkol najal generál CIC a vůdce Americké armádní inteligence v Evropě Edwin Sibert na příkaz prezidenta Harryho S. Trumana.

...Vláda USA vkládala svou důvěru v nacistický fašismus, který měl završit tajnou akci v boji proti komunismu, a to nebylo nic zvláštního. Stejný postup uplatňovala vláda USA i při sestavování týmů provádějících chemické a biologické výzkumné a vývojové programy, výzkum odstřelovacích zbraní a raket i výzkum vesmíru. Při tom všem spolupracovala i s nacistickými vědci...

Nejdůležitějšími ratlines v Evropě po kolapsu hitlerovského režimu byla spojení ze sověty ovládaného území, jako například spojení mezi Vídní a Římem – Řím byl mnoho let opravdovým centrem poválečného nacismu a fašismu. Zde mohli nalézt ochranu a bezpečný domov, novou totožnost a doklady nebo také umístění do nových zemí jako například do Jižní Ameriky fašisté a fašističtí kolaboranti z celé Evropy.

Ale proč v Římě? Cožpak nebránila Itálie fašisty už během války? I když je pravda, že fašistická vláda v Itálii byla svržena, její nejmocnější a nejdůležitější spojenec, římskokatolická církev, unikál jakémukoli potrestání nebo výtce. Ochrana nacistů a dalších fašistů pod křídly katolické církve (což byla oficiální politika církve od Vatikánu až dolů) pokračovala, aniž by jí v tom nějak bránily západní mocnosti. Není překvapením, že se Vatikán nezřekl mnoha antisemitických a profašistických vyhlášení, která vydala církev v letech 1930 až 1940. Jak Simpson ve své knize detailně popisuje, v rámci církve existuje zvláště jedna organizace s těsnými vztahy z vnitřních kruhů Vatikánu, která nese zvláštní zodpovědnost za rozvoj a udržování ratlines pro fašisty po válce. Tato organizace se nazývala Intermarium.

Intermarium byla církevní organizace v Evropě, která pojímala a rozvíjela úzké vztahy s fašistickými a nacionalistickými stranami a hnutími v Evropě od počátku 30. let, přes celou druhou světovou válku i po ní. Simpson uvádí: »Pro většinu katolické církve byla druhá světová válka předejrou k hlubšímu a důležitějšímu boji proti ateistickému komunismu, který tu řádil po celá desetiletí,« (strana 177). Intermarium si vybudovalo silné vazby na všechny fašistické vlády a strany v Evropě před válkou a někteří z jejich předních členů se stali úředníky v některých fašistických státech. Mezi vůdce Intermaria patřili vůdcové chorvatských ustašovců i klerikální fašisté ze Slovinska, Slovenska, Maďarska, Ukrajiny, Litvy atd. Přízeň, kterou papežství projevovalo vůči chorvatskému fašismu, nebyla žádným tajemstvím. Papež přijal i samotného vůdce ustašovců Ante Paveliče. Právě prostřednictvím vatikánských kanálů mohlo Intermarium rozmísťovat fašisty v latinské Americe. »V těch latinsko–amerických zemích, kde byla církev řídicím nebo vládnoucím faktorem... vyvinul Vatikán takový nátlak, že zahraniční mise těchto zemí zaujaly téměř až příznivý postoj ke vstupu bývalých nacistů a fašistů do svých zemí...,« (str. 180). V roce 1946 Intermarium intervenovalo u papeže Pia XII., aby zachránil celou ukrajinskou divizi SS Waffen (asi 11 000 mužů) a jejich rodiny. Je třeba připomenout, že tato divize se účastnila těch nejhnusnějších zločinů v dějinách – masové likvidace Židů, Rusů a komunistů na Ukrajině a v Polsku. Pro porovnání německé a západoevropské divize SS byly pouze »dobrymi vojáky,« ačkoli v Norinberku byli prohlášeni za »zločince v uniformách« (viz John Keegan: SS Waffen – asfaltoví vojáci, London: Purnellova Historie druhé světové války, 1970, str. 130–155).

V Chorvatsku a všude jinde registrovali tito klerofašisté Židy pro přípravu na deportaci do plynových komor. V Lotyšsku a Litvě předvíдали klerikální fašističtí kněží hromadné popravy tisíců Židů a komunistů. Chorvatský ustašovský vůdce Pavelič, který sám byl katolickým knězem, prohlásil Chorvatsko za »čistě katolický stát,« a dohlížel na vyhubení 700 000 Srbů, 70 000 Židů a 25 000 Rómů. Politikou Paveliče vůči Srbům bylo »třetinu vyhnat, třetinu kon-

vertovat a třetinu vyhladit«. Tato strategie se neprováděla jen v Chorvatsku, ale i na území, které dnes známe jako Bosnu, protože v té době bylo toto území začleněno do fašistického státu Chorvatsko. Kolaborace muslimů s ustašovským režimem měla klíčový význam pro uskutečnění těchto záměrů v Bosně.

Z chorvatského fašistického státu se rekrutovaly dvě bosensko–muslimské divize SS: 13. divize SS »Handjar« a 23. divize SS »Kama«. Třetí jugoslávsko–muslimská divize SS »Skanderberg« se rekrutovala většinou z albánského a černohorského muslimského obyvatelstva za italské okupace. Nejvýznamnější z těchto divizí SS na Balkáně však byla bosensko–muslimská divize Handjar... Její politický výcvik zajišťoval Velký Muftí z Jeruzaléma (organizátor pogromů proti Židům v Palestině), který hlásal ideologii islámského fundamentalismu a antisemitického a antisrbského rasismu, který je dnes opět živěn v elitních jednotkách současné bosensko–muslimské armády... Divize Handjar byla definitivně poražena partyzány většinou srbského nebo jugoslávského židovského původu, se kterými byly vyslána bojovat. John Keegan ve své studii SS z roku 1970 vysvětluje, že »se omezila na masakrování a drancování bezbranných křesťanů,« (str. 105). Jinými slovy vidíme, že jejím hlavním válečným cílem byla masová likvidace srbského obyvatelstva Bosny. V důsledku toho se po válce srbské obyvatelstvo Bosny stalo menšinou, ačkoliv před rokem 1941 tam bylo většinou.

Jedním z nejvýznamnějších poválečných vůdců intermaria byl ustašovský vůdce jménem Monsignor Krunoslav Draganovič (jezuita pod přísahou). Během války pracoval otec Draganovič jako »evakuační úředník«, který byl osobně zodpovědný za to, že desetitisíce Srbů, Židů a Rómů a dalších poslal na smrt. V roce 1944 utekl do vatikánského azylu. Po válce páter Draganovič řídil některé z nejhanebnějších ratlines všech dob. Nejen že zorganizoval útek Ante Paveliče a dalších předních ustašovců, ale znám je především díky tomu, že organizoval ochranu a přesídlení mnoha vůdců nacistické SS včetně Klause Barbieho, »řezníka z Lyonu«. Ke konci 50. let využil Draganovič svých styků s Vatikánem a CIA k tomu, aby se stal mezinárodním velvyslancem emigrační chorvatské komunity. Draganovičovi ustašovští kamarádi prostě jen tak nezmizeli ze scény a nezačali v bezpečné zemi poctivě pracovat. Začali ihned zakládat ustašovské buňky v chorvatských komunitách po celém světě. V roce 1989 a 1990 přímo financovali a podporovali vzestup Tudjmana k moci (viz: Pro Chorvatsko se udržuje pronacistické dědictví, New York Times, 31. října 1993 a Pizzový magnát v Kanadě nastolil chorvatského krále, New York Times, 16. ledna 1994). Kniha Blowback na stranách 176 až 184 dokumentuje, že vláda USA po dobu celé poválečné éry pečlivě sledovala chorvatské politické skupiny pravého křídla a napomáhala jim.

Úspěch politiky USA v Řecku... (atd.) popoháněný americkou vládou vedl k rozsáhlé finanční a logistické podpoře, která napomáhala vytvářet stále nové »programy pomoci pro uprchlíky« pravicového křídla. Nejvýznamnější z takto vzniklých organizací bylo »Shromáždění zajateckých evropských národů« (ACEN), které založilo CIA. Stalo se zastřešující organizací a odrazovým můstkem pro bezpočet fašistů a organizace pravicových uprchlíků, které se zapojují do dalších organizací počínaje rádiem Svobodná Evropa a časopisem Readers' Digest až po Americký výbor pro osvobození národů Ruska, Bulharskou národní frontu, Slovenský světový kongres a Chorvatsko–americký výbor pro lidská práva. Nepochybně by se dalo vystopovat, že celá historie antititovských a antijugoslávských organizací v této zemi po roce 1945 sahá až k těmto institucím...

Nejedná se o činnost malého rozsahu. Zaměstnanec CIA, James Burnham odhadl, že v roce 1953 vynakládala ročně více než jednu miliardu dolarů na osvobozeneckou činnost uprchlíků (str. 127). V roce 1959 Kongres USA založil »Týden zajateckých národů« a následující rok se

v New Yorku díky mohutné finanční podpoře CIA konalo mnoho Dnů zajateckých národů (str. 270–271).

»Uprchlická osvobozenecká hnutí« měla obrovskou finanční podporu za vlády Reagana a Bushe, což přímo ovlivnilo průběh dějin tím, že to přispělo k podkopání režimu v Sovětském svazu a ostatních východoevropských zemích... V 90. letech nesou tyto instituce zodpovědnost za zničení Jugoslávie jako státu, za likvidaci Srbů jako národa v Chorvatsku a Bosně a za vzkříšení nové nacistické aliance na Balkáně v čele s USA a Německem prostřednictvím jejich nových fašistických satelitních států Chorvatska a Bosny.«

Přístup „demokratických“ prezidentů USA není vůbec překvapující. Například o postoji George Bushe k Římu se můžeme dozvědět i z českých katolických novin, které informují, že George Bush vyjádřil osobní uznání kardinálu Fr. Tomáškovi: „...v těch nejtemnějších dobách komunistické nadvlády jste po dlouhou dobu vedl katolickou církev v Československu. Vaše osoba byla svítící maják naděje... Velmi rád vzpomínám na naše setkání v listopadu... Zároveň mi dovolu, abych Vám poděkoval za Vaše přátelská slova podpory a za Váš zájem, který jste mi projevil během mého pobytu v nemocnici.«“ (*Katolický týdeník*, č. 25, 23.7.1991, str. 1).

49.4 Pavelič – dnes chorvatským bohem

Jak píše *Slavko Goldstein* v díle: *Pokojné vyvražďování (Feral Tribune, Split, Chorvatsko, 13. ledna 1997)*, zaznělo v prosinci 1996 od oltáře kostela Zraněného Ježíše v samotném centru Záhřebu na *Jelacicově náměstí 1* z úst kněze *Vjekoslava Lasica* kázání o tom, že „jedinou Paveličovou chybou bylo, že dovolil, aby zmizel tehdejší Chorvatský stát.“

Není tedy „chybou“, že *Pavelič* vložil hospodářství svého státu do služeb *fašistické* válečné mašinerie, ani to, že popravoval všechny, jak si to ve svém programu naplánoval. Jeho činnost mnohem lépe vystihuje slovo ZLOČIN než věrnost svému programu. A ne jenom nějaký zločin! Ale zločiny toho nejhoršího druhu: válečné zločiny, genocidní zločiny a zločiny proti lidskosti. Takto by je charakterizoval kterýkoli oprávněný soudní dvůr od Norinberku v roce 1946 až po *Haag* v roce 1997.

Podle otce *Lasice* však není nic z *Paveličových* zločinů chybou. Nazývá tohoto zločince „velkým“ člověkem, „zosobněním Chorvatské národní myšlenky“, která byla uskutečněna „svatým jménem vůdce ustašovského hnutí.“ (*Novi List*, 30. prosince 1996).

Lasic porušil pravidla, která uvádějí, že kázání při vzpomínkové mši se má skládat z biblických úryvků a jejich výkladů. Místo toho přednesl politický projev oslavující zločince.

Co můžeme v *Chorvatsku* dnes sledovat? I přes některé velmi jemné a opatrné distancování se od rehabilitace *ustašovské* ideologie ze strany některých malých parlamentních stran nebo dokonce i některých katolických biskupů, je stále více těch stran a stále větší množství těch členů vládnoucí strany, kteří si výslovně nebo alespoň nepřímou ve svých vystoupeních zahrávají s rehabilitací *NDH* a s rehabilitací *ustašovského* hnutí.

Zároveň sílí hlas *neoustašovců*. Ten naprosto přehlušuje těch několik málo kritických volání. Po sedmi letech, po poněkud nesmělém zpochybnění *ustašovských* zločinů, spěje *Chorvatsko* kousek po kousku k vychvalování zločince a oslavě zločinu, a to znovu od kostelního oltáře v centru *Záhřebu* a *Chorvatské* republiky. Kázání otce *Lasice*, které mělo oficiální podporu několika stran z extrémní pravice, si získalo mnohem více publicity než

obojí odsouzení této události jeho předchůdci, které bylo otištěno na straně 15 v *Glasi Koncila 12. ledna 1997*.

Kromě toho všeho většina *chorvatské* veřejnosti během uplynulých sedmi let mlčela. Jaký význam má toto nové „chorvatské mlčení“, na kterém se podílejí, každý svým vlastním způsobem, všechny vedoucí opoziční strany a všechny státní, kulturní a umělecké chorvatské instituce? Jaký význam má mlčení převážné většiny *chorvatské* veřejnosti vůči chválám hanebných zločinů a největšího zločince v chorvatských dějinách? Jaký význam má sotva znatelná protiodezva chorvatské katolické církve na *Lasicovo* kázání?

Ustašovci vůbec nejsou pouhým historickým tématem. Ohlušující hlas *neoustašovců* učinil z tohoto tématu součást dnešní *chorvatské* politické scény a změnil ho ve výzvu *chorvatské* identity. Lhostejnost k uctívání zločinu nebo dokonce propagaci zločinu však znamená v krajním případě totéž jako přijetí tohoto zločinu. Pokud se to stane součástí *chorvatské* identity, bude to pro osud *Srbů* opět osudné.

Chorvatsko není stále schopné odsoudit minulé zločiny na *srbských* krajanech a není schopné je odsoudit ani dnes a nebude schopné je odsoudit ani v budoucnosti. Není schopné odsoudit novodobý zločin v *Ahmici*, v krajinském *Kninu* po operaci *Bouře* a v *Lice*. Postrádá věrohodnost, která by umožnila odsoudit zločiny v *Ovcaru* a *Srebrenici*. O *Srebrenické tragédii* a počátku konfliktu viz také **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku, **Příloha č. 33 a 37**.

Obrazy Führera *chorvatských fašistů (ustašovců)*, Dr. Ante Paveliče – chorvatského *Attila Huna*, zdobí mnoho míst v dnešním *Chorvatsku*. Najdeme je v některých chorvatských hospodách, nočních salónech, klubech, kinech apod. Je po něm pojmenováno mnoho náměstí, mnoho ulic, mnoho nábřeží a mnoho poutních míst. Dokonce existují pamětní desky nebo pomníčky s jeho jménem. A některé chorvatské hotely a hospody mají název „U“ jako „*USTAŠA*“.

Je to však to samé, jako kdybychom v *Německu* objevili památná nebo hojně navštěvovaná místa nesoucí *Hitlerovo* jméno nebo jméno některého z jeho spolupracovníků.

Paveličův triumfální návrat – tak zní článek v deníku *Novi List*:

„*Ante Pavelič (vůdce ustašovců – chorvatských fašistů během 2. světové války) se do Chorvatska vrátí předními dveřmi – poznamenává rijecký deník »Novi List« – v komentáři o rozhodnutí prezidenta Tudjmana pohřbit mrtvého ustašovce spolu s jeho oběti v Jasenovačském vyhlazovacím táboře. Tytéž noviny připomínají, že Tudjman určil převoz do Jasenovače do »památníkového parku všech chorvatských obětí války« za národní prioritu. O tomto nápadu chorvatského prezidenta zatím chorvatský parlament nediskutoval, ačkoliv už o něm proběhla debata v Kongresu USA.*

Zatímco američtí kongresmani jsou zděšeni při pomýšlení na převoz do Jasenovačského tábora, určití členové chorvatského parlamentu potvrzují, že »v Chorvatsku nikdy nebylo fašistické hnutí ani zastánci fašismu, ale pouze bojovníci za Chorvatský stát.« Tentýž deník podotýká, že zároveň se Pavelič do Chorvatska vrací předními dveřmi – jsou vydávány jeho knihy, a to ne jako kritická vydání (což by se dalo pochopit), ale spíše jako »základní literární díla, která by se měla využívat k výchově mládeže«!“ (***Borba*, 4. dubna 1996**)

Nemysleme si však, že *Pavelič* je bohem jenom v *Chorvatsku* a v *chorvatském* tisku. I náš katolický tisk neváhá přinést svým katolickým věřícím celostránkové vyprávění záhřebského arcibiskupa, kardinála *Franjo Kuhariče*, jako bohatou životní duchovní zkušenost. Jeho postoj k tragédii *Srbů* a k *chorvatským ustašovcům* plně potvrzuje pravdu o hrubém zkreslování událostí na *Balkáně* samotnou římskokatolickou církví. *Kuharič* nazýval *Stepinace* „*nejsta-*

tečnějším evropským biskupem té tragické doby.“ (10.8.2005, http://www.sweb.cz/katolicka-kultura/blahoslaveny_alois_stepinac/blahoslaveny_alois_stepinac.html).

Česká katolická veřejnost se proto mohla z *Kuharičova* vyprávění s tichým souhlasem české římskokatolické církve například dozvědět následující informace:

„Avšak po skončení druhé světové války jsme zažili opravdu těžké pronásledování církve. Stovky kněží prošli věznicemi, mnozí byli bez soudu zavražděni. Záhřebský arcibiskup Alojzije Stepinac, obhájce lidských práv, svobod a církve po dobu války, byl po jejím skončení odsouzen k 16 letům vězení.“ (*Katolický týdeník*, č. 40, 6.10.1991).

Míni snad kardinál *Kuharič* „těžkým pronásledováním“ nechvalně proslulý útěk jezuitských a františkánských *ustašovců* do států USA, Jižní Ameriky a Austrálie přes Rakousko prostřednictvím *Vatikánu*? Míni snad pan kardinál operace *Ratlines*?

O jakém obhájci lidských práv a svobod je zde řeč? Myslí snad *Kuharič* toho důvěrného přítele a podporovatele krvežiznivého *Ante Paveliče*? Myslí snad toho člena *ustašovského* parlamentu schvalujícího a příkazujícího genocidu *Srbů*? Má na mysli toho, který osobně řídil kata *Srbů*, *Židů* a *Rómů*, jezuitského pátera *Artukoviče*? Myslí snad toho, jehož náměstci z jeho příkazu vydávali rozkazy k pokatoličtění nebo k popravám všech nekatolických etnik a osobně také na to dohlíželi?

A o jakém vězení *Kuharič* hovoří? Myslí snad ono kardinálské vyznamenání za *Stepinacovy* „apoštolské zásluhy“ nebo že musel *Stepinac* zůstat ve své rodné vesnici, ovšem bez omezení pohybu (viz 5. svazek, 38.13 a 14 – 15 kapitola)?

Kuharičovo prohlášení: „Nyní se těšíme z výdobytků demokracie. ...“ bude mít v sobě sotva pravdivý náboj. Spíše bude mít příchut' *fašismu ustašovců* a jejich nových pokračovatelů – *ne-ustašovců*. Zvláště když si uvědomíme, v jaké době to prohlašuje!

Květnový *Katolický týdeník* roku 1998 poznamenává, že „se 8.5.1898 narodil Alojzije Stepinac, významný chorvatský kardinál.“ (*Katolický týdeník*, č. 17, 26.4.1998).

Jediný „význam“ tohoto novodobého inkvizitora v procesech likvidace nekatolíků na *Balkáně* spočívá ve věrnosti plnění papežových a jezuitských požadavků na „vyčištění“ katolické církve a víry od „*srbských kacírů*“. Jaká další odměna čeká kromě kardinálského klobouku tohoto zákulisního katana desetitisíců nevinných dětí, žen a starců?

Katolický týdeník, č. 23, 7.6.1998 s radostí oznamuje, že „papež Jan Pavel II. navštíví počátkem října již podruhé Chorvatsko. Tentokrát, aby prohlásil za blahoslaveného kardinála Alojze Stepinace. Slavnost blahořečení se bude konat 3. října na poutním místě Marija Bistrica.“

Zabránil svět této do nebes volající nespravedlnosti? Zabránil svět tomuto strašlivému výsměchu všem mírotvorcům snažících se o spravedlivé urovnání dějin a usilujících o pravdivé odhalení původců bezpráví, zla a zločinů? Co čteme po onom 3. říjnu 1998?

„Papež Jan Pavel II. navštívil počátkem října již podruhé Chorvatsko, aby prohlásil za blahoslaveného kardinála Aloise Stepinace. Slavnost blahořečení se konala 3. října na poutním místě Marija Bistrica.“ (*Katolický týdeník*, č. 41, 11.10.1998, str. 3; podobně také *Katolický týdeník*, č. 42, 18.10.1998, str. 2).

Mladá fronta DNES, 5.10.1998 v krátké poznámce o *blahořečení Stepinace* přidává k jeho osobnosti alespoň jedno hodnotící slovo, a sice: „kontroverzní“. *Stepinacův* životopis se však „taktně“ neobjeví toho dne v žádném tisku. Je však taková „taktnost“, ne-li přímo tolerance na místě?

Kdo po takovém činu blahořečení může ještě prohlašovat, že papež *Jan Pavel II.* je poslem lásky, míru a spravedlnosti?

49.5 Franjo Tudjman – nový Pavelič

První genocida proti *Srbům* se konala v letech 1941 až 1945. Druhá se konala v letech 1991 až 1992 a třetí genocidní pokus proti *Srbům* se koná až do dnešní doby a je veden jednak na území mezinárodně uznané *Chorvatské republiky* pod vedením *Franjo Tudjmana* a jednak na mezinárodní úrovni v *Haagu*.

Současný chorvatský stát navazuje na státní zřízení *Nezávislého státu Chorvatsko*, jak jednoznačně uvedl *Franjo Tudjman* na prvním kongresu Chorvatského demokratického společenství. *Nezávislý stát Chorvatsko* nebyl pouze kolaborantským výtvozem a *fašistickým* zločinem, ale také výrazem historických tužeb *chorvatského* lidu po jeho vlastním nezávislém státu a uznání mezinárodních faktorů. *Nezávislý stát Chorvatsko* tudíž nepředstavuje pouhý rozmar mocností *Osy*, ale byl přímým důsledkem určitých historických okolností.

Doktor *Franjo Tudjman*, zakladatel strany *HDZ* (Chorvatského demokratického hnutí, Hrvatska Demokratska Zajednica) byl současně zakladatel a prezident nového *Nezávislého státu Chorvatska*. Tento obdivovatel a zastánce jezuitského řádu je dodnes nazýván jako *Otec národa*. Byl to *Titův* partizánský velitel, později tvrdě nepřátelský chorvatský nacionalista (odsouzený a vězněný *Titovou* komunistickou vládou). Získal doktorát z historie. Je autorem knihy *Pustiny – historická pravda*, ve které v rámci revizionistické historie tvrdí, že se za druhé světové války v *NDH* nekonal ani *holokaust Židů* ani *genocida Srbů*. Připouští, že se možná něco podobného stalo, ale že *Židé* a *Srbové* si za to údajně mohou sami. Byl však „*rád, že jeho manželka není židovského ani srbského původu...*“

Tehdejší prezident *Chorvatska* ve své knize *Pustiny – historická pravda* tvrdí, že *NA HOLOKAUSTU NESOU VINU ŽIDÉ*. To napsal v roce 1989, předtím, než se stal „*svobodně zvoleným prezidentem demokratického Chorvatska*“, což je termín, který západní media, a zvláště *Německo*, ráda opakují. Celá kniha jednoznačně ukazuje, jakého je *Tudjman* protižidovského jezuitského ducha a obráží nenávist katolicismu k *Židům*.

Není také tajemstvím, že *Franjo Tudjman*, když si byl jist svou mocí v nově obnoveném státě *Chorvatsko* roku 1990, podnikl okamžité opatření, aby zahladil všechny stopy a vzpomínky na koncentrační tábor v *Jasenovači*. V roce 1991 dal vybagrovat všechny budovy v *Jasenovači*, které byly až do té doby uchovávány jako památník, obsahující mnohé artefakty a záznamy, aby zde mohla vzniknout ptačí rezervace pro vzácné druhy ptáků. Nikdo nepochybuje, že to je pouze směšná zástěrka skutečného úmyslu. *Jasenovač* byl třetím „nejproduktivnějším“ koncentračním táborem *Třetí říše*. Ale díky tomu, že procesy týkající se válečných zločinů se zaměřovaly téměř výhradně jen na *Německo*, mnoho *ustašovských* vrahů z *Jasenovače* uniklo soudu i trestu a jsou dodnes na svobodě.

„*Záhřeb bude žádat o vydání Sakiče, ten je neznámo kde. Záhřeb (ČTK) Chorvatská republika se podle náměstka ministra zahraničí Ivo Sanadera chystá oficiálně požádat argentinskou vládu o vydání Dinka Sakiče, který byl za druhé světové války velitelem ustašovského koncentračního tábora Jasenovac. Není však jasné, kde se nyní Sakič zdržuje. »Chorvatsko oficiálně požádá o Sakičovu extradici v co nejkratší době, jakmile pro to budou naplněny všechny formální podmínky,« uvedl Sanader.*

»Izraelská vláda plně podporuje gesto chorvatské vlády požádat o Sakičovo vydání, aby mohl být souzen v Chorvatsku«. Tento krok Záhřebu přivítal generální ředitel izraelského ministerstva zahraničí Ejtanem ben Curem.

Sakič, kterému je již 76 let, řídil koncentrační tábor v chorvatském Jasenovaci od prosince 1942 do října 1944. V té době vládl v zemi prohitlerovský ustašovský režim Ante Paveliče. Podle hrubých odhadů přišlo v táboře, který dostal přezdívku »balkánská Osvětim«, o život až 600 000 Srbů, Židů a Cikánů. Řada chorvatských Židů byla z tohoto tábora deportována do německých koncentráků.

Přestože argentinský prezident Carlos Menem nařídil Sakičovo zatčení již 9. dubna, k zadržení dosud nedošlo vinou sporu o kompetence mezi třemi argentinskými soudci. Válečný zločinec mezitím poté, co televize zveřejnila místo jeho bydliště, zmizel i s celou rodinou a zdržuje se na neznámém místě.

Sakič přijel s rodinou do Argentiny v roce 1947 s vízy, jež dostali v Ženevě zásluhou fran-tiškánských kněží z jednoho záhřebského kláštera, kteří je obstarali u tehdejší první dámy jihoamerického státu, Evy Perónové.

Současné Chorvatsko, které získalo nezávislost na Bělehradu v roce 1991, když se rozpadla jugoslávská federace, je často v západní Evropě kritizováno za svůj mnohdy dvojznačný přístup k ustašovské minulosti.“ (**Mladá fronta DNES, 16.4.1998**).

„Jeho svatost“ papež Pius XII. velmi dobře věděla o *Jasenovačském* táboru smrti. Papežův zástupce, Dr. Giuseppe Masucci, spolu s jeho sekretářem v *Záhřebu*, arcibiskupem Dr. Alojzijem Stepinacem, Dr. Stěpanem Lackovičem a největším ustašovským genocidním zločincem Eugenem–Dido Kvaternikem byl členem nacistické „mezinárodní komise“, která 6. února 1942 navštívila ustašovský tábor *Jasenovač*. Římskokatolický kněz Miroslav Filipovič–Majstorovič byl spoluvělníkem *Jasenovačského* tábora a zároveň i nemilostným ustašovským popravčím. Během druhé světové války působil v *Jasenovači* i farář, kterého cituje Dr. Tudjman: „ctihodný“ Juraj Parsič, který měl hodnost ustašovského kapitána.

7. června 1979 navštívil papež Jan Pavel II. spolu se svými kardinály a biskupy nacistický tábor smrti v *Osvětimi*. Když však měl tentýž papež navštívit 10. září 1994 odštěpenou katolickou republiku *Chorvatsko* (po rozpadu *jugoslávského* státu ji jako první a také jediné mocnosti uznaly *Vatikán* a *Německo*), pozvali ho *srbští* představitelé na návštěvu *Jasenovače* a vyzvali ho, aby „odsoudil vraždy v *Jasenovači* a na ostatních popravištích během druhé světové války“. Pozvání přijato nebylo. Přesto však „Jeho svatost“ po boku s kardinálem *Sodanem*, vatikánským státním sekretářem, kardinálem *Kuharičem* ze *Záhřebu* a dalšími kardinály a biskupy poklekla před hrobem arcibiskupa a kardinála *Stepinace*, který byl odsouzen jako válečný zločinec! Ve svém proslovu také spojoval obdiv ke *Stepinacovi* s uznáním a s mučednictvím za věc pravé víry v *Chorvatsku*.

Zprávy o chorvatské genocidě proti *Srbům* za druhé světové války, na kterých spolupracovali místní muslimští vůdcové i mnozí katoličtí kněží, byly fakticky ověřeny mezinárodními pozorovateli a uznány *Vatikánem*. Když Dr. *Franjo Tudjman* vyhlásil v roce 1990 nový *Chorvatský* stát, byl to nový „ustašovský“ stát se všemi starými symboly (včetně červeno–bílého *ustašovského* šachovnicového erbu), který vznikl za přítomnosti papežského zástupce a muslimského vedení.

Tudjman na prvním sjezdu *HDZ* (Chorvatské demokratické unie) 26. února 1990 řekl v přítomnosti více než stovky *ustašovských* válečných zločinců, kteří po druhé světové válce unikli soudním dvorům a uprchli do mezinárodního azylu:

„Nezávislý stát Chorvatsko (tj. stát ze druhé světové války) nebyl pouhým kolaborantským výtvozem, ale byl také výrazem dějinných tužeb chorvatského národa po vlastním nezávislém státě a uznání mezinárodními institucemi – v tomto případě vládou hitlerovského Německa.“

Užívání *ustašovských* symbolů a hesel má na dnešní *Srby* stejný vliv, jako kdyby například německý kancléř *Helmut Kohl* k vyhlášení znovusjednoceného *Německa* použil hákový kříž a *nacistickou* červenou, bílou a černou barvu. A přesto západní svět, neznalý balkánských dějin, nevěnuje této vysoce významné regionální státní symbolice žádnou pozornost.

Bavorští katolíci, zatímco se bouří a rozčilují nad narůstáním *neonacismu* v *Německu*, posílají vydatnou finanční pomoc novým chorvatským *ustašovcům*, kteří otevřeně vyhlašují svou identitu s *ustašovskou* administrativou z let 1941–45 a svou horlivou podporu *Hitlerovi*.

22. prosince 1990 přednesl *Tudjman* projev k chorvatskému *Saboru* (parlamentu) při příležitosti vyhlášení *Chorvatské republiky*. V *Ústavě*, kterou navrhl a která byla přijata, ztratili *Srbové* v rámci *Chorvatska* svůj status národa a byli odsunuti na status národnostní menšiny! Znovu začala oficiální válka proti *Srbům*. V létě 1991 získalo *Chorvatsko* nezávislost na *Jugoslávii* a vytvořilo svou vlastní armádu.

Ještě předtím, než se *Chorvatsko* osamostatnilo, poradil chorvatský ministr vnitra *Martin Spegelj* svým kolegům:

„*Jsm*e ve válce s *Armádou* (tj. proti *Armádě* – tedy *jugoslávské armádě JNA*). *Kdyby se něco stalo, zabijte je všechny ručními granáty na ulicích nebo v jejich domovech, strítejte jim pistoli do břicha, ženy, děti... S (chorvatsko–srbským městem) Kninem si poradíme tím, že je vyvraždíme.*“

Prvními válečnými kroky *Chorvatska* bylo okamžité obsazení *srbských* vysílacích stanic, aby nepronikla ani jedna jediná informace ven. Sám *Vatikán* vyslal do moře k budoucímu *chorvatskému* pobřeží lodě s rušičkami proti *srbským* vysílačkám, které nemohly být zatím paralyzovány.

Po této bleskurychlé akci začal teror, který byl naprosto totožný se zvěrstvy roku 1941 až 1945. *Ustašovci* znovu vypalovali *srbské* vesnice, podřezávali *srbské* obyvatelstvo, mučili *srbské* ženy a jejich děti těmi nejhroznějšími způsoby přesně tak, jak to stanovuje jezuitská přísaha. Po celých stovkách umírali *srbsští* ortodoxní věřící a *srbsští* muslimové i *srbochorvaté* bez rozdílu věku, pohlaví a postavení. A běda každému *Chorvatu*, který se, byť jen náznakem, zastal bezbranného obyvatelstva nebo se pokusil pravdivě informovat o tom, co se děje. Potkal ho osud „zrádce“ katolické víry a chorvatské národní hrdosti.

Znovu docházelo k případům, že *chorvatské* ženy raději zabili své *srbochorvatské* nebo *srbské* muže a podřezali své děti, než aby nesplnily příkaz svého zpovědníka a faráře. Katolický fanatismus se opět projevil ve své pravé podobě.

Stačí, když si čtenář projde zvěrstva, jaká jsou popisována v 5. svazku, aby pochopil, co se dělo na území vyhlášeném *chorvatskou Tudjmanovou* vládou jako území se *srbskou* menšinou. Po započetí války 1991 bylo pácháno na *srbském* obyvatelstvu přesně totéž.

Když pak přišly první uklízeční jednotky chorvatského velení do těch území, kde *chorvatští* vojáci – *ustašovci* „hrdinně“ bojovali za katolickou víru a za „svou národní identitu“, byly svědky tisíců případů nepohřbených obětí. Pro rychlost akce se *ustašovci* nezdržovali s hromadnými hroby, pokud to přímo neudělali se živým obyvatelstvem té či oné vesnice najednou, kdy je nahnali do přírodní prohlubně a zasypali je pomocí granátů. Výraz v obličeji obětí, které nechávali *ustašovci* na povrchu země vyjadřoval vždy tu největší hrůzu. Jejich těla nesla děsivé známky toho nejkrutějšího mučení. Mnoho obětí bylo vysvlečeno z kůže, mnoho jich

nemělo své pohlaví nebo končetiny, mnoho obětí bylo doslova vykuchaných a jejich vnitřnosti byly rozvěšeny po okolí. Mnoho obětí nemělo svou tvář, jen jakési zbytky z hlavy, mnoho žen bylo skalpováno a před svou smrtí sadisticky znásilněno nebo rozřezáno noži. Těhotné ženy ležely rozpárané a jejich plod, ještě spojen pupeční šňůrou, rozdupán na kaši, malé děti uvařeny v kotlích nebo opečeny na ohni jako selata, či naházeny do studní, napíchnuty na kůly plotů nebo na kříže apod. Nebudeme všechna ta brutální zvěrstva a bestiální příšernosti dál popisovat, i když je to jen část z toho, co tito *neoustašovští* netvoři prováděli. O tom, že byli dokonale vycvičeni v praktikách, které prováděli jejich spoluobhájci katolické víry za druhé světové války, není pochyb.

Do nebe volající hrůza je také ta skutečnost, že jako za *NDH* ve druhé světové válce se *ustašovci* neštíteli všechno fotit a své fotografie pak ukazovat svým římskokatolickým přátelům, to tak činili i nyní. Nejen že opět existuje fotografický materiál o jejich novodobých zvěrstvech, ale dokonce jsou natočeny i celé videokazety, které dnes kolují po *USA* a v německém *Bundeswehru*.

Aby se však veřejnost nedozvěděla o *Srbech* pravdu, *chorvatští ustašovci* rozdmýchávali mezi *chorvatskými* muslimy nenávisť proti *srbskému* obyvatelstvu. Tímto způsobem byli muslimští *Srbové*, *Chorvaté*, *srbochorvaté* a různá nábožensky smíšená etnika postupně zatažena do celého válečného konfliktu. *Ustašovci* se neštíteli použít i násilí proti chorvatskému obyvatelstvu s tím, že údajně jde o útočné akce „*Srbů*“ proti ubohým a bezbranným chorvatským civilistům.

Jezuitští novináři a celé filmové štáby *Vatikánu* pak vysílaly reportáže o tom, jak je chorvatské obyvatelstvo napadáno *Srby*. Při odkrývání hromadných hrobů dávali tito zpravodajové zaručeně pravdivé informace o tom, že v těchto hromadných hrobech leží umučené chorvatské obyvatelstvo té či oné vesnice.

Jedná se však právě o *Srby* nebo o některá smíšená etnika zlikvidovaná *ustašovci*.

Mezi *ustašovci* a *Srby* není žádného viditelného rozdílu. Proto i mnoho natočených dokumentů o postupu *srbských* útočníků zachycuje ve skutečnosti postup *chorvatských ustašovců* vydávajících se za *Srby*. Tím vším se původní válečný cíl, totiž definitivní likvidace *srbského* obyvatelstva ve vyhlášeném *Nezávislém státu Chorvatsko*, úplně vytratil.

A pochopitelně, že tomu neustále napomáhali novináři a zpravodajové, které do Chorvatska ochotně posílal *Vatikán*. Z převážné většiny to byli jezuitští agenti, kteří také dnes slouží v Haagu jako „svědci“ toho, že ten či onen *Srb* je vinen mučením chorvatského obyvatelstva nebo přímo jeho zabitím. Ve většině případů jde však opět o nastrčený podvod.

Vatikán dnes vede svou válku proti *Srbům* u mezinárodního tribunálu a veřejné mínění celého světa je tak dokonale manipulováno. Jezuité vsadili na kartu, že nikdo není schopen rozpoznat, zda se jedná o *Srba* nebo o *Chorvata* a jaká je ve skutečnosti pravda pohřbená do hromadných hrobů už před více jak pěti lety. Vždyť i odkrývání těchto hrobů bylo neustále odkládáno a zdržováno tak dlouho, co to jen šlo, aby oběti nemohly být identifikovány. A celý svět je pak díky *ustašovským* dezinformacím zhrozen, jaká zvěrstva „*Srbové*“ napáchali.

Je to ovšem zase jeden z mnoha podvodných triků tajných jezuitů. Tito lidé ve své válce proti *Srbům* dnes pokračují jak v Haagu tak i skrze své nastrčené *srbské* politiky a političky v Bosně a v dalších územích (*Východní Slavonie*, *Kosovo* a další), a proto se také všechno tak dlouho na *Balkáně* vleče.

O dnešní Kosovské krizi pronikla důležitá informace o tom, že albánští teroristé jsou podporováni Německem a Itálií. Tyto státy tajnými kanály posílají do Albánie zbraně, munici, fa-

lešné doklady a vše ostatní, co albánští teroristé proti *Srbům* potřebují (*Radiožurnál, 22.7.1998, 8.00*).

Je také zajímavé, že ti chorvatští generálové, kteří se války účastnili jako první a nebo kteří šli ve druhé, odklízecí linii, nejsou již dnes na vojenských místech. Krátce po skončení válečné akce v letech 1993 až 1995 byli totiž okamžitě a tajně zbaveni vojenských funkcí a jako protiváha jim byla dána možnost podnikat. Pro zahájení podnikatelské činnosti jim byl poskytnut dostatečně tučný dolarový kapitál a honorář za prokázané služby státu.

Chorvatská vláda měla a má dodnes k těmto lidem jedinou podmínku, a sice: Mlčet o událostech z roku 1991 až 1992 stejně jako o událostech v dalších letech a nikdy se nedostat před soudní tribunál do Haagu. Dnes působí tito generálové hlavně v USA, Jižní Americe a v Německu a díky jezuitům jsou z nich úspěšní a velmi aktivní podnikatelé. Toto všechno má na svědomí novodobý šéf *ustašovců – fašista Franjo Tudjman*. V očích soudního dvora v *Haagu* je však „čistým“ politikem.

49.6 Chorvatský sen

Tím, že *Německo* za veliké podpory a pomoci *Vatikánu* předčasně uznalo nezávislost *Chorvatska* bez konzultace s ostatními státy *Evropského společenství*, je nám také ukázáno na skutečnost, že podstatná část chorvatské armády byla vytvořena již dávno předem a plně vybavená uniformami a zbraněmi dodávanými z *Německa*. Nepředvídatelnost situace zbavila všechny ostatní státy bývalé *Jugoslávie* možnosti vyjednat o rozdělení a určit přesně hranice na základě skutečných historických, zeměpisných a pokud je to nutné, i etnických linií. *Chorvatské* milice (je jich několik) napadly *Jugoslávskou* armádu, která byla dosud v *chorvatských* kasárnách, s tím, že jim nebude umožněno spořádaně se stáhnout z *Chorvatska*.

Bylo to úplně jinak, než jak to proběhlo v bývalém *jugoslávském* státě *Makedonii*, kde bylo dosaženo několik dohod o spořádaném a o pokojném stažení *Jugoslávské armády* zpět za hranice nové *Jugoslávie*.

Ale v *Chorvatsku* si nové vedení přálo a) vyvolat konflikt proti *Bělehradu*, a tudíž proti *Srbům*, b) začít proces roztahování *srbských* a *bosensko–hercegovinských* hranic zpět na pozice z druhé světové války a c) zmocnit se vojenského arzenálu *JNA*. *Chorvaté* se zmocnili nejméně dvou brigád hlavních bojových tanků a dvou brigád obrněných transportérů, a to pomocí této strategie jednostranně vyhlášené války vůči okleštěné *Jugoslávii* a *srbským národům* (to znamená *Srbům* v *Srbsku* a mimo ně).

Dnes má *Velká lež*, která viní *Srby* z genocidy v současné balkánské válce, stejný vliv, jako při pohledu zpět do roku 1939 požadavek sankcí proti světové židovské populaci, protože „*němečtí Židé započali proti německému lidu genocidní kampaň*“. Historie ukáže, že klamání veřejnosti a navádění proti *Srbům* nebylo pouze nespravedlivé, ale napomohlo také celé genocidě, které by se mohlo jinak předejít, ale která vyvstala proti *srbskému národu* v tomto století již potřetí. Bylo to také hlavní příčinou konfliktu, který tu zuří dodnes.

Chorvati, Srbové a bosenští muslimové jsou etnicky nerozlišitelní. Všichni pocházejí ze stejného slovanského kmene. To zvýrazňuje ironii jednoho národa – *Chorvatů* (kterým občas v *Chorvatsku* a v *Bosně* a *Hercegovině* napomáhají muslimové). Ten usiluje o to, aby jeho dvojče, *Srbové*, bylo sprovozeno ze světa.

Nejnápadnějším rozdílem, na který dnes ukazuje většina pozorovatelů, je fakt, že *Chorvaté* se definují pomocí příslušnosti k římskokatolické církvi a *Srbové* zase k *srbské* ortodoxní

církvi. To je však příliš jednoduché. Tyto dva národy povstaly na odlišných, třebaže sousedících územích. *Srbsko* bylo tradičně nezávislé a *Chorvatsko* bylo mnoho staletí součástí *Rakousko–uherské říše*. *Chorvaté* také téměř celou tuto dobu živil sen o velkém *Chorvatsku*, rozšiřujícím se na území, které spravovali *Srbové* a také ti, kdo se po tureckých vpádech neobrátili na islám. Tím se vytvářela chorvatská mentalita, která je velmi rozšířená a zablácená *Srbům* jejich samotnou existencí.

Je příznačné a také opakovaně dějinami prokázané, že *Srbové* s podobnými nacionalistickými a teritoriálními ambicemi nevyrůstali. V tomto století to byli vždy *Srbové*, kdo byl ochoten vzdát se země i svého věhlasu (nemluvě o moci) pro dobro velké *Jugoslávie*.

Ale *Chorvaté* už za *Království* a potom v poválečné republice (po druhé světové válce) o sobě mluvili na prvním místě jako vždy o *Chorvatech* a teprve potom *Jugoslávci*. *Srbská* kultura (během *jugoslávské éry*) považovala za nevhodné vychloubat se na prvním místě svým *srbstvím* a odsouvat příslušnost k *Jugoslávii* na druhé místo. *Srbové* neusilovali v rámci *Jugoslávie* o zeměpisnou a kulturní nadřazenost. Většina *Srbů* uvnitř *Republiky srbské* a uvnitř nové *Jugoslávie* (*Srbska* a *Černé hory*) se nesnaží hájit a pojmout etnický *srbský* oblast *Bosny* a *Hercegoviny* do *Srbska* nebo *Jugoslávie*, i když se téměř všeobecně zdráhají otočit se ke svým etnickým bratrům za hranicemi zády.

A přesto nemůže *JNA* (*Jugoslávská armáda*) vstoupit do *Bosny* a *Hercegoviny* nebo do *Chorvatska*, aby tam chránila *Srby* před útoky, které začali postupně *Chorvaté*, potom bosenští muslimové a bosenští *Chorvaté*. Dnes *Chorvatsko* přiznává, že má své vojenské oddíly (40 000 z nich) v *Bosně* a *Hercegovině* spolu s bosensko–hercegovinsko chorvatskými milicemi.

Všechny tři tak zvané etnické skupiny (muslimové, *Srbové* a *Chorvati*) se dostaly do něčeho, co je nyní, a to poprvé, nezávislým státem, uměle vytvořeným rakousko–uherskými kartografy a *Josipem Broz Titem*, pozdějším chorvatským vůdcem *Jugoslávie*. A zachráněni od krutostí, které ožily ve dvou světových válkách a v letech 1991–1992, teď žijí a sdílejí se o zem s křehkou vyrovnaností.

Chorvatští vůdci a chorvatští vojenští diktátoři, kteří se se svými gardami potloukali po celém *Chorvatsku* a *Bosně* a *Hercegovině*, mají dnes plnou moc Západu a především západních médií.

Tento příběh je ještě obsažnější a komplexnější. Tragédie genocidy, která pokračuje proti *Srbům*, je větší a mnohem surovější, než máme možnost zde ukázat. Překrucování viny za státní záležitosti je více než tragédií. Má strategický význam téměř globálního rozsahu.

Mikrostát *Chorvatsko* zatáhl většinu světa do něčeho, co by se mohlo stát obrovským protahovaným konfliktem tím, že ze Spojených národů učiní organizaci, která si není vědoma svých strategických cílů. Významné jsou i geopolitické aspekty. Jednalo se jednak o zdrženlivost *Německa* k uznání, že noví chorvatští vůdcové a politické útvary jsou návratem k éře, za kterou se muselo samo *Německo* půl století usmiřovat. Jednalo také proto, že se nechtělo vzdát „otevřené cesty ke *Středozemnímu moři*“, která mohla vést právě přes *Chorvatsko*. A za druhé o stejný cíl usiluje také *Rusko*. To vidí a chápe podporování *Srbska* jako své eventuelní prodloužené ruky, která mu zajišťuje dlouhodobý geopolitický přínos.

Jugoslávští vůdcové jsou však ohledně *Ruska* velmi zdrženliví a nechtějí se dovolávat ruské podpory ze strachu, že by se dostali do nechtěného područí *Moskvy*. Tomu museli vzdorovat už po celou dobu existence *Jugoslávie* pod Titovým chorvatským vedením jako západní podoba komunistického státu.

Zřejmě nejironičtější představou, kterou *Franjo Tudjman* rozšiřuje, je tvrzení, že nová *Republika Chorvatsko* je „součástí Západu, součástí Evropy“. *Tudjmanův* „demokratický“ národ se stává státem jediné strany, na rozdíl od trendů ve *Východní i Západní Evropě*. Stal se neonacistickým, *ustašovským* státem vracejícím se zpět k minulému dělení (než k novému sjednocování) *Evropy*. Navíc tvrdě vzdoruje tendencím vykročit směrem k tržnímu hospodářství. Méně než 10% hrubého národního produktu je získáno ze soukromého podnikání. Jedná se převážně o nacionalisticko–socialistický stát, který zaslepeně poukazuje, že nová *Jugoslávie* je jen zbytkem jakéhosi komunistického státu. Ve skutečnosti se v dnešní *Jugoslávii* projevuje značná hybná síla směrem k široce založenému smíšenému hospodářství v pluralistické společnosti neboli opak tendencí v *Chorvatsku, Bosně a Hercegovině*.

Ale největším podvodem, kterého se mezinárodní media dopouštějí, je skutečnost, že chorvatské úřady vyčistily všechna chorvatská media od jakýchkoli opozičních (a už vůbec ne *srbských*) náznaků a zároveň byla západní media vedena k přesvědčení, že *srbská* media jednotně ovládá *srbský* prezident *Slobodan Milošević*. A přesto se v *Srbsku* většina televize i tisku neboují postavit se zcela svobodně do opozice nebo alespoň s kritiky současného vedení.

Chorvatský vůdce *Franjo Tudjman* vyhlásil okamžitě po odchodu 250 000 *Srbů* z *Republiky Srbská Krajina*, že tento vyprázdněný prostor mají osidlovat *Chorvaté*. Pozval *Chorvaty* z celého světa. Veřejně je vyzval, aby přišli do *Srbské Krajiny* a zabrali si domovy a pozemky uprchlých *krajinských Srbů*. Poté, co násilná, vojenská okupace *Srbské Krajiny* změnila její demografickou strukturu, požadují někteří z chorvatských vůdců, jako například nechvalně známý chorvatský nacionalista a šovinista v chorvatském parlamentu (Saboru) *Vladimír Seks*, sčítání lidu. Na základě výsledků tohoto sčítání, které byly ovšem známy už předem, navrhuje *Seks* zrušení ústavního zákona *Chorvatské republiky* o právech národnostních společenství a menšin. Tento zákon formálně uděloval *Srbům* zvláštní status v oblastech, kde měli většinu.

„*Etnicky čisté Chorvatsko*“ – neuskutečněný sen *Hitlera* i *Paveliče* – se stává realitou 50 let po jejich ostudném pádu, to je v našich 90 letech. Ušlechtilá myšlenka pro *Řím*? Budiž, ale *Srbové*, kteří měli značný podíl na vítězství antinacistické koalice, jsou nyní vyháněni z domovů svých předků, okrádáni a ponižováni a znovu trpí ze strany nové a poněkud podivné genocidní aliance.

Chorvatský prezident *Franjo Tudjman* se nyní pod tlakem ze zahraničí a pod tlakem výpovědí očitých svědků „napravil“ a říká, že *Chorvatsko* „přijme ty jedince (neříká *Srby*), kteří neudělali nic zlého a přejí si přijít do *Chorvatska* jako jeho občané“. Proto se tedy do oblastí, kde *Srbové* žili více než 400 let, mohou vrátit pouze jedinci z více než 500 000 uprchlíků (od začátku války v roce 1991, během posledního exodu v roce 1995 do *Srbských* zemí přibýlo asi 250 000 *Srbů*). *Srbská Krajina* je tedy teď země bez lidí.

V tomto ohledu je příznačný výrok člena Helsinského výboru pro lidská práva, *Williamu Haydena*, který řekl, že návrat uprchlých *Srbů* do *Krajiny* je systematicky znemožňován. *Chorvaté* tvrdí, že nevypalovali soukromý majetek a neplundrovali ho, zatímco *Hayden* to prohlásil za lež a obvinil chorvatskou armádu ze systematického plundrování a vypalování *srbských* domovů. V tomto směru pouze potvrdil předchozí zjištění představitelů Spojených národů.

O etnickou čistku *Srbů*, což je konstantní linie chorvatských politiků, se mohou brzy pokusit také ve východním *Slovinsku*. Takový pokus by měl těžké, pokud ne přímo osudné důsledky nejen pro *srbský* a chorvatský národ, ale také pro ostatní národy na *Balkáně* a v *Evropě*. Stále se tu ovšem volá po návratu k *inkvizici*! To je výstraha pro lid těch zemí, kde mají katolíci převahu ve státní zprávě.

Zpráva z 28. února 1998 hovoří o tom, že když opustily jednotky *OBSE Východní Slavonii* a odevzdaly ji v lednu *Chorvatsku* pod její správu, se ve velmi krátké době zmenšil počet *Srbů* ze 120 000 na 70 000. Číslo však není u konce, neboť exodus *Srbů* ze svých domovů ve *Východní Slavonii* pokračuje. Utečenci hovoří o perzekuování *srbských* obyvatel, kteří tvořili původní osazenstvo *Východní Slavonie*, dále o pronásledování, mučení, zatýkání a věznění ze strany *Chorvatů*. Hromadný útěk je vyvolán silnou hrozbou etnické čistky *Srbů* ve *Východní Slavonii* (**Radiožurnál, 28.2.1998, 18.00**).

Rozhlasové zprávy z března 1998 hovoří o pronásledování *Srbů* také v jihosrbské provincii *Kosovu*, a to ze strany *Albánců*. Zákulisím je stejně jako v *Bosně* náboženská nenávist *srbské* ortodoxní víry. Civilní *srbské* obyvatelstvo si opět prožívá hrůzy z dřívějších let. *Albánci* napadají *srbskou* policii a civilní domy *Srbů*. Tajní *srbsští nacionalisté* (podporovaní jezuiti), kteří žijí celý konflikt v *Kosovu* jsou ve skutečnosti provatikánské síly schované za zdejší etnikum ochotné spolupracovat na vyhlazení *Srbů*. Většinou přichází přímo z *Albánie* a rozpoutávají provokační akce na obou stranách.

Cílem je co nejvíce rozdrobit poslední zbytky *srbské* národnosti do menších územních celků a pak *Srby* za pomoci jezuitských *ustašovců* a *Albánců* vyhladit. Tak to jezuité dělali vždycky, když nemohli zvládnout vyhlazení celého národa najednou. Část po částech ukrajuvat z národa a přeměňovat ho na katolickou víru – to je jejich taktika úspěšná v každé době. Všechno se pak schová pod rouškou vnitřních etnických rozběrů, nespokojeností a teroristických činů. Jak jsme si již ukázali, jezuité se při tom neštítí podnikat teroristické výpady i proti vlastním lidem, a pak z toho obviňovat právě *Srby*.

49.7 Některé akce ustašovských teroristů za vlády komunistů

Vraťme se o několik desetiletí zpět. Už tehdy je jasně cítit chorvatský protisrbský *nacionalismus ustašovců*. *Chorvatští ustašovští* teroristé se zaměřují ve svých akcích na ty *Jugoslávce*, kteří *Srbům* pomáhají.

To se také týká například různých chorvatských organizací spolupracujících se *srbskými* organizacemi nebo přímo samotných *srbských* organizací.

K nejvýznamnějším teroristickým útokům, za které jsou *ustašovci* zodpovědní v období posledních dvaceti let (do roku 1984):

1962: Útok na jugoslávský konzulát v *Bad Goldbergu* v *Západním Německu*. Byl zabit *Momcilo Popovič*.

1963: *Ustašovští* teroristé zabili jugoslávskou občanku *Andjelku Vuletinovou*.

1965: *Ustašovský* atentátník poranil v *Mnichově* jugoslávského konzula *Andrija Klariče*.

1966: Byl zabit jugoslávský konzul ve *Stuttgartu*, *Sava Milovanovič*. Ve Frankfurtu byl zabit *Jugoslávec Stipe Medvedovič*.

1968: *Ustašovci* zapálili bombu v kině „20. října“ v *Bělehradě*. Jeden člověk byl zabit, 85 raněno.

1969: Vůdce mise jugoslávského armádního sboru do *Západního Berlína*, *Anton Kolendič* a jeden člen této mise byli zraněni *ustašovským* vrahem.

1970: Ve *Frankfurtu* byl zabit *Jugoslávec, Niko Mijaljevič*.

1971: Teroristický útok na jugoslávský konzulát v *Göteborgu*. Byli zadrženi tři jugoslávští rukojmí. Jugoslávský velvyslanec ve *Stockholmu*, *Vladimír Rolovič*, zemřel na následky postřelení *ustašovským* vrahem. Jeden z pracovníků velvyslanectví byl vážně zraněn.

1972: Do *Jugoslávie* vstoupila skupina 19 ozbrojených teroristů. Ve srážkách s těmito terorysty zemřelo 13 jugoslávců a 19 jich bylo zraněno. V expresním vlaku z *Dortmundu* do *Atén* explodovala bomba. Jeden člověk byl zabit, osm zraněno. Tři *ustašovští* teroristi se pokusili zabít místního soudce z *Revensburgu*, který měl na starosti proces s pěti terorysty. V *Solingu* byl zabit *Jugoslávec*, *Bozo Marinač*. Letadlo švédské letecké společnosti S.A.S. bylo uneseno na domácí lince. Únosci požadovali větší obnos peněz a dále žádali, aby byl propuštěn vrah velvyslance *Roloviče*. Jejich požadavkům bylo vyhověno. V letadle jugoslávských aerolinií (JAT) letícím z *Kodaně* do *Záhřebu* explodovala bomba. Zemřelo 26 lidí.

1975: *Ustašovský* atentátník vážně zranil jugoslávského vícekonzula v *Lionu* ve *Francii*, *Mladena Djokoviče*. V kanceláři jugoslávských aerolinií ve *Stuttgartu* a zároveň i v dalších úřadech jugoslávských společností v *Západní Evropě* explodovala bomba.

1976: Čtyři *ustašovští* terorysté unesli letadlo americké TWA. Jeden americký policista byl zabit a dva zraněni. Před garáží jugoslávského generálního konzulátu ve *Stuttgartu* explodovala bomba. Byl zabit jugoslávský konzul ve *Frankfurtu*, *Edvin Zdovč*. Před jugoslávským velvyslanectvím ve *Washingtonu, D.C.* explodovala bomba. Dva lidé byli zraněni. Další bomba explodovala na jugoslávském generálním konzulátu v *Melbourne* v *Austrálii*. Bylo přitom zraněno 16 australských obyvatel. V *Düsseldorfu* došlo k pokusu o atentát na jugoslávského vícekonzula, *Vladimíra Topiče*.

1977: *Radomir Medič* jako vyslanec Spojených národů v *New Yorku* byl vážně zraněn během pokusu o atentát.

1978: Došlo k usmrcení dvou jugoslávských přistěhovalců – *Ante Cikoje* v *New York City* a *Krizana Brkice* v *Los Angeles*. Další dva jugoslávští přistěhovalci byli vážně zraněni, když byli napadeni v *New York City*. V *Constanci* byl zabit *Jugoslávec*, *Radimir Gazija*.

1979: Ve *Frankfurtu* byl zabit *Jugoslávec*, *Salih Mesinovič*.

1981: Před jugoslávským kulturním a informačním centrem ve *Stuttgartu* explodovala bomba. *Ustašovská* skupina Chorvatského národního odporu byla v *New Yorku* odsouzena za vraždu, vydírání a vystupování proti jugoslávským přistěhovalcům. V *Edenu* v *Austrálii* byla uvězněna skupina *ustašovských* terorystů. Chystali se právě k cestě do *Jugoslávie*, kde chtěli provádět teroristické útoky. Ve *Švýcarsku* a v západním *Německu* bylo uvězněno 18 *ustašovských* terorystů. Byli zadrženi s velkým množstvím výbušnin a zbraní.

1983: Soudní dvůr v *New Yorku* odsoudil sedm členů Chorvatského národního odporu na 20 až 40 let za různé teroristické útoky.

49.8 Agrese ve stylu „Blitz–Krieg“ (bleskové války)

Radoje Arsenic: Agrese ve stylu "Blitz–Krieg" jako metoda "etnické čistky" Srbů, Policie vyhání zbývající Srby, Záhřeb, 8. srpna 1995:

Novinář ze „*Slobodné Dalmacije*“, A. Gugo, ve své dnešní zprávě o situaci v „osvobozeném *Kninu*“ kromě jiného ukazuje na obrovský strach, který prožívají zbývající obyvatelé *Kninu* z návratu *ustašovců*. Uvádí, že se ho „*ustrášeně ptali, jestli po této armádě přijdou*

ustašovci“. On sám se ptá: „*Bude někdy konec tomuto šílenství? Přesvědčování těchto lidí o tom, že žádní ustašovci neexistují trvalo dlouhou dobu.*“

Mezi fotografiemi u tohoto textu je i jedna ukazující skupiny vojáků z *Chorvatské* armády, kteří drží rozvinutou černou vlajku s šachovnicovým motivem (jakou kdysi používali *ustašovci*) s nápisem z velkých písmen: „*Regiment IX HOS, Rafael kníže Boban*“. Průvodní text pod obrázkem připomíná: „*Vlála také nad Kninem.*“

Je to vlajka známé jednotky černých košil, která nesla jméno *ustašovského* zločince *Bobana* a která byla ve *Splitu* spolu s *ustašovskými* symboly vztyčována každoročně 10. dubna (na výročí vzniku kolaborantského „*Nezávislého státu Chorvatska*“). Stejně jako jiné oddíly HOS (které přímo navazují na *ustašovskou* „tradici“), jsou součástí řádné *Chorvatské* armády.

Chorvatské vojenské úřady minulou noc vyhlásily, že vojenská operace pod názvem *Bouře* byla oficiálně ukončena a že trvala 85 hodin. Další „čistky“ měla konat chorvatská policie, která si kromě toho, že musela vyjednávat se zbývající skupinou, která se vzbouřila, předvolala veškeré *srbské* obyvatelstvo, které zůstalo na okupovaných územích. Podle zpráv zůstalo ve *Kninu* ještě asi 800 osob. Jmenovaný vojenský velitel *Kninu* se včera objevil v chorvatské televizi a řekl *Srbům*, že „*by udělali lépe, kdyby se šli na policii udat sami, než aby je policisté museli vyhledávat.*“

Veškeré obyvatelstvo *srbské* národnosti, které zůstalo (včetně těch, kteří se vzdali) bude předáno policejnímu vyšetřování. Jsou okamžitě tříděni podle toho, zda je chorvatské úřady označí za cizí státní příslušníky (ti pak získají status válečného zajatce) nebo za chorvatské občany, se kterými se zachází jako s teroristy (vzbouřenci), z nichž část bude propuštěna podle nařízení zákona o osvobození, zatímco druhá část bude zadržena, aby byla pro výstrahu souzena jako váleční zločinci.

Čím budou muset projít, zda budou bití jako například *Srbové* ze západní *Slavonie* internovaní ve *Varazdinu* (kde k bití dochází ve velké míře) a kolik jich cestou z vězení domů „zmizí“ (jak se to stává rovněž v *západní Slavonii*), to se teprve uvidí.

O tyto věci se bude v *Chorvatsku* zajímat jen velmi málo lidí, což je zřejmé z reakcí zábrežských nacionalistických kruhů střední třídy, jaké můžete dnes zaslechnout na ulicích nebo nad šálkem cappuccina v kavárnách. Naneštěstí člověka vždy překvapí, co dovedou vyslovit kultivovaná ústa postarších pánů (přínejmenším soudě podle jejich vzezření), když začnou mluvit o jiném národě a lidem, které neznají, jako například: „*Ať jdou do pr..., všichni tihle Valaši by se měli z Chorvatska vyhodit,*“ a taky „*Už nikdy v Chorvatsku nebude nic srbského*“ (to jsou autentické citáty, zaznamenané spolu s mnoha dalšími ohavnostmi, které pouze dovedou vyprovokovat reakce přesahující rámec civilizovaného chování).

Toto „*vykořenění srbsství*“ v pravém slova smyslu zahrnuje rozvášněné ničení a odklizování všech *srbských* znaků, a to dokonce i silničních ukazatelů s názvy měst psanými azbukou, které se tímto způsobem psaly po celá desetiletí a generace. Existují mnozí lidé, kteří se snaží získat takovouto trofej nebo alespoň její fotografii. Tak tomu bylo v případě vandalského zacházení s cedulí *Vojnice*, na fotografii se skupinou chorvatských vojáků v *Karlovači*. Znamená to snad, že tato „civilizovaná vojenská akce“ se snaží vymýt i abecedu?

Na dnešní tiskové konferenci se viceprezident vlády, *Ivica Kostovič* snažil zmenšit rozsah tragédie a odchodu *srbského* národa z *Krajiny*. Tato, očividně největší tragédie *srbského* národa v *Chorvatsku* od dob velkých migrací *Srbů* před *Turky* v čele s *Carnojevičem* (v tomto směru *Pavelič* zaostává) v *Chorvatsku* znepokojuje málokoho, což nám pouze dokazuje, že cíle v současnosti vládnoucího chorvatského nacionalismu se naplňují. Proto se již pokoušejí tvrdit, že *Krajina* byla obydlena mnohem menším počtem *Srbů*, než tomu ve skutečnosti bylo

před touto válkou. Tímto *Kostovič* tvrdí, že na tomto území bylo jenom 120 000 *Srbů* a z nich 30 000 bylo ve zbrani, což znamená, že do exilu odešlo jenom asi 90 000 civilistů.

Kdyby tomu tak bylo, znamenalo by to, že za současného zábřežského vedení by do exilu odešlo přinejmenším asi 400 000 *Srbů*, přičemž víme, že jich tam je sotva 100 000. Pravdou je, že podstatná část *Srbů* z těch částí *Chorvatska*, které jsou pod kontrolou Zábřehu, přešla do Krajiny a z toho vyplývá, že počet *Srbů*, kteří tuto oblast opustili, je mnohem vyšší.

Proradnost těchto údajů, které dal do oběhu viceprezident chorvatské vlády, je patrná také v jeho konstatování, že jedním z cílů operace *Bouře* bylo zastavit novou vlnu uprchlíků z oblasti *Bihač*, kde se jednalo, podle něho, o 230 000 lidí (tento počet mnohokrát nadsadil, protože obyvatelstvo této oblasti není tak početné), a také navrátit do svých domovů v *Chorvatsku* asi 101 000 chorvatských uprchlíků.

To vedlo k závěru, že v *Krajině* žije stejný počet *Srbů* jako *Chorvatů*, což je vyložená lež. Souběžně nám to ukazuje na trend a záměr pochorvatštit tuto oblast, ve které žili *Srbové* po celá staletí jako většinový autochtonní (původní) národ, který uznávaly všechny dřívější vlády s výjimkou *Paveliče* a současného *Tudjmana*.

49.9 Jezuitská inscenace

Dnes ukončují *Srbové* a *Jugoslávci* padesátileté období mlčení, které si vyžádal a vynutil *Tito*, o protisrbské genocidě ve druhé světové válce. Projekt, jehož cílem je zaznamenat „*Genocidu* proti *Srbům*, 1991/92“, začala slečna *Bojana Isakovičová*.

Projekt, který se v současné době soustřeďuje na hromadné zveřejňování dokumentů, fotografií a artefaktů, se stal tragickým osudným okamžikem pro odhalené chorvatské a bosenské *Srby*, kteří přinášejí fotografie nebo zprávy o chybějících rodinných příslušnících do Muzea aplikovaného umění v *Bělehradě* s nadějí, že získají nějaké zprávy o svých příbuzných. Na základě informací dodaných do centra už bylo prostřednictvím namáhavého soudního vyšetřování identifikováno mnoho spálených mrtvol.

Při více než jedné příležitosti se stalo, že *Srbové* žijící mimo *Balkán*, v *Německu*, viděli v televizi údajné *Chorvaty* (nebo muslimy), které brutálně zabíjeli *Srbové*. Ale oni rozpoznali, že v televizi jsou příslušníci jejich vlastních rodin, tedy *Srbové*, nesprávně označováni za *Chorvaty* nebo muslimy. K tomuto jevu dochází příliš často, než aby šlo o pouhou náhodu.

Podobně vzniklo i mnoho příběhů o tom, že bosenští *Srbové* znásilnili muslimské ženy v *Bosně* a *Hercegovině*, avšak jasně se prokázalo, že to byly pečlivě zaranžované scény, které sehrály jiné ženy, které bylo za muslimky jenom převlečené. Znásilňování (na všech stranách) je jedním z vedlejších produktů každého konfliktu, ale průhledné zinscenování těchto činů ze strany *Chorvatů*, je velmi význačné a varující.

Spojené národy již prohlásily, že po řádném prošetření vědí, že bosenští muslimové nebo *Chorvaté* zinscenovali několik velkých incidentů tak, aby z nich mohli obvinít *Srby*. Mezi ně patří i proslulé, televizí přenášené vraždění muslimů stojících v *Sarajevu* ve frontě na chleba. Muslimské vojenské síly na to nejprve upozornily televizní kameramany a potom samy střílely do svých vlastních lidí. Z tohoto útoku byly obviněny *srbské* síly (což už je nyní vyvráceno) a navzdory zjištěním Spojených národů nikdy tato obvinění západní zpravodajská media nevyvrátila.

K dalšímu podobnému incidentu došlo (jak ověřily Spojené národy), když muslimští odstřelovači stříleli do smutečního zástupu na muslimském pohřbu v *Sarajevu*, a to zvláště kvůli

televizním kameramanům, kteří zde byli záměrně rozmístěni. Spojené národy také oznámily, že sestřelení dodávkového letadla Italských vzdušných sil G-222 poblíž *Sarajeva* bylo dílem *Chorvatů*, nikoli *Srbů*, kteří z něj byli původně obviněni. Západní media neuvedla na pravou míru ani tento příběh.

„K nejdolejšímu papežovému zážitkům v roce 1997 patřila »dlouho vytoužená« dubnová cesta do *Sarajeva* – »symbolického města rozporů a nadějí tohoto století« “ (*Katolický týdeník*, č. 3, 18.1.1998).

Jak opravdu dojemné! *Dragoljub Jivojinovič*, autor mnoha knih o nedávné politické historii balkánských zemí, poukázal nedávno na to, že u příležitosti 2 000 let od narození Krista vyhlásil *Vatikán* udělení rozhřešení za hříchy minulosti. Záměrem církve, jak papež řekl, je „činit hluboké pokání za slabosti mnohých synů, kteří zneuctili církev.“ To je pěkné přání, ale *Vatikán* ho musí prokázat v praxi. Mnich *Dr. Srecko Perić* z *Livna* řekl v červenci 1941 ve svém kázání: „*Moji chorvatští bratři! Jděte a vybijte všechny Srby! Jako první ze všech moji sestru, která se vdala za Srba. Potom přijďte ke mně a já na sebe vezmu všechny vaše hříchy...*“

Dnes se v nové genocidě chorvatské ženy dožadují smrti svých manželů. Jak tedy poznáváme, podstata i způsob vedení konfliktu vypadá shodně s konfliktem ve druhé světové válce. A tento konflikt živí znovu *Vatikán*.

Kdo tyto konflikty financuje? I český tisk přiznává:

„Od skončení studené války se peníze za drogy staly jediným zdrojem pro vedení řady etnických a náboženských konfliktů ve světě. »Šéfové gerilových armád se proměnili v drogové barony,« řekl jeden pracovník *Interpolu*.“ (*Mladá fronta DNES*, 3.7.1998, str. 11, článek: „*Heroin je na západě znovu ...*“).

49.10 Mostar – prozrazení chorvatské „mírumilovnosti“

Na příkladu rozděleného *Mostaru* můžeme vidět pravý charakter *chorvatských nacionalistů* a *neoustašovců*:

„*CHORVATÉ POŽADUJÍCÍ ETNICKOU ČISTOTU SE V MOSTARU VZBOUŘILI*. Téměř 2 000 *Chorvatů* tvrdé linie se ve středu v *Mostaru* vzbouřilo poté, co představitel *Evropské unie* určil, že město by mělo být rozděleno na sedm zón: tři s chorvatskou většinou, tři s muslimskou většinou a jedna smíšená.

Chorvati obklopili úřady *EU* ve městě, rozbíjeli okna a hodinu drželi v zavřeném autě administrátora *EU* *Hanse Koschnicka*, kopali do jeho vozu a skákali mu po střeše. »Pokoušeli se ho vyrvat z auta,« řekl mluvčí německého ministerstva zahraničí, *Martin Erdmann*. »Vykřikovali heslo *Za dom spremni – Jsme připraveni pro vlast – pozdrav fašistů, kteří řídili chorvatskou nacistickou vládu za druhé světové války,*« podle *AP*.

Mluvčí *EU* také uvedl, že *vzbouřenci* provolávali, aby byl *Koschnick* zabit, zatímco poblíž stála místní policie a jen přihlížela. *Chorvatští představitelé* v *Mostaru* nyní odmítají jakékoli další vyjednávání s *EU*. *Italská ministryně zahraničí, Susanna Agnelli*, zastupující *EU* v *Zábrěhu* řekla, že by chtěla rozebrat tuto situaci s chorvatským prezidentem *Franjo Tudjmanem*. »Chtěli bychom dojít k dohodě, která by byla přijatelná pro obě strany,« oznámila pro *Reuters*. *Tudjman* uvedl, že s plánem nesouhlasí. *Koschnick* prohlásil, že odstoupí, dokud nebude město znovu sjednoceno. »Němec nemůže uznat rozdělení města,« řekl pro interview v německém rozhlasu. *Rozzuření Chorvati* si činí nárok na smíšenou centrální část, která zahrnuje

letiště, nádraží a tři elektrárny, kde jsou vlastně upřednostněni muslimové, protože v ní má žít muslimská většina.

Po námitkách Bosenských Chorvatů si EU naplánovala, že z Chorvatska vyšle 100 policijních úředníků, aby působili na obou stranách rozděleného města. Generální tajemník NATO, Javier Solana a vrchní generál George Joulwan uspořádali v pondělí ve městě mítingy. Nebyly hlášeny žádné zprávy. V úterý se německému ministru zahraničí Klausovi Kinke-
lovi nepodařilo přimět Tudjmana k podpoře plánu na znovusjednocení.

CHORVATSKÝ NACIONALISMUS TVRDÉ LINIE OHROŽUJE FEDERACI. Problémy v Mostaru jsou pouze jedním znamením, že Bosensko–chorvatská federace »se rozběhla proti zdi problémů, které jsou tak obrovské, že v zahraničních diplomatech, kteří mají k tomuto plánu nejbližší, narůstají pochybnosti, zda bude fungovat, i když přitom ve svých veřejných vystoupeních zůstávají optimističtí,« uvedly v úterý N.Y.Times.

Zatímco místní bosensko–muslimské úřady a řádní občané federaci neodmítají, jak píše korespondent Mike O'Connor, mnoho Bosenských Chorvatů říká, že se chtějí usadit jedině ve svém vlastním etnicky čistém státě.

»Nemůžeme přijmout Daytonskou dohodu,« sdělil O'Connorovi reverend Ante Marič, vychloubající se tím, že Chorvaté jsou nejstarším etnicky čistým národem v Evropě.

»V domovech dvou katolických kněží je hrdě vystavena fotografie Ante Paveliće, vůdce válečného, pronacistického chorvatského státu,« hlásí O'Connor. »Vysvětlují, že lidé, kteří se domnívají, že na genocidě nese vinu ustašovský režim, naletěli antichorvatské propagandě.« Ustašovci, kteří byli příliš brutální i na německé poměry, zavraždili stovky tisíc Srbů, Židů a muslimů i umírněných chorvatských oponentů. Farmář Jure Iličič, O'Connorovi řekl: »Mám šest synů a pokud nám bude řečeno, abychom se dělili o naši vládu s muslimy, všichni se ke mně přidají ve válce, která pak nastane.«

Chorvaté původně podporovali bosenskou nezávislost a bojovali proti srbským nacionalistům ve snaze obsadit republiku. Avšak krátce po prvním mezinárodním »mírovém plánu«, který navrhoval rozdělení Bosny do etnických zón – diplomati vysvětlovali, že je nutné, aby se »realita odrážela na půdě« – zahájili chorvatští nacionalisté svou vlastní válku za to, aby se zmocnili částí Bosny, kde by měli svůj vlastní stát. Tato válka skončila oficiálně v roce 1994, kdy Spojené státy přinutily obě strany vytvořit Chorvatsko–Bosenskou federaci a vojenskou alianci.

Přesto na rozdíl od Srbska nikdy netrpělo Chorvatsko mezinárodními sankcemi za zbrojení a financování nacionalistických extrémistů, snažících se rozdělit Bosnu do etnicky čistých parastátů. »Musíme zajistit, aby federace fungovala, nebo dojde v Bosně ke katastrofě,« řekl v úterý Holbrooke.“

49.11 Memorandum o genocidě Srbů

Toto je úryvek velmi důležitého dokumentu, který si nemůžeme dovolit vynechat. Jasně ukazuje nové záměry *neoustašovců* v letech 1991 až 1995.

„MEMORANDUM O ETNICKÉ ČISTICE A GENOCIDĚ PROTI SRBSKÉMU LIDU CHORVATSKA A KRAJINY

Úvod

Poté, co Srbové žili po celé staletí v Krajině, západní Slavonii, Baranji a západním Sremu, hrozí jim dnes zánik a vyhlazení všech stop o jejich existenci v těchto zemích. Za pomoci brutální vojenské a policejní síly nutí chorvatská vláda Srby k opuštění domovů a krajů, kde žili jejich předkové, a místa, která se jim podařilo střežit a uchovat navzdory všem předchozím pohromám.

Dnes po opakovaných útočných taženích chorvatské armády jsou území, na kterých žili Srbové ve většině nebo kde tvořili alespoň polovinu obyvatelstva, úplně etnicky vyčištěna. Z povrchu země jsou úplně vyhlazeny všechny stopy po staleté přítomnosti Srbů na tomto území, po jejich dědictví, kultuře a náboženství.

Z rozhodnutí chorvatské vlády je zabavován soukromý majetek Srbů v Krajině a vůbec po celém Chorvatsku proto, aby se zabránilo návratu srbských uprchlíků a aby bylo možno vytvořit etnický čistý Chorvatsko.

Po celé desetiletí byl na Srby vyvíjen záměrně plánovaný psychologický a fyzický nátlak, kterým se připravovala opakovaná genocida, připomínající genocidu z období Nezávislého státu Chorvatsko (NDH – 1941–1945), kdy bylo jenom v Jasenovačském táboře zlikvidováno 700 000 Srbů, Židů a Rumunů.

Od vypuknutí války v roce 1991 bylo z Chorvatska (mimo území RSK) násilně vystěhováno více než 400 000 Srbů. Útok Chorvatské armády na Republiku Srbskou Krajinu (RSK) na počátku srpna 1995 vyústil v bezprecedentní exodus asi 250 000 příslušníků srbského národa. Celkový počet Srbů vyhnaných z Krajiny a Chorvatska dosáhl čísla asi 650 000. Tím se podíl Srbů na celkové populaci Chorvatska zmenšil z 12,5% (podle chorvatských údajů) z doby před násilným rozdělením Chorvatska na současná 2–3%.

Souběžně s vyhlazováním Srbů se konala i strašlivá a násilná tažení proti značnému množství ostatních národnostních menšin z Chorvatska. Z asi 20% příslušníků těchto menšin žijících v Chorvatsku jich tam dnes zůstalo jen 3–4%. Chorvatsko bylo etnicky vyčištěno.

I. OZBROJENÉ AGRESE

Série agresí proti srbskému obyvatelstvu od roku 1991 provázelo tažení hrůzy, násilného vyhánění, masových vražd a válečných zločinů (oblast Medak, pole Pakrac, Maslenica, náhorní plošina Miljevac), které vyvrcholilo invazemi na západní sektor UNPA 1. května 1995 a severní a jižní sektor 4. srpna 1995.

a) Agrese na západní Slavonii

Při agresi Chorvatské armády na západní sektor UNPA (Západní Slavonii) 1. května 1995 bylo podle dosud zveřejněných údajů zabito více než 3 300 srbských civilistů a více než 1 000 vojáků RSK. Přitom bylo z této oblasti vyhnáno asi 20 000 Srbů. Tato ozbrojená operace Chorvatska byla uspořádána za účelem zničení civilního srbského obyvatelstva a dokončení etnické čistky Západní Slavonie, která začala v roce 1991.

Okupací celého území západního sektoru UNPA porušily velmi očividně ozbrojené síly Chorvatské republiky ve spojení se zvláštními policejními jednotkami a paravojenskými skupinami Dohodu o skončení nepřátelství z 29. března 1995 i platnou rezoluci Bezpečnostní rady OSN, vyzývající k zachování této Dohody. Tím také ignorovali Plán Vance, podle kterého byla tato oblast vyhlášena za chráněnou zónu.

Při této agresi na RSK spáchala Chorvatská armáda zločiny genocidy a etnické čistky, jak dosvědčují početná vyjádření očitých svědků a zprávy představitelů OSN, mise EU, ICRC, tisku i zpráva »Helsinki Watch« z července 1995.

Prostřednictvím výroků svých předních představitelů (prezidenta F. Tudjmana, vicepremiéra I. Kostovice, ministrů M. Granice, G. Susaka, J. Radice i A. Rebice a I Tolji) se Chorvatsko snažilo omezit a vyvrátit tvrzení nezávislých mezinárodních organizací, zahraničních pozorovatelů a médií o těch nejhrubších válečných zločinech, porušování lidských, občanských, vlastnických a dalších práv Srbů. ...“

Dalším důležitým dokumentem je:

„PORUŠOVÁNÍ LIDSKÝCH A OBČANSKÝCH PRÁV SRBŮ V CHORVATSKU

(Při příležitosti vydání Jugoslávského vládního Memoranda)

Jugoslávská vláda uvědomila předem klíčové mezinárodní instituce a jednotlivce a potom předložila své memorandum týkající se porušování lidských a občanských práv Srbů v Chorvatsku i jugoslávské veřejnosti. Vydáním tohoto dokumentu zahájila jugoslávská vláda rozsáhlou diplomatickou a politickou kampaň za účelem seznámit mezinárodní i domácí veřejnost se skutečnostmi o nezáviděníhodném postavení a útisku srbského lidu v Chorvatsku.

Jedná se zajiště o důležitý dokument, vycházející z pozoruhodného množství pramenů, a podle doprovodného poselství o silně výstražný dokument. Kromě jiného se v něm také uvádí, že Srbové žijící v Chorvatsku jsou pronásledováni, je jim zabavován majetek, jejich domovy a firemní budovy jsou vyhazovány do povětří, jsou ničeny jejich kostely a kulturní památky, jsou nuceni ke změně svého náboženství a jsou jim upírána jejich základní politická, občanská, ekonomická, sociální a kulturní práva. ... všechny tyto nároky na postavení srbského lidu v Chorvatsku jsou podloženy dokumenty, které poukazují na věrohodnost všech uvedených skutečností.

Exodus Srbů z Chorvatska

Masové pronásledování občanů srbského původu začalo v roce 1990, kdy byli Srbové v souvislosti s vyhlášením chorvatské nezávislosti zbaveni statutu konstitučního národa a jejich postavení bylo změněno na národnostní menšinu. Vzhledem k tragickým zkušenostem ze druhé světové války, kdy byla v tehdejší »Nezávislém státě Chorvatska« spáchána genocida proti srbskému národu, začali Srbové ve velkém množství opouštět Chorvatsko tentokrát již v roce 1990. Od té doby se exodus Srbů nezastavil. Odhaduje se, že Chorvatsko dosud opustilo asi 300 000 až 350 000 Srbů. Základní údaje o exodu Srbů přijímají i mezinárodní organizace, i když hovoří o poněkud menších číslech. Podle údajů z r. 1994 např. o 250 000 srbských uprchlíků.

K nejhrubšímu porušování lidských práv Srbů v Chorvatsku, které bylo jednou z hlavních příčin exodu, došlo během občanské války v roce 1991 a 1992. Týká se to válečných zločinů, genocidy, etnických čistek a týrání obyvatelstva srbského původu. K tomu je předložen dostatečný důkaz v Memorandu jugoslávské vlády. Během války v letech 1991 a 1992 a později bylo pro zajaté Srby – civilisty i vojáky – v Chorvatsku 95 táborů, ve kterých byli mučeni a zabíjeni.

Avšak vedle těchto hrubých zločinů páchaných proti občanům srbského původu, o kterých informovaly také organizace Helsinki Watch a Amnesty International, bylo pácháno ještě další násilí, včetně nezákonného věznění a propouštění z práce, vloupání do domů, odmítání

žádostí o udělení občanství, konverze srbských dětí na katolickou víru, znásilňování a zabíjení bez jakéhokoli důvodu nebo příčiny. Obzvláště zářející je to, že chorvatští členové pronásledovaných srbských rodin byli pronásledováni také. To všechno je řádně doloženo v Memorandu a je zde i materiál sebraný a vydaný mezinárodními organizacemi.

Etnické čistky, týrání a zabíjení Srbů

Etnické čistky se prováděly různými způsoby: zastrasováním, vražděním, internací v táborech a zvláštních vězeních, týráním, demolicí domů, vystěhováním z obydlí, loupežemi a propouštěním z práce. V Memorandu se uvádí, že k nejhrubším formám etnických čistek docházelo v Západní Slavonii, kde byly systematicky srovnávány se zemí srbské vesnice. Etnická čistka proběhla kompletně ve 183 vesnicích a v 10 městech a částečně v 87 vesnicích. Většina Srbů, asi 130 000 z nich, bylo vyhnáno z velkých chorvatských měst, jako je: Karlovac, Zadar, Sisak, Gospic, Šibenik, Vinkovci, Slavonski Brod a Daruvar. Srbské obyvatelstvo Chorvatska bylo vězněno a týráno ve velkém, a dokonce i chorvatské úřady přiznali, že proti Srbům bylo vyneseno více než 30 000 odsouzení pro zločin. Pokud jde o vraždění civilistů, jsou oběťmi většinou starší muži a ženy, tzn. bezmocní lidé a ti, kteří nejsou schopni včas utéci. Ani v jediném případě z mnoha případů vražd nedokončily chorvatské úřady vyšetřování, neodsoudily pachatele a neinformovaly adekvátně veřejnost. Například ve vesnicích Marino Selo a Pakracka Poljana bylo zabito asi 2 500 Srbů »komandem smrti« Tomislava Mercepa, který je nyní úředníkem chorvatského ministerstva pro vnitřní záležitosti. Zvláštní jednotky Chorvatské armády a ministerstva pro vnitřní záležitosti zavraždily 490 civilních Srbů z Gospice v krasových jeskyních na hoře Velebit.

Memorandum obsahuje také podrobnosti o dalších případech masových poprav Srbů, kde nebyly zločinecké postupy ani zahájeny ani dokončeny.

Etnická čistka vládních činitelů

Dalo by se říci, že činitelé chorvatské vlády jsou nyní etnicky čisti, protože všichni Srbové z ní byli propuštěni. Proto nedávno poslal Chorvatský výbor helsinských lidských práv ze Zábřehu protest kvůli tomu, že státní soudní dvůr byl zvolen v rozporu s ústavou a nezákonně a proto, že je monoetnický. V konstatování Chorvatského helsinského výboru se také tvrdí, že etnicky čistá je i Oblastní komora Chorvatského parlamentu, tedy řekněme monoetnická, a že princip poměrného zastoupení etnických komunit a menšin není zachovávan dokonce ani v chorvatské vládě, stejně jako v celé řadě institucí výkonných, soudních a zastupitelských.

Srbové jsou v Chorvatsku diskriminováni také při výkonu vlastnických práv a práva na poměrné zastoupení v radikálně vedené transformaci hlavního města. Dokonce ani srbská ortodoxní církev a srbská kulturní společnost Prosveta nezískala právní doklady na svůj vlastní majetek, který byl v minulosti znárodněn z rozhodnutí tehdejších úřadů.

Propouštění z práce a násilné vypuzování z obydlí

Srbové jsou ve velkém počtu propouštěni z vládních úřadů, soudních a finančních institucí, masmédií a výkonných funkcí v ekonomickém sektoru. Vysvětlení pro toto propouštění Srbů

znějí téměř neuvěřitelně a patří mezi např. vysvětlení, že »byli privilegovaní a patřili k dřívější komunistické nomenklatuře« nebo, že jsou »nekompetentní« a nebo jsou »obětmi ekonomické krize v Chorvatsku«.

Avšak mnoho propuštěných Srbů tvrdí, že jejich funkce byly zrušeny jenom domněle tak, že před jejich propuštěním byly zrušeny jejich funkce, aby pak byly znovu obnoveny a dány bez výjimky Chorvatům.

Jako velmi účinný prostředek etnických čistek se prokázalo protiprávní a násilné obsazování obydlí, ze kterých byli Srbové vyháněni. Po neúspěšných pokusech navrátit se do svých domovů se Srbové ve většině případů rozhodli raději pro opuštění svého místa bydliště a Chorvatska.

Zvláštní zpravodaj o stavu lidských práv v bývalé Jugoslávii, Tadeusz Mazowiecky, upoutal pozornost chorvatských představitelů na tu skutečnost, že »v Chorvatsku je evidováno 5 000 případů násilného vyhnání z domovů a že chorvatská vláda je vázána mezinárodními úmluvami, že podnikne účinná opatření proti tomuto nezákonnému a násilnému vystěhovávání, které představuje hrubé porušení lidských práv«. Ve zprávě o stavu lidských práv, předložené v březnu 1994, podává také státní department varování a konstatuje, že hlavním problémem je vyhánění z obydlí, »které nepřestalo, navzdory slibům, které učinili někteří chorvatští vládní představitelé«.

V nejobtížnější situaci jsou nájemníci bytů, které vlastnila bývala Jugoslávská lidová armáda. Chorvatská vláda naplánovala, že 17 000 z těchto bytů »uvolní«. Nejvyšší počet vyhánění z vojenských bytů byl zaregistrován ve Splitu, kde se ocitlo bez domova asi 1 500 rodin, a v Záhřebu. Doposud bylo v Chorvatsku vyhnáno z vojenských bytů asi 6 000 rodin, většinou srbských.

Ničení domovů a demolice kostelů

Odhaduje se, že bylo vypáleno nebo úplně bombou zničeno tisíce domů, bytů a obchodních prostor, které vlastnili nebo obývali Srbové v Chorvatsku (většinou v Zadaru, Záhřebu, Karlovari a Osijeku). Mnoho domů a bytů bylo ještě před výbuchem vyrabováno. Za tyto přečiny nebyl nikdo odsouzen ani potrestán a velmi málo pachatelů bylo identifikováno.

Dokonce americký velvyslanec v Záhřebu, Peter Galbright, veřejně protestoval proti výbuchům ve velkém rozsahu, vypalování a rabování domů a majetků, které vlastnili Srbové. Na konferenci, která se konala na Zábřežské univerzitě, přednesl tuto otázku: »Dá se skutečnost, že bylo v oblastech pod chorvatskou kontrolou vyhozeno do vzduchu asi 10 000 domů patřících Srbům, nazvat výstřelkem nebo vedlejším důsledkem války?« Vandalismus, na který chorvatské úřady nezareagovaly včas, adekvátně a účinně, dosáhl svého vrcholu při demolici srbských kostelů.

V pěti eparchiích (biskupstvích) na území Chorvatska bylo úplně zlikvidováno 139 kostelů a poničeno 155 kostelů. Byly zničeny nebo poškozeny neocenitelné památky pocházející z 13. až 16. století. Byl zlikvidován klášter a mnoho dalších, což bylo také osudem srbské ortodoxní církevní knihovny v Pakraci, která byla založena v roce 1690. Vážně byla poničena rezidence zábřežského metropolity (arcibiskupa) a muzea srbské ortodoxní církve v Záhřebu, kde byly umístěny exponáty z 13. až 16. století. Přitom bylo zničeno mnoho cenných ikon a církevních knih i dalších uměleckých děl, chráněných v těchto budovách.

Na základě přesné zprávy, kterou připravila Srbská ortodoxní církev, je v Memorandu i řada dalších odkazů o ničení kostelů srbské ortodoxní církve v Chorvatsku. Všechny kostely srbské ortodoxní církve byly vyhozeny do povětří v Slavonskim Brodě a jeho okolí, kam také spadá kostel v Karlovaci a v Osijeku. Mnoho kněží srbské ortodoxie opustilo Chorvatsko poté, co byli vězněni a mučeni.

Konverze srbských dětí na katolickou víru

Určitě tedy dochází k nové náboženské a kulturní genocidě. Je dobře známo, že připojení k srbské ortodoxní církvi představovalo v minulosti významnou bariéru při asimilaci Srbů, zvláště v boji proti Turkům i později. Po rozdělení a válce v letech 1991/92, vyžadovaly chorvatské úřady tím nejpodlejší způsobem, aby se ortodoxní věřící zřekli své víry a přestoupili na římskokatolickou víru. Hlavním terčem těchto snah byly předškolní a školní děti srbského původu. Kvůli své ortodoxní víře nenavštěvovaly srbské děti zpočátku hodiny náboženství, které vyučovali římskokatoličtí kněží. Začaly být proto ponižovány a týrány a označovány jako nekřesťané. Kvůli tomu, aby děti přestaly být týrány, souhlasily rodiče nakonec s tím, aby jejich děti navštěvovaly hodiny římskokatolického náboženství.

Otázku konverze srbských dětí nadnesl v chorvatském Saboru (parlamentu) poslanec Dragan Hinič (Srb), který řekl, že na římskokatolickou víru bylo obráceno 11 000 až 14 000 srbských školáků. Na tato odhalení reagoval výpadem Drago Krpina, chorvatský poslanec.

Avšak na rozdíl od chorvatských úřadů, které na tuto záležitost vůbec nereagovaly, pokusil se známý římskokatolický kněz a publicista, Civko Kustič, vinu za konverzi srbských dětí na katolicismus přenést ze své církve na nový chorvatský stát. Připomenul vývoj v minulosti a řekl, že Nezávislý stát Chorvatska (NDH) chtěl »pochorvatštit Srby v Chorvatsku«. Kustič zdůraznil význam náboženství při uchovávání národní identity a řekl, že »tato konverze byla politickou vůlí a z toho důvodu měli Srbové zapomenout, že jsou ortodoxní«. Pokračoval tím, že připomenul, že »NDH vyvinula tak velký nátlak, že mnoho Srbů muselo přestoupit na katolicismus. Tak je tomu i dnes, ačkoli tlak, který je vyvíjen dnes, nemá stejnou podobu jako v letech 1941 až 1944, protože dnes má spíše psychologickou povahu« – vysvětloval tento katolický kněz.

Srbská ortodoxní církev odhaduje, že za nepřítomnosti ortodoxních kněží, navštěvuje 90% dětí srbského původu v Chorvatsku římskokatolické náboženství.

Kulturní genocida

Tato skutečnost je především patrná v tom, že se přestal používat srbský jazyk a cyrilské písmo a že Srbové byli zbaveni práva vydávat své noviny a vysílat rozhlasové a televizní programy v srbštině. Z vysílání chorvatského státního rozhlasu a televize je také vidět, že velké změny zaznamenal i chorvatský jazyk a řeč. Především slova, která byla stejná v obou jazycích, jsou nahrazována čistě chorvatskými nebo nově vymyšlenými výrazy, což je opět připomínkou tragických dob NDH, kdy byly v chorvatském jazyku násilně učiněny velké změny jen proto, aby se co možná nejvíce odlišil od srbštiny.

Srbové, kteří stále ještě zůstávají v Chorvatsku, jsou nyní nuceni poslouchat v rozhlase a v televizi »novou řeč« a v novinách číst »nový jazyk«, kterému dokonce jen stěží rozumějí mnozí Chorvati. Nebo mu nerozumějí dokonce vůbec.

Znesvěcení památníků obětím fašismu

Díky tolerantnímu přístupu chorvatských úřadů k vandalismu dochází v Chorvatsku ve velkém měřítku k znesvěcování a demolici památníků obětím fašismu a ustašovské genocidy. Je smutné, že se odehrává v době, kdy celý demokratický a pokrokový svět upoutává svou pozornost k tragédii, kterou způsobila druhá světová válka, a oslavuje 50. výročí vítězství nad fašismem.

Nejedná se však o pachatele, které by nešlo chytit a potrestat, protože v mnoha případech je k těmto činům navádějí samotné úřady, a dokonce jim v tom pomáhají. Odhaduje se, že v bylo Chorvatsku poškozeno nebo zničeno více než 2 000 památníků souvisejících s antifašistickým odbojem. Jedná se o památníky určené Srbům nebo chorvatským antifašistům.

To se týká také obrovského komplexu jednoho z největších fašistických koncentračních táborů za druhé světové války – Jasenovače, kde zahynulo podle nejnovějších odhalení 750 000 až 900 000 Srbů, Židů, Romů a dalších, včetně chorvatských antifašistů. Ještě smutnější je to, že z muzea tohoto památníkového komplexu zmizely exponáty, který byly důkazem strašlivých zločinů, které páchali ustašovci na srbském lidu.

Kromě toho byly ve velké míře přejmenovány ulice, náměstí, instituce a různá místa. Tragickým mementem na těchto násilnických činech, které se páchají pod záštitou chorvatských úřadů, je skutečnost, že ulice, náměstí a instituce dostávají svá jména podle lidí, kteří se stali symbolem, podle ideologických původců těch nejhrošších ustašovsko-fašistických zločinů za druhé světové války. Nejenom Srby, ale i chorvatské antifašisty velmi rozzlobilo opětné zavedení měnové jednotky, kterou byla KUNA v Paveličově loutkovém, kolaboračním státě, ve kterém byla spáchány ty nejhroznější genocidy v nedávné historii.

Reakce na Memorandum jugoslávské vlády

Chorvatské úřady a někteří politici reagují na Memorandum dost nervózně, celé je zavrhuje, i když nevyvracejí uvedené skutečnosti. Oznámili také svůj plán připravit antimemorandum, ve kterém budou konkretizovat zločiny druhé strany.

Chorvatské ministerstvo zahraničních věcí také vydalo oficiální nótu protestující proti publikaci Memoranda. Na první pohled je však zářející ta skutečnost, že tím, že nevyvracejí popsané skutečnosti, snaží se chorvatské vedení omlouvat kruté a zločinné jednání své armády a policii i některých občanů. Na obvinění přicházející z různých stran, že totiž Chorvatsko pokračuje v politice NDH, chorvatský prezident Tudjman odpověděl, že Nezávislý stát Chorvatska »nebyl zločinem, ale výrazem touhy chorvatského lidu po vlastním státě«.

Nedochází jen ke snahám ospravedlnit události, ke kterým došlo v letech 1941 a 1991, ale zbavit viny za zločiny, hrůzy a násilí i chorvatský národ jako celek, neboť to je údajně jen výraz jejich politické vůle. To ovšem vůbec není pravda a chorvatští antifašisté to nikdy nepřijmou. V tomto kontextu lze vykládat i nedávný výrok Milana Vukoviče, předsedy nejvyššího soudu Chorvatska: »Chorvaté bojují obrannou válku, a proto nespáchali žádné válečné zločiny.«

Podobně se vyjádřil i mluvčí Saboru (parlamentu), Nedeljko Mihanovič, který tento výklad podporuje. Ve všech projevech chorvatského vedení i v dalších publikacích, které pojednávají

o druhé světové válce a občanské válce v Chorvatsku v letech 1991–1992, je patrná snaha nejen omlouvat spáchané zločiny, ale také chránit zločince. Ve světle současné státní politiky, která tvrdí, že Chorvaté nemohou být z uvedených důvodů válečnými zločinci, musí být zločinci vždy někdo jiný.

Tím má být mezinárodní veřejnost přesvědčena o nepodloženosti vůbec nadnášet tuto otázku o jejich zodpovědnosti před Mezinárodním tribunálem v Hagu. I Richard Goldston, prokurátor Mezinárodního tribunálu v Hagu, který vyšetřuje zločiny, které páchali Bosenští Chorvaté proti muslimům ve střední Bosně od září 1992 až do června 1993 potvrzuje, že na chorvatských vysoce postavených místech, jsou zločinci »nedotknutelní«.

I když tedy bylo proti Srbům v Chorvatsku spácháno mnoho zločinů, ke kterým existují dostupné důkazy, je těžké uvěřit, že ti, kteří je skutečně spáchali, vydávali k nim rozkazy a také tyto zločiny inspirovali. Budou chráněni a zůstanou nepotrestáni.

Je těžké uvěřit, že je možné to vše ututlat a že se může opakovat to, co se odehrálo v roce 1991, kdy se předseda Nejvyššího soudu Chorvatska, Vjekoslav Vidovič, zmocnil dokumentů o zločinech spáchaných proti Srbům v Sisaku a následně o nich uvědomil úřady. Státní představitelé reagovali tím, že Vjekoslava Vidoviče propustili. Proto byla celá záležitost z rozhodnutí chorvatských představitelů umlčena, což je v souladu s tezí o tom, že ospravedlňování válečných zločinů a zastírání důkazů je státní politikou Chorvatska, že Chorvaté nemohou být zločinci, protože zločinci jsou vždy nějaký jiný národ.“ (Dragan Colovič, komentátor rádia Bělehrad).

49.12 Archivy mají snahu promluvit, ale ...

„Uloupené zlato: Obávaná zpráva; Studie ministerstva zahraničních věcí USA shrnující osud zlata zkonfiskovaného nacisty za druhé světové války má být zveřejněna koncem listopadu. Její publikaci se velmi silně brání Vatikán a Švédsko, jejichž role v transferu ukradeného zlata nepatří ke světlým stránkám historie.

Podle jednoho z autorů studie jsou důkazy, že se švédská oficiální místa a Vatikán aktivně podílely na přesunu zlata, nepopíratelné. Nacističtí pohlaváři použili tohoto zlata k vybudování kanálů pro útěk do Španělska a Jižní Ameriky. Zpráva vznikla zpracováním milionů stran odtajněných dokumentů z amerických státních archivů, pod dohledem podtajemníka Stuarta Eizenstata, jenž je zvláštním zmocněncem pro sledování majetkových restitucí ve střední Evropě. Nejzávažnějším obviněním, jemuž Vatikán čelí, je rozsáhlá pomoc, kterou poskytoval ustašovskému Chorvatsku.“ (TÝDEN, 24. listopadu 1997, č. 48).

Podaří se této zpracované zprávě dostat na veřejnost? Těžko. Vliv a moc Vatikánu a jeho jezuitů je na této zemi téměř neomezená. Všechny konkrétní údaje budou opět zastřeny, vynechány nebo zamlženy pochybnostmi.

I když čas od času na veřejnost problesknou takovéto zprávy, přesto jsou to malé kapky z nekonečného oceánu utajených dějin jezuitského řádu a Vatikánu, o kterých veřejnost nemá ani tušení, natož potom nějaké podezření.

Tak, jako jsme rozebírali předchozí politiku Chorvatska k Srbům, stejně tak můžeme rozebírat i tzv. mezinárodní „pomoc srbskému etniku“ ze strany NATO a různých mezinárodních sil IFOR a SFOR v rámci UNPROFOR nebo můžeme rozebírat Daytonskou dohodu a Daytonský mír a zjistíme, že ve všem mají opět prsty jezuitské složky Říma a že všechno je děláno hlavně ve prospěch Chorvatska.

Všechny mezinárodní aktivity, které se týkají *Chorvatska*, jsou z pozadí ovlivňovány a řízeny *Vatikánem* tak, aby byla sice zachována před světem tvář spravedlnosti – to znamená například potrestání všech „zúčastněných“ složek bývalé *Jugoslávie*, tedy i „*Chorvatů*“ a „chorvatských“ muslimů – ale přitom, aby bylo *Chorvatsko* stále v největší výhodě. Není těžké vyzorovat, že i zdánlivě nezaujaté mezinárodní síly a pozorovatelé jsou velmi opatrní ve svém vyjadřování směrem na stranu *Chorvatů* a na adresu *Franjo Tudjmana* a jeho vlády, ale že snadno vynáší soudy na adresu *Srbů*, bosenských *Srbů*, muslimských *Srbů*, bosenských muslimů apod. Jak smutné (nicméně zcela logické), že i „humanista“ *V. Havel* se na adresu *Srbů* se *srbskou* národností za války 1991 – 1995 nevyjadřoval příliš lichotivě a vůbec ne spravedlivě.

A pochopitelně i papež *Jan Pavel II.*, jak jinak než dvojsmyslně vyjadřuje své uspokojení:

„Vyjadřuji hluboké uspokojení nad charitativní činností, kterou vykonávají diecéze Čech a Moravy prostřednictvím příslušných organizací, hlavně »Charity«. ...Obzvláště se to týká pomoci... chvályhodnému dílu ve prospěch obyvatelstva Bosny a Hercegoviny...“ (Projev papeže Jana Pavla II. po přiletu do České republiky, Praha, 25.4.1997).

Nejedná se zde však o původní *srbské* obyvatelstvo, ale o chorvatské obyvatelstvo, které *Vatikán*, když obsadili přímořské pobřeží a lukrativní turistická území, uznává jako „jediné“ a „právoplatné“ v bývalé *srbské* domovině. S vyhnáním *Srbů* z jejich domovů je papežská stolice naprosto spokojena.

„...je naléhavé umožnit církvi, aby byla přítomna v oblastech převážně duchovního rázu, jak je tomu už dlouho v jiných evropských zemích. Mám na mysli vyučování náboženství ve státních školách, které si zaslouží, aby bylo považováno za zásadní přínos k budování Evropy, která má základy v onom bohatství křesťanské kultury, která je společná národům evropského Východu i Západu. Myslím dále na pastorační péči v nemocnicích a ve věznicích a obzvláště na duchovní službu v armádě vykonávanou dobře připravenými vojenskými kaplany. Dozvěděl jsem se o prvním pokuse v tomto smyslu v oddílech rozmístěných v Bosně, který má dobrý úspěch a to nejen u katolických vojáků.“ (Projev papeže Jana Pavla II. v České republice, Apoštolská nunciatura, Setkání se členy České biskupské konference, Praha, 25.4.1997).

Tato slova jasně dokazují, že v případě *Bosny* je papež na straně katolíků – zde konkrétně vojáků – a tudíž sotva bude na straně původních ortodoxních *srbských* obyvatel. Citát také jasně prozrazuje, za jakým účelem české vojenské oddíly do *Bosny* jezdí a koho podporují. A nakonec je v těchto slovech i katolický program pro další období života *České republiky*, který bude realizován (pokud to lidé dovolí) za účasti provatikánských katolickopolitických stran jakou je *Unie svobody* a *KDU–ČSL*.

Dá se se vši určitostí více než předpokládat, že časem to bude program zavést povinné náboženství do státních škol, zavést katolicismus do armády, proniknout všemi nemocnicemi (rouška jezuitů!) a celým vězeňským systémem pod rouchem péče o vězně. (O tom všem bude ještě pojednáno).

Informační válka jezuitů stále trvá a jsou do ní zapojeni všichni důležití politici celé *Evropy* i *USA*. Snahou *Vatikánu* zůstává nikdy nepustit na veřejnost takové informace, které by jasně a zřetelně prokazovaly souvislost mezi římskokatolickou církví a politickými a masovými zvěrstvy, které se každou chvílí odehrávají na celé naší planetě.

Tajné archivy jsou proto skutečně v pravém slova smyslu tajné a ony odtajněné archivy jsou buď již neškodnými dokumenty nebo důkladně provedenými falsifikáty původních dokumentů. Tím se pravda stává zdánlivě naprosto nedostupnou a nezjistitelnou.

Avšak v každé době existuje mnoho svědků různých událostí a mnoho *neoficiálních a ze strany státu a církve odmítaných a neuznávaných* historiků, spisovatelů, novinářů a dokumentaristů, kteří sami na vlastní pěst nebo pomocí jiných svědků vypátrají mnoho důležitých pravdivých údajů, dat a informací.

Je také logické, že přímí svědkové málokdy vystoupí sami proti davu a postaví se proti tendenčním nepravým informacím. Tito lidé spíše zůstávají v úkrytu a pravdu, kterou objevili pak maximálně sdělí anonymně. V případě jezuitského řádu však ví, co dělají, když se ukrývají, neboť je tu stejné nebezpečí jako u každé jiné nadnárodní mafie. I tu ovšem vesměs pokaždé řídí dobře utajení a „maskování“ jezuité.

49.13 Další devastace srbského národa v letech 1999 až 2007

Zdálo by se, že se snad aspoň konec moderního 20. století zastane utlačovaného *srbského* národa a že skončí ta nesmyslná hysterie proti *srbskému* lidu. Opak byl však pravdou. A tak, zatímco jsme byli v letech 1995 až 2000 na jedné straně svědky rostoucích celosvětových „mírových“ a „humanistických“ snah a iniciativ *Vatikánu* v čele s *Janem Pavlem II.* a nekoněčné řady *evropských státníků*, na straně druhé jsme byli také svědky nových útoků a razíí proti *srbskému* národu, pronásledování *Evropskou unií*, dalších etnických protisrbských konfliktů, leteckých útoků na *Jugoslávii* a bombardování srbských měst tentokrát ze strany USA, dalšího oklešťování a likvidace srbského státu osamostatňujícími se okolními národy za silné podpory *Vatikánu* a *USA* a jejich *satelitních států*, nespravedlivých soudních procesů v *Haagu* a v neposlední řadě v prvních sedmi letech 21. století také úplné izolace *Jugoslávie* od *Jaderského moře* a tím i od *Středomořího moře*.

Svět je naprosto apatický nejen k utrpení *Srbů* a k etnickým čistkám, které jsou na ně pořádaný, ale také k postupné realizaci snu albánských extrémistů o *Velké Albánii*. A to je už alarmující! *Kosovo* se už změnilo na oblast, kde 90 procent obyvatel tvoří *Albánci* a odkud od roku 1999 uteklo více jak 650 000 obyvatel: *Srbů*, *Chorvatů*, *Černošců*, *Rómů* a *Turků*.

„*Koncem roku 2001 publikovali analytici izraelské rozvědky Mossad zprávu, ze které vyšlo na světlo, jaké mezinárodní síly stojí za realizací koncepcí »Velké Albánie«, která se má prý stát novým geopolitickým útvarem - velkým silným jednonárodnostním islámským státem na jihu Evropy. Měla by prý sjednotit teritoria dnešní Albánie, Kosova a značné části Makedonie, jižní a jihovýchodní část Srbska, východ Černé Hory a sever Řecka. To vše by vypadalo jako hloupý sen a ignorance, kdyby nebylo událostí v Kosovu a potom také vpádu Albánců do Makedonie. Důstojníci NATO otevřeně přiznali, že v Kosovu pracují tábory pro přípravu vojáků, kde jsou cvičeni nejen Albánci, ale i emigranti z Afghánistánu a Alžírů; tábor je v oblasti vesnice Ropotovo nedaleko města Kosovska Kamenica. Podle názorů izraelských analytiků jsou vojenské události vedoucí k uskutečnění ideje Velké Albánie vyprovokovány Usamou bin Ladinem. Bezprostřední velení nad albánskými oddíly v Makedonii vykonává prý balkánský štáb Al Kájdy vedený egyptanem Aimanem az Zavachiri, jedním z lídrů organizace »Islámský džihád«.* (Credo.ru)“ (<http://www.orthodoxia.cz/jugoslav.htm>).

Není tajemstvím, že sen o *Velké (Hodžovské) Albánii*, který po celá desetiletí od své veřejné premiéry v 70. letech dřimal, se znovu ve vší své síle, agresivitě, brutalitě a fanatičnosti probudil právě tehdy, když došlo k invazi vojsk *USA* do *Kosova* a k bombardování *Jugoslávie*, obé roku 1999 na jaře. Ne dřív, v jiných letech! Od této chvíle propuká proti *Srbům* nové genocidní, etnické tažení a čistky a do neuvěřitelných rozměrů sílí albanizace *Balkánu*.

Není bez zajímavosti, že čím více se časově vzdalujeme od událostí v *Jugoslávii* na konci 20. a začátkem 21. století, tím více mizí informací, které byly později v *České republice* vyhodnoceny a vycenzurovány jako *tendenčně prosrbské* nebo jako *nezávislé na stanovisku vlády a Evropské unie* a tudíž nebezpečné „rostoucí a upevňující se demokracii v ČR“. Některé elektronické archivy našich deníků a ČTK šly dokonce tak daleko, že z inkriminovaného období *balkánského konfliktu*, zvláště z doby bombardování *Jugoslávie* americkou armádou a spojeneckými vojsky od března do července v roce 1999 omezily zprávy téměř na minimum a z června 1999 je vypustily úplně. Z té doby nabízí z *Balkánu* převážně jen sportovní zpravodajství a nudné komentáře a nedráždivé názory čtenářů. Naštěstí však máme k dispozici nejen dobové poznámky a zápisky, ale i mnoho internetových materiálů včas stáhnutých ze sítě a kompletní ročníky některých deníků a tak zde můžeme stručně předložit pravdivý výčet větších událostí, které se v souvislosti se *srbským* národem za posledních dvanáct let od roku 1995 staly.

1998, 15. června – 84 letounů ze 13 zemí *NATO* provedlo výstražné letecké manévry nad územím *Albánie* a *Makedonie* v blízkosti *jugoslávských* hranice na výstrahu *jugoslávské* vládě před možným zásahem v případě pokračování násilného postupu proti albánské menšině v *Kosovu*.

1998, 13. října – Rada *NATO* schválila se čtyřdenním odkladem aktivační rozkaz pro síly Aliance určené k operaci v *jugoslávském Kosovu* k zastavení údajně *srbské* ofenzívy proti kosovským *Albáncům*. *Jugoslávie* ve stejný den vydala souhlas s mezinárodní pozemní a vzdušnou kontrolou plnění rezolucí *OSN* ke *Kosovu*.

1998, 14. října – V *Bělehradě* byla podepsána dohoda umožňující neozbrojeným letounům *NATO* přístup do vzdušného prostoru nad *Kosovem*.

1998, 16. října – Severoatlantická Aliance prodloužila o deset dní ultimátum *jugoslávskému* prezidentovi *Slobodanu Miloševićovi*.

1998, 27. října – Rada *NATO* prodloužila tzv.aktivační rozkaz pro zásah v *JSR* na neomezenou dobu.

1998, 30. října – *NATO* zahájilo nad *Kosovem* přelety neozbrojených letadel, tzv.operaci *Orlí oko*.

1998, 10. prosince – Otevřením velitelského střediska v makedonském pohraničním městě *Kumanovo* byla oficiálně aktivována vyprošťovací jednotka *NATO* s cílem pomáhat mezinárodní ověřovací misi *OBSE* působící v *Kosovu*. V lednu 1999 tvořilo jednotku 1 800 vojáků členských zemí *NATO* pod *francouzským* velením.

1999, 30. ledna – Severoatlantická rada dala mandát generálnímu tajemníkovi *NATO* Španělu *Javieru Solanovi*, aby nařídil letecké údery proti *JSR* v závislosti na vývoji politického procesu urovnání údajného kosovského konfliktu, který zahájila „kontaktní skupina“.

1999, leden až únor – *Evropská unie* zavádí tvrdé hospodářské, ekonomické a společenské sankce proti *Jugoslávii* a podněcuje k celosvětové spolupráci na izolaci *Srbska*. Mimo jiných se přidala se i katolická *Kanada*. Sankce pak trvaly až do roku 2001, kdy bylo mnoho sankcí některými evropskými státy zrušeno nebo změkčeno. První diskuse o zrušení sankcí však začaly probíhat již v roce 2000, proto mnohá média dnes mylně informují, že sankce byly *Evropskou unií* zrušeny už v roce 2000.

1999, 26. února – Prezident ČR, *Václav Havel*, podepsal listiny o přístupu ČR k severoatlantické smlouvě *NATO*.

1999, 10. března – Senát souhlasil s leteckým i pozemním tranzitem vojsk *NATO* a dalších států přes území ČR, Poslanecká sněmovna jej schválila 24. března. Urychlený vstup ČR do aliance *NATO* tak umožnil transfer letadel spojeneckých vojsk a *NATO* přes naše území. Za 7 dnů již přes nás letěla vojenská letadla západních vojsk na *Jugoslávii*, aby tam provádět *kobercové nálety* na *srbské* civilní cíle. Česká vláda také rozhodla o uvolnění a případném poskytnutí *českých* letišť alianci *NATO*.

1999, 12 března – Česká republika se oficiálně stala členem *NATO*.

1999, 17. a 18. března – 58 000 kosovských *Albánců* napadlo *Srby*, kteří se v *Kosovu* ještě zdržovaly. Jednotky *KFOR* tvořené vojáky *NATO* a odpovědné za bezpečnost v jiho-srbské provincii pak čelily kritice za to, že váhavě a nečinně přihlížely pogromům. Na podzim roku 2004 prosákla informace, že německá rozvědka *BND* věděla týdny dopředu, že kosovští *Albánci* připravují útoky na *Srby* v *Kosovu*. Jak uvedla televize *ZDF* ve čtvrtéčném pořadu *Heute-Journal*, tři týdny před výbuchem násilí s devatenácti mrtvými a tisícem raněných v březnu 1999 odposlechla *BND* islamisty připravující útoky. „Muž, jenž podle *ZDF* udržoval kontakty s *al-Kajdá*, v rozhovoru upozorňoval, že »za dva až tři týdny« vypukne v prostoru *Uroševace* v jižním *Kosovu* »výbušná nálada«. O několik dní později pak placenému informátorovi *BND* sdělil, že »v *Prizrenu* už je všechno připraveno na žhavou party«. Aktivisté si jen stěžovali, že mají určité problémy získat dost autobusů, které by na místo svezly militantní kosovské *Albánce*. *Islamista* vystupuje pod jménem *Samedin Xhesairi* a je na výplatní listině *BND*.“ (<http://www.novinky.cz/04/42/34.html>, 21.11.2004).

1999, 21. března – Generální tajemník *NATO*, *Javier Solana*, konzultoval možnosti vojenských akcí proti *JSR* s premiéry členských zemí *Aliance* a s *Organizací spojených národů*. Pohotovost pro letadla *NATO*, připravená k úderům proti *Srbům* byla zvýšena ze 48 na „několik hodin“.

1999, 22. března – Rada *NATO* rozšířila pravomoci generálnímu tajemníkovi *Aliance*, *Javieru Solanovi*, pro zahájení vzdušných úderů proti *JSR*.

1999, 23. března – *Javier Solana* vydal rozkaz k bombardování *Jugoslávie*. Pravomoc k zahájení akce přešla na vrchního velitele sil *NATO* v *Evropě* generála, *Wesleyho Clarka*.

1999, 24. března – Prezident *Havel* vyzval *jugoslávského* prezidenta *Slobodana Miloševiče*, aby bezpodmínečně a co nejdříve splnil požadavky mírového společenství v čele s *NATO* v souvislosti s konfliktem v *Kosovu*. Česká vláda v prohlášení uvedla, že dávala při řešení kosovské krize vždy přednost diplomatickému řešení. V dokumentu vláda dále uvedla, že o použití vojenských vzdušných sil *NATO* bylo rozhodnuto před přijetím ČR za jejího člena a vláda jej vnímá jako pokus o zabránění eskalace kosovské krize a *humanitární katastrofy*.

1999, 24. března, večer – Vzdušné síly devatenácti členských zemí paktu *NATO* zaútočily na srbské cíle. Tím došlo k přepadení suverénního evropského státu ze strany západních mocností v čele s *USA*, pod záminkou *humanitárních* důvodů. Začala operace *Allied Force*. Intenzivní *kobercové nálety* po celé zemi od jedné hranice ke druhým likvidovali dnem i nocí čistě civilní cíle (školy, továrny, průmyslové objekty, mosty, infrastrukturu, zemědělské objekty a pole a různé občanské strategické a společenské cíle). K leteckým útokům byly použity: *Lockheed F-16*, *F-117A Stelth* (*Noční jestřáb* – *Nighthawk*) a *F-18*. Vzdušný prostor nad *Srbskem* vyčistili *Holandané* a *Američané*. Na *F16kách* vystříleli z nebe *MiGy-29*. Hlavní bombardování však prováděli *Američané*, protože zaostalá vojska evropských členů *NATO* by tento úkol technicky i psy-

chicky zvládala mnohem hůře. Náletů se zúčastnilo i *německé* letectvo na Tornádech, *Francouzi*, *Italové* a další evropské národy. Byla to spolupráce evropských států s USA.

Z munic k bombardování se mimo jiné používaly zakázané tříštivé kazetové pumy firmy *Honeywell* (cluster bombs). „*Jejich účinek spočívá v tom, že jedna velká bomba se před dopadem na zem rozdělí na stovky malých bomb, které jsou opatřeny senzory a explodují často v důsledku nepatrného pohybu (v průběhu i několika let). Nevybuchlá submunice se tak vlastně mění v pozemní miny. Tyto bomby byly použity při náletech na Laos a Kambodžu v 70. letech minulého století a v obou těchto zemích dodneška dochází k obětem na životech nebo k případům zmrzačení. Rovněž tak byly použity při bombardování Jugoslávie v roce 1999 - zde došlo například jen během 12 měsíců ke 200 případům zabití nebo zmrzačení submunicí kazetových pum.*“ (<http://nesehnuti.cz/cz/tiskov-ky2003.html>). Dále se používaly pumy naplněné neobohaceným uranem, různými jedy ve velkých koncentracích a v různých skupenstvích (plyny, kapaliny i prášky) na hospodářská zvířata a rostliny a pro zamoření půdy a spodních vod, pumy naplněné zápalnými látkami (moderní verzi napalmu) na zásobárny organických paliv a další náplně.

„*Během války v Jugoslávii a po ní v roce 1999, se tři lodě Královského námořnictva účastnily operace NATO pro čištění oblastí Jaderského moře používaných ke shazování přebytečných pum a výbušnin vracejícími se letadly NATO, během letecké operace a bombardování Jugoslávie. HMS BULLDOG (příbřežní výzkumná loď) sloužila jako řídicí centrum a zatímco další lodě ATHERSTONE a SANDOWN se přímo účastnily operace. Operace ALLIED HARVEST prozkoumala všechny deklarované oblasti schozů a vyčistila je. Loď HMS SANDOWN byla nejzáslužnější, jako jediná minolovka NATO byla schopná operací čištění na hlubokých vodách.*“ (http://jsyrovat.d2.cz/mo-dels/004_HMSBulldog/czHMSBulldog.html).

Letecké útoky trvaly v plné intenzitě 78 dní, ale neoficiálně rozsávaly bombardéry smrt v Jugoslávii ještě dalších 10 dnů. Následkem náletů zahynulo celkem téměř 3 000 lidí, převážně civilisté, přes 6 000 civilistů bylo těžce zraněno, bylo bombardováno na 200 měst, zničeno tisíce a tisíce domů, zlikvidováno obrovské množství polí, z převážné většiny byly pumami vyhozeny do povětří nebo vypáleny státní zásoby ropy, olejů, nafty a benzínu a především petrochemický průmysl, infrastruktura byla silně paralyzována.

„*Při agresí bylo použito nejmodernější letectvo, které vrhlo bomby z velkých výšek, a pohyblivé rakety, které byly vypouštěny ze vzdálenosti více než několik tisíc kilometrů. Celkově bylo nasazeno kolem 1 200 letounů, včetně 850 bojových letounů, provedeno 26 289 bojových letů, vypuštěno kolem 10 000 samonaváděcích střel a svrženo kolem 2 900 bomb a raket. Během 2 300 útoků na 995 cílů bylo shozeno 21 700 tun nejsilnějších výbušnin – včetně 152 tun kontejnerů s 35 450 kazetovými bombami, které jsou mezinárodními konvencemi zakázány. Největší počet letů se uskutečnil v okolí Prištiny (374), Prizrenu (232), Bělehradu (212), Uroševace (205), Džakovici (190), Kraljeva a Ušice (145 každé město), Nového Sadu (114) atd.*

Útok na elektroenergetický systém (hydroelektrické a termoelektrické stanice, elektrárny, elektrickou rozvodnou síť, – grafitovými, kazetovými a vysoce ničivými termovizuálními bombami přerušil dodávku energie a vody, což ztížilo životní podmínky lidí v celé zemi. Velmi vážně byly poškozeny nemocnice, v nichž se životní podmínky a dokonce životy pacientů, žen v laboratořích, nově narozených dětí a pacientů pokročí-

lejšího věku dostaly do značného ohrožení. Pácháním takovéto zkázy projevoval agresor brutalitu a bezohlednost k potřebám nejzranitelnějších částí populace, která vyžadovala denní lékařskou péči a ošetřování.

Tři miliony dětí byly přímo ohroženy nevybíravým plošným bombardováním měst a venkovských osídlených oblastí, přičemž stovky z nich byly zabity nebo zraněny. Kolem 250 000 dětí – uprchlíků z bývalých jugoslávských republik Chorvatska a Bosny-Hercegoviny, které našly bezpečí ve Svazové republice Jugoslávie, byly znovu vystaveny hrůzám války.

Při tomto bombardování vesnic a měst, trvajícím 11 týdnů, nastala v jihosrbské provincii Kosovo a Metohie již během několika dnů humanitární katastrofa tak obrovského rozměru jako nikdy předtím v balkánském regionu. Téměř 800 000 civilistů – převážně žen, dětí, postarších a nemocných jednotlivců – bylo přinuceno uprchnout z Kosova a Metohie, přičemž dalších 200 000 našlo útočiště v Sumadii, Vojvodině a dalších regionech Srbska.

Pokračující bezohledné bombardování civilních cílů v Jugoslávii ukázalo skutečnou povahu agresorů, kteří útočili dokonce i na uprchlíky a humanitární konvoje. Obzvláště tragický byl osud albánských uprchlíků, bombardovaných NATO na jejich cestě zpět domů (silnice Djakovica-Prizren, 14. dubna 1999), stejně jako srbských vyhanců z Chorvatska a Bosny-Hercegoviny, kteří našli útočiště v uprchlickém táboře situovaném v Djakovici (21. dubna 1999). Řecký humanitární konvoj byl přepaden v těsné blízkosti města Uroševac (5. května 1999), stejně jako rumunský konvoj poblíž vesnice Mijatovac (8. května 1999). Přesuny vozidel, viditelně označených, přepravujících humanitární pomoc, byly předem oznámeny. Všechny tyto útoky jsou jen částečnou ilustrací zločinů spáchaných NATO proti civilnímu obyvatelstvu ve Svazové republice Jugoslávie.

Vinou totální destrukce průmyslových objektů v celé zemi přišlo o práci více než 600 000 lidí. V důsledku zůstalo téměř 2,5 milionu obyvatel bez prostředků k udržení minimální životní úrovně.

Celková materiální škoda je enormní. Předběžný odhad ukazuje, že barbarské letecké útoky NATO proti průmyslovým, obchodním a civilním objektům a infrastruktuře po celém území Jugoslávie způsobily škody ve výši 100 miliard dolarů.

... Při útocích NATO byly zničeny nebo poškozeny tisíce nemocnic, center péče o zdraví, škol a bytových jednotek. Například v Leskovaci, městu na jihu Srbska, bylo zničeno nebo poškozeno více než 3 000 veřejných budov, zatímco v severosrbské provincii Vojvodina stihl stejný osud nejméně 3 650 veřejných institucí a bytových jednotek.

... Agrese znamenala rázný konec vzdělávacího procesu pro téměř milionu žáků a studentů. Bylo poškozeno nebo zničeno více než 480 škol, fakult a zařízení pro studenty a děti (25 fakult, 15 kolejí, 100 středních a 320 základních škol, 20 vysokých škol), stejně jako více než 50 předškolních zařízení.

Bombardování nebyly ušetřeny ani veřejné instituce a objekty, které symbolizují státní a národní identitu, čímž agresor zřejmě sledoval zastrašení a urážku důstojnosti jugoslávského obyvatelstva. K cílům útoků patřila rezidence Prezidenta SRJ, budovy Federálního ministerstva zahraničních věcí, ministerstva obrany, vnitra, budova Vlády Republiky srbské, a dalších 13 objektů včetně poštovních úřadů, ale i uprchlických táborů, hotelů a dalších.

... NATO zničilo nebo poškodilo více než 365 klášterů, kostelů a dalších náboženských svatyní, stejně jako další kulturní a historické památky výjimečné kulturní a civilizační hodnoty, některé pod ochranou UNESCO. Porušilo tím veškeré mezinárodní konvence o ochraně kulturního a historického dědictví a umění. Během intenzivního nevybíravého bombardování nebyly ušetřeny ani hřbitovy.

Zcela zničeno bylo 23 středověkých klášterů, 22 středověkých kostelů, 4 pravoslavné hřbitovy a 15 kulturně-historických pamětihodností a muzeí.

Bylo zničeno více než deseti soukromých radiových a televizních stanic a přes 50 televizních vysílačů a přenášečích stanic...

Produkční centrum Radia a Televize Srbska v Bělehradě bylo bombardováno ve vysílacím čase (23.4.1999), čímž bylo brutálně zabito 16 zaměstnanců a dalších 19 utrpělo těžká zranění. Budova RTS v Novém Sadu byla bombardována několikrát a byla zcela srovnána se zemí.

Dvakrát během šesti dnů byla bombardována studia a vysílače nacházející se v obchodním centru "Usce", kde sídlily TV stanice: BK TV, Pink, Kosava a SOS kanál, stejně jako několik dalších radiostanic. Budova byla úplně zdemolována.

Silniční a železniční síť Svazové republiky Jugoslávie, zvláště silniční a železniční mosty utrpěly rozsáhlá zničení a poškození, která si nutně vyžádají značné investice na jejich rekonstrukce nebo opravy. Pod záminkou "neutralizace vojenské síly Svazové republiky Jugoslávie", zahájili agresori NATO systematickou destrukci jugoslávských silničních a železničních dopravních spojnic: mostů, hlavních a vedlejších silnic, letišť, železničních tratí, železničních a autobusových nádraží.

Velký počet civilistů přišlo o život při útoku NATO na osobní vlaky (např. 55 cestujících v Grdelicka gorge 12. dubna) a autobusy (např. 65 cestujících na silničním mostě blízko Luzani 1. května 1999). Všechny zničené objekty byly součástí nákladných kapitálových investic, na kterých se podílely zdroje a úsilí několika generací jugoslávského lidu. Všechny objekty byly strategickou součástí evropské dopravní infrastruktury a některé z nich měly historický a kulturní význam (např. "Most nářků" v Novém Sadu, na kterém popravili fašisté za druhé světové války několik tisíc Židů).

Destrukci mostů na řece Dunaji, včetně těch, které tvořily strategický evropský koridor E-75, zablokovali agresori veškerou říční plavbu na této dopravní tepně největšího významu pro evropskou ekonomiku a nejkratší spojení mezi Severním a Středozemním mořem (Rýnsko-Mainsko-Dunajská cesta).

...Drastickým příkladem je zničení jugoslávského petrochemického průmyslu, což má vážné následky na životní prostředí. Systematicky byla napadána průmyslová centra v Prištině, Novém Sadu, Bělehradě, Niži, Pančevu, Kragujevac, Kruševaci atd.

Destrukce petrochemických zařízení a skladišť v Pančevu, Novém Sadu, Somboru, Bariči a všude jinde má za následek rozsáhlou kontaminaci půdy a ovzduší, stejně jako značný nepříznivý dopad na zdraví obyvatel Jugoslávie. Také ostatní země regionu byly ohroženy po delší či kratší dobu a bylo pouhým štěstím, že nebyla vyvolána ekologická katastrofa, která by mohla mít dalekosáhlý dopad na celý evropský kontinent.“

(<http://jsempro.nazory.cz/srbsko/skody.htm>).

„Srbské Pančevo je zamořeným městem Pančevo - Ještě týdně poté, co letouny NATO bombardovaly klíčové průmyslové závody v srbském Pančevu a poškodily přitom tamní životní prostředí, je tráva ve městě vybledlá do světle šeda a malá Ana těžko

dýchá, když si hraje v parku. Průmyslové Pančevo osm kilometrů severovýchodně od Bělehradu bylo městem nejhůře postiženým nálety a lékaři a odborníci na životní prostředí říkají, že následné účinky bombardování budou pocíťovány ještě dlouhá léta. Vzduch, půda i voda byly znečištěny obrovským množstvím chemikálií a jedovatých dýmů v celém okolí sedmdesátitisícového města. Stalo se to v dubnu, kdy rakety NATO zasáhly tři velké průmyslové závody v Pančevu - rafinerii ropy, továrnu na dusíkatá hnojiva a chemickou továrnu. Uvolnily se přitom stovky tun toxických látek, které zamořily celou oblast. Ještě týdnů po bombardování je při návštěvě továrny na hnojiva cítit ostrý zápach a dráždění v krku. Nedaleko brány lepkavá nažloutlá kapalina páchne a zvolna tuhne. »Bojím se jen pomyslet, co dýcháme, jaká svinstva se nám dostala do těla,« říká Tamara Radjenovičová, dvaatřicetiletá učitelka. Její pětiletá dcerka Ana, která si hraje v parku, mezitím každých pár minut přichází odpočinout si. Lapá po vzduchu. »Unavuje se tak snadno, má kruhy pod očima... Není to dítě jako bývalo,« říká o dceři paní Radjenovičová s ustaraným pohledem. Místní lékaři soudí, že symptom byl způsoben chemikáliemi a že oni s tím nemohou nic dělat. Nejméně 25 000 tun paliva, většinou z bombardované rafinerie, shořelo v atmosféře a pokrylo celou oblast vrstvou dehtu. Přes 1400 tun jedovatého vinylchloridu shořelo a jedovaté dýmy se rozptýlily, když bomby zasáhly nádrž v závodě Petrohemija. Látka, normálně používaná pro výrobu plastů, je karcinogenní, při spálení se navíc dvě procenta mění v nebezpečný fosgen. Sto tun rtuti, téměř stejné množství hydroxidu sodného a tuny jiných chemikálií včetně kyseliny dusičné shořely nebo unikly do Dunaje. Tyto látky vesměs způsobují dýchací problémy, nevolnosti, průjmů, závratě, vyrážky a puchýře při vdechnutí. V jedné z nejhroších nocí ukazovaly měřicí přístroje v Pančevu koncentraci vinylchloridu 0,43 mg na krychlový metr, tedy 8600krát víc, než je doporučené maximální množství. Lékaři v Pančevu říkají, že mají asi stovku případů akutních otrav, většinou mezi pracovníky noční směny, hasiči a pracovníky bezpečnosti, kteří byli na místě při nočních náletech. Tři z nich zemřeli. Milan Borna, vedoucí odboru ochrany životního prostředí, řekl, že se plný rozsah škod ukáže až v nadcházejících letech. »Obáváme se, že nejhoršími důsledky budou degenerativní změny u budoucích generací.« (Mladá fronta DNES, 29.7.1999, str. 7).

Letecká agrese NATO měla za úkol dosáhnout v zemi zmatku, utrpení, bídu, chudobu a mezinárodní odsouzení a totální, celosvětovou izolaci Srbů, odtržení Kosova od Srbska a nakonec svržení tehdejších vládních politických špiček v Srbsku.

O válce NATO a USA a jejich evropských spojenců proti Jugoslávii roku 1999 přináší informace formou fotografií a fotokopii různých dokumentů dvě knihy v angličtině vydané jugoslávským Ministerstvem zahraničních věcí v Bělehradu roku 1999: *NATO Crimes in Yugoslavia, Documentary Evidence, 24. March – 24 April 1999, I., ISBN 86-7549-124-7, Bělehrad, květen 1999* (417 stran) a *NATO Crimes in Yugoslavia, Documentary Evidence, 25 April – 10 June 1999, ISBN 86-7549-134-4, Bělehrad, červenec 1999* (552 stran). V knihách je přesně den po dni mapován postup náletů, bombardování, střílení a detaily zasažených cílů. Knihy jsou otřesným svědectvím brutality „mírotvůrců“ a hrůzným záznamem o „humánních“ akcích ve jménu balkánského míru, neboť jasně dokumentují, že hlavním cílem útoků byli civilisté, jejich domy, vesnice, města, školy, nemocnice, průmysl, zemědělství, vlaky, autobusy, nádraží, mosty, silnice a další důležité body.

O tom, že v případě bombardování Jugoslávie v roce 1999 šlo o přímé porušení Charty OSN a celé řady dokumentů mezinárodního práva lze vzhledem k množství vyjádření relevantních právníků, lze jen těžko pochybovat. Více k této nevyprovokované

brutální agresi *Severoatlantické aliance* proti Svazové republice *Jugoslávie* viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku, **Příloha č. 28**. Na otázku, odkud na tuto akci a na následné další konflikty proti *Srbům* plynuly peníze, najdeme odpověď v **Příloze č. 30** na konci posledního svazku. A jaký je postoj *Vatikánu* k bombardování *Jugoslávie* v roce 1999? Najdeme ho v **Příloze číslo 34 (PŘÍLOHY** na konci posledního svazku), kde je krátké shrnutí.

Téměř souběžně se zahájením náletů *NATO* na *Srbsko* byla zahájena záchranná (humanitární) akce *NATO* jednotek *AFOR* pod názvem *Allied Harbour* na pomoc uprchlíkům z *Kosova*, které se zúčastnila i česká polní nemocnice v *Albánii*.

1999, 14. dubna – *NATO* zahájilo humanitární akci jednotek *AFOR* na pomoc uprchlíkům z *Kosova*.

1999, 6. června – *Spojené státy* a *Velká Británie* dokončily plány na rozsáhlou pozemní invazi do *jihosrbské* oblasti *Kosovo*. Invaze pod kódovým označením *B-Minus* měla začít v prvním zářijovém týdnu, pokud by se srbské síly odmítly z *Kosova* stáhnout. Zapojit se do ní mělo 170 000 vojáků. „Nás (*Britů*) mělo být přes 50 000. Způsobilo by nám to velké problémy, ale byli jsme schopni to udělat,“ sdělil listu *The Observer* náčelník štábu britských ozbrojených sil generál *Charles Guthrie*. *USA* podle něj měly dodat až 40 000 vojáků a velké kontingenty se očekávaly také od spojenců z *NATO* - *Francie*, *Německo* a *Španělska*. „V prvním týdnu června nebyla pro většinu států zcela nejlepší chvíle k vyslání pozemních jednotek, jsem si však jist, že kdyby to bylo nutné, bylo by toto rozhodnutí přijato a mnohé země by svým dílem přispěly. Ale až k tomu jsme se nedostali,“ uvedl *Guthrieho* zástupce maršál *John Day*. (*Mladá fronta DNES, ČTK, 19.7.1999*).

1999, 9. června – Rada *NATO* na úrovni velvyslanců schválila aktualizovaný operační plán pro rozmístění mezinárodních mírových sil pro *Kosovo* (*KFOR*) v *Makedonii*. Vojenské delegace *NATO* a *Jugoslávské svazové republiky* podepsaly v *Makedonii* dohodu o stahování srbských jednotek (*jugoslávské armády* a *policie*) z *Kosova* a o vyslání mezinárodních mírových sil vedených aliancí do této provincie.

1999, 10. června – Po 78 dnech bombardování *Aliance* pozastavila letecké útoky proti *Jugoslávii*.

1999, 20. června – *Javier Solana* ukončil leteckou kampaň proti *Jugoslávské svazové republice*.

1999, červen – vojenské jednotky *KFOR* vstoupily do srbské provincie *Kosovo*. Za pouhé dva roky účasti těchto netečných, ignorujících jednotek *KFOR* (zvláště německých vojáků) v letech 1999 až 2001 tak muselo utéct ze své kosovské vlasti přes 360 000 *Srbů*, bylo zlikvidováno více než 120 pravoslavných chrámů a kostelů a zbořeno nesčetné množství srbských domů.

1999, 5. srpna – Prozápadne orientovaná vláda *Černé Hory* v tento den přijala plán, který radikálně mění její vztahy se *Srbskem* a zřejmě fakticky povede k definitivnímu rozpadu *Jugoslávie*. Jak oznámil premiér *Filip Vujanović*, patnáctistránkový dokument navrhuje, aby *Černá Hora*, která se cítí v rámci federace ovládaná *Srbskem*, měla mimo jiné vlastní ministerstvo obrany, ministerstvo zahraničních věcí a vlastní konvertibilní měnu. *Černá Hora* zároveň navrhla zrušení nynější federace a vytvoření volné konfederace pod novým názvem. Pokud *Srbsko* odmítne návrh ústavních změn, *Černá Hora* uspořádá referendum o nezávislosti.

1999, 28. října – Vychází článek v *London Review of Books*, ve kterém je odhaleno šokující a alarmující ospravedlňování prezidenta ČR, V. Havla bombardování Jugoslávie (se kterým nesouhlasila většina našeho obyvatelstva) vojsky NATO: „Takže si uvědomujeme tragikomickou nedůstojnost jeho (Havlovu – pozn. autorů) eseje uveřejněného v *New York Review of Books* pod názvem *Kosovo a konec národního státu*. Havel se v něm pokouší říci, že bombardováním Jugoslávie povýšilo NATO lidská práva nad práva státu, že útok aliance NATO na Federativní republiku Jugoslávii bez přímého mandátu OSN nebyl nezodpovědným aktem agrese nebo neúctou k mezinárodnímu právu. Naopak, podle Havla byl inspirován úctou k právu stojícímu výš než právo, jež ochraňuje státní svrchovanost. Spojenci jednali z úcty k lidským právům, jak to diktuje jak svědomí, tak mezinárodní smlouvy.

Havel se dále dovolává tohoto »vyššího práva«, když tvrdí, že »lidská práva, lidské svobody ... a lidská důstojnost mají své nejhlubší kořeny někde mimo vnímatelný svět ... zatímco stát je výtvar lidský, lidské bytosti jsou výtvary Boží.« Jako by říkal, že armádám NATO bylo dovoleno porušit mezinárodní právo, jelikož jednaly jako přímé nástroje Božího »vyššího práva« – jasný případ náboženského fundamentalismu. Havlovo tvrzení je dobrý příklad toho, čemu Ulrich Beck v článku v *Süddeutsche Zeitung* říká »militaristický humanismus« či dokonce »militaristický pacifismus«. Problém tohoto přístupu není v tom, že je inherentně protikladný, že je jakýmsi orwellovským »mír je válka«. Zásahu NATO nečelíme nejlépe ani pacifisticko-liberálním argumentem, že »více bomb a vraždění nikdy nepřináší mír« (není ani třeba říkat, že to není pravda). Nestačí také poukazovat na to, jak by učinil marxista, že cíle bombardování nebyly voleny na základě morálních ohledů, nýbrž byly určovány geopolitickými a ekonomickými zájmy. Hlavní problém Havlova argumentu je v tom, že zásah je představován, jako by byl podniknut kvůli obětem nenávisti a násilí – tj. zdůvodněn odpolitizovaným odvoláním se na univerzální lidská práva.

Základním paradoxem bombardování Srbska aliancí NATO není to, o čem znovu a znovu mluvili západní odpůrci války, totiž že pokusem zastavit etnickou čistku v Kosovu spustilo NATO čistku ve větším rozsahu a vyvolalo právě tu humanitární katastrofu, které chtělo zabránit. Hlubší paradox se týká ideologie výběru obětí: když NATO zasáhlo na ochranu kosovských obětí, zajistilo současně, že zůstanou oběťmi, obyvateli zpusťované země s pasivní populací – nebyli povzbuzováni, aby se stali aktivní politicko-vojenskou silou, schopnou bránit sama sebe. Tady se setkáváme se základním paradoxem výběru obětí: onen Jiný, jenž má být ochráněn, je dobrý potud, pokud zůstává obětí (právě proto jsme bombardováni obrázky bezmocných kosovských matek, dětí a starých lidí, kteří vypravují příběhy svého utrpení). V okamžiku, kdy se už Jiný nechová jako oběť, nýbrž chce sám vracet rány, mění se náhle jakoby kouzlem v teroristu, fundamentalistu, Jiného, který obchoduje drogami. Tato ideologie globálního výběru obětí, identifikace lidského subjektu jako „něčeho, čemu může být ublíženo“, se dokonale hodí dnešnímu globálnímu kapitalismu, ačkoliv většinou zůstává pro veřejnost neviditelná.

Havel chválil bombardování Jugoslávie aliancí NATO jako první případ vojenského zásahu v zemi s plnou suverenitou, podniknutého nikoli z nějakého konkrétního ekonomicko-strategického zájmu, nýbrž proto, že tato země porušovala základní lidská práva etnické skupiny. Abychom pochopili lživost jeho tvrzení, srovnajme toto nové moralizování s velkými emancipačními hnutími inspirovanými Gándhím a Martinem Lutherem Kingem. Tato hnutí byla zaměřena nikoli proti zvláštní skupině lidí, nýbrž proti konkrétní (rasistické, kolonialistické) institucionalizované praxi. Představovala

kladný, všezahrnující postoj, jemuž bylo cizí vylučování „nepřítele“ (bělochů, anglických kolonizátorů). Tento postoj se dovolával nepřítelova smyslu pro morálku a žádal jej, aby učinil něco, co by mu vrátilo jeho vlastní morální důstojnost. Převládající formou dnešního »politicky korektního« moralizování je naopak nietzscheovský resentment a závist: je to falešné gesto zneuznávání politiky, zaujímání »morálního«, odpolitizovaného stanoviska za účelem silnější politické argumentace. Je to zvrácená verze Havlovy »moci bezmocných«: bezmocnost může být manipulována jako úskok k získání větší moci, přesně tak jako se dnes ten, kdo chce dát svému hlasu větší sílu, musí legitimovat jako nějaká (potenciální nebo skutečná) oběť moci. Konečným důvodem tohoto moralizujícího odpolitizování je odstoupení od marxistického historicko politického projektu. Zklamání levičáci, kteří jsou přesvědčeni, že radikální změna existujícího liberálně-demokratického kapitalistického systému už není možná, ale kteří nejsou s to zřít se své zanícené oddanosti ke globální změně, v této situaci investují svou přebytkovou politickou energii do abstraktního a nadmíru strnulého moralizujícího postoje. V tom je tedy Havlova tragédie: jeho autentický kritický postoj se stal moralizujícím idiomem, který si cynicky přivlastnili sluhové kapitalismu. Jeho hrdinské setrvávání na nemožném (vzdorovat zdánlivě nepřemožitelnému komunistickému režimu) skončilo službou těm, kdo »realisticky« argumentují, že jakákoli skutečná změna dnešního světa je nemožná. Tento zvrát ale není zradou jeho původního etického stanoviska, je jeho vnitřní součástí. Konečné poučení z Havlovy tragédie je tedy kruté, ale nevyhnutné: přímý etický základ politiky se dříve či později převrací ve svou vlastní komickou karikaturu tím, že přejímá právě ten cynismus, proti němuž se původně stavěl.“ (Slavoj Žižek: *Pokusy uniknout logice kapitalismu*, *London Review of Books*, roč. 21, č. 21, 28.10.1999, www.listy.cz/archiv.php?cislo=056&clanek=060515, 6/2005).

1999, 4. listopadu – „USA povolí Srbsku dovoz ropy výměnou za volby New York - Spojené státy včera oznámily částečnou změnu strategie, aby napomohly změně režimu v Jugoslávii, a tím odchodu jugoslávského prezidenta Slobodana Miloševiče. Americká ministryně zahraničí Madeleine Albrightová včera po setkání se srbskými opozičními předáky, kteří usilují o Miloševičovo sesazení, prohlásila, že USA povolí Srbsku dovoz ropy před nastávající zimou a umožní vzájemné letecké spojení, pokud tato země uspořádá svobodné volby. Až dosud Washington podmiňoval zrušení sankcí proti Bělehradu jedině sesazením Miloševiče. Nová strategie může dát srbské opozici novou injekci, zároveň by se však mohla minout účinkem, pokud by Miloševič ve volbách vyhrál. Ministryně zahraničí Albrightová nyní upozornila, že Spojené státy nabídkou prý nezměnily dosavadní postoj, podle něhož lze sankce proti Srbsku ukončit až po Miloševičově odchodu. Podle Albrightové je totiž prakticky nemožné, aby Miloševič ve svobodných volbách zvítězil. »Stěží, stěží bych tomu věřila,« řekla ministryně k takové možnosti na tiskové konferenci ve Washingtonu. Během válek po rozpadu bývalé Jugoslávie byl Miloševič často jednacím partnerem pro západní státy a v Daytonu v roce 1995 se stal dokonce klíčovou osobností při podpisu mírové dohody o Bosně. Po zahájení vojenských akcí proti albánskému obyvatelstvu v Kosovu a následné operaci NATO se pro ně stal nepřijatelnou osobou. Srbská opozice však byla až dosud nejednotná a nebyla schopna Miloševiče od moci odstranit. Zdroje z amerických vládních kruhů podle tisku naznačily, že Spojené státy jednají s evropskými spojenci o uvolnění protisrbských ekonomických sankcí krátce po uskutečnění svobodných voleb. Činitel, který si nepřál být jmenován, řekl, že nabídka má pobídnout opozici, aby se kolem požadavku svobodných voleb sjednotila a vyvíjela na Miloševiče nátlak v tomto

směru. Řádné parlamentní volby se mají v Srbsku konat v roce 2001. Albrightová, obklopená osmi předáky srbské opozice, na tiskové konferenci dále řekla, že nová strategie má napomoci »jejich boji za právo lidu na volbu vlastních vedoucích představitelů«. Dodala, že Spojené státy zvažují, že přispějí rovněž do programu humanitární pomoci Srbsku, pokud se tamní volby budou konat pod mezinárodním dohledem. Evropská unie chce poskytnout humanitární pomoc, a to zejména paliva, městům, které spravuje srbská opozice. Proto první evropská pomoc ve výši pěti milionů dolarů má směřovat na jih země. Srbsko trpí nedostatkem ropy a topných olejů po ztrátě většiny rafinerských a zásobovacích kapacit, které zničily nálety NATO během dvouměsíční operace kvůli Kosovu. Loni, před touto operací, poskytly Spojené státy Srbsku humanitární pomoc za 25 milionů dolarů.“ (*Mladá Fronta DNES, 4.11.1997, str. 10*).

2000, 6. ledna – „Prezident a dva ministři české vlády jsou spolu s představiteli dalších zemí žalováni v Haagu kvůli útokům na Jugoslávii. Haagský tribunál pro válečné zločiny v bývalé Jugoslávii prověřuje žalobu sboru kanadských právníků na osmašedesát představitelů zemí NATO. Právníci jsou toho názoru, že se tito představitelé Západu, stejně jako Slobodan Milošević, dopustili během války o Kosovo válečných zločinů. Mezi obviněnými jsou i prezident České republiky Václav Havel, ministr zahraničních věcí Jan Kavan a ministr obrany Vladimír Vetchý. Skupina, která je u soudu zastoupena právníkem z torontské York University Michaelem Mandelem, podala žalobu na hlavy států, ministry zahraničí a ministry obrany všech zemí NATO. Spolu s nimi právníci žalují také nejvyšší představitele vedení aliance. Žaloba tvrdí, že šéfové NATO odpovídají za humanitární zločiny, tj. zejména za to, že při válečných akcích zahynuli i civilisté, jak se to stalo například při útoku na civilní vlak u Grdelice. Soud nyní žalobu zkoumá. Podle hlavní žalobkyně Del Ponteové zatím oficiální vyšetřování nezačalo. Kromě tohoto soudu, který může přijímat žaloby pouze na konkrétní osoby, se válkou v Jugoslávii zabývá i další haagský soud. Mezinárodní soudní dvůr projednává žalobu Jugoslávie na deset členských zemí NATO. Jugoslávská žaloba viní z genocidy srbského národa ty státy, které přímo poskytly letadla k náletům.“ (<http://www.orthodoxia.cz/jugoslav.htm>).

2000, 22. března – NATO potvrdilo, že v Kosovu použilo při ložském bombardování munici z ochuzeného uranu. Generální tajemník Aliance George Roberston uvedl v dopise generálnímu tajemníkovi OSN Kofimu Annanovi, že letadla NATO použila při asi 100 akcích kolem 31 000 kusů této kontroverzní munice. Podle některých kritiků zanechává zvýšenou radioaktivitu, ale podle NATO je neškodná.

2000, 20. června – Na tiskové konferenci 24. října 2000 v Praze oznámil předseda Českého národního hnutí za mír a lidská práva Roman Raczynki podání o skutečnostech nasvědčujících tomu, že premiér Zeman a ministr zahraničí Kavan se vyslovením souhlasu s bombardováním Jugoslávie za ČR dopustili trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele. Krátce předtím skupina mezinárodních právníků v čele s prof. Michaelem Mandelem podala podnět Mezinárodnímu trestnímu tribunálu pro bývalou Jugoslávii v Haagu ke stíhání představitelů NATO, představitelů jeho členských států a také velitelů akce proti Jugoslávii. Tato žaloba stejně jako všechny další podněty ke stíhání představitelů NATO a jejich satelitních spojenců za bombardování Srbů byly vždy soudním dvorem zamítány.

2000, 11. října – Česká vláda zrušila v plném rozsahu sankce proti Jugoslávii, které na ni spolu s EU uvalila jako odvetu proti ploitice režimu prezidenta Slobodana Miloševiče v Kosovu. Neoficiálně však trvaly dál až do přibližné poloviny roku 2001.

2003 – Diplomatický nátlak několika států *Evropské unie*, závislost *Srbska* a *Černé Hory* na finančních prostředcích ze Západu i situace v samotné *Černé Hoře*, kde zastánci nezávislosti početně převyšovali zastánce svazku se *Srbskem* jen o několik procent, vedly v tomto roce ke vzniku nového soustátí *Srbsko a Černá Hora*. Z hlediska *Černé Hory* šlo v podstatě o formální uznání existujícího stavu a práva na referendum o nezávislosti, které se může konat do tří let od ustavení nového státního svazku. Obě republiky mají vysoký stupeň suverenity. Neexistuje ani jednotný ekonomický prostor (v *Srbsku* platí dinár, v *Černé Hoře* euro, každá republika má vlastní centrální banku, odlišnou celní politiku, na srbsko-černohorské hranici fungují hraniční přechody). Společná zůstává armáda, nad níž mají obě republiky stejnou míru kontroly. Společná má být i zahraniční politika a síť diplomatických zastoupení, v praxi však každá republika prosazuje především vlastní zájmy. Nezpochybnitelný zůstává shodný zájem *Srbska* i *Černé Hory* o vstup do euroatlantických integračních seskupení, stimulování ekonomického růstu a snaha přilákat zahraniční investory. V těchto oblastech zatím "Solanie", jak zní populární přezdívka soustátí odvozená od jména jeho zakladatele, příliš úspěchů nezaznamenala. Z hlediska zastánců černohorské nezávislosti je nynější uspořádání vnímáno jako dočasný ústupek mezinárodnímu tlaku, *Černá Hora* přesto dosáhla zatím největšího stupně suverenity od roku 1918. (http://www.nkp.cz/seminar/srbsko_cer.htm).

2003, 15. prosince – V Haagu začal vypovídat *Wesley Clark*, bývalý vrchní velitel sil *NATO* v *Evropě*, který vedl v roce 1999 bombardování *Jugoslávie*. Celý soudní proces byl směřován výhradně proti bývalému jugoslávskému prezidentovi Slobodanu Miloševićovi, proto také i výpovědi *W. Clarka* před haagským tribunálem byly při soudním procesu zaměřeny zásadně proti vězněnému srbskému exprezidentovi.

2004, v noci ze 17. na 18. března – V kosovském *Prizreni* byl tamnějšími *Albánci* vypálen srbský bohoslovecký, pravoslavný seminář sv. Cyrila a Metoděje, včetně ubytoven pro pedagogický sbor a koleje pro studenty. V ohni našlo smrt i několik *Srbů*. Zároveň bylo vypáleno mnoho srbských domů a současně byla vypálena a následně i zbořena také srbská pravoslavná katedrála sv. Jiří. To vše se odehrálo za netečné spoluúčasti a s tichým souhlasem německé *KFOR* (velitelem 3 800 německých vojáků je *Němec Holger Kammerhof*) a občanské mise *OSN* v *Kosovu*, *UNMIK* (velitelem je rovněž *Němec Stephan Feller*), aniž by jakkoli zasáhly.

Srbská pravoslavná církev marně vyslala protestní nótu proti brutálním razím *albánských* extrémistů a marně trvala na rezignaci velitelů a na kompletním odchodu *německého* kontingentu z *Kosova*. *Srbští* uprchlíci byli také na německé základně *KFOR* násilně a pod hrozbami konvertováni na římskokatolickou víru a byli nuceni, aby přijímali římskokatolickým způsobem. (O roli *Německa* při rozkladu *Jugoslávie* a genocidy *Srbů* viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku, **Příloha č. 38**).

„Mírová“ mise *německých* jednotek *KFOR* také nezabránila zlikvidování pravoslavného kláštera sv. Archanděla Michaela (sv. Archandělů) nedaleko *Prizreně* plně obsazeného srbskými mnichy a knězi (jeromonaši). V tomto městě a jeho okolí bylo vypáleno a do základů zbořeno celkem devět chrámů a kostelů.

V té době bylo během třech dnů za účasti *německé KFOR* ještě zlikvidováno kosovskými *Albánci* dalších 22 chrámů na různých místech *Kosova* (*Kosovo Pole, Djakovice, Bílé Pole, Vučitra, Srbec, Priština, Obilič, Peč, Uroševac, Gžilana, Lipljaň, Mitrovica, Srbice, Bresje, Vitina, Kosovska Kamenica, Orahovac, Vučitrn, Stimlje,...* a další). Mnoho z chrámů (13. až 16. století) bylo pod ochranou *UNESCO*. Každé řádění

albánských extrémistů bylo doprovázeno etnickými čistkami srbského obyvatelstva a rabováním a likvidací stovky celých srbských vesnic a stovek a stovek domů ve městech a smíšených vesnicích.

Bělehrad vydal 18. března 2004 následující prohlášení: „Bělehrad. 18. března na mimořádném zasedání posvátného synodu biskupů Srbské pravoslavné církve pod předsednictvím Jeho Svatosti patriarchy srbského Pavla bylo přijato následující prohlášení ohledně posledních tragických událostí v Kosovu a Metochii.

Nepokoje, které včera začaly a pokračovaly celou noc všude v Kosovu a Metochii, jsou pokračováním celá desetiletí trvajících organizovaného albánského teroru vůči pravoslavnému srbskému národu, vůči jeho světovému kulturnímu dědictví a též vůči dalšímu nealbánskému obyvatelstvu na tomto území. Terorismus a násilí, které se zvláštním způsobem projevíly v r. 1981 zapálením budovy Pečského patriarchátu, pokračovaly bez přerušení až do r. 1999, kdy bombardováním NATO vyhnáním několika stovek tisíců Srbů a dalšího nealbánského obyvatelstva nabyly ještě na síle a intenzitě. Plodem tohoto neslýchaného násilí bylo několik tisíc zajatých a zabitých mužů i žen, spálené srbské vesnice a města, zabrané či ohrožené majetky lidí a Církve, více než 115 zničených a vypálených monastýrů a chrámů. A to vše se dělo v době, kdy oblast byla pod bezprostředním protektorátem mezinárodního společenství. Vrcholem všeho se jistě stal poslední - očividně dříve naplánovaný - pogrom na zůstatek srbského obyvatelstva a jeho věkovité svatyně. Více než 15 těch nejvýznamnějších svatyň a kulturních památek ze 14. - 19. století, počínaje monastýrem sv. Archandělů a chrámu Bohorodice Levišské v Prizrenu až po chrám sv. Mikuláše (19. stol.) v Bilem Poli, bylo vypáleno a zničeno během jediného dne. Desítky lidí byly zabity, zapalují se a ničí zbývající srbské vesnice po celém Kosovu a Metochii. Minometný útok byl podniknut na monastýr Dečani, v ohrožení je Pečský patriarchát a monastýr Gračanica. Každému jen trochu rozumnému člověku je jasné, že je tu řeč o vyhlazení a všestranné etnické čistce a zničení všech kulturních a duchovních stop po přítomnosti křesťanského srbského národa na teritoriu Kosova a Metochie.

Při tom představitelé mezinárodního společenství, KFOR a UNMIK svými činy nebo spíše nečinností - počínaje od r. 1999 - úmyslně či neúmyslně napomáhají konečnému vyhnání srbského národa a zničení jeho kultury a obecně křesťanských kosovských svatyň. Náš stát je i přes rezoluci Rady bezpečnosti No. 1244 zbaven možnosti chránit svůj národ a část svého území, a ti, kdo ve jménu ochrany lidských práv a svobod vzali na sebe protektorát a odpovědnost, napomáhají svojí pasivitou stupňování nevídaného teroru v srdci Evropy.

V souvislosti s tím se synod biskupů obrací ke státním představitelům a vládám srbského státu a Černé Hory s výzvou, aby učinili vše pro ochranu srbského národa před vyhlazováním a definitivním vyhnáním z Kosova a Metochie.

Obracíme se křikem bolesti k evropskému společenství, Rusku, USA, OSN, aby bez prodlení zastavily tento pogrom a teror, kvůli Bohu a lidské důstojnosti.

Obracíme se i k Albáncům v Kosovu a Metochii a k jejich lídrům, aby ukončili toto šílenství, kvůli sobě i své budoucnosti. Připomínáme lidskou zkušenost, podle níž násilí a nespravedlnost nikdy nepřinesly nic dobrého. Nakonec vyzýváme náš lid, aby zesílil půst a modlitbu za záchranu a vysvobození, za mír mezi námi a v celém světě. (Credo.ru).“ (<http://www.orthodoxia.cz/jugoslav.htm>).

2004, březen až duben – jednotky SFOR v Bosně v rámci „hledání“ Radovana Karadžiče násilně přepadávají, mučí a terorizují srbské pravoslavné kněze včetně jejich rodin a srbských věřících.

- 2004, 3. května** – V českém tisku exprezident *Havel* popírá svůj vlastní výrok: „*humanitární bombardování*“, kterého použil v souvislosti s bombardováním *Jugoslávie* letadly NATO v roce 1999, čehož jsme byli všichni svědci. (O tomto slovním spojení viz také **Příloha č. 32** v **PŘÍLOHÁCH** na konci posledního svazku).
- 2006, 11. března** – „*Bývalý jugoslávský prezident Slobodan Milošević zemřel. Byl nalezen mrtvý ve své cele ve věznici v nizozemském Haagu. Mezinárodní tribunál pro bývalou Jugoslávii ho tam soudil kvůli obvinění z válečných zločinů spáchaných v devadesátých letech. Miloševiče našli v cele v deset hodin dopoledne. Podle předběžných informací byl už několik hodin mrtvý. ...Bývalému jugoslávskému prezidentovi bylo 64 let. Ve vězení, kde byl od roku 2001, prodělal v minulosti srdeční příhodu a trpěl vysokým krevním tlakem. To byly také důvody k častému odkládání soudu, před kterým se zodpovídal z válečných zločinů, ze zločinů proti lidskosti a z genocidy. Měl se jich dopustit nebo se na nich podílet v době válek po rozpadu Jugoslávie. Obvinění se konkrétně vztahovala na válečné operace Srbska proti Chorvatsku a v Bosně v letech 1991 až 1995 a v letech 1998 až 1999 v jihosrbské provincii Kosovu. Milošević se Mezinárodnímu tribunálu pro bývalou Jugoslávii vydal dobrovolně v roce 2001. Všechna obvinění odmítal. Jako bývalý právník se hájil sám.*“ (http://zpravy.idnes.cz/zahranicni.asp?r=zahranicni&c=A060311_132256_zahranicni_jba). Miloševičova celá vlastní objahoba viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku, **Příloha č. 29**.
- 2006, 21. května** – Od nedělního rána mají obyvatelé *Černé Hory* možnost vyslovit se v referendu pro nezávislost země na *Srbsku*. Podle posledního volebního průzkumu institutu *Ifimes* ale hrozí, že hlasování skončí patem, a *Černá Hora* tak zůstane rozštěpena na příznivce unionistů a separatistů. Aby v *Evropě* vznikl další stát, je potřeba, aby se pro vyslovilo 55 procent lidí. Separatisté jsou vedeni *Milo Djukanovičem*, unionisté *Predragem Bulatovičem*.
- 2006, 3. června** – *Černá Hora* vyhlásila nezávislost na *Srbsku*. Rozhodl o tom černohorský parlament, který přijal výsledky květnového referenda. V něm se pro nezávislost vyslovili občané přímořské republiky. Oficiální oslavy nezávislosti jsou plánovány na 13. června. Oddělení *Srbska* a *Černé Hory* mělo své odpůrce. Ti před dnešní parlamentní schůzí opustili sál. Příznivci samostatnosti nosili na klopách červené růžice. O samostatnosti *Černé Hory* rozhodli občané v referendu 21. května. Z 650 tisíc *Černohorců* hlasovalo pro nezávislost 55,5 procent. Výsledek byl přitom jen těsný. Pro odtržení od *Srbska* bylo potřeba alespoň 55 procent. *Černá Hora* je poslední ze zemí bývalé *Jugoslávie*, která opouští *Bělehrad*. Spojení mezi oběma zeměmi trvalo téměř devadesát.
- 2006, 5. června** – *Srbský* parlament vyhlásil nezávislost. *Srbský* parlament na zvláštním zasedání vyhlásil nezávislost *Srbska*, i když jen nejtěsnější většinou hlasů. *Srbsko* se tak stalo posledním státem z bývalé šestičlenné *jugoslávské federace*, který se osamostatnil. Svrchovanost s tím, že se *Srbsko* stává nástupnickým státem společenství *Srbsko a Černá Hora*, odhlasovalo jen 126 poslanců z celkových 250. Opozice totiž zasedání bojkotovala. *Srbsko* a *Černou Horu* nyní čeká řada dalších kroků souvisejících s rozdělením. Musí si vyjasnit jednotlivé kompetence, které dosud sdílely společně.
- 2006, 10. září** – Samostatná *Černá Hora* poprvé volila parlament. O 81 křesel v zákonodárném sboru usilovalo 747 kandidátů. První odhady výsledků jen potvrdily, co se všeobecně čekalo: drtivě vyhrála strana premiéra *Djukanoviče*. Oficiální výsledky budou v pondělí.

2007, 10. dubna – „*Srbsko chce diplomaticky bojovat proti nezáslosti Kosova. Bělehrad. Prezident Srbska Boris Tadić v úterý zopakoval, že jeho země nikdy nepřijme nezávislost provincie Kosovo. Dále prohlásil, že chce pomocí diplomatické ofenzivy přesvědčit světové mocnosti, aby Kosovu neudělily samostatnost. Tadić upozornil, že Srbsko je ochotno přijmout kompromis, ale není připraveno vzdát se části svého území a identity. Prezident zároveň vyzval k revizi celého procesu rozhodování o Kosovu. Kosovo od roku 1999 spravuje mezinárodní společenství a o jeho budoucnosti bude rozhodovat Rada bezpečnosti OSN.*“ (http://ihned.cz/c4-10073040-20863730-000000_d-srbsko-chce-diplomaticky-bojovat-proti-nezavislosti-kosova, 10.4.2007). Ovšem to jsou pouze oficiální sdělení pro veřejnost. Ve skutečnosti je tajně vynakládáno veliké úsilí na to, aby byla Jugoslávie co nejmenším státem s naprosto paralyzovaným hospodářstvím a největší chudobou, nejlépe, aby byla vymazána z mapy úplně. Blíže o tom např. článek: *Válka proti Jugoslávii neskončila* v **PŘÍLOHÁCH** na konci posledního svazku, *Příloha č. 31*.

2007, 12. června – *Haagský tribunál pro bývalou Jugoslávii* poslal na 35 let do vězení (jedna z nejvyšších sazeb v *Haagu*) dřívějšího prezidenta chorvatských *Srbů*, kninského rodáka, *Milana Martiče*. Ten zastával v rámci *Republiky srbská Krajina* vysoké funkce - byl ministrem obrany, vnitra a od roku 1994 prezidentem. Počátkem května 1995 nařídil bombardování *Záhřebu*, při němž zemřelo devět lidí a poškozen byl domov důchodců a dětská nemocnice. *Martič* pak v místním rádiu prohlásil, že použité tříštivé pumy byly pomstou chorvatskému prezidentu *Tudjmanovi*. V srpnu téhož roku 1995 ukončili chorvatští vojáci existenci *Republiky srbská Krajina*. Podnikli rozsáhlou ofenzívu známou jako »*operace Bouře*«, která byla o mnoho krutější a brutálnější než počínání *Martičových jednotek*. Z *Krajiny* tehdy uprchlo přes 250 tisíc *Srbů*.

Přesto byl ze zločinů proti lidskosti obviněn jen *Martič* a nikoli hlavně *Tudjman* a jeho generálové. Vrchní žalobkyně *ICTY*, *Carle Del Ponteová* (mezi *Srby* nazývaná „*Vrchní inkvizitorka*“) dokonce obvinila *Martiče* z osnování plánů na údajné *Velké Srbsko*, které by zabíralo třetinu *Chorvatska* a část *Bosny* a které by bylo „*etnický čistě*“. Ironií osudu je také to, že když *NATO* po několika letech použilo při bombardování mnohem horších bomb a zasáhlo například trh a nemocnici v *Niši*, kde zahynulo 15 lidí a celkem, díky *kobercovým náletům* na civilní cíle, zahynulo téměř 3 000 lidí, byl to podle vrchní žalobkyně *ICTY Carle Del Ponteové*, jen „*omyl*“, neboť civilní cíle nebyly zaměřeny záměrně.

V jak velkém rozporu s jejím závěrem je však osobní svědectví kapitána španělského leteckého důstojníka *NATO*, pilota válečného letounu F18, kapitána *Adolfa Luise Martina de la Jos!* „*Žádný komentátor neměl tušení, co se vlastně stalo v Jugoslávii. Že tato zem byla masakrovaná, bombardovaná novými zbraněmi, otravnými plyny, které zeslabují organismus, povrchovými bombami které se shazují padákem, bombami s ochuzeným uranem, černým napalmem, že na zasetá pole dopadaly sterilizační přípravky a jedy. Ani my stále dobře neznáme takové zbraně a jejich účinky. Američané vykonali v Jugoslávii jeden z největších zločinů proti lidskosti. V budoucnu se bude mnoho a velice špatně hovořit o tom, co se stalo. ...Nikdy nezapomenu, že bylo spácháno jedno z největších zvěrstev v dějinách.*“ (**Artículo 20, 14.6.2000**, celý článek viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku, *Příloha č. 18*; o lhaní o situaci na *Balkáně* a dezinformační válce viz také *Příloha č.: 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 35, 36, 37*).

Kapitola 50

Jezuitská propaganda, taktika a plány po pádu komunismu

50.1 Přeměna papeže Jana Pavla II.

Se stárnutím papeže *Jana Pavla II.* nabýval řád tovaryšstva znovu na původní síle jako za časů *Pia XII.* Tvrdohlavost *Karola Wojtyly*, se kterou zasahoval do struktury jezuitského řádu (např. roku 1981 *Jan Pavel II.* vnutil tovaryšstvu svého osobního zplnomocněnce, *Paola Dezzu*, aby generálnímu vikáři churavějícího generála řádu zabránil ujmout se plně všech svých práv) a se kterou pak dokonce sesadil několik jezuitských funkcionářů včetně generála řádu *Arrupeho*, což v dějinách tovaryšstva doposud nemělo žádné obdoby, již pominula. Papež si byl stále více vědom toho, že bez jezuitů by se diplomacie *Vatikánu* a jeho politická celosvětová angažovanost přinejmenším silně zbrzdila, ovšem ve skutečnosti by v mnoha směrech přímo zkrachovala, čímž by celkově zanikla nebo přinejmenším ustrnula a nabyla podobu pouhé frašky. Je pravda, že se za tento svůj tvrdohlavý čin stal trvalým vězněm jezuitského řádu, kdy mu byli členové řádu neustále v patách při všech jeho cestách, jednáních, rekreaci pod. Ale sám papež se na celou situaci na konci 20. století díval už z jiného zorného úhlu.

Po zvolení *H.P. Kolvenbacha* za dalšího generála jezuitské řehole papež pochopil, že neudělal v případě *Arrupeho* příliš mistrný tah a že tím navíc ohrozil i svou vlastní pontifikální existenci. Pocítil to zvláště v té době, kdy *Kolvenbach* potvrdil dosavadní *Arrupeho* kurz a kdy začal jít přesně týmiž kroky, kterými by kráčel *Arrupe* sám, kdyby býval zůstal u moci. Diplomát *Karol Wojtyla* ve své snaze zkrotit mocenské ambice řádu rezignoval a ze své funkce papeže *Jana Pavla II.* stále více odevzdaněji přijímal osud z rukou Tovaryšstva Ježíšova.

I Luxmoore a Babiuchová potvrzují, že „*Kolvenbach byl pouze jedním z mnoha kdysi poslušných církevních předáků, kteří se, když papež vstoupil do kmetského věku, začali stále hlasitěji ozývat. Papež ustoupil těmto tlakům, záhy po vydání Tertio millenio adveniente přestal na církev naléhat, aby činila pokání, a začal se věnovat rozsáhlým přípravám na příchod milénia.*“ (*J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, str. 451*).

Také to můžeme vypožorovat i z některých papežových dopisů *Kolvenbachovi* z období 34. generální kongregace, která se konala v Římě od 5. ledna do 22. března 1995 (za ČR se jí tehdy zúčastnil provinciál *Josef Čupr*, pokračovatel provinciála tovaryšstva z počátku 90. let, páter *Jana Pavlíka* (*Katolický týdeník, č. 7, 15.2.1998*), za Slovenskou republiku jezuité *Emil Krapka* a *Emil Váni*):

„Město Vatikán

Státní sekretariát

8. dubna 1995

Velevážený otec Peter–Hans Kolvenbach, S.J.

Představený generál Tovaryšstva Ježíšova

Řím

Velevážený otče generále,

svatého Otce velmi potěšila zpráva, kterou jste mu poslal jménem svých spoluřeholníků na konci 34. Generální kongregace Tovaryšstva Ježíšova.

Jeho svatost skrze mne vyjadřuje své uznalé ocenění práce, kterou jste vykonali. Nabádá vás k tomu, abyste vytrvali v Ignácovu ideálu služby pro Církev a s důvěrou vás prosí, abyste pokračovali v mnoha evangelizačních iniciativách, kterým se tovaryšstvo vždy věnovalo. Připomíná vám, že k těm nejdůležitějším z nich patří hlásání evangelia těm, kteří dosud neznají Krista. Doporučuje zvláště šíření Ignácovy spirituality prostřednictvím kázání Duchovních cvičení, která už mnohým duším přinesla tolik mnoho dobrého.

Svatý Otec přeje vše nejlepší všem členům tovaryšstva a prosí mnoho svatých a mučedníků Tovaryšstva Ježíšova, aby nad vámi bděli. Udílí Vám a vašim spoluřeholníkům své apoštolské požehnání.

Využívám této příležitosti, abych i já osobně vám vyřídil mnoho pozdravů.

S pozdravem váš, v našem Pánu,

Giovanni Battista Re.“

„Odpověď svatého Otce na body týkající se pontifikálního zákona

Město Vatikán

Státní sekretariát

10. června 1995

Ctihodný otec Peter–Hans Kolvenbach, S.J.

Vrchní generál Tovaryšstva Ježíšova

Řím

Ctihodný otče generále,

Ve svém dopise z 6. května jste svatému Otci předložil ke schválení úpravy, o kterých rozhodla 34. generální kongregace, u některých bodů, které se dotýkají pontifikálního zákona v Ústavě tovaryšstva. Chci vás informovat, že Jeho svatost 8. června 1995 schválila následující navržené úpravy:

1. Prostý slib nevyhledávat čestná postavení se omezuje na episkopát a na funkce generálního vikáře a episkopálního vikáře.

2. Nejvyššímu generálovi je udělena schopnost zrušit jakýkoli dům tovaryšstva, který považuje za vhodné zrušit, po vyslechnutí jeho rady.

3. Bývalým koadjutorům je uděleno právo podílet se aktivním, ale ne pasivním, hlasem na generálních kongregacích (včetně těch, na kterých je volen vrchní generál), a to

prostřednictvím přiměřené reprezentace, která nemá celkově přesáhnout 10% členů generální kongregace, počítaje přitom jako duchovní, tak laické koadjutory.

Svatý Otec si přeje zdůraznit, že takovéto změny by neměly být nikdy vykládány jako oslabování struktury stupňů a jejich potřeby; to by pak odporovalo tomu, co chtěl sv. Ignác pro své tovaryšstvo, které je založeno na dvou základních člancích: kněžství a slibu poslušnosti vyznávajícího vůči Nejvyššímu pontifovi.

Jeho svatost je potěšena dobrou prací, kterou odvedla 34. GC v poklidném ovzduší lásky, bratrské spolupráce a oddané úcty k direktivám Apoštolského stolce. S přáním nebeského požehnání udílí s radostí vám a všem členům tovaryšstva Apoštolské požehnání.

Využívám tuto příležitost, abych vás ujistil o mém přání všeho nejlepšího a úctě k vám.

Váš v Pánu,

Giovanni Battista.“

„Odpověď svatého Otce na přijetí kongregačních dekretů

Ctihodnému otci Peteru–Hans Kolvenbachovi, S.J.

Vrchnímu generálovi Tovaryšstva Ježíšova

Poslal jste mi uváženě oficiální znění jak dekretů 34. generální kongregace, tak »Doplňující normy« k Ústavě Tovaryšstva Ježíšova, které jsou také výplodem nedávné generální kongregace.

Upřímně vám děkuji za tento opětovný výraz oddannosti a církevní jednoty. Zároveň vás ujišťuji, že jsem v duchu spojen s vámi a s celým Tovaryštvem Ježíšovým v této významné chvíli v životě Institutu. Jsem si jist, že generální kongregace, která je nyní u konce, dá každému jezuitovi významnou příležitost reflexe a prohloubení ducha vstříc úkolům dneška a umožní vám s novou energií provádět vaše vysoce vážené apoštolské dílo v Církvi a ve světě.

Při audienci pro delegáty 5. ledna jsem připomněl, že vaše generální kongregace jistě chápe zvláštní důležitost tohoto současného historického okamžiku, protože je věnována tomu, aby rozpoznala, jaký může být specifický přínos vaší Instituce, ke kterému je povolána a kterým má na přelomu třetího křesťanského milénia přispět k nové evangelizaci. Zároveň se věnuje vnitřní organizaci a legislativě Tovaryšstva Ježíšova, aby mohla Církvi prokazovat stále věrnější a účinnější službu. (L'Osservatore Romano, 6. ledna 1995, str. 5).

Dále jsem chtěl připomenout některé body o pravomoci, již dobře zakořeněné ve vašem duchu, vám, kteří toužíte obdržet od Petrova Následníka jeho pověření a direktivy, »aby bylo možno lépe sloužit Bohu našemu Pánu a Apoštolskému stolci. (Ústava [612].«

Nyní, když byly vydány dokumenty, které přinesla 34. generální kongregace, předkládám Všemohoucímu Pánu, Dárci všech dobrých darů, radostnou modlitbu díkyčinění za

obrovské dílo, které se uskutečnilo, a za velkorysou reakci generální kongregace na očekávání, která na ni byla vložena. Opravdu, Svatá Marie, která podpírala a osvětvovala vašeho zakladatele a kterou jsem s důvěrou vzýval na počátku vašeho důležitého zasedání, vás mateřsky vedla a pomáhala vám udržovat Boha před vašimi očima, přede vším ostatním a potom podstatu Tovaryšstva Ježíšova (Formula Instituti [1]).

Moji drazí bratři, buďte vždycky věrní ryzímu charismatu Ignáce! To, co bylo rozhodnuto na této 34. generální kongregaci tovaryšstva musí být realizováno věrně vůči duchu a původnímu záměru zakladatele. Činnost kongregace proto nesmí být žádným způsobem vykládána jako oslabování struktury stupňů a jejich potřeby, protože to by bylo v rozporu s tím, co si pro tovaryšstvo přál sv. Ignác, kněžský řád, který má svůj základní a charakteristický prvek ve čtvrtém slibu poslušnosti vůči Nejvyššímu pontifovi.

Proto je mou nadějí, že všichni členové Tovaryšstva Ježíšova mohou ve zbožném duchu uvítat dokumenty vydané Generální kongregací 34. a že je mohou realizovat s věrnou velkorysostí, usilující být stále autentičtějšími syny sv. Ignáce, prožívajícími svou původní inspiraci a charisma až do plnosti a bez váhání v těchto závěrečných letech století.

S těmito přáními a s vzýváním ochrany Požehnané Panny a sv. Ignáce pro celé Tovaryšstvo Ježíšovo vám a vašim spolubratrům udílím srdečné zvláštní Apoštolské požehnání.

Z Vatikánu

27. září 1995, při 455. výročí schválení Tovaryšstva Ježíšova

Jan Pavel II.“

Jak si o něco dál ukážeme, stal se tedy Jan Pavel II. nakonec věrným mluvčím jezuitské diplomacie a věrným nástrojem v rukou černého papeže. Polská slovanská vzdorovitost se vytratila. Jezuitským špičkám se podařilo bílého papeže přeci jen ohnout a nakonec zlomit tak, jak si to u něj přáli už od počátku.

Každý papežův projev, každé jeho vystoupení, všechno co napíše nebo oficiálně řekne, je pouze věrné tlumočení vysoce postavených jezuitů včetně *černého generála*. Nejen jako kněz Karol Wojtyła ale i jako papež Jan Pavel II. zcela propojil svůj osobní život, svůj životní osud papeže a své veškeré pontifikální úkoly s jezuitským řádem. Není žádným tajemstvím, že jezuitský kardinál Tomáš Špidlík (profesor na papežské Gregoriánské univerzitě) byl jmenován kardinálem krátce před 30. zářím 2003 právě papežem Janem Pavlem II. Byl jedním ze tří Slovanů, kteří dávali papeži *Duchovní cvičení – Exercicie (Mladá fronta DNES, 1.10.2003, GEN 2003 – 169. díl, str. B/6)* stejně jako předtím dával duchovní cvičení biskup Karol Wojtyła, jak píše i *Mladá fronta DNES, 1.2.2005, Galerie evropské elity – 13. díl, str. B/6*: „Dne 16. října 1978, krátce po předčasné smrti Jana Pavla I. zvolili kardinálové Karola Wojtylu papežem. Běžní věřící v Itálii ho zřejmě neznali, ale kardinálové ano. Svou důvěru mu ostatně věnoval už Pavel VI., když ho v roce 1976 pověřil vedením duchovních cvičení pro papeže a jeho spolupracovníky.“

Papež byl až do své smrti plně v moci jezuitského řádu. Nenazýval je „svými bratry“ jenom jako prázdnou zdvořilostní frázi, ale plně se ztotožňoval s jejich ideály, filosofií a spiritualitou. Učení Ignáce z Loyoly se mu stalo nejdražším, k čemu došel a co sám nakonec přijal.

Neustále obnovoval *Duchovní cvičení*, jak můžeme číst např. v *Katolickém týdeníku*, č. 9, 22. – 28. února 2005, ročník XVI., str. 1 v promluvě Jana Pavla II, kde papež o sobě říká: „*Duchovní cvičení, jichž jsem se zúčastnil spolu s mnoha spolupracovníky římské kurie, skončily včera slavnou eucharistickou obětí, po níž následovala adorace Nejsvětější svátosti. ... Prosme o pomoc Marii, Matku církve, obvyklou modlitbou anděl Páně.*“

Můžeme to dále vidět například i na jeho vřelém vztahu k Panně Marii, která je nejvíce uctívána právě jezuitským řádem. Například v roce 1981 zorganizoval na svatodušní svátky k 1550. výročí *Efezského koncilu* slavnostní bohoslužbu, které se zúčastnili kardinálové, arcibiskupové a biskupové z celého světa v bazilice Santa Marie Maggiore v Římě. Bylo to vyznání římskokatolické církve *zvláštnímu postavení Marie*. Zde byla *Nejsvětější Panna Marie* oslavována, vyvyšována, chválena a ctěna jako *Matka Boží – Theotokos*. *Panna Marie* je dennodenním papežovým *ústředním mottem* ve všem, co dělá a co říká. Neexistuje kázání, promluva či vzkazy, aby tam nebyla aspoň jedna zmínka o *Marii* jako *Matce církve, největší modle jezuitských patres*.

A jsou to proto také jezuité, kdo oceňoval papeže *Jana Pavla II.* za jeho celoživotní pontifikální práci: „*Institut sv. Tomáše Mora v hlavním městě Paraguaye udělil papeži Janu Pavlu II. Cenu sv. Tomáše Mora. Důvodem je svědectví oddanosti Bohu a lidem po dobu celého jeho pontifikátu. Druhým laureátem této ceny se stal Mel Gibson – jednak za přínos křesťanské kultury prostřednictvím filmu Umučení Krista a jednak za zásluhy při ochraně života nenarozených dětí. Tento australský režisér a herec totiž vystoupil v Kalifornii proti experimentům s lidskými embryi.*“ (*Katolický týdeník, číslo 50, 7.–13. prosince 2004, ročník XV., str. 5*).

Když tedy sledujeme činnost a politiku *Vatikánu* po pádu *komunismu* ve všech zemích bývalého *socialistického bloku*, současně sledujeme jezuitskou politiku a diplomacii. Když sledujeme pohyb, ideologii a stanovisko dnešního *Vatikánu*, současně sledujeme jezuitské zákulisi papežské stolice. Když budeme popisovat cíle dnešního *Vatikánu*, budeme tím současně popisovat i plány a cíle jezuitského řádu. Tak jako za válečných a poválečných časů je i dnes mezi *Vatikánem* a římským centrem jezuitů stále silnější pouto a rovnítko.

Na počátku 21. století můžeme proto jasně vidět, že *Jan Pavel II.* naprosto cílevědomě udržoval v církvi klasický konzervativní protireformační směr z 16. století a že odmítal (kromě jiných filosofí) také moderní liberalismus stejně jako liberální teologii, obojí výplody jezuitských moderních teologů, nicméně *Wojtylou* díky stáří již nepřijímaných. A tak závěr jeho života ho nalézá do jisté míry v kritickém světle.

Jan Pavel II. „*doktrinářsky odmítl moderní liberalismus stejně jako nadutý materialismus. Administrativně sabotoval výsledky Druhý vatikánského koncilu, který se v 60. letech pokusil katolickou církev modernizovat. Dnes se jeho představení blíží ke konci. Ačkoli jeho apetit po světových turné, který by mu mohla závidět leckterá rocková hvězda, je stále stejně nenasytný, 83leté tělo už to vzdává. A jmenování jedenatřiceti nových kardinálů s okamžitým účinkem je znamením, že se Jan Pavel II. připravuje na poslední jednání. Jde v drtivé většině o papežovy muže, kteří prošli kariéerními strukturami za poslední čtvrtstoletí. A právě kolegium kardinálů bude volit jeho nástupce. Jan Pavel II. touží po tom, aby ještě dlouho po jeho smrti zůstala katolická církev v jeho područí. Wojtyla věří tomu, že 21. století bude skvělým stoletím pro křesťanství. Pro svou vizi a útěchu se odvrátil od západní Evropy a zaměřil se na dění v Africe a Latinské Americe... Jako sociální myslitel rozvíjel katolické učení, formované od 19. století, o tom, že kapitalismus musí být regulován církví i státem. ...Proti anglo-americkému kapitalismu Jan Pavel vždy bojoval filosofii církve o obecném blahu, právech pracujících organizovaných v odborech a politických stranách. ...Jeho slova jsou vždy mocným připomenu-*

tím toho, že v katolicismu je zakořeněna sama představa mezinárodního pořádku. ...Jeho vlastní systém centralistické moci způsobuje problémy, protože místní biskupové poté, co byli zbaveni autonomie, prostě problémy přehrávali nahoru. Tato katastrofa ilustruje Wojtylovu vazbu na protireformační katolicismus 16. století s centralistickým řízením shora, které považuje za ideální. Výsledkem je to, že jeho církev je stejně zkostnatělá jako Kreml, který on sám pomáhal zprovodit ze světa. A jeho milovaný Třetí svět? Bylo to Wojtylovo vlastní rozhodnutí vyrazit do boje proti kacířství liberální teologie. Liberální teologové přerodili latinskoamerický katolicismus a byli následně papežem osobně rozdraceni. A to, co následovalo, zejména v Brazílii, byla katolická tragedie. Chudina opustila kostely a dala se k masovým evangelickým sektám slibujícím pečené holuby. Nezasvěceným připadá legrační, že papež prohlásil za svaté více lidí než jeho předchůdci za poslední čtyři století. Již méně zábavné je ale to, že jmenoval 201 kardinála a všichni jsou to zarytí konzervativci. Zajistí tato hrubá manipulace ultrakonzervativního nástupce? Odborníci na Vatikán tvrdí, že to zkoušejí všichni papežové, ale kyvadlo se stejně nachyluje od konzervatismu k liberalismu a obráceně. Je-li tomu skutečně tak, pak můžeme doufat, že liberální papež by mohl mnohé napravit. Jan Pavel II. ... bojoval proti trestu smrti, silně kritizoval nepokrytou chtivost kapitalismu, ale zároveň sabotoval populární liberální teologii latinskoamerických bosých kněží, a naopak se postavil za hříšné Opus Dei (Dílo Boží). Byl proti válce v Iráku, ale už mu nevadí, že miliony jeho přívrženců umírají na pohlavní choroby nebo rodí děti, které nemohou uživit. Tak jako každý, kdo chce změnit svět, i Karol Wojtyla je plný protikladů.“ (Mladá fronta PLUS, prosinec 2003, článek: Církev svatá, s.r.o. – papež superstar, str. 19).

„Zatímco směrem ven je papež otevřený a uznávají to i jeho odpůrci, směrem dovnitř církev je mnohem přísnější. Za jeho vlády se vedení církve tvrdě postavilo proti antikoncepci, interrupcím i umělému oplodnění. Papež kritizoval teologii osvobození v Latinské Americe, která se inspirovala i terminologií z marxismu. Nikdy nepřipustil snahy o zavedení kněžství žen. A ani úsilí o to, aby celibát kněží byl jen dobrovolný, není úspěšné. Církev je tak v mnoha směrech dokonce méně svobodná, než tomu bývalo za minulých papežů. O Janu Pavlovi se říká, že je pružný v metodách a pevný v zásadách...“ (Mladá fronta DNES, 1.2.2005, Galerie evropské elity – 13. díl, str. B/6).

„...S nepochopením a odmítáním se naopak papež setkával v otázkách, kde šel i proti jakémukoli většinovému názoru. Ať už to bylo odmítání interrupcí, rozvodů, role žen v církvi, používání antikoncepčních prostředků či legalizace vztahu homosexuálů. Ve všech těchto případech byl Jan Pavel II. pevný jako skála a nebyl ochoten ke kompromisům.“ (Mladá fronta DNES, 4.4.2005, příloha: Velký papež, str. 1).

„Přes veškerou svou vstřícnost zklamal miliony svých příznivců nekompromisním konzervatismem v otázce sexuality. Ve své poslední knize Paměť a identita popsal homosexuální sňatky jako »novou ideologii zla«. Zásadně odmítl vysvěcování žen. Ostře odmítavý postoj k antikoncepci a potratům mu zneprátnil nemalou část mladé populace. Velký odpůrce světských diktatur byl také několikrát obviněn z toho, že v církvi vládne metodami diktátora. Kněží, kteří se s ním dostali do křížku, naznačovali, že je »více oddán sebedisciplíně než sebezpytování«. »Byla by chyba aplikovat americké demokratické procedury na víru a pravdu. O pravdě nemůžete hlasovat,« odpověděl jednou svým kritikům papež.“ (Mladá fronta DNES, 4.4.2005, příloha: Velký papež, str. E/2).

Tento papež, silně konzervativní směrem k církvi a do církve a liberální ke světu, jehož pontifikát byl třetím nejdelším v dosavadní historii papežů (16.10.1978 – 2.4.2005), jehož počet zahraničních cest (104) a rekordní počet blahoslavených (beatifikovaných) a svatořečených světců vysoce převýšily počty všech cest provedených všemi předchozími papeži do-

hromady a stejně tak i počty všech *blahořečených* a *kanonizovaných* světců prohlášených od prvního papeže až po *Jana Pavla I.* (vládl církvi pouze 34 dny v roce 1978), zemřel podle oficiálních zpráv v *Římě* v sobotu 2. dubna 2005 ve 21:37.

Podle sobotních zpráv to však bylo se vši pravděpodobností již v pátek 1. dubna. Sobotní oficiální zprávy uváděly, že „*papež včera* (tj. v pátek 1.4.2005) *stanul na prahu smrti. Zdraví mu vypovědělo službu, večer mu už lékaři nedávali žádnou naději. Vatikánský mluvčí Joaquín Navarro–Valls oznámil, že papežovi selhávaly plíce a ledviny. Kolísal mu krevní tlak a špatně mu pracovalo srdce. Dýchal jen velmi mělce. Dostal také poslední pomazání. ...Papež utrpěl selhání srdce a následný septický šok (otrava krve toxiny) již od rána bezprostředně ohrožoval jeho život. Před osmou večer státní televize oznámila, že byla uzavřena bronzová vrata Svatopeetrského chrámu. Tento symbol v Římě signalizuje papežovu smrt. Ve čtvrt na devět zdejší média hlásila, že podle elektrokardiogramu srdce Jana Pavla II. přestalo bít. Vatikán ovšem v zápětí tvrdil, že papež stále žije. ...»Šance, že starší člověk v tomto stavu bude po septickém šoku naživu ještě za 24 či 48 hodin, je velmi malá,« upřesnil italský kardiochirurg Gianni Angelini. Septický šok vzniká poté, co se infekce z močového měchýře dostane do krve a zaplaví tělo toxickými látkami.“ (*Mladá fronta DNES, sobota 2.4. – neděle 3.4.2005, str. A/1 a A/8*).*

O papežově rozsáhlé infekci v močovém měchýři se oficiálně psalo již ve středu 30. března 2005 a 31. března přinesl tisk zprávu o horečce způsobené zánětem močových cest a o aplikaci antibiotik. Ranní zprávy z 2. dubna přiznávají na 1. dubna zástavu srdce a indikaci otravy krve v celém krevním oběhu (*Tamtéž, str. A/8*). O úmrtí papeže *Jana Pavla II.* přinesly informace rozhlasové stanice až v neděli ráno a stejně tak i televize. Tisk dokonce až 4. dubna v pondělí. Jako příčinu smrti uvádí selhání krevního oběhu a srdce (*Tamtéž, 4.4.2005, str. A/2*).

Avšak podle neoficiálních informací zemřel papež již v pátek, 1. dubna 2005:

„*Podle britského deníku The Daily Telegraph papež Jan Pavel II. nezemřel v sobotu, jak bylo oficiálně ohlášeno, ale už v pátek. List se odvolává na informace z okolí italského premiéra Silvia Berlusconiho. ŘÍM - V pozadí posunutí papežova skonu je podle britského listu mocenské spiknutí ve Vatikánu, které má zajistit post příštího papeže konzervativní klice v katolické církvi. Zdržení zprávy mělo dopřát konzervativcům náskok při organizaci masového přílivu poutníků a také při mobilizaci konzervativních kruhů, které nemají zájem na změně kursu Karola Wojtyly. »V získaném čase se podařilo konzervativcům zburcovat především polskou veřejnost a také různé konzervativní i charismatické proudy, od hnutí Opus Dei až po Nový katechumenát. Účast na pohřbu do jisté míry není spontánní, nýbrž jde o výsledek zákulisního tahání za nitky,« řekl britskému listu nejmenovaný univerzitní profesor. Konzervativcům jde údajně hlavně o to, aby se podařilo uspořádat největší shromáždění v dějinách katolicismu, což by mohlo příznivě ovlivnit volbu budoucí hlavy církve. Ve zjitřené atmosféře by pak stoupeneci tvrdé linie snáze prosadili právě svého kandidáta. Jakkoli přehnané se mohou tyto úvahy zdát, britský deník upozorňuje, že se neobjevily na stránkách bulvárních deníků, nýbrž rozebírají se mezi prominentními a dobře informovanými »vaticanology«. Ačkoli úvahy o budoucím papeži jsou velmi spekulativní, chilský kardinál Jorge Medina v pondělí poodhalil svůj ideál, když prohlásil, že »každý papež musí být z podstaty věci konzervativce«. Podle Telegraphu není sám – i mnozí další kardinálové volají po Janu Pavlovi II. v novém vydání.“ (<http://www.novinky.cz/05/35/42.html>, 6.4.2005, 08:20).*

Papeži se klaněl celý svět. Všechna světová média o něm přinášela na předních stránkách a v hlavních zpravodajstvích vůbec nejdelší zprávy, jaké se nedostaly ještě nikomu předtím, a to po celý smuteční týden. Od soboty do soboty byl celosvětový tisk, rozhlas a televize doslova

přecpány zprávami o papeži, kardinálech, *Vatikánu*, biskupech a o smutku „všech křesťanů“ neboli hlavně římských katolíků. K jeho tělesným ostatkům, aby se jim mohl poklonit, se dostal každý, kdo vystál třídní frontu. Na pohřbu pak bylo na dvě stě nejvyšších státníků a politiků z celého světa, na dva a půl tisíce významných osobností VIP a na čtyři miliony katolíků. Nejen *Vatikán*, ale i *Řím* podle zpráv **ČTK** „praskal ve švech.“ „Smuteční obřad se stal patrně jedním z největších v dějinách – do Říma dorazily čtyři miliony poutníků a další stovky milionů lidí pohřeb sledovaly v televizním přenosu.“ (**Mladá fronta DNES, 9.4.2005, str. A/1**). Smuteční obřad loučení trval celé tři hodiny. Během něho se neustále provolávalo „Svatý otče, děkujeme!“ a „Santo subito – Svatým ihned!“ Obřad provázela potlesk, zpěv, křik a vlající prapory, zvláště polské.

Mši za mrtvého celebroidl vrchní inkvizitor a kardinál *Joseph Ratzinger* (o pár dnů později byl zvolen za nástupce *Jana Pavla II.* jako papež *Benedikt XVI.*) spolu se 165 dalšími kardinály. Trvala dvě a půl hodiny. V době pohřbu byla papežovi vzdávána božská čest a úcta jako samotnému Kristu. Před ním se klekalo, všichni se mu klaněli až k zemi, všichni se k němu modlili, modlili se i za jeho duši, vzývali ho a oslavovali ho jako „*Jana Pavla Svatého*“ nebo „*Jana Pavla Velikého*“ nebo „*Jana Pavla Vítězného*“. „*V jedné chvíli obstoupili papežovu rakev představitelé všech křesťanských církví a společně se modlili. ...»Svatý, ať je ihned svatý!« volali lidé, když mše dospěla k okamžiku, kdy se zpívá litanie obsahující jména svatých. Jen v průběhu Ratzingerova kázání začali přítomní desetkrát tleskat. Potlesk zněl nejdéle po skončení mše za mrtvého, když dvanáct mužů v černém zvedlo papežovu rakev a vešlo s ní do chrámu. Rakev byla ozdobena jen křížem a písmenem M (Marie), protože jak předtím připomněl Ratzinger: »Svatý otec nalezl nejčistší vyjádření Boží milosti v matce Boží...«. Dvě hodiny po skončení obřadů byl papež pohřben v hrobce po Janu XXIII.« (**Mladá fronta DNES, 9.4.2005, str. A/2**).*

Papežovým ostatkům se přišlo do *Vatikánu* poklonit kolem milionu lidí. Průvod trval celý den až dlouho do večera a stále mu nebyl konec. Po celou dobu, co byly papežovy ostatky ve *Vatikánu* vystavené, přišlo kolem třech milionů uctíváčů. Davové šílenství a hysterie okolo papežových ostatků převládala až do pátečního pohřbu 8.4.2005.

V zákulisí *Vatikánu* však stroj papežství řídili dál věrní „úředníci“, jak příhodně nazývají média jezuitskou mašinerii, která řídí chod celého *Vatikánu* bez ohledu na to, jestli papež je a nebo není.

„*VATIKÁN ...Chod v zákulisí Vatikánu se nezastavil. Velkého překvapení se dočkal v sobotu zpravodaj amerického magazínu National Catholic Reporter - ačkoli celý katolický svět se zatajeným dechem sledoval papežův smrtelný zápas, v římské kurii běžel byrokratický provoz stejně jako v každý jiný všední den. Připravovaly se dokumenty k jmenování biskupů, zasedaly komise nad liturgickými otázkami a poradci studovali referáty o morálních aspektech geopolitických změn. »Myslím, že přesně takhle by si to Svatý otec přál,« uvedl nejmenovaný činitel, který na sobotu pozval k předjednanému setkání jednoho z novinářů, píšících o otázce ženských klášterů. »Žurnalista se sice podívoval, jak s ním mohu v takový den diskutovat o zcela podružné otázce, my ale jednoduše děláme svoji práci,« dodal úředník. »Je to den jako každý jiný - až na to, že není,« popsal atmosféru jiný zaměstnanec vatikánského »ministerstva zahraničí«, kde se zpracovávaly podklady pro vyslání šesti nových nunciů. Stejná atmosféra panovala také v Kongregaci pro bohoslužebný řád a svátosti. »Lidé si občas pustili televizní zprávy nebo četli internet, jinak ale zůstávali v kancelářích,« uvedl jeden z úředníků. Papežův skon ale pracovní tempo úředníků přece jen v jednom ohledu změnil, ovšem směrem k vyšší výkonnosti. Umírající totiž jmenoval v pátek nebyvavě vysoký počet nových biskupů a*

arcibiskupů – rovných 17. »Svatý otec chtěl odejít s čistým stolem, nám ale přibylo naráz tolik papírování, že nevíme, kam dřív skočit,« dodal nejmenovaný úředník.“
(<http://www.novinky.cz/05/34/03.html>, 4.4.2005, 9:37).

Volba nového papeže počátkem dubna 2005 nepřinesla žádné překvapení. Dalším papežem se stal šéf inkvizičního úřadu, německý kardinál *Joseph Ratzinger*, který si vybral jméno *Benedikt XVI.* Ve funkci mluvčího *Vatikánu* má nyní *Frederica Lombardiho*, jezuitské kněze 4. stupně.

50.2 Mediální propaganda katolicismu

Po pádu *komunismu* můžeme sledovat dvojí propagandu: *Otevřenou a skrytou.*

Otevřená mediální propaganda se týká všech knih, časopisů a novinových článků, dále všech pořadů v rozhlasu, v televizi či v kinech a na internetu (o něm viz např. *Katolický týdeník*, č. 21, 24.5.1998; *KT*, č. 22, 31.5.1998; *KT*, č. 43, 25.10.1998, str. 3).

Zde všude je katolicismus postaven na úroveň *pravého* křesťanského náboženství, je mu přisuzována *monopolní náboženská úloha v celé Evropě* a je neustále veřejnosti předkládán jako *nejstarší* křesťanské náboženství existující už od dob narození Ježíše Krista nebo dokonce už od starozákonních dob. Tato *otevřená propaganda* katolicismu je uzpůsobena pro všechny věkové vrstvy obyvatel postkomunistických zemí. Setkáme se s ní například jak v pořadech a knihách pro dospělé či pro mládež tak také i pro tu nejmladší věkovou kategorii, a to hlavně pro ni!

Přečtěme si například *Katolický týdeník*, č. 5, 3.2.1991; *KT*, č. 30, 27.7.1997; *KT*, č. 31, 3.8.1997; *KT*, č. 34, 24.8.1997; *KT*, č. 36, 7.9.1997 a další čísla. Ze stránek těchto novin můžeme jasně vypořadovat naplnění příkazu papeže *Jana Pavla II.* českému velvyslanci PhDr. *Fr. X. Halasovi*, který byl zplnomocněn k nástupu do funkce od prosince 1990. Papež „...vzdvihl význam náboženských svobod“ a dále řekl, že tyto náboženské svobody „musí církvi umožnit, aby... měla přístup ke sdělovacím prostředkům.“ (*Katolický týdeník*, č. 5, 3.2.1991, str. 5; *KT*, č. 1–2, 13.1.1991, str. 11).

Dále můžeme z těchto článků vidět, jak potom římský katolicismus postupně proniká do všech veřejnoprávních médií, do internetu a dokonce i do různých komisí pro oceňování a kritiku filmů (viz např.: *Katolický týdeník*, č. 30, 27.7.1997 nebo *KT*, č. 17, 26.4.1998, str. 8, článek: *Ekumenické poroty hledají hodnoty* nebo o řeckém katolictví viz např.: *Lidové noviny*, *Pátek*, 9.1.1998).

Bezesporu na tom mělo zásluhu také setkání našich biskupů v německém *Pasově* 6. až 11. ledna 1991, které se uskutečnilo z iniciativy kardinála *Vlka* a které proběhlo v uzavřeném jednání:

„V březnu 1990 jsme ve *Fatimě* mluvili například o tom, že je nutné, aby lidé zaměstnaní ve sdělovacích prostředcích byli přesvědčeni a praktikující křesťané.“ (*Katolický týdeník*, č. 7, 17.2.1991, str. 5).

O deset let později je například ve sněmovním kroužku v *Babicích*, *Uherském Hradišti*, slyšet následující zhodnocení mediální politiky římskokatolické církve:

„6.1.5 Za spíše důvěryhodná média považujeme *Český rozhlas* – zvláště stanici *Svobodná Evropa*, *Českou televizi*, *Rádio Proglas*, *TWR*. Vážným ohrožením zdravého vývoje společnosti je televize *NOVA* a většina soukromých rozhlasových a televizních stanic, které ohlupují posluchače selektovanými zprávami a reklamou. S obavami sledujeme snižování

úrovně také ve veřejnoprávních médiích. ...Z křesťanských tiskovin velmi kladně hodnotíme *Katolický týdeník*,...

...6.1.6 Považujeme za nutné, aby se laici více vyslovovali k pořadům v rozhlasu a televizi. Nebude-li reakce, neovlivníme určitě nic. Velmi moudrá je nedávná výzva brněnského biskupa Mons. Cikrleho, aby v této oblasti byli lidé více aktivní.

6.2.3, 6.2.4 Církev by se neměla vyhýbat médiím. Je třeba, aby laici ve větší míře, kriticky i pochvalou, reagovali na programy v médiích, a tak jej ovlivňovali. Je nutné připravovat „vlastní“ lidi pro práci s médii a v médiích a spolupracovat při výchově novinářů. To je oblast, kde církev má co důležitého říct. Nepoučení novináři dělají často ve zprávách z náboženské oblasti velké chyby (měli bychom rozlišovat mezi chybných a falešným obrazem církve v médiích). Podstatnější na působení církve mezi žurnalisty je vedení k profesionálnímu, pravdivému a kultivovanému podávání zpráv a komentářů ve všech oblastech. Je třeba otevřeně říct, že někteří novináři jsou skutečně arogantní, nepřipravují se na svou práci kvalitně a jsou naprosto sebejistí. Jsou média, které by měl člověk žijící s Kristem brát s nejvyšší opatrností: *NOVA*, *Blesk* apod.

Nedávno někteří z nás náhodou viděli část pořadu *Kotel*, ve kterém hovořil nějaký řeholník mj. o homosexualitě. Jeho vystoupení nebylo příliš zdařilé. K účasti na televizním pořadu je třeba být i vyškolen, pokud to není člověku dáno samo. P. Vojtěch Protivínský na druhou stranu vystupoval nedávno v televizi velmi sympaticky. Všimli jsme si, že v médiích už tolik nevystupuje P. Tomáš Halík. Domníváme se, že je to škoda.

...3) Je vhodné, aby k zamezení nevhodných pořadů existovala cenzura? Toto slovo není oblíbené, ale jeho obsah nemusí být jen špatný. Cenzura v přesně stanovené a dobře kontrolované míře by byla vhodná, aby se v televizi objevovalo méně násilí a erotiky.“ (**Zápis z jednání sněmovního kroužku, ČBK, 7.12.2001, <http://www.sweb.cz/Snemovni.Krouzek.Babice-UH/08055031.doc>**).

Vedoucím redakce celostátního náboženského vysílání Českého rozhlasu také není nikdo jiný než silně prokatolický „katolicko – evangelický“ farář Miloš Rejchrt, duchovní česko – bratrské církve (viz např.: *Katolický týdeník*, č. 35, 31.8.1997; *KT*, č. 13, 29.3.1998; *KT*, č. 21, 24.5.1998, str. 1 a 4). Ten byl také vybrán i za člena správní rady česko – německého Fondu budoucnosti. Do tohoto fondu byl vybrán bývalým ministrem zahraničí praktikujícím římským katolíkem Jaroslavem Šedivým. (*Katolický týdeník*, č. 13, 29.3.1998; *Lidové noviny*, 27.1.1998).

Se snahou pokatolizovat všechny vrstvy obyvatel si nezádá ani dřívější *marxisticko – leninská propaganda* šířená ze strany *komunistických* úřadů a *Sovětského Svazu*. Katolický nátlak v médiích je intenzivní a silný. Ovšem lidé jej nevnímají tak citlivě jako *marxismus – leninismus*, a to z toho důvodu, že je v nich dřívější pokatolizovaná *Evropa* ještě zakódovaná, což se u pouhého čtyřicetiletého období *komunismu* říci nedá. Jinými slovy lidé jsou na katolickou církev zvyklí více než na *komunistickou stranu*.

To ovšem nijak neopravňuje římskokatolický systém k tomu, aby toho zneužíval ve svůj ideologický prospěch a aby si dělal mediální reklamu na to, že je oblíbeným a uznávaným náboženstvím celé *Evropy* a že má proto právo deformovat nekatolické náboženské přesvědčení a svobodná rozhodnutí u všech lidí a nejvíce již u té nejmladší generace lidstva.

Kromě této *otevřené mediální propagandy katolicismu* se však mnohem více setkáváme se *skrytou mediální propagandou*. Názorně si ji ukážeme na několika příkladech.

O neustálém přepisování dějin římskokatolickým systémem skrze své různé nástroje jsme si již povídali několikrát. Podívejme se tedy například do knihy *Kronika lidstva* od sestavovatele Bodo Harenberga a jeho kolektivu (**Ed. Fortuna Print s.r.o., Bratislava, 1992**). Na každé

stránce zde nacházíme různou, nenápadnou propagandu římskokatolické církve hájící své historické „pravdy“, stejně jako v podobné knize, *Kronika křesťanství, Praha, 1998*. Obě knihy pochází od německých historiků. Kronika křesťanství je katolickými redaktory doplněná katolickými nebo prokatolickými českými historickými tématy, jak to přiznává *Katolický týdeník, č. 43, 25.10.1998, Perspektivy, str. VII*.

V *Kronice lidstva* například u hesla *Jugoslávie 27.6.1991* na str. 1111 je článek: *V Jugoslávii vypukla občanská válka* doprovázený fotografií chorvatského vojáka (na helmě má chorvatský, ustašovský erb) s prsty vztyčenými do písmene „V“ jako „victory“ – vítězství. Tato fotografie má ve čtenáři nabudit dojem, že Chorvaté těžce bojovali o svou nezávislost a že nakonec zaslouženě zvítězili, což uvedený obrázek skutečně přesvědčivě dokumentuje. Text článku hovoří o tom, že „22. června, dva dny po vyhlášení nezávislosti Slovinska a Chorvatska, obsadila armáda Socialistické federativní republiky Jugoslávie (SFRJ) letiště a přístupy k hranicím v obou zemích. Tento krok schválilo předsednictvo SFRJ bez účasti představitelů Chorvatska, Slovinska a Makedonie. V Jugoslávii začala občanská válka. Federální armáda, ve které měli převahu Srbové, se snažila vojenskou převahou přinutit Slovinsko a Chorvatsko k návratu do federace.

Příčinou občanské války byla prohlášení parlamentů Chorvatska a Slovinska z 25. června, kterými obě země oznámily, že vystupují z jugoslávského státního svazku a v budoucnu se chtějí stát samostatnými evropskými státy. Je třeba zdůraznit, že s vyhlášením samostatnosti nastal mimo jiné problém se státní hranicí, která byla dosud hranicí SFRJ s Itálií, Rakouskem a Maďarskem, ale po osamostatnění Chorvatska a Slovinska se stala státní hranicí těchto zemí. Jugoslávský parlament v Bělehradě odsoudil vystoupení Chorvatska a Slovinska z federace a označil ho za »trestuhodný čin«. Situace se vyostřila a 28. června federální armáda obklíčila hlavní město Slovinska Lublaň. Začalo její obléhání a současně převzaly jugoslávské jednotky kontrolu nad hraničními přechody v obou zemích.

Jako zprostředkovatel vystoupilo v konfliktu Evropské společenství, jehož představitelé 8. července jednali na ostrově Brioni s představiteli Jugoslávie. Byla přijata rezoluce o mírovém řešení jugoslávské krize.

Jednající strany se dohodly na zastavení palby (federální armáda tuto část rezoluce soustavně porušovala), na pozdržení platnosti vyhlášené samostatnosti Chorvatska a Slovinska o tři měsíce a o návratu federální armády do kasáren. Předsednictvo SFRJ přijalo toto řešení 12. července a 21. července se začaly vojenské jednotky stahovat z území Slovinska. Boje se však už 22. července přenesly do Chorvatska. Ve třech chorvatských oblastech, které obývají Srbové (Slavonie, Banja a Krajina), začala federální armáda bojovat na straně Srbů bojujících proti chorvatské policii. V ozbrojených srážkách, kterými začal boj o Velké Srbsko, došlo k prvním obětem na životech. 22. srpna začaly boje v okolí Vukovaru ve východní Slavonii, kterými začala otevřená válka federální armády proti Chorvatsku.“

Skutečnost byla ovšem taková, že Srbové byli chorvatským vojskem napadeni jako první, tedy nikoliv Chorvaté, ale Srbové a protože začali být tito srbští obyvatelé vyháněni ze svých domovů a začalo genocidní vyvražďování a masakry Srbů úplně totožné s válečnými za NDH, snažilo se jim na pomoc přispěchat federální vojsko. To však brzy ztratilo svou sílu tím, že se Chorvatům podařilo jednotlivé národnosti v tomto vojsku proti sobě rozeštvát, čímž bylo úplně paralyzováno. Nakonec se z něho vytvořilo mnoho frakčních samostatných oddílů bojujících každý sám za sebe a dokonce i proti sobě.

Celý článek je sestaven tak, že Chorvatsko je právě tou zemí, která se stala nevinnou válečnou obětí a že hlavním viníkem je srbská armáda v rámci armády SFRJ. Článek také záměrně zamlčuje fakta o tom, kdo byl prostředníkem v rámci Evropského společenství. Zá-

měrně je zde úloha *Německa* a *Vatikánu* při řešení *chorvatsko – srbského konfliktu* zcela vypuštěna.

A takových podobně zkreslených informací najdeme v této knize na každé stránce.

Ukrytá propaganda Vatikánu a tím i jezuitského řádu se kromě kladného hodnocení římskokatolického systému vyznačuje hlavně povrchností informací, kdy sdělené údaje nemají téměř žádnou informační hodnotu a nepřináší nic hlubšího. Dále se vyznačuje dvoj– i vícevýznamovostí, neuspořádaností, přelétavostí z tématu na téma, vynecháváním, vypouštěním, přeskakovaním událostí, ve kterých měla římskokatolická církev prohrávající postavení a dále různým nenápadným překrucováním. Tím vším je pak z celkového pohledu celá popisovaná událost zkreslena, smysl změněn a kladné zhodnocení je vždy na straně římskokatolické církve. Ta je pak vždy pojímána výhradně pozitivně.

Podobně jako *Kronika lidstva* jednoznačně prokatolicky vyznívá i popis historie v knize: *Dějiny Evropy od 12 evropských historiků pod vedením Frédérica Delouchea* (za ČR Jiří Gruša), vydalo *Argo 1995*.

Zde se například dovíme, že *Lutherova „náboženská revoluce“* což bylo ve skutečnosti vysvobození zoufalých německých katolíků z útlaku papežských dogmat (zpověď, kupování odpustků, únavné poutě, placení mší, kupování ostatků svatých, sebetýrání apod.) bylo pro *Evropu* krizí (str. 232, kapitola: *Náboženská revoluce*). Nebo se dovíme, že jezuitský řád, který „ve světě doznal nezadržitelný rozkvět“ konal v *Japonsku* „nejzdařilejší apoštolskou činnost“ a v *Polsku* dosáhl „skvělého úspěchu“ (Str. 238 – *Protireformace a katolická reformace*).

Ovšem tak jako v *Kronice lidstva* i zde jsou drobné střípky pravdy, jako například:

„Podle pověsti založil Polsko praotec Lech. Je to snad znamení osudu anebo náhoda, že předseda *Solidarity* se jmenuje Lech? *Wałęsa*, elektromontér z *gdaňských loděnic V.I. Lenina*, se ve 37 letech stal symbolem dělnického Polska. Na obleku nosí obrázek černé *Panny Marie Czestochowské*. »Nikdy bych bez víry nevydržel ani nedokázal všechno to, co jsme udělali.« “ To je velmi důležitá informace. Tento obrázek Marie je totiž skrytým znamením polských jezuitů!

Nebo jiná informace: „...V *Československu* se protestní hnutí omezilo na intelektuální elitu, reprezentovanou zejména signatáři *Charty 77*. V *Polsku* vzhledem k hospodářské krizi získali bouřící se intelektuálové na svou stranu většinu dělníků i zemědělců a zároveň se opírali o silné národní cítění a katolickou církev. *Krakovský arcibiskup Karol Wojtyła* byl 19. října 1978 zvolen papežem *Janem Pavlem II.* a tato skutečnost i jeho návštěva ve *Varšavě* (v červnu 1979) posílily vliv polské církve. S touto podporou se *Polsko* cítilo silné a opět došlo k bouřím v únoru 1980. Hnutí se zrodilo v *Gdaňsku*, kde *Lech Wałęsa* založil svobodné odbory *Solidarita (Solidarność)*, které odmítaly společenskou a hospodářskou situaci, nedostatek svobod a útlak církve. V roce 1981 měla *Solidarita* na 10 milionů členů. *Polské* vedení chtělo zabránit šířícímu se nebezpečí, zatklo odborové předáky a celou organizaci zakázalo; církev zůstávala nadále útočištěm a symbolem odporu. »Vítězství« *komunistické strany*, vedené generálem *Jaruzelským*, který vyhlásil výjimečný stav v listopadu 1981, bylo pouze dočasné.“ (str. 376 – *Zpochybnění Jalty (1985–1990) obrázek 1: Solidarita*)

Avšak i takové články se střípky pravdy jsou skrytou prokatolickou propagandou, když si uvědomíme, jakou je *Solidarita* ve skutečnosti organizací. Není tajemstvím, že když se jezuitská *Solidarita* s více jak deseti miliónovou základnou poprvé dostala k moci, chtěla provést (majíc podporu papeže *Wojtyly*) stejný plán jako provedli na *Balkáně ustašovci*: Ustanovit *Polsko* výhradně katolickou zemí, část nekatolických církví násilím převést na katolicismus, nepoddajnou část těchto církví vystěhovat ze země a přísně protestantskou církev *Adventistů*

sedmého dne úplně fyzicky zlikvidovat, to je vyvraždit. Proti tomuto plánu katolické *Solidarity* ovšem včas zasáhl *W. Jaruzelski* 13. listopadu 1981 (viz také *Práce*, 6.11.1997).

Není také mezi polskými protestantskými církvemi tajemstvím, že když si papež *Jan Pavel II.* přečetl literaturu církve, kterou chtěla *Solidarita* totálně vyvraždit, prohlásil: „*Ohně znovu vzplanou.*“

Zatím zůstalo jen u plánů. Ovšem dnešní vývoj v *Polsku*, které v roce 1997 podepsalo s *Vatikánem* ostudný *konkordát* (celý text viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku jako **Příloha č. 11**), který vzal *Polsku* právo „*mluvit do toho, koho katolická církev zvolí*“ (**Katolický týdeník**, č. 10, 8.3.1998) pomalu směřuje opět ke stejnému cíli. Prudký rozmach jezuitského řádu v *Polsku* a katolizace státního školství jsou zde již běžnou záležitostí. Je to také výsledek a „úspěch“ oficiálního jezuitského poradce současného polského prezidenta. Nad postavením tohoto jezuitu v roli poradce prezidenta se při jeho zvolení „divily“ i veřejné sdělovací prostředky.

V propagandě, o které píšeme je katolicismus vždy pojímán kladně. S drzostí sobě vlastní přitom propaganda vůbec nerespektuje skutečné, pravdivé dějiny té či oné země, o které pojednává. Podíváme-li se například, jak němečtí jezuitští historici a vatikánští prostředníci v knize *Kronika lidstva* popisují například události roku 1990 v *Československu*, jak se až úzkostlivě vyhýbají církevním vlivům, které při tom ve skutečnosti sehrály hlavní a rozhodující úlohu, jak je všechno čtenáři předloženo jako záležitost spontánní a davová, podíváme-li se například na heslo *Jezuité* a přečteme-li si, co o nich provatikánská *Kronika lidstva* píše nebo podíváme-li se na další hesla a témata a porovnáme-li je se skutečností, pak nelze tuto knihu studovat jinak než s nechutí i přesto, že jsou sem tam přeci jen malé střípky pravdy roztroušeny.

Stejnou propagandu nacházíme v knihách vychvalující projezuitský habsburský rod a různé satelitní rody související s tímto „velerodem“. Byl totiž největším oblíbencem *Říma* právě pro jeho postoj k jezuitskému řádu a z velké části i pro jeho přímé členství v něm. Mnoho těchto knih je vydáno i v češtině.

Propaganda Vatikánu a jeho vojska prostřednictvím svých nastrčených nástrojů současně likviduje jakékoliv jiné náboženské cítění obyvatel. Toto cítění pokořuje a uráží tím, že katolicismus je onou *propagandou* postaven do *monopolní „křesťanské“ úlohy a idee*.

V současné době se záměrně nedělají žádné rozdíly mezi katolicismem a ostatními náboženstvími. Nehovoří se jinak, než jen o jedné „Církvi“ a tou se vždy myslí církev římskokatolická a nehovoří se o ničem jiném, než o „křesťanství“ a tím se znovu myslí hlavně římský katolicismus. A tuto dogmatickou ideologii přejaly i všechny protestantské církve. Pokud oficiálně hovoří o Církvi, pak zastávají stanovisko římskokatolického systému a jmenují římskokatolickou církev jako rozhodujícího činitele v církevním dění. A totéž činí i světoví politici. A pochopitelně to můžeme v hojné míře pozorovat i v *Čechách*, kde se politikové tajně i otevřeně sklání před *Vatikánem* a dělají mu různé ústupky nebo mu vychází i přímo vstříc.

Monopolizace katolicismu nejen trvá, ale stále více sílí. A pokud si to budou lidé nechávat líbit, může přijít chvíle, kdy bude zbytek svobodně uvažujících ještě nezideologizovaných občanů vystaveno krvavým represím stejně tak, jako tomu bylo nedávno na *Balkáně*.

Nespoléhejme na to, že nenávisť římskokatolického systému a jeho nesnášenlivost k jinověrcům už pomínula. Dnes je pouze skrývaná a pokud to parlament té či oné země dovolí, pak nastane při převaze katolíků násilné pokatoličťování zbylých obyvatel bez ohledu na

jejich kulturní historickou tradici a postavení v *Evropě*. Jak jsme poznali, *Řím* umí vyprovokovat krvavé povstání a pronásledování v jakémkoliv národě a ve kterékoliv době.

Skrytá propaganda římskokatolického systému se promítá i do novin a časopisů. Mnoho novinářů, rozhlasových a televizních pracovníků jsou římskokatoličtí prostředníci, většinou z jezuitského, františkánského, dominikánského či jiného řádu (viz např. ***Katolický týdeník*, č. 27, 5.7.1998, str. 11**). Jejich jediným úkolem je *neustálá a nenápadná prokatolická mediální propaganda*. V televizi jsou vybírány filmy s prokatolickou tematikou nebo zápletkou, v rozhlasu slyšíme různé prokatolické diskusní pořady, hry, soutěže apod. A v novinách jsou různé rubriky vyvyšující katolické řády, poutní místa, světce, kláštery, katolickou evropskou „kulturu“ apod.

Ovšem největší skrytou i otevřenou propagandu věnují jezuité dětským knížkám a dětským rozhlasovým a televizním relacím. I v *České republice* můžeme pozorovat, že například největší procento provatikánsky zaměřených knih se týká právě dětské náboženské literatury. Typickým projezuitským znakem v nich je věrouka o *Marii*, o *svatých*, o *Josefovi* apod. podle katolických dogmat (pochopitelně uzpůsobených pro děti). Katolická dogmata můžeme například jasně vysledovat také v knize ***Jak k nám přišla Bible***.

V různých prokatolických dětských knížkách je hlavním tématem vychvalování a vyvyšování Ježíšovy matky *Marie*, jak ji například chválí všechny národy, dále vyvyšování apoštola *Petra* (podle zfalšovaných dokumentů údajně prvního papeže církve), který je v těchto knížkách dokonce i hrdinou vymyšlených příběhů, dále je zde představováno katolické „křesťanství“ jako *monopolní* a *správné*, jsou zde vyvyšovány katolické *obrazy*, *chrámy*, *kláštery*, *řeholní řády*, katoličtí *svatí*, *mniši* apod.

Kromě toho se mnoha takovými dětskými knížkami prolínají *ekumenická* témata o bratrství a lásce mezi různě věřícími a o spojení dějin s církevními „velikány“ (pochopitelně, že katolickými).

O tom například hovoří kardinál *M. Vlk*, když vypráví o své cestě do *Německa* a pak do *Francie*: „***Na vaši návštěvu Německa navazovala návštěva Francie – jaký byl její účel? Setkal jsem se s významnými osobnostmi (např. Jacques Delors, Michel Camdessus) i s některými čelnými představiteli církevního života (mj. kardinál Philippe Barbarin, lyonský arcibiskupem). Cílem mé návštěvy bylo představení první části třídílného animovaného filmu pro děti »Čas zakládání« o třech velkých monoteistických náboženstvích (judajismus, křesťanství a islám), kterého se zúčastnila odborná mediální, pedagogická i církevní veřejnost. Tento film byl v duchu tradice Trnkových filmů vytvořen Institutem komunikace, resp. jeho součástí Imago (jehož jediným společníkem je subjekt založený Arcibiskupstvím pražským), ve spolupráci s francouzskou televizní společností CFRT. Je to příspěvek církve k vytváření vzájemných blízkých vztahů mezi dětmi odlišných náboženství a kultur. Film je zatím dabován francouzsky a anglicky, ale pracuje se i na jeho české verzi.***“ (***Katolický týdeník*, č. 49, 30.11.–6.12. 2004, Ročník XV., str. 5, článek: „Evropa potřebuje vzájemné bratrství“**).

Kromě přizpůsobování dějin výkladu římskokatolické církve pro nejmenší diváky, posluchače a čtenáře můžeme také hovořit o podsouvané katolické ideologii o nutnosti dětí respektovat a mít uctě faráře, kazatele a církevní rádce a o bezmezném důvěře k těmto duchovním jako k dětským „kamarádům“ rozumějícím dětskému světu.

Je to však příprava pro budoucí roli, kdy tyto děti pak budou mít v dospělém věku stále své duchovní „kamarády“ – zpovědníky. Znovuzavedení povinné zpovědi u všech lidí je tak důležitý plán a úkol, že římskokatolický systém dokonce neváhá v *Evropě* investovat do různých

dětských *skautských oddílů*, různých *dětských letních církevních táborů*, do *dětských turistických atrakcí* většinou souvisejících s *katolickými poutními místy a kláštery*, dále do různých *sportovních a hudebních akcí pod organizací katolické mládeže* nebo přímo pod *Katolickou akcí* a také do *armádních kaplanů*.

Všechny tyto organizace kladou na kamarádství a na opírání se o člověka veliký důraz. Děti, mládež i vojsko je přitom postupně vedeno k tomu, aby se naučili co nejvíce svým „kamarádům“ důvěřovat a svěřovat jim co nejvíce informací osobního charakteru. Postupně jsou vedeny k tomu, aby se svým dospělým „kamarádům“ svěřovali úplně se vším a aby se naučili spoléhat jenom na ně. To je základ *budoucí zповědi*.

O proniknutí *Říma* do *skautingu* není třeba vůbec pochybovat.

Tak například *Katolický týdeník*, č. 29, 20.7.1997, str. 4, přináší obrázek římskokatolického monsignora, který stojí za provizorní „polní“ kazatelnou s křížem na ní uprostřed skupinky skautů. Malou zmínku o zapojení skautů do církevní propagandy najdeme i v *Mladé frontě DNES*, 23.12.1997.

Jinou zprávu najdeme například v *Katolickém týdeníku* č. 19, 10.5.1998 o „*Pouti skautů v Rajhradu u Brna konané v poslední dubnovou neděli*“, které „*se zúčastnil i brněnský biskup Vojtěch Cikrle*.“

Nebo si přečteme zajímavý článek v *Katolickém týdeníku* č. 22, 31.5.1998, str. 5 „*Skautská duchovní obnova: Do Svatého Jana pod Skalkou se sjelo několik desítek dospívajících a dospělých skautů a skautek, aby v krásném prostředí přírody Českého krasu a zdejšího bývalého kláštera – dnešní Vyšší pedagogické školy – načerpali dostatek duchovní síly pro svou vychovatelskou práci. Osoba Ducha svatého a jeho působení v našem životě bylo hlavním tématem programu, který připravilo Misijní centrum z Prahy. Páter Vladimír Zálavský – Šagi vážil cestu až z Blanska, aby ve svých přednáškách vybízel k věrnosti a vytrvalosti na cestě k Bohu. Nechyběla ani diskuse o křesťanských prvcích v programu skautského oddílu a beseda s Páterem Jiřím Reinsbergrem – Amundsenem, který je duchovním otcem českých skautů*.“

Katolický týdeník, č. 23, 7. 6. 1998 nám ukazuje na titulní straně pravé zákulisi oddílu Junák a sice, že jako skautský, mládežnický oddíl má také svou „ústřední duchovní radu“ zasedající v Praze, kde za katolickou církev vystupuje biskup F.V. Lobkowicz nebo páter Gereon OPraem. Jak ze článku vyplývá, udržovala katolická církev tajně kontakt se skauty i v době komunismu. *Katolický týdeník*, č. 34, 23.8.1998 přináší reportáž o skautech z pohledu mezinárodního významu a *Katolický týdeník*, č. 39, 27.9.1998, str. 5 hovoří o mši k 60. výročí úmrtí zakladatele československého skautingu v *chrámu sv. Petra a Pavla*.

Když tedy pochopíme propojení *Vatikánu* se skauty, pak nás nemůže překvapit zpráva, že se v *bazilice sv. Petra a Pavla* na *Vyšehradě* uskutečnilo „*udělování skautských liliových křížů, které obdrželo přes dvacet skautů a skautek*...“ (*Katolický týdeník*, č. 41, 11.10.1998, str. 5).

Nebo, že „*v den svátku sv. Martina pořádal 31. skautský oddíl... v Praze a vyšehradská kapitula svatomartinské setkání a lampinový průvod dětí od rotundy sv. Martina kolem hradeb až do parku u vyšehradské baziliky. Poutní mši při této příležitosti sloužil pražský pomocný biskup Karel Herbst*.“ (*Katolický týdeník*, č. 47, 16.–22. listopadu 2004, ročník XV., str. 6).

Římskokatolická propaganda má skutečně mnoho tváří. Stačí, podíváme-li se do školních čítanek pro 4. třídu základních státních škol. Zde jsou jednoduché životopisy „svatých“, dále různé pohanské zvyky spojené se jmény těchto „svatých“. Uvedené lidové pranostiky, různá lidová rčení a pořekadla vždy nějak souvisejí s římskokatolickým svátkem nebo tradicí. Dodnes si lidové tradice nejvíce pochvalují jezuité, jako například v následujícím „buditelském“ a „národnostně procítěném“ článku:

„**Nábožensko – národní zvyky.** V českém národě se zachovalo dodnes mnoho nábožensko – národních zvyků. Svůj vznik mají většinou v době baroka. Tehdy kněží, národní buditelé v lásce k národu a k církvi vytvářeli ve svých farnostech různé zvyky a v nich vždy spojovali prvek národní s náboženským. Zvláště v tom vynikali jezuité. ...Přicházejí předně s působivou liturgií, lidovými pobožnostmi a s mariánskou úctou. Za vesnicemi a městy budují poutní kostely, kapličky, křížové cesty a boží muka. Tato doba národního obrození dala našemu národu i překrásné národní kroje, písně a tance, jimiž se jistě i dnes chlubíme ve světě. ...Při těchto nábožensko – národních zvycích a poutích se člověk důvěrněji setkával s Bohem, Pannou Marií a s církví. Bylo by proto velmi nezodpovědné tyto staleté zvyklosti ve farnostech rušit či je odbyvat slovy: »Vždyť je to jenom folklór, formalita, není tam nic duchovního.« (Katolický týdeník, č. 15, 12.4.1998).

50.3 Jezuitské mládežnické kluby

Po celé „křesťanské“ to je ve skutečnosti podle dnešního trendu „římskokatolické“ Evropě slouží tyto kluby k aktivnímu odpočinku mládeže, k navazování různých známostí s protestanty a s nekatolíky, k duchovnímu vyžití a k různým akcím mladých lidí. Nazývají se různě: mládežnické, křesťanské, diskusní, společenské, studijní, charitativní aj. kluby (fóra) mladých, dále katolické domy při různých řádech a dnes dokonce už i při církevních charitách, dále různá centra (i jako křesťanská, výchovná, pomocná, rodinná, diskusní, kontaktní apod.) pro mládež, děti, rodiče a také různá kontaktní místa buď jakoby samotná nebo s označením ještě nějakého mnišského řádu nabízející pomoc např. rodičům při výchově dětí, lidem učícím se počítačům a internetu, lidem vyplňujícím dotazníky pro úřady, lidem, kteří musí napsat pro někoho svůj životopis a tak podobně.

Tyto kluby, fóra, centra, kontaktní místa atp. jsou zaměřena hlavně na mládež středních a vysokých škol. Vzpomeňme si, jak jezuité vždy usilovali o monopolní výchovu mládeže v každé zemi. A dnes to dělají prostřednictvím moderních katolických klubů zvláště na vysokých školách všech typů. V nich se snaží studenty podchytit a učinit z nich své spolupracovníky, prostředníky a nebo přímo členy římskokatolické církve případně svého řádu.

Činnost těchto klubů je sledována, podporována a navrhována řeholníky z různých řádů. Tato zájmová činnost klubů je tak široká, aby byla co nejvíce lákavá, přitažlivá a zajímavá pro co největší sféru studentů. Tyto kluby mají kromě dalšího i různé kempingy, provádí skauting, tremping, vodáctví, pořádají „křesťanské“ stanové tábory, ekumenická shromáždění, misijní přednášky pod širým nebem, country koncerty, turistiku, výlety, zájezdy, poutě, tematicky zaměřené putovní pochody apod.

Je to veliký psychologický tah na mládež, který dnes vedou převážně jezuité buď přímo sami nebo prostřednictvím svých, většinou tajných, agentů.

Například: „P. Manuel Casanova, SJ, nejvyšší představitel projektu »Evangelizace 2000« pro Evropu, zavítal počátkem června na Slovensko. Navštívil Bratislavu, Turčianské Teplice, Trnavu, Brestovany, Zlaté Moravce a Topoľčany. Je to jeho již třetí návštěva, při které se se-

známil s různými formami evangelizační a pastorační práce u nás.“ (*Katolický týdeník* 2.8.1992, str. 4).

Nebo viz článek: „Největší diecéze světa.“ Apoštolským administrátorem Sibiře je biskup Josef Werth, narozen 1952, SJ – tedy jezuita (*Katolický týdeník* 22.12.1991, str. 9).

Nebo článek „Slovensko má kardinála“ z doby ještě před rozdělením Československa, který říká, že 29.5.1991 byl jmenován slovenským kardinálem Ján Chryzostom Korec, jezuita, absolvent noviciátu (od 12.9.1939), později student jezuitské teologie (*Katolický týdeník*, č. 26, 30.6.1991, str. 1).

Kluby, centra, kontaktní místa jsou ve skutečnosti moderními řeholními domy. Nejsou uzavřeny nikomu. Mohou je dokonce navštěvovat i nevěřící lidé – materialisté, ateisté, nihilisté a další, pokud svými názory nebudou proti klubu přímo bojovat a vystupovat. A právě v tom je „kouzlo“ těchto novodobých, moderních řeholních domů. Zde se odehrávají první kontakty nic netušící mládeže s různými řeholníky. Většinou tam panuje „dobrá atmosféra“, „super nálada“, porozumění s druhým či „jednota v názorech“.

Různé řehole jsou však s jezuitským řádem různě propletené. Na základě mnoha papežských bul a příkazů musí být tyto řehole jezuitům neustále ke všemu nápomocni, kde si to jen jezuité přejí. Tyto papežovy příkazy nikdy zrušeny nebyly (i když jezuité celosvětově oficiálně jednou ano) a pochopitelně nikdy nebudou.

Pro tak vysoké privilegium, kterému se jezuité těší dodnes, jsou od ostatních řádů v skrytu nenáviděni. Nicméně jim to není nic platné a musí, chtě nechtě, podle rozkazů *Vatikánu* s tovaryši spolupracovat.

To je důležité si uvědomit proto, že v těchto mládežnických klubech často ani jezuité přímo a otevřeně nevystupují (maximálně jen jako přizvaní hosté k různým besedám), a přesto jsou to právě oni, kdo mají v zákulisí celý klub pod svým patronátem.

Zde se však sází na mladickou naivitu, přátelskost a důvěřivost mládeže, že právě ten klub, který studenti navštěvují, jezuitům nepatří. Jsou to atributy, které u mládeže nejvíce zneužívá a využívá jezuitský řád a které pak v rukou jezuitů dovedou udělat v konečném důsledku hrozné peklo statisícům lidí (viz např. *Leon Degrell v Belgii*). Zvyšující se počet těchto jezuitských spolků a klubů nebo různých mládežnických organizací, hnutí, nadací a aktivit v rámci katolické církve po celém světě je nejenom více než zarážející, ale je přímo varující.

I v *Čechách* jsou stejné nebo podobné kluby, z nichž velmi známý a hojně navštěvovaný je pražský klub *Betanie* se svými různými pobočkami. Podívejme se, co o tomto klubu píše samotný katolický tisk:

„*Studentský klub Betanie*. Doposud byl jediným centrem studentského katolického života v Praze kostel Nejsv. Salvátora (pozn.: kostel patří jezuitům a jeho hlavním knězem je jezuitský kněz a teolog, prof. T. Halík), a chyběl zde prostor pro další aktivity. Nápad zbudovat studentský klub se zrodil hned po revoluci, ale do loňského roku se nepodařilo najít vhodný prostor. Proto, když mladý kněz Pavel Zach z farnosti u sv. Ludmily na Vinohradech přišel s nabídkou volných prostor na své faře, studenti nezaváhali a v říjnu 95 svůj klub otevřeli.

Vybudovali si místo, kde se může scházet jejich společenství, kde si mohou odpočinout mezi přednáškami, studovat, sejít se s přáteli, domlouvat se na dalších akcích. Klub je otevřen každý den a nejen pro katolické studenty.

V *Betanii* byly také bez problémů realizovány další plány pražských vysokoškoláků. Diapozitivy z nehostinných Himalájí, barevné Austrálie, poslechový pořad *Scholy Gregorians*

Pragensis, diskuse s křesťanským politikem a filosofem D. Kroupou, tak to je námátkou výběr ze čtvrtečních večerních pořadů.

Ve středu se studenti setkávají již ráno na mši svaté, po které mají společnou snídani. A na večerním společenství jsou častými hosty řeholníci.

Studenti z Betanie nemyslí jen na sebe a věci duchovní. Tradicí se staly společné návštěvy na LDN ve Vinohradské nemocnici. Tyto „misie“ se odehrávají vždy na sv. Mikuláše, Tři krále a letošní novinkou byla i návštěva masopustní. O své tělo studenti pečují při nedělních fotbalech a výpravách na hory.

Zdá se, že Betanie se stala tolik potřebným zázemím pro studentské aktivity v Praze, místem, kde se i ostatní mladí lidé mohou setkat s živou vírou ve formě, která je jim blízká.“ (Katolický týdeník 11/1996, str. 4).

„Při besedě s redaktory časopisu AD ve čtvrtek 14. března v pražském studentském klubu Betanie se hlavní zájem soustředil na otázky související s novinářskou etikou.“ (Katolický týdeník 12/96, str. 3).

„DNES ODPOVÍDÁ... Pavla Hajná z vysokoškolského katolického hnutí

Čím je VKH pro studenty užitečné?

Jde o občanské sdružení založené před šesti lety, jehož cílem je nabízet studentům alternativní využití volného času na základě křesťanských hodnot a podporu jejich odborného vzdělávání. Sesterská hnutí existují v Brně, Olomouci a dalších univerzitních městech.

Hnutí zastřešuje naše studentské aktivity a umožňuje kontakt s dalšími státními i nestátními organizacemi u nás i v zahraničí. Jádrem činnosti je pak vytváření prostoru pro setkávání, vznik společenství, shromažďování informací užitečných pro všechny studenty, např. databáze studentské odborné pomoci určené především mimopražským studentům prvních ročníků.

Tedy nejen pro katolické studenty?

VKH má v názvu »katolické« proto, že jeho program zajišťují především katoličtí studenti a jejich duchovní, a to pro posluchače všech pražských fakult. Centrem aktivit VKH v Praze je studentský kostel Nejsvětějšího Salvátora u Karlova mostu a klub Betanie v Jugoslávské ulici. Tato společenství však nejsou uzavřená. Programy jednotlivých akcí se pravidelně rozesílají po fakultách a menzách a členem VKH se může stát student bez ohledu na vyznání, souhlasí-li se stanovami a činností hnutí.

Spolupracují vzájemně VKH z různých univerzitních měst?

Samozřejmě. Nejbližší naší společnou celorepublikovou akcí je pouť VŠ studentů na Velehrad 1.–5. května. Už potřetí před začátkem zkouškového období poputují studenti pěšky z různých míst 30 až 60 km (Pražáci ze Sv. Kopečku). O víkendu je na Velehradě čeká kromě jiného panelová diskuse na téma Evangelizace a modlitba. Počítá se s účastí teoložky M. Ryškové, duchovních V. Kodeta, P. Koláře, P. Ambroze, F. Lízny, J. Dolisty, lékařů M. Kašparů a P. Příhody aj. Nedělní mši svatou bude sloužit kardinál Miloslav Vlk.“ (Katolický týdeník 17/96, str. 1).

„I Praha má svůj studentský křesťanský klub. Jmenuje se Betanie a najdete ho v Jugoslávské ulici č. 27, mezi I.P. Pavlova a náměstím Míru. Čeká tam na vás příjemné prostředí, ve kterém si můžete jen tak odpočinout, něco si přečíst, uvařit si čaj nebo něco na zub, s někým si dát sraz. K dispozici je knihovna, CD přehrávač, deníky, časopisy, kuchyň a pro ty meditativně založené i několik molitanů, na kterých se dá nejen meditovat. Seženete zde i informace o studentech v Praze, programu studentského kostela sv. Salvátora a i sám klub má pravidelný večerní program.“ (*Anno Domini 1/96, str. 5*).

V těchto klubech je formováno „křesťanské“ vědomí a poznávání mládeže přesně tak, jak to římskokatolický systém požaduje. Je zde utvářen světový názor lidí, kteří se pak jednou mohou postavit do rozhodujících postavení v politice, kultuře, umění, školství, ekonomice a hospodářství země.

Církev je velice trpělivá a jde za svým cílem třeba i celá staletí. Ale nikdy se cíle nevzdá. *Nepracuje pouze pro dnešek nebo pouze pro zítřek, ale hlavně pro budoucnost.* A pokud tomu lidé nevěnují pozornost a římskokatolickému systému všechno dovolí, pak se tato staletí zkracují jen na desetiletí nebo jenom na pouhé roky.

Stejně jako tyto kluby působí i *Česká křesťanská akademie* pod vedení prezidenta, profesora PhDr. Doc. ThDr. jezuitského pátera *Tomáše Halíka*. Čestnou radu *Akademie* tvořili v roce 1997 římskokatoličtí duchovní vystupující hodně na veřejnosti, jako například: rektor emeritus University Karlovy Prof. Dr. *Radim Palouš*, Dr.h.c.; prezident Katolické university Eichstätt Prof. Dr. *Nikolaus Lobkowicz*, Dr.h.c.; teolog mons. ThDr. *Oto Mádr*, Dr.h.c., filosof Doc. PhDr. *Jan Sokol*, skladatel prof. *Petr Eben*, astronom Dr. *Jiří Grygar* (také praktikující římský katolík (viz např.: *Katolický týdeník, č. 13, 31.3.1991, str. 7*)) aj. Akademickou radu tvoří volení zástupci odborných sekcí ČKA, předsedou je doc.Ing. *Jiří Vackář*, výkonným ředitelem Mgr. *Stanislav Novotný*.

Poučné je podívat se aspoň na některé názvy společných akcí ČKA v zimním semestru: 8.10.1997 přednáška v rámci Česko – německé akademie 1997 – Dr. *Frank Boldt: Od pražského velvyslanectví SRN v roce 1989 k německé jednotě*; 21.10.1997 tlumočená přednáška ve spolupráci s Evangelickou fak. UK – Prof. Dr. *Eberhard Jüngel* (Univerzita Tübingen): *O křesťanském svědomí – co to je?*; 29.10.1997 tlumočená přednáška ve spolupráci s Evangelickou fak. UK biskup Luterské evangelické církve v Hannoveru – Prof. Dr. *Eduard Lohse*, Dr.h.c. (Univerzita Göttingen): *Pravda velikonočního poselství*; 8.11.1997 seminář ve spolupráci s Křesťansko–demokratickou společností a Nadací *Konráda Adenauera: Křesťané v občanské společnosti*. Přednášky jsou pořádány a organizovány ve spolupráci s českou provincií Tovaryšstva Ježíšova a Národní knihovnou ke 440. výročí příchodu jezuitů do Čech.

Z oficiálního zdroje (<http://www.etf.cuni.cz/~cka>) si přečteme některé informace o této organizaci:

„Co je Česká křesťanská akademie ? Krátce po listopadu 1989 vzniklo v Praze občanské sdružení, které navázalo na práci podzemních teologických a filosofických kroužků z doby předchozí. U jeho zrodu stálo mnoho významných osobností, jež dnes působí v různých sférách kultury a vědy, v církvích, ve státní správě i na scéně politické. Ty také rozhodly o tom, že prvním prezidentem takto vzniklé Křesťanské akademie Praha se stal známý katolický teolog, filozof, obhájce lidských práv a politický vězeň prof. ThDr. *Josef Zvěřina*. Ten však již v srpnu 1990 zemřel a jeho nástupcem byl zvolen doc. PhDr. ThDr. *Tomáš Halík*, jeden z nejvýznamnějších žáků *J. Zvěřiny*. Jeho volba byla opět potvrzena v roce 1993, kdy bylo také sdružení přejmenováno na Českou křesťanskou akademii.

Česká křesťanská akademie chce v křesťanském duchu pomáhat rozvoji svobodné české společnosti na poli kultury, politiky a ekonomie. Je to nezávislé sdružení občanů, které je otevřeno nejenom křesťanům všech církví, ale i lidem, kteří cítí odpovědnost za uplatňování křesťanských kulturních a morálních hodnot ve společnosti. Je nestátní, neziskové a nadstranické. Žije z členských příspěvků a darů. Ve všech oblastech své činnosti spolupracuje ČKA s řadou zahraničních partnerů.

Nejvyšším řídicím orgánem ČKA je akademický výbor, jenž sestává z představitelů odborných sekcí a místních skupin. Již samotné vyjmenování sekcí dobře ilustruje šíři záběru akademie. V ČKA působí: teologická, historická, právní, politologicko-ekonomická, přírodovědná a technická, ekologická, uměnovědná, literární, psychoterapeutická, pedagogická, mediální.

Česká křesťanská akademie uspořádala za osm let své existence již stovky přednášek na nejrůznější témata. V poslední době se snaží, aby tyto přednášky dávaly dohromady dlouhodobější cykly. Dále pořádá semináře, konference, kolokvia, uměnovědné zájezdy. Některé z těchto akcí se již stávají novou tradicí. Např. Mariánsko-lázeňské rozhovory, kterými chce akademie přispívat ke zlepšení vztahů mezi českým a německým národem, se v letošním roce konaly už po osmé a v Praze proběhly páté Dny Josefa Zvěřiny, jež mají být příležitostí k zamyšlení se nad naší odpovědností za stav církve a společnosti. ČKA také v roce 1995 zahájila práce na rozsáhlém sociologicko-historickém výzkumném projektu Církev ve svobodné společnosti.

Zvláštní kapitolu v činnosti ČKA tvoří vydávání knih. Od roku 1990 totiž vydala v několika edičních řadách přes 40 knižních titulů domácích a zahraničních autorů. ČKA dále vydává časopis *Universum* (revue přírodovědecké a technické sekce) a *Revue církevního práva*.

ČKA také provozuje veřejnou knihovnu a v roce 1996 přijala od Arcibiskupství pražského odpovědnost za správu Pokoncilní knihovny, která zachycuje vývoj teologie a filosofie v uplynulých 35 letech. ČKA zprostředkovává křesťanským studentům stipendia na zahraničních univerzitách a stála u zrodu nedávno vzniklé vyšší odborné školy publicistiky, jež by měla připravovat budoucí pracovníky sdělovacích prostředků s důrazem na široké kulturní vzdělání a novinářskou etiku.“

„Cíle a činnost ČKA:

§ 1: Česká křesťanská akademie přispívá k rozvoji vědy, umění a vzdělání v České republice. Sdružuje občany, kteří chtějí tomuto rozvoji napomáhat a kteří se hlásí k odpovědnosti za uplatňování křesťanských hodnot ve společnosti, i organizace, hlásící se ke stejným cílům. Zve ke členství i ke spolupráci příslušníky různých křesťanských vyznání i občany bez vyznání. Česká křesťanská akademie spolupracuje s jinými sobě blízkými organizacemi v České republice a s organizacemi, které podobným způsobem působí v zahraničí.

§ 2 : Křesťanská akademie (dále jen: ČKA) používá zejména těchto forem činnosti: 1. Pořádá přednášky a panelové diskuse pro veřejnost, odborné semináře a kolokvia pro vybrané zájemce, mezinárodní i národní konference a sympozia. 2. Plní úkoly při vytváření i realizaci výzkumných a badatelských programů. 3. Vydává knihy a časopisy. 4. Vytváří vlastní knihovny pro veřejnost. 5. Zprostředkovává stipendia pro české studenty v zahraničí a pro zahraniční studenty u nás. 6. Podporuje literární a uměleckou činnost. 7. Zakládá, řídí a podporuje školská a osvětová zařízení. 8. Spolupracuje se sdělovacími prostředky a poskytuje publicistům informace a vzdělání v oblasti náboženské a duchovní kultury.“

V lednu roku 2005 proběhla volba prezidenta ČKA na další období. „Na valné hromadě České křesťanské akademie (ČKA) byl 22. ledna zvolen prezidentem na další šestileté funkční

období prof. Tomáš Halík. Tuto funkci zastává už od roku 1990. Ve funkcích viceprezidentů byli potvrzeni prof. Jan Bednář a dr. Jan Stríbrný. Občanské sdružení Česká křesťanská akademie, které bylo založeno bezprostředně po listopadu 1989, dnes působí již v 63 městech České republiky. Má více než 1 700 individuálních členů a řadu členů kolektivních. ČKA pořádá po celé republice přednášky pro veřejnost, odborné konference, semináře a kolokvia, vydává dva časopisy (*Universum* a *Časopis pro církevní právo*), podílí se na řadě výzkumných úkolů a odborných projektů (i mezinárodního charakteru). Přínos ČKA v oblasti česko-německého smíření byl v minulosti oceněn prezidenty obou zemí.“ (*Katolický týdeník, číslo 6, 1.–7. února 2005, ročník XVI., str. 7*).

Jeho další zvolení je zcela logické. Již v roce 2003 nám slovenský časopis *SME*, kde páter Halík dělal interview, prozradil, že činností této šedé církevní eminence je hlavně sondovat společnost a ovlivňovat ji směrem ke katolizaci: „Vždy jsem odmítal angažovat se v politice v tom užším smyslu – stranickém, profesionálním, v managementu moci. Několikrát jsem odmítl kandidovat do senátu, například. To skutečně není moje parketa. Existuje i politika v širším slova smyslu, účast na veřejném prostoru, občanském životě, veřejné diskusi, v níž se kultivuje veřejné mínění – tam nejde o moc, ale o intelektuální a morální vliv na duchovní život společnosti. A to je moje pravá parketa. Odtud se nedám vytlačit do sakristie ani do skleníku nějaké auly. Ano, jsem asi typickým příkladem toho, čemu se na západ od našich hranic říká ‚Public Intellectual‘. A moje působení na univerzitě, v univerzitním kostele, médiích a v nejrůznějších domácích i zahraničních diskusních klubech a fórech, to jsou pouze různé odstíny této úlohy.“ (*T. Halík: Zvolenie Klausu považujem za tragédiu, SME, 4.3.2003*).

A v záhlaví kromě osobních dat zveřejňuje časopis u Halíkova jména i to, že je aktivistou různých občanských iniciativ a hnutí: *Impuls 99, Děkujeme odejděte, Česká televize – věc veřejná*, které podvratnou činností usilovaly a usilují rozbit nebo rozleptat svobodně a demokraticky zvolené politické strany a svobodná média a uchopit v zemi moc a nasměrovat ji do středu římskokatolických struktur.

Cíle římskokatolické církve a jeho vojska pod rouchem *ekumenických* církevních spolků jsou tedy jasné: Co nejvíce zasahovat do veřejného politického, kulturního, ekonomického a vědeckého dění v *Čechách* a všechny tyto roviny propojovat s „*křesťanskou*“ neboli římskokatolickou *Evropou* jako náboženským monopolem. Tomu se pochopitelně nevyhnou ani česká masmédia (viz např. *Lidové noviny, 24.11.1997*).

Cílem jezuitů v každém státu je trvale ovlivňovat a nakonec ovládnout pro svou propagandu (kromě jiného) i všechna veřejnoprávní média. Nemáme tedy důvodu pochybovat o tom, že se o totéž dennodenně nepokoušejí i v *České republice*.

50.4 Důsledky propagandy katolicismu

Na děti a mládež je ve všech zemích vyvíjen ten největší prokatolický nátlak. Tento tlak cítí a vnímá mládež pochopitelně mnohem více, než dospělí a brání se mu svým způsobem. Cítí znásilňování a spoutávání osobní svobody svědomí. Nedefinovaně a podvědomě cítí, že jejich indikátor svobody je v ohrožení.

Ale mládež chce na celém světě zůstat svobodná, nespoutaná a volná za každou cenu. Proto chce hájit svou svobodnou vůli a svobodu svého vnitřního projevu jakýmkoliv prostředky.

Proto pro svou obranu neváhá sáhnout po čemkoliv, co ji vysvobodí z církevního a prokato-lického vlivu, který se neustále zintenzivňuje jak v celé *Evropě* tak i v *USA*.

Nikdy nepřestane platit pravidlo, že tlak vždy budí protitlak a nenávisť. Máme velmi vážný důvod se domnívat, že kdyby děti a mladí lidé na sobě podvědomě necítili církevní nátlak žádné skryté ani otevřené církevní *propagandy*, kdyby necítili žádné znásilňování *osobní svobodné vůle* ze strany církevních míst, pak by nebylo tolik mladých lidí závislých na „osvobozujících“ drogách.

Kdo je vinen, že mladí lidé touží po svobodě bez nátlaků, bez *propagandy*, bez falešných církevních „kamarádů“ a „přítelíčků“ a bez omezování ze strany duchovních a různých církevních „psychologů“ neboli moderních zpovědníků? Kdo je vinen toho, že tuto svobodu, která respektuje člověka jako nejvyšší svobodnou bytost na této zemi, pak hledají mladí lidé v nereálném světě počítačových her a virtuálních světů nebo v „uvolňujícím“ a „osvobozujícím“ drogovém opojení ducha, duše i těla? Domníváme se, že určitě ne jejich přirozené mládí nebo dětství.

Nikdy také nepřestane platit pravidlo, že násilí plodí zase jen násilí. Je-li tedy *propaganda* – znásilňující svobodné náboženské cítění – oficiálně povolena a má-li dokonce i podporu veřejnosti a státu, nedivme se pak, že je mládež nervózní, traumatizována, v depresích a v bezvýchodné situaci. Nedivme se, že je pak v podvědomé agresivní obraně vůči všemu veřejnému a státnímu, že je vulgární, zlá, sadistická a s teroristickými sklony. Je to odezva na okolí a na uspořádání systému, odezva na pořadí hodnot a na požadavky společnosti.

Tyto agresivní vlastnosti pochopitelně nezavinila JENOM církevní *propaganda*, ale kromě jiných vlivů k tomu pomáhá a to mnohem větším dílem, než bychom si mohli vůbec představit. Měli jsme možnost několikrát zaregistrovat ten jev, že právě tam, kde je katolicismus v ofenzivě a navíc se státní podporou, utíká mládež ke všemu, co ji (podle jejich mladých náivních představ) může osvobodit a zachránit před znásilněním vnitřní osobnosti, svobodné vůle, svobodného svědomí a rozhodování. Při studiu této problematiky registrujeme, že čím více je země do katolického „křesťanství“ ponořena, tím více se potýká s drogovou závislostí své mládeže stejně tak jako s její agresivitou a s výskytem násilí a pornografie v kinech a ve všech sdělovacích prostředcích.

Není to nic jiného než jen přirozená, nedefinovatelná, podvědomá obrana každého mladého člověka, který touží po svobodě. Je to v podstatě nedefinovatelný, podvědomý protest proti církevnímu spoutávání ducha, duše i těla.

Důsledkem toho také vznikají různá „svobodná“ hnutí. Ta mají mnoho svých odštěpků a podskupin. Nutno konstatovat, že těchto hnutí dovedou jezuité důkladně využít. Rozhodující je, jakým směrem se hnutí ubírají. Jaký je jejich program, jejich životní styl, jaká je jejich představa, jaké jsou jejich plány, ambice apod.

Jezuité mají taková hnutí poměrně dobře zmapovaná a velmi pozorně sledují jejich vývoj.

Proto jsou zvláště nebezpečná ta hnutí, která se zajímají o fašismus v jakékoliv podobě a o jejich představitele. Zájem sám o sobě už cosi signalizuje, ale ještě nehrozí společnosti přímé nebezpečí. Tento jejich zájem se stane pohromou a tragédií tehdy, až se hnutí konvertující k nacismu a fašismu nebo k jiné formě diktatury dostanou do rukou jezuitských ideologů.

Těžko si dnes kdo uvědomuje, jakému vážnému nebezpečí se vystavuje například hnutí Skinheads a v jakém hrozném nebezpečí se díky němu ocitá celá společnost, která toto hnutí buď podporuje nebo je vůči němu lhostejná a nedostatečně vyzbrojená svými zákony.

Takový stav je i v *České republice*. Hnutí *Skinheads* v *Čechách* a na *Moravě* ani v podstatě nechápe s čím si zahrává, když vyzývá k *neofašismu*. Nechápe to ani jeho prostí členové a nechápe to ani celá veřejnost. (O *neofašismu* viz např.: *příloha Mladé fronty DNES*, 3.7.1997, str. 8–9).

Je to v podstatě stejná situace, jako kdyby si někteří z velké skupiny plavců plavajících v moři rozřezávali žíly, bavili se krvavými výjevy a přitom by nikdo z celé skupiny plavců nevnímal, jak se přibližují žraloci, kteří byli přilákáni krví těch několika jedinců, a to i z velké dálky a že se zanedlouho stanou všichni jejich snadnou kořistí.

O tom, že hnutí *Skinheads* je propojeno s mezinárodním *neonacismem* a *neofašismem* ve všech svých podobách, není vůbec pochyb.

O pohledu *skinheadů* na holokaust *Židů* (který identifikujeme jako pohled typicky projezuitský), dále na *fašismus* v *Německu* a *Itálii*, o vítání křížáckých válek a válek ve *Vietnamu*, o přijímání *neonacismu* směřujícího z *USA* i do *Čech* přes internet a přes různé distributory *skinheadů* a o dalších faktech této skupiny hovoří například článek: „*V Čechách vycházejí desítky skinheadských časopisů*“ (*Lidové noviny*, 1.12.1997, str. I. a III).

Nebo: „*Holé Lebky se sešly v Jeseníku, aby vzpomněly narození Hitlera*.“ To je titulek článku, který rovněž potvrzuje předchozí fakta (*Lidové noviny*, 20.4.1998). Nebo si přečtěme článek v příloze *Pátek, Lidové noviny*, 9.1.1998, str. 8–10.

Zajímavá byla také reakce bývalého ministra *Luxe* (KDU–ČSL), kterou bylo možné sledovat, když měl parlament na svém zasedání odsoudit *nacistické tendence* mezi *skinheady*. „...*Na to okamžitě vystartoval Josef Lux a žádal totéž o komunismu. A na to se ozvali komunisté... a tím se v parlamentu rozpoutala bouřlivá diskuse*.“ Otázka *nacismu* tak zůstala úplně stranou (*Radiožurnál*, 13.11.1997, 12.00).

Ano, přesně takto vypadá politický jezuitismus! U katolických nebo prokatolických témat je rozpoutána mezi diskutujícími právě taková svárlost, aby ona choulostivá a ožehavá témata šla okamžitě stranou. Bohatě se k tomu využívá dřívějšího komunistického zřízení, přičemž se zneužívá právě toho, že mnoho lidí jej nenávidí. Můžeme pozorovat, jak se slovem *komunismus* velice rád při svých projevech operuje kardinál *Vlk* (viz např.: *příloha M.F. DNES*, 18.4.1996), dr. *Halík*, exministr *J. Lux*, biskup *Radkovský* a další z katolického a politického nebe.

Proč římskokatolický exministr nenechal parlament, aby v klidu odsoudil ono dítě *Vatikánu* – *nacismus*? Nebráníme se názoru, že to může souviset s exministrovou římskokatolickou vírou a pohledem na dějiny dvou posledních válek. Odsoudil sám *Lux* někdy (stejně jako i jeho další katoličtí kolegové) propojení *skinheadů* s *neonacismem*?

Podle nás to do jisté míry vysvětluje i liknavý přístup mnohých prokatolických nebo katolických politiků ke hnutí *skinheadů*. Není totiž pochyb o tom, že tam, kde je *fašismus* a *nacismus*, je v pozadí také *katolicismus*.

Důkazů leží v této knize více než dost.

50.5 Katolické svátky

Nejsilnější *římskokatolická propaganda* (otevřená i skrytá) je vždy v období *pohanských* nebo *polopohanských svátků*, které římskokatolický systém uznává jako své vlastní. Je to období *vánoc*, *velikonoc* a *svatodušních svátků*.

Nejen v období samotných vánoc, ale už od začátku prosince stačí otevřít jakékoliv deníky a časopisy a nenajdeme v nich nic jiného, než jen *propagandu* předadventní doby, *propagandu* vánoc jako „pravého křesťanského“ svátku a různou propagandu církevních představitelů, životopisy svatých a katolických „mučedníků“, dále nesčíslné ukázky betlémů, pořady o kostelích a jejich návštěvních dnech pro veřejnost, o poutních místech, klášterech apod.

S takovými podobnými články jsme se již setkali – viz například v *kapitole 45.23* a tam *Lidové noviny 12.12.1997*, *Mladá fronta DNES 23.12.1997* a *Lidové noviny 30.12.1997* nebo následující článek:

„Po železničních kolejích celé republiky putovaly včera plamínky, které od věčně hořícího světla u jesliček v izraelském Betlémě zapálili rakouští skauti. Čeští skauti s ním letos putovali po zemi například rychlíkem... na hlavní nádraží v Olomouci dorazilo betlémské světlo včera ráno a odtud je skauti rozváželi dál do kraje.“ (*Mladá fronta DNES, 23.12.1997*).

Poznáváme v tom moderní pověrečnost skautů a snahu zapojit je co nejvíce do církevních záležitostí? Rozhlas v tuto dobu hlásil, že světlo z *Betléma* si může každý přijít zapálit do kostela sv. *Ignáce z Loyoly* v *Praze*, tedy přímo k jezuitům!

O televizní a rozhlasové propagandě římskokatolických svátků vyžadujících velkou dávku pověrečnosti ani mluvit nemusíme. Stačí si například 24. až 26. prosince otevřít *Český rozhlas* (v roce 2007 už rovnou od počátku prosince až do ledna!). Na stanicích jakou je *Vltava* nebo *Praha* již od rána místo očekávaných moderátorů slyšíme samotné římskokatolické nebo *ekumenické* kněze, kteří sami moderují své celodenní pořady s drzostí sobě vlastní, jako kdyby to byli profesionální moderátoři, které si posluchači přejí slyšet. Jejich drzé lži o vánočním křesťanství jsou přinejmenším pobuřující, jejich *okupace rozhlasových stanic* je naprosto urážející.

Všechny tyto vánoční a ještě i další římskokatolické *svátky* jsou ve skutečnosti plné *pohanských* pověr, tradic a slavností v křesťanském *rouchu* a nemají s učením *Bible svaté* nic společného. Kdo zná *Bibli*, ví, že tyto svátky jsou v přímém rozporu mezi *Bibli* jako jednou institucí a mezi učením protestantských církví a církve katolické jako druhou institucí. Tyto církve věří v ustanovení lidská, a ne v ustanovení Boží. A jedním takovým lidským ustanovením je právě zachovávání vánočních, velikonočních a svatodušních svátků.

Všechny tyto svátky mají převážně svůj původ v pohanství a částečně v židovství. To, co je převzato ze židovství, mělo své opodstatnění ve *Starém zákoně*, v době starozákonní, a splnilo se a cele beze zbytku se naplnilo i v Ježíši Kristu a apoštolské církvi. To, co je převzato z pohanství, nemělo nikdy žádné opodstatnění a nemá ani posud.

Povězme si něco o původu těchto svátků:

Nejprve *VÁNOCE*, svátky, kdy se připomíná narození Ježíše Krista.

Tyto svátky jsou skutečně výhradně převzaty z pohanství a nemají se židovstvím i křesťanstvím nic společného. To, že křesťané jim dali křesťanský nátěr tím, že oslavují narození Ježíše Krista, je jako když starou, zkaženou, zapáchající potravu přelejeme trochou mléka. Tím tu zkaženou, zapáchající potravu nezměníme v potravu požitelnou, ale naopak takto připravená je nebezpečnější než předtím, neboť, kdo by hleděl jen na to mléko a požil by s ním zkaženou potravu, může onemocnět, ba i zemřít. A tak je to i se vším, co je převzato z *pohanství* a má jen *křesťanský nátěr*.

Co jest křesťanského na *vánočním stromku*, i když *vánoční stromek* sám o sobě není hříchem. Je to pro děti hračka jako každá jiná. Ale proč to dávat dohromady s narozením Ježíše Krista? A co jest křesťanského na rozkrajování jablka, abychom se dozvěděli, zda příští rok

budeme zdraví či nemocní neb zemřeme? A co jest křesťanského v házení pantoflem, abychom se dozvěděli, zda zůstaneme příští rok doma, a nebo se dostaneme z domu pryč? A co je křesťanského v hádání svého dalšího života prostřednictvím slitého olova?

Poznáváte v tom d'ábelské pozadí? Vždyť **Písmo svaté** tyto věci přísně zakazuje. Ve Starém zákoně každý člověk, který by se tímto čarováním a hádáním obíral, měl být ukamenován. Toto jsou všechno zvyky a obyčeje pohanů, které jsou nedůstojné pro věřícího člověka v Ježíše Krista. V tu dobu je zimní slunovrat a přestávají být nejdelší noci a nejkratší dny. Pohané těmito svátky oslavovali návrat boha slunce a klaněli se mu. Proto jsou tyto svátky výhradně zasvěcené bohu slunci, to jest modle učiněné z Božího stvoření! Je to tak jako se zkaženou potravou přelitou dobrým mlékem.

Přečtěme si **Bibli** od začátku až do konce a nikde se nedočteme datum narození Pána Ježíše. To jest nám skryto. Pán Ježíš se rozhodně nenarodil 24. prosince, neboť v tu dobu jsou v Palestině dlouhotrvající deště, kdy ovce jsou uzavřeny a volně se nepasou. Tyto deště trvají nepřetržitě několik týdnů. V době, kdy se Ježíš narodil, byli pastýři s ovce ve volné přírodě, to znamená, že Kristus se mohl narodit v říjnu nebo začátkem listopadu, ale nikdy ne koncem prosince.

Tyto svátky byly přeměněny na křesťanské teprve začátkem 4. století našeho letopočtu, aby bylo umožněno pohanům, kteří se houfně přidali ke křesťanské církvi, jejich svěcení. Jak ještě uvidíme, mají *vánoce* své ryzí *okultní pozadí*. O pohanském (většinou keltském či staroger-mánském) původu *vánočních rituálů* – zvyků a tradic – viz například **Vánoční příloha pro časopis TÝDEN**, č. 49/2004 a **INSTINKT**, č. 49/2004, **prosinec, 2004** nebo kniha od autorky **Valburgy Vavřínové: Malá encyklopedie vánoc, Libri, Praha, 2002, ISBN 80-7277-132-9**, kde se například na **straně 112 – 113** dočteme, že „*vánoční stromeček to však neměl se získáváním lidských srdcí snadné. Po celý středověk se nedochovala žádná zmínka ani vyobrazení svědčící o rozšíření kultu vánočního stromku. Jen ve staré francouzské písni ze 13. století zpívali trubadúři několik slov o stromu s hořícími svícemi. Katolická církev považovala zdobení stromů za pohanský zvyk a krutě ho pronásledovala. Až na samém konci 16. století se smířila s vánočním stromečkem. Věčně zelené větve stromku měly napříště symbolizovat věčný život přislíbený Kristem věřícím a připomínat jim rajský strom Adama a Evy, kteří slaví svůj svátek o Štědrém dnu.*“

Budeme-li sledovat, jak došlo ke spojení vánočních svátků s *Betlémem* a s *jesličkami*, pak dojdeme k poznání, že původní zobrazování města *Betléma* a *jesliček* nemělo s *vánocemi* nic společného. Historie vyřezávaných maket o narození dítěte Ježíše, tedy *betlémů* je starší než novodobá historie *vánoc* a lidové *jesličky* a *betlémy* jsou dokonce mnohem starší než dnešní slavnostní vánoční strom. *Kult jesliček* je již zaznamenán údajně u *Origena* (cca 185-254), který prý navštívil místo narození Krista a popisuje jeskyni, v níž byly jesle. Nám se tato informace nepodařila zatím potvrdit, nicméně tradici vystavování *betlémů* a *jesliček* v jeskyních a pak v kostelích a později i v domácnostech lze vystopovat až do roku 1223, kdy chtěl *František z Assisi* přiblížit lidem, kterým nebylo dopřáno navštívit *Betlém*, betlémskou událost a postavil dřevěné jesle v jeskyni na hoře *Alvernia*, nedaleko obce *Greccio* v dnešní *Itálii*. Současně zde *František z Assisi* sloužil lidem mši a vyprávěl jim o narození Krista a navíc to všechno spojoval s *pohanským vánočním časem*. *Kult jesliček* pak stále zřetelněji provázal *Vánoce* a stával se stále více součástí jejich symboliky.

K nám tento zvyk přinesli až patres jezuitského řádu, největší to obdivovatelé a šířitelé betlémských postavíček a betlémských historek ve spojení s *vánočním časem*, zvláště v době pobělohorské a v 17 – 18. století. Snad nejstarší *jesličky* v Čechách byly postaveny již v roce 1560 v jezuitském kostele sv. Klimenta v *Praze*. Jezuitský nápad se rychle šířil do dalších

měst, kde byly stavěny v kostelích a v církevních budovách – v *Olomouci* roku 1569, v *Litomyšli* roku 1580, ve *Svitavách* přibližně roku 1612 po příchodu misie dvou členů jezuitského řádu, v *Kladsku* roku 1628 a v *Jičíně* roku 1630.

Prvním svitavským, prameny doloženým autorem vlastních *betlémů* byl místní rodák, barokní sochař *Jiří Antonín Heinz*, autor sochy sv. *Jana Sarkandra* na Brněnské ulici ve *Svitavách*. Jeden z jeho barokních *betlémů* se dnes nachází v majetku vídeňského muzea lidového umění.

O rozšiřování vánočních pověr ve spojení s *betlémem* píše také *Karl Johns* z *Klosterburgu* ve spisu: „*Jezuité, betlém a Hans von Aachen v Praze*“ jak o tom informuje *M. Zábranský* ve zpravodaji „*Betlémy a betlémáři*“ č. 34 na internetových stránkách Českého sdružení přátel *betlémů*: www.sdruzeniбетlemaru.cz/casopis/0034/02.html:

„*Stejnomený příspěvek autora Karl Johnse z Klosterburgu se objevil v posledním čísle ročníku 1998 časopisu »Umění« (XLVI/1998, str. 189-197). Odborný kunsthistorický článek je dosti obsáhlý a zabývá se zobrazováním narození Krista v umění 16. století a vlivem jezuitů na střední Evropu. Protože v něm jednu z důležitých rolí hraje první betlém vystavovaný v Praze, pokusil jsem se z něj vybrat to nejzajímavější pro betlemáře.*

Před 16. stoletím se na obrazech Narození Krista objevovali pastýři většinou jen jako vedlejší postavy, mimo hlavní scénu okolo jeslí. Jen velmi zřídka byli zobrazováni jako jedni z hlavních účastníků posvátného aktu zrození. Nejčastějším motivem v umění starší doby byla svatá Rodina a Klanění tří králů.

Jedním z prvních zobrazení Klanění pastýřů byla malá malba na olovu či cínu vytvořená malířem Hansem von Aachenem roku 1580 pro Kapli narození v mateřském chrámu jezuitského řádu Il Gesù v Římě, která se brzy stala předmětem intenzivního náboženského uctívání. Dnes je známá hlavně ze Sadelerovy rytiny a vedle toho existuje celá řada dalších kopií. Na dvoře císaře Rudolfa II. začala řada malířů vytvářet různé varianty uvedeného tématu a další pracovali na jejich kopiích. Toto téma se objevilo náhle v různých oblastech Evropy navzájem izolovaných a muselo být výsledkem určitých náboženských a politických událostí. Autor předpokládá, že hlavní roli přitom hrál řád Tovaryšstva Ježíšova - jezuité. V duchu svého působení na šlechtu a vzdělanou třídu byly v jezuitských školách hrány latinsky náboženské tragedie i komedie přísně cenzurované provinciálem řádu. Výnechány v nich byly všechny vztahy k ženám i ženské hávy. Ve vánočních hrách byly také pastýřské scény a i zde se stávali pastýři pozitivními symboly oproti dřívějším dobám, kdy jako všichni venkované byli jen terčem satiry a veselí.

Z nepřiliš četných dokumentů vyplývá, že první betlém byl do Prahy přivezen jedním z jezuitských otců a instalován v kostele sv. Klimenta v roce 1562. V betlémech šlo vlastně o rozšíření a scénické zpracování již dříve známých vánočních devocionálií, jako byly jesličky, sošky Ježíška (sem patří i Pražské Jezulátko) a další. Zatímco obrazy byly určeny převážně pro vyšší vrstvy, měly betlémy působit ve vánočním čase na vrstvy nižší.

Ohlas na první betlém byl u našeho, silně reformací ovlivněného obyvatelstva malý ve srovnání s některými oblastmi Rakouska (Štýrsko, Tyrolsko), kde byl nadšeně přivítán a začal se rychle šířit. Zato pastýřské téma ve scénách Narození bylo nadšeně přijato pražskými malíři, jak to i odpovídalo humanistickému citění renesančních umělců.

Poznámky:

1) Autor cituje z »*Historie České provincie Tovaryšstva Ježíšova, část první od léta Kristova 1555 do roku 1592*«, díl 1., str. 169, jak ji sepsal Johannes Schmidl: Léta Páně 1562 generálnímu představenému P. Jakubu Laynezovi, představenému provincie P. Petru Kani-

sovi, N. 149. *Věc kostela: Hrob a jesličky Kristovy, odeberme se do kostela sv. Klimenta, odkud jsem před chvílí odešli. Je tam zřízen nádherný hrob Kristův, připomínaný už v minulých letech; k jeho výzdobě poslal arcivévoda syn mnoho nejvzácnějších ozdob z královského podkladu svého otce. Tam se dostavilo nesmírně veliké množství lidí, takže chrám nebyl schopen je pojmout. Poslední večere Páně a Zahrada Getsemanská byla tam představována živými osobami. Jesličky pak o Vánocích se nesmírně líbily jak novostí nápadu (něco takového předtím Čechové neviděli), tak vystižením věci a osob, co nejpodobnější skutečnosti. (Z latiny přeložil P. Pavel Kuneš).*

2) Dr. Vaclík ve své knize »Chrámové betlémy« (1990) na str. 15 posouvá toto datum ještě o dva roky dopředu na rok 1560. Jako důvod udává časově chybně řazené spisy ve vídeňské Národní knihovně.“

Hans von Aachen (*1551/1552 – †4.3.1615, Praha) pracoval pro jezuitský řád celý život. Kromě náboženských obrazů pro jezuitský kostel *Il Gesu* v Římě (vysvěcen 25.11.1584) se podílel například také na výzdobě jezuitského kostela sv. Michala v Mnichově a jeho obrazy s mariánskou a trpitelskou tematikou visely na čestných místech v mnoha jezuitských kolejiích.

VELIKONOCE jsou svátky zpola židovské a zpola pohanské. Všichni víme, že na židovskou *Velikou noc*, která byla slavena na památku vyjití z *Egypta*, byl Ježíš Kristus ukřižován a pochován. Tato židovská *Veliká noc* se neslavila vždy v pátek, ale slavila se 14. dne měsíce Nisan k večeru, a proto každý rok přišla na jiný den.

Je pravdou, že v roce 26 našeho letopočtu přišel tento 14. Nisan na pátek, kdy se v chrámě obětoval beránek a v tu dobu byl Ježíš Kristus ukřižován, v sobotu odpočíval v hrobě a první den po sobotě na úsvitě vstal z mrtvých. Tím se stal 15. Nisan, který byl židovskou sobotou současně sobotou Hospodinovou.

Největším svátkem pro *Židy*, kromě soboty Hospodinovy, která byla každý sedmý den v týdnu, byl 15. Nisan, památka na vyjití z *Egypta*. Ze 14. na 15. Nisan v noci jedli izraelští v *Egyptě* beránka v plné pohotovosti k vyjití a 15. Nisana v ranních hodinách opustili *Egypt*. Na památku tohoto předivného vysvobození z *Egypta* národ židovský slavil po rodech svých *Velikou noc*, neboli Fáze, jítí Hospodinovo. Beránek, který měl být sněden, i ten, který měl být v chrámě obětován, byl symbolem na Božího Beránka, na ukřižovaného Ježíše Krista, a proto již nemá žádnou cenu tyto svátky slavít, neboť našly své vyplnění v Ježíši Kristu.

A co má společného smrt Pána Ježíše s pomlázkou, s poléváním vodou, s malovanými vejci, se žlutými kuřátky a housátky? Nic; vůbec nic. Tyto *velikonoční svátky* byly slaveny pohanskými národy jako svátky jara, svátky jarního slunovratu, svátky, kdy se celá příroda probouzí k životu. Pohané měli svoji bohyni jara, zvanou *Oaster*, o které věřili, že se narodila z vejce a přinášeli jí v oběť malovaná vejce. A protože oslavovali bohyni plodnosti, proto také jejich svátky byly plny zajíčků, kuřátek, housátek a podobně. Rovněž svěcení kočiček, vrbových květů, je převzato z pohanství.

SVÁTKY SVATODUŠNÍ, neboli *svátky žňové*, byly ve starém *Izraeli* symbolem na vylití Ducha svatého o letnicích na apoštoly (letnice). Jejich doba nadešla vždy po uplynutí 49 dnů (sedm krát sedm týdnů) od pravých židovských velikonoc. Naplnění došly v novozákonní době na ucednicích Ježíše Krista, na které byl vylit Duch svatý, aby mohli roznést evangelium do všech nežidovských zemí a národů (*Bible, Skutky apoštolů, 2. kapitola*).

Tyto Svatodušní svátky nejsou tzv. *Dušíčkami*, neboli *Svátkem všech zesnulých*. Tento ryze pohanský, spiritistický svátek slaví římskokatolická církev vždy 2. listopadu. Během tohoto svátku se živí modlí za mrtvé nebo přímo k mrtvým. Je to v podstatě spiritistické vyzvání mrtvých formou modlitby a zdobí se jejich hroby. V předvečer tohoto svátku, od 31. října po západu slunce do 1. listopadu (poslední noc keltského roku!), slaví Spojené státy Svátek všech duchů – Halloween.

Podívejme se také, co hovoří o těchto svátcích a zvláště o vánočních spisy bývalého římskokatolického a jezuitského kněze Dr. **Rivery**:

„Z archeologických pramenů Schliemanna a Schmida se dovídáme, že Babyloňané měli ve zvyku klanět se před vycházejícím sluncem, aby tím způsobem vzdali hold Beélovi (Bálovi, Baálovi). Aby i za mračného počasí, kdy slunce není vidět, mohli plnit své modloslužebné zvyky – zhotovili si babylonští kněží umělé slunce. Udělali sluneční kotouč i s paprsky z ryzího zlata a bohatě jej vyzdobili drahokamy. V době, kdy slunce vycházelo na svou obvyklou dráhu, bylo toto umělé slunce bálovým knězem vyzdvihováno, čímž měl být napodoben východ slunce. Věřící při tomto obřadu padali na svá kolena a klaněli se. Tím se také toto umělé slunce pohanské mytologie zabydlelo v církvi.

Monstrance římské církve je dodnes zlatý sluneční kotouč se zlatými paprsky, bohatě posázený drahými kameny. Uprostřed v kotouči je malá komůrka, ve které je uložena hostie nebo relikvie. Katolická církev učí, že Kristus v hostii obývá komůrku v monstranci.

Ježíš Kristus však tento podvod předvídal, a proto upozornil své učedníky, aby podvodu nevěřili (Mt 24,26). On nechce mít s Bálem nic společného (2.Kor.6,14–18) a považuje ono místo, jež kdysi náleželo pohanskému bohu slunci za ohavnost. Vzdávání holdu monstranci se rovná vzdávání holdu satanovi.

Pohané věřili, že jejich bůh slunce se každým rokem znovu rodí. Noc z 24. na 25. prosince pokládali za dobu narození boha slunce. Pozorovali totiž, že slunce po této noci stoupá denně výš a výše na obzoru a vykládali si to jako vzrůst nově narozeného slunečního dítěte.

Královna Babylonu – »SEMIRAMIS« – nařídila světu, aby oslavoval narození jejího syna »TAMUZE«. Ten byl, jak již víme, »bohem slunce« – »BAÁLEM«, tedy představitelem satana. Dnem Baálova narození určila 25. prosinec. Od svých astrologů se dozvěděla, že v tento den je slunce nejvíce vzdáleno od Země (zimní slunovrat). Lidem řekli, že 21. prosince Slunce – »Baál« – umírá. A v noci z 24. na 25. prosince se opět vrací k životu a 25. prosince se znovu narodí. Lidé to sami nakonec začali říkat a začali slavit Baálovo narození. V tuto noc pohané v zelených hájích stále dokola zpívali kultovní píseň: Bůh se rodí, Bůh se rodí.

Během staletí obětoval 25. prosince celý svět své oběti slunci pod různými jmény jako Tamuzovi, Horusovi, Osirisovi, Solovi atd. Byla to doba orgií, obětování dětí Baálovi, pití a veselí. Semiramis jako Královna nebes dále nařídila, aby lidé zavěšovali na zelené stromy malé kuličky představující boha Slunce. Dějiny také potvrzují, že lidé v této době zimního slunovratu pekli obrazy Semiramis s dítětem mužského pohlaví v náruči a slunečním kotoučem kolem hlavy, stejně tak i různé koláče či sladkosti, které spolu s ovocem a pochodněmi zavěšovali na zelené stromy v hájích. Touto modloslužbou na počest Královny nebes – Semiramis – se poskrvrňovali i Bohu nevěrní Izraelité. (Jr.44,16–19).

24. prosince roku 394 n.l. se konala první křesťanská půlnoční vánoční mše. Náboženský systém změnil den narození Baála na den narození Krista. Pohanům se to líbilo. 24. prosinec se tak stal největším katolickým svátkem. Je to svátek světel, písní, vánočních stromů, dárků,

ale také i rouhání. Můžeme pozorovat dýchánky, děti očekávající sv. Mikuláše, který jim přinese dárky.

Odedávna byla proto tato noc a po ní následující noci pokládány a označeny jako »svaté noci« – VÁNOCE. (Slovo vánoce pochází z německého Weinachten.) Křesťané, kteří opět upadli do pohanství, přidali těmto nocím svatozár tím, že je spojili s narozením Ježíše.

Je však historicky dokázáno, že Ježíš se narodil daleko před prosincem. Kdo však v této době zimního slunovratu přesto tyto ryze pohanské svátky oslavuje a spojuje s narozením Krista – nechť si uvědomí, že tím rozhodně neuctívá Ježíše Krista a ani mu tím neslouží., nýbrž uctívá toho, k jehož počtě byla tato oslava Semiramis vymyšlena, totiž k počtě boha Slunce – Baála neboli Belzebuba (Baál–Sebuba, Beélebuba... atp.).

Byl to papež Řehoř Veliký, který tento pohanský svátek 25. prosince přijal do svého mešního kánonu, a tím jej zcírkevníl. Sloučení tohoto pohanského solárního mýtu s Ježíšovým jménem není nic jiného než ohavné rouhání se Bohu a jeho Synu Ježíši Kristu.

Archeolog Schmid ve své knize Tajemství Mezopotámie dokazuje, že po smrti zakladatele a původce celého slunečního kultu – Nimroda, se jeho žena nikdy nevdala, avšak několik let po jeho smrti se jí narodil syn, a to právě 25. prosince. Tuto událost vysvětlovala tím, že duch Nimrodův jako duch boha Slunce způsobil početí jejího syna Tamuze.

Tamuz byl považován za syna Slunce. První písmeno jeho jména T bylo později považováno za symbol uctívání Slunce. Uctívači Slunce obětovali své oběti bohu slunce na dřevěném kříži – počátečním písmenu T jména Tamuz.

Franz Cumont píše o lidech, kteří uctívali boha Mitru: »Světili neděli a slavili zrod slunce 25. prosince.« (Franz Cumont, Ph.S.: *The Mysteries of Mithra*, 1910, str. 190).

»25. prosinec – dříve než se stal křesťanským svátkem – oslavovali již staří Římané jako 'narozeniny nepřemožitelného Slunce'.« (I.T.Waldaphel: *Mytologie*, Bratislava, 1976, str. 15, 19, 27).

Vědec a známý spisovatel Issac Asimov, píše: »Mitraisté slavili narození Mitry v době zimního slunovratu 25. prosince, takže populární římské Saturnalie vyvrcholily v mitraistickém Dni Slunce... Někdy po roce 300 n.l. učinilo křesťanstvo závěrečný krok, když absorbovalo Saturnalie... 25. prosinec byl ustanoven jako den Ježíšova narození a z velkého pohanského svátku se stal svátek křesťanský. Neexistuje absolutně žádný biblický podklad pro tvrzení, že 25. prosinec je den Narození Páně.«

»Pohanský svátek narození boha Mitry změnili představitelé církve cílevědomě ve svátek narození Krista.« (A.B. Ranovič: *O prvotním křesťanství*; 1963, str. 185.).

»Němci používají slova Weinachten, Francouzi – Noël (tj. Natalis), Jihoslované – Božic (tj. mladý bůh, syn boží) apod. Tento svátek zavedla církev ve IV. století a přizpůsobila jej k pohanské slavnosti zimního slunovratu, kdy se podle domnění lidu »rodí slunce« ('Dies natalis Solis invicti' církev přeměnila na 'festum nativitatis Christi'). V tuto dobu slavívali Římané svoje Saturnalie a bez pochyby i jiné národy pokládali dobu zimního slunovratu za dobu posvátnou a tajemnou.« (Ottův naučný slovník, 1900 – Praha, heslo Vánoce).

»Církev vzala pohanské vánoce a udělala z nich svátky, které my v tomto období slavíme.« (Catholic World, sv. 58, č. 348, březen 1894, str. 809).

»Vánoce nepatří k nejstarším svátkům církve... Nejprve byly slaveny v Egyptě.« (Katolická encyklopedie, 1908, sv. III. str. 74).

»Tak prohlásil i Dr.Eck při rozmluvě s Lutherem v Lipsku r. 1519, aby povýšil moc církve katolické a jemu aby ukázal, že jeho reformace není cele založena na Písmu svatém: ‘Jestliže církev měla moc změnit sobotu, jež má svůj původ v Písmě, a přikázala světit neděli, proč by neměla ustanovit jiné svátky jako vánoce a další? Chceš-li se opírat jenom o Písmo, musíš také jako Židé světit sobotu, která byla ustanovena na počátku světa a od těch dob zachovávána.’« (**R. Němec: Na rozcestí, str. 172, O moci církevní**).

»Zdá se však, že protestanté, kteří přijímají Písma, nechtějí rozumět, že zachováváním neděle, svěcením vánoc a slavením velikonočních svátků přijímají autoritu hlavy církve – papeže. Papež Řehoř I. (560–604) byl prvním, kdo převzal solární 25. prosinec do svého mešního kánonu a takovým způsobem ho církevně uschoptil stát se ‘křesťanským vánočním svátkem’. (**Our Sunday Visitor, 5. února 1950**).

»Faustus, pohan ze 4. století říká papeži Augustinovi o křesťanech: ‘Vy slavíte vznešené svátky pohanů, jenže máte od nich své shromáždění oddělené.’« (**John William Draper: History of the Intellectual Development of Europe, sv. 1, str. 310**).

»Když přišel Kristus jako skutečně přislíbené sítě, aby rozdrtil hadovi hlavu (Gen.3,15), byl zde Tamuz se svým nárokem k tomuto přislíbu. Protože datum Kristova narození není známo, aby Boží děti neprovozovaly v tomto dni modloslužbu, vnesl satan do křesťanské církve Tamuzův den – 25. prosinec jako den narození Krista. Biskupové církve to přijali se všemi vánočními dárky, šprýmováním, hodováním a pijanstvím. Dávání dárek byl pohanský zvyk. Vánoční strom a vánoční poleno v krbu jsou pozůstatky germánského uctívání přírody (Jer.10,15). Žádná církev nemůže podporovat vánoce a jejich ducha, aniž by nesměřovala ke ztroskotání. Je to stále jen součást uctívání slunce a je nutné, aby se toho zbývající Boží lid vzdal.« (**A.N. Dugger, editor, P.O. Box 568, Jeruzalém, Izrael**).“ (**A. Rivera: The God-fathers, p. III., str. od 39; The Force, p. IV., od str. 18**)

„Nikdo nikdy neřekl, že zná přesné datum Ježíšova narození. Doopravdy to nemůžeme vědět. ...Za termín oslavy Ježíšova narození byl symbolicky vybrán den zimního slunovratu, svátek slunce, které začíná vítězit nad zimou. ...V dobách pohanských, kdy bylo uctíváno slunce, slavili lidé slunovrat. Křesťanství na ten den určilo oslavu narození Ježíše Krista, ...“ (**Magazín Blesk, č. 51, 22.12.1995, slova katolického biskupa ThDr. J. Koukla, str. 16–17**).

Při těchto svátcích provádí jezuité své propagační tažení a dokonale je využívají pro svůj účel. Kromě podsouvání katolicismu můžeme o vánocích a velikonocích sledovat i rádo by mírové kroky Vatikánu.

V období těchto *okultních svátků* (Velikonoce jsou Římem vyhlášeny stále v souladu s astrologickým pravidlem o konstalaci nebeských těles vždy po 21. březnu) hovoří papež vždy „pln bolesti a zármutku“ o tragédii druhé světové války a o novodobých válečných utrpeních na celém světě a „vyzývá k míru, lásce, pokoji a přátelství“.

Jeho každoroční, tradiční projevy na Svatopetrském náměstí jsou také „vzpomínkou k obětem nacismu a holocaustu“. Při nich „pln dojetí a pohnutí srdce vzpomíná všech obětí válečných hrůz a všeho utrpení za druhé světové války“, za které pak nechává sloužit mše.

Dokonalejší divadelní maska se před světem snad už asi zahrát nedá.

Lze uvěřit tomu, že jsou slouženy mše za milióny židovských, srbských, ruských, anglických a francouzských obětí „novodobé křesťanské Evropy“, které vznikly při zavádění „nového středověku“, jež realizoval Hitler, když pořádal své „křížové tažení Evropou“ a

„trestnou výpravu“ na srbské a ruské pravoslaví a na anglický protestantismus nebo na vzpurnou dceru Vatikánu – na Francii?

Za koho jsou slouženy mše tak „dojemně pohnutým“ Vatikánem? Za nekatolické oběti moderních křížáckých výprav a moderního inkvizičního tažení Evropou to rozhodně není. Není to snad za římskokatolické hrdiny a za bratry jezuity, kteří „pomáhaly“ světu najít jeho „ztracenou katolickou identitu“? To Vatikán nikdy oficiálně nepřizná. Nikdy nezjeví světu, koho tím má ve skutečnost na mysli, když hovoří o obětech válečných hrůz. Jeho slova budou vždycky dvojsmyslná a mnohovýznamová.

Kromě těchto svátků, existuje ještě jedna oblast, ve které římský katolicismus mistrně využívá svoji propagaci. Tou je vyhlásování různých osob za svaté.

Středověký duch církve se v zásadě nemění. Proto se můžeme i v dnešní době dozvědět, a to přímo z katolických periodik, že Vatikán hodlá prohlásit za blahoslavené a pak za svaté mimo jiné i tři jezuity, kteří se hlavním způsobem podíleli na vzniku *fašismu* a pak na *fašistickém* průběhu dějin:

„Spoluzakladatel katolické Italské lidové strany (PDI), předchůdkyně dnešní Křesťanskodemokratické strany (DC), Luigi Sturzo, se stane prvním italským politikem, kterého Vatikán prohlásí za blahoslaveného. Očekává se, že po Sturzovi dá Vatikán zelenou i beatifikaci dvou dalších osobností italského politického života tohoto století: Alcida De Gasperiho (1881–1954), generálního tajemníka PPI, spoluzakladatele DC v roce 1943 a po druhé světové válce předsedy vlády...“ (*Katolický týdeník*, č. 36, 7.9.1997) a „duchovního otce křesťanské demokracie.“ (*Katolický týdeník*, č. 21, 25.5.1997).

Jaký je profil prvního světce? Jezuita hrabě Sturzo upevnil *fašismus* v Itálii včasným zásahem – zformováním katolické strany. Ta umožnila Mussolinimu přístup k moci. Osobně podporoval Mussoliniho *fašismus* a osobně intervenoval ve prospěch prvních *profašistických* voleb. Mussoliniho podporoval také přímo sám osobně.

Jaký je profil druhého světce? Italský římskokatolický, jezuitský politik a státník, zakladatel katolické Křesťansko – demokratické strany, spolupodílel se na realizaci *vatikánského* projektu evropské integrace, v letech 1944 až 1946 a 1951 až 1953 ministr zahraničních věcí Itálie, 1945 až 1953 předseda italské vlády.

Jaké je to třetí jméno? Kdo se za ním skrývá? Je zde aspoň trochu odčiněna křivda, kterou *beatifikace* předchozích dvou jezuitů způsobuje? Běda! Třetí jméno ukazuje, jak se papežství drze vysmívá celému světu. Odhaluje, jak jím ve skutečnosti pohrdá. Třetím svatým nemá být totiž nikdo jiný, než sám papež Pius XII.!

„Eugenio Pacelli – Pius XII. Veliký papež tohoto století, jehož beatifikační proces již probíhá, pocházel z Říma (narozen 1876, 9. října)... byl v roce 1939 zvolen papežem. Bylo to pro církev obtížné období. Pius XII. ovšem vyvíjel mnohé tajné iniciativy ve prospěch pronásledovaných. ...Vždy se projevovala jeho hluboká zbožnost. ...zemřel v roce 1958.“ (*Katolický týdeník*, č. 40, 5.10.1997).

Jaký je stručný profil třetího budoucího svatého? Jak se projevovala „jeho hluboká zbožnost“? A o jaké tajné „iniciativy ve prospěch pronásledovaných“ se jedná?

Jezuita v utajení, E. Pacelli, byl předně podporovatel a zastánce všech forem *fašistických* režimů. Podporoval Mussoliniho *fašismus* v Itálii, Francův ve Španělsku, Tisův na Slovensku, Degrellův v Belgii, Paveličův v Chorvatsku, dále ve Francii, v Portugalsku, v Rakousku, v Albánii, v Rumunsku, v Maďarsku a na Ukrajině.

Ale nejvíce podporoval *Hitlera* a jeho *nacismus*. Říkalo se mu „*Papež SS*“. Při svém zvolení se modlil za vítězství německých *nacistů* na celém světě. Spolu s *Hitlerem* se plně ztotožnil s plánem tehdejšího *jezuitského generála, Halke von Ledóchowského*, na vytvoření katolické *Třetí říše* a intenzivně ho podporoval. Proto podporoval vzestup *Hitlerovy* moci, proto zlikvidoval *Výmarskou republiku*, proto připravil politické pole pro *konkordát* mezi *Německem* a *Vatikánem*. Od počátku byl zastánce německého nacionalismu. Jeho politickou a finanční podporou se *Hitler* uchopil moci. Byl to on sám, kdo rozkázal obsadit *Rusko* a provést *Křížové tažení Sovětským svazem*.

Zdálo by se, že když je *Pius XII.* „*hluboce zbožný*“, že se bude distancovat od *Pia X.*, který vyprovokoval první světovou válku jako „*trestné křížové tažení*“ proti *Srbům* a *Francii*. Místo toho ho nazývá „*ušlechtilým mužem*“ a kanonizuje ho! Zdálo by se, že když je „*hluboce zbožný*“, že bude zlořečit *Francovým fašistickým* rezníkům, povstalcům a mučitelům. Místo toho je kanonizuje jako novodobé svaté! (Viz *kap. 34.17*). Ve své „*hluboké zbožnosti*“ také poželhal *Tisově* „*těžké práci*“ s deportací slovenských *Židů* do tábora smrti (viz *kap. 36.5*)!

Beze sporu je to právě ona „*hluboká zbožnost*“, která ho pokaždé vedla k přijímání *Paveličových* brutálních, *reznických* vrahů nebo *Stepinacových* krvežiznivých náměstků na „*svatém*“ území *Vatikánu* tak jako *Francových* masakristů. Jak „*přehluboká*“ musela být jeho katolická „*zbožnost*“ a „*křesťanské*“ cítění, když pak *ustašovcům* uděloval kardinálské a arcibiskupské odměny za jejich dílo! A beze sporu to byl také výraz jeho „*hluboké zbožnosti*“, když nazývá „*prorokem moderní doby*“ *Ricarda Lombardiho*, jednoho z nejbohatších jezuitů a jednoho z nejaktivnějších politiků *Itálie*, kterému patřilo i centrum v *Rocca di Papa* nedaleko *Říma* (***Katolický deník č. 45, 9.11.1997***). Bezesporu není náhodou, že za svatořečením *Pia XII.* stojí také jezuitský řád v podobě současného vlivného jezuita *Petera Gumpela* organizujícího celý proces svatořečení či *Pierra Bleta*, historika a profesora *Gregoriánské univerzity* zpracovávající postoj *Vatikánu* v době druhé světové války.

O „*chudobě*“ poválečných jezuitů shromážděných okolo *Lombardiho* viz také např.: ***A. Tondi: Jezuité, str. 282–286***.

Jaké tajné iniciativy musel *Pius XII.* asi vyvinout, když jeho milovaní synové *ustašovci* a španělští a němečtí *fašisté* začali být „*pronásledováni*“ soudním válečným tribunálem? Nebyly to snad právě ony iniciativy konané ve spolupráci s *CIA* a *jhoamerickými* vládami, které končily „*uklizením*“ „*těžce pronásledovaných*“ do přívětivějšího prostředí v *USA, Jižní Americe, Kanadě, Nového Zélandu, Filipín* a *Austrálii*, než je poválečná zdevastovaná *Evropa*? Nebo máme za „*tajnými iniciativami*“ ve prospěch pronásledovaných“ chápat alibistické ukrytí těch několika tisíc *Židů* v *Římě* a *Vatikánu*, z nichž byla více jak polovina za tichého, mlčenlivého souhlasu *Pia XII.* poslána stejně na smrt? Je snad „*tajnou iniciativou*“ ono známé mlčení k masakru 700 000 polských *Židů* a v konečném důsledku k likvidaci více jak šesti miliónů *Židů* celkem? Je touto „*tajnou iniciativou*“ mlčení k deportacím židovských dětí do plynu? (O tom viz například kniha: ***Peter de Rosa: Temné papežství, ISBN 80-86006-04-2, Praha, 1996, str.207–213***).

Patřilo do oné „*tajné iniciativy*“ vybudování neofašistické mezinárodní sítě po druhé světové válce, dlouholetá ochrana a utajování válečných zločinců a tiché povýšení vraha statisíců lidí, *Stepinace*, na kardinála za „*apoštolské dílo*“ v *Jugoslávii*?

I katoličtí novináři ***Luxmoor*** a ***Babiuchová***, kromě jiného i dopisovatelé do oficiálních římskokatolických periodik, musí v případě válečných politických intrik a v případě mlčení *Pia XII.* k masakrům etnik, které papežství odedávna nenávidělo (*Židé, Srbové, Rusové, Romové* a další) při psaní své knihy: „***Vatikán a rudý prapor***“ na základě nevyvratitelných historických důkazů, přiznat že „*Pius XII. věděl o plánech na podepsání sovětsko-německé doho-*

dy, která by umožňovala roztržení Polska, nejméně tři měsíce před 23. srpnem 1939, kdy byl uzavřen pakt Molotov–Ribbentrop. Jeho státní tajemní, kardinál Luigi Maglione, se až do 1. září 1939, kdy německé armádní sbory překročily polskou hranici, snažil rozptýlit napětí diplomatickou cestou. Ale papežův rozhlasový projev, vysílaný večer téhož dne, v němž zazněl onen slavný apel – »Zachováním míru nelze prohrát nic, válkou lze zničit všechno« – jasně ukázal, jak bezzubá je tradiční diplomacie v době nového světové řádu vystaveného na síle a moci. To bylo zřejmě důvodem, proč se Pius XII. později nikdy nepokusil vystoupit s rozsáhlejší mírovou iniciativou. ...Mnozí papeži zazlívali, že se zarputile snaží setrvávat na půdě vysoké diplomacie a zachovávat nestrannost.« (J. Luxmoore, J. Babiuchová: *Vatikán a rudý prapor*, str. 86).

Omluvný tón na adresu Pia XII. od těchto současných katolických historiků však brzy končí, když zaznamenávají mlčení tohoto papeže k dalším Hitlerovým aktivitám ve válečné Evropě: „Hitler vystoupil v Říšském sněmu s projevem, ve kterém označil překročení hranic za pokus »předejít útoku ze strany Polska.« Prohlásil, že papež dává vinu za vznik konfliktu Polákům, kteří odmítli vydat Gdaňsk a učinit vstřícné gesto vůči své německé menšině. Teprve o Vánocích se papež vyjádřil, že šlo o »předem připravenou agresi proti malému, pracovitěmu a mírumilovnému národu, kde zámkou byla neexistující hrozba.« V té době ale mohl říci totéž i o Československu, které Hitler rozdělil už v březnu, nebo o Finsku obsazeném Sovětským svazem v listopadu. Stížnosti na to, že není schopen zareagovat, neměly utichnout – oběti německé invaze se postupně staly Dánsko, Norsko, Nizozemí, Belgie, Lucembursko, Jugoslávie a Řecko. Při rozhovoru s velvyslancem Itálie ve Vatikánu, Dinem Alfierim, v květnu 1940 papež údajně připustil, že se k polským událostem vyjádřil »příliš zdrženlivě«. »Soudíme-li z dějinného hlediska, zdá se, že katolicismus zcela selhal,« napsal jistý ilegální polský katolický list. »V osobě papeže jsme nenalezli apoštola ani otce.«

Ještě více mělo být řečeno na adresu Pia XII. pro jeho údajnou neschopnost odsoudit německé vyvražďování Židů. ...Před svou smrtí (13. 2. 1939) Pius XI. připravil encykliku »*Humani generis unitas*«, v níž odsoudil rasismus a prohlásil, že se církev distancuje od »nespravedlivé a neomluvitelné kampaně vedené proti Židům pod pláštíkem křesťanství.« Nový papež užil některé úryvky z ní v »*Summi pontifikatus*«, ale text jako celek zůstal nepublikován. ...Jisté zdroje (Passelecq, Georges – Suchecky, Bernard: *L'Encyclique cachée de Pie XI, Paříž, Éditions La Découverte, 1995, Ecumenical News International, 6. 10. 1995, str. 7–9*) uvádějí, že Pius XI. zemřel den před chystaným setkáním italských biskupů, kde prý měla být zrušena platnost konkordátu mezi Vatikánem a Mussoliniho vládou z roku 1929. Tvrdilo se dokonce, že papež byl otráven německými agenty, aby bylo zabráněno uveřejnění encykliky.

...Z dokladů lze usuzovat, že někteří východoevropští církevní představitelé sdíleli názor Pia XII., že by nebylo moudré, aby církev otevřeně protestovala. Krakovský kardinál Sapieha údajně roztrhal soubor dokumentů o holokaustu, který mu byl v srpnu 1942 propašován od kardinála Maglioneho s varováním, že pokud budou objeveny, nacistický místodržitel Hans Frank »nás dá všechny zabít«. »Jaký by mělo smysl říkat, co ví celý svět?« komentoval prý své jednání Sapieha. ...Před válkou žilo v Polsku 4,5 milionů Židů nehledě na množství dalších, kteří sem byli deportováni z jiných zemí. Dnes polských Židů nepřesahuje 100 000.

...Nezpochybnitelné důkazy o existenci vyhlazovacího tábora v Osvětimi však do Vatikánu pronikly až v polovině roku 1944. ...Podstatné ale není, zda Pius XII. něco podnikl, ... ale zda udělal všechno, co bylo v jeho moci. Tutéž otázku je možné si klást v souvislosti s kteroukoliv vůdčí postavou druhé světové války, avšak v případě papeže na odpovědi obzvlášť záleží, protože je v sázce jeho morální autorita. ...Tvrdit, že veřejné odsouzení nacistických zločinů by u německých vojáků vyvolalo krizi loajality a svědomí, znamená nepochopení vztahu mezi svě-

dectvím a diplomacií. Žádný soudný pozorovatel nemohl očekávat, že papež může někoho zachránit jen tím, že něco prohlásí. Ale i pouhá slova mohla přinést útěchu odsouzeným k smrti v tiché anonymitě, těm, kteří umírali nepovšimnutí a neoplakávání blízkými.“

...Přesto bylo i nadále papeži vyčítáno, že nedokázal odsoudit nacistické zločiny. ...Na počátku 70. let Carlo Falconi doplnil, že Pius XII. vědomě ignoroval osud nejen Židů, ale i Poláků, Srbů, Rusů a Romů. Falconi označil papeže za »byrokrata a právního formalistu« a jeho pojetí církve za »příliš světské.« I když odhlédneme od podobných komentářů, je jisté, že papežův postoj zaplatil Vatikán vskutku draze.

Pius XII. strávil 13 let jako papežský nuncius v Mnichově a Berlíně a nechtěl připustit, že Německo je pro civilizovaný svět ztraceno. ...Role Vatikánu byla nejasná už v roce 1939. Nešlo koneckonců jen o jeden z mnoha států, který má své světské zájmy, třebaže jeho občané jsou rozptýleni po celém světě? Nebo byl něčím mnohem významnějším – nervovým centrem světově rozšířené společenské síly, jehož moc vyplývá z jeho pozice nejvyšší světové morální autority? Vatikán se pokoušel být obojím – a v obojím případech selhal. V roce 1945 jej už mnozí vnímali jen jako nelibost budící skvrnu na válkou zbrzděném horizontu, ...“ (J. Luxmoore, J. Babiuchová: *Vatikán a rudý prapor*, str. 87–92).

„Žádný výnos, který by katolíkům zakazoval spolupracovat s fašisty a nacisty... nebyl vydán.“ (Tamtéž, str. 106).

„V březnu 1988 uveřejnila vatikánská papežská komise pro náboženské kontakty s judaismem dokument nazvaný »Úvaha o holocaustu«, v němž se otevřeně hovořilo o sporném působení papeže Pia XII. To byl první krok k tomu, aby církev projevila lítost nad skutečností, že nedokázala adekvátně reagovat na vyvražďování Židů. Brzy po vydání dokumentu uveřejnily kajicná prohlášení i biskupské konference v jednotlivých evropských státech.“ (Tamtéž, str. 451).

Spojenci znali, kudy vedou koleje ke koncentračním táborům a ani jednou je nebombardovali, a to ani tehdy, když ovládli vzdušný prostor nad Německem. Vlaky smrti jezdily nerušeně dál. Politika Pia XII. měla velice dlouhé prsty a byla silná i v zákulisí nejen v Evropě, ale i v USA. Není žádným tajemstvím, že právě ty firmy v USA, jejichž ředitelé a šéfové se těšili silnému přátelství s kurií ve Vatikánu a osobně také s Piem XII., udržovaly druhou světovou válku v chodu. Zvláště *General Motors*, *IBM* a *Ford* podporovaly Německo stroji, zařízeními a různou technikou, která sloužila výhradně pro výrobu válečné techniky na německé frontě. Pro nacisty vyráběly i formou nucených prací během celé druhé světové války. Hlavy amerických firem udržovaly s Hitlerem osobní kontakty. Podíl amerických firem na vzestup Hitlera a na vyzbrojení Německa je dnes, na začátku 21. století již jednoznačně mnohokrát prokázán. Například v roce 2004 uvedlo několik zdrojů najednou zprávu: „Pod titulem »Hitlerovi američtí obchodní přátelé« uvedla bavorská televize v pondělí večer dokumentární pořad o spolupráci koncernů z USA s nacisty. BERLÍN – Když se už v letech 1937–38 naplno rozjížděla nacistická válečná mašinerie, dostali přední američtí manažeři Velkokříž německého řádu orlice, nejvyšší vyznamenání vyhrazené pro cizince – mezi nimi i Henry Ford nebo manažer koncernu *General Motors*, James Mooney. Reportér listu *The New York Times*, který Hitlera v roce 1922 v Mnichově navštívil, napsal, že měl na zdi velký portrét Henryho Forda. Německé dceřiné společnosti amerických koncernů – Opel, Ford nebo Dehomag – se ochotně zapojovaly do Hitlerových příprav na válku. Bez nákladních aut a pásových vozidel, která vyráběly Opel a Ford, by německá armáda prakticky nebyla s to obsadit například Rakousko, Československo nebo Polsko a tak rychle rozdrtit Francii v bleskové válce.“ (www.Seznam.cz, www.Novinky.cz, Novinky, DPA, ČTK, Právo, 16.10.2004).

Hitler, jako politik, byl díky skryté avšak silné podpoře *Vatikánu* natolik finančně zabezpečen, že mu z počátku nabízely spolupráci všechny významné podniky a banky po celém světě a to i včetně takových neutrálních zemí, jakou bylo *Švýcarsko*. Tato země má také největší podíl na délce trvání válečného utrpení v Evropě. Kdyby *Švýcarsko* přestalo *hitlerovský* válečný kolos v *Německu* dotovat, zkolaboval by *nacistický režim* do třech měsíců. (**Česká televize, Prima: Tajemství války /5/, 10.8.2007, 8:15 hod**). Za vším byly v první řadě peníze. Není tajemstvím, že v úplném počátku mu nabízelo spolupráci i mnoho židovských magnátů a velkovýrobců. Nebýt však politiky *Pia XII.*, nikdy by se neuskutečnila *Hitlerova* vize, o které sám říkal, že je úplně stejná, jako papežova.

Už pouhý stručný profil i tohoto budoucího svatého je po pravdě dlouhým výčtem hrůzostrašné nedávné minulosti *Evropy*. Avšak ve skutečnosti není přehled činů budoucího svatého *Pia XII.* zdaleka vyčerpán. S jeho osobou může být spojováno sotva co kladného a pozitivního stejně tak, jako nemohou být klady spojovány s *fašismem*, *nacismem* nebo *Stalinským komunismem*.

Jezuité si dnes uvědomují, že jejich papež *Pius XII.* není v očích veřejnosti ani v očích historiků ceněn příliš kladně, proto vyvíjí různé aktivity za očistění papežova jména a snaží se ho laické i odborné veřejnosti ukázat ve světle, o jehož pravdivosti lze však přinejmenším pochybovat.

Například dílo: „*Akta a dokumenty Svatého stolce ve vztahu ke druhé světové válce (Actes et Documents du Saint-Siege relatifs a la Seconde Guerre Mondiale)*“ francouzského jezuitského kněze *Pierrea Bleta*, profesora církevní historie na *Gregoriánské jezuitské univerzitě*, který je proslavený obranou papeže *Pia XII.* proti obvinění z antisemitismu a dalších tří jezuitských historiků. Všichni čtyři jezuitští kněží pracovali společně pod vedením *P. Bleta*. Dílo tvoří celkem dvanáct samostatných svazků, na nichž pracovali z pověření papeže *Pavla VI.* od roku 1965 do roku 1982. Z toho všeho pak *Pierre Blet* ještě vytvořil pro veřejnost jeden jediný svazek pod názvem: „*Pius XII. a druhá světová válka ve světle vatikánských archivů (Papst Pius XII. und der Zweite Weltkrieg. Aus den Akten des Vatikans, Schöningh, 2000, 314 stran)*“ (*Matice cyrilometodějská, 2001*). (<http://www.maticecm.cz/dejiny.html>; <http://www.narmyslenka.cz/kult/kult022.html>)

„*Bletovou výhodou bylo, že měl přístup do jinak tajných vatikánských archivů, které jsou pro badatele otevřeny pouze do období nástupu Pia XI. (1922). Kromě toho mohl využít svědectví přímých spolupracovníků Pia XII. Bletova práce pojednává ve dvanácti kapitolách o vývoji vatikánské politiky od nástupu Pia XII. na papežský stolec v únoru 1939 až do května 1945. Na základě původních pramenů (zejména diplomatické korespondence) objasňuje postoje Svatého stolce k církevní problematice v evropských zemích okupovaných nacisty a v Německu samém. ...Blet se ve své knize nepouští do popisování širších souvislostí vatikánské politiky za druhé světové války, což je trochu škoda. V tomto kontextu by si jistě zasloužilo krátce připomenout náklonnost značné části rakouských a francouzských katolických kruhů anti-judaistickým tendencím. Blet nezmiňuje ani roli, jakou sehrál německý biskup Alois Hudal, působící v Římě, ve snahách o sblížení mezi katolickou církví a nacionálním socialismem. Tento muž, který navíc po válce podporoval útoky nacistických válečných zločinců do Jižní Ameriky, má v takto koncipované práci rozhodně své místo.*“ (**Lidové noviny, 24.11.2001, článek: Papež, který mlčel?, str. 15**).

Po přečtení knihy jsme došli k závěru, že autor částečně čerpá také z podvržených archivních materiálů, které ihned po druhé světové válce a po smrti *Pia XII.* ještě neexistovaly, ale které byly „náhle“ k dispozici teprve od 60. let 20. století. Směli však nahlédnout pouze

vyvolení, zvláště pak historikové jezuitského řádu. Nekatolickým historikům nebyl archiv zpřístupněn v celém svém „piovském rozsahu“, a to v podstatě trvá až do dnes (rok 2005).

Na přesvědčení veřejnosti o kladném charakteru a jednoznačně kladné úloze tohoto papeže za druhé světové války a po ní záleží *Vatikánu* a jeho vojsku opravdu hodně. Má zájem na vytvoření jeho „svatého“ obrazu a pro jeho očištění dokonce neváhají vypouštět zprávy přes italská média o tom, že papeže *Pia XII.* chtěl v roce 1944 dokonce unést *Hitler*, protože byl údajně popuzen vstřícností katolíků vůči *Židům*: „*Hitler plánoval v roce 1944 únos papeže Pia XII. Hlava katolické církve měla být převezena do Německa. Uvedl to v neděli italský deník La Repubblica. ŘÍM – Hitler údajně rok před koncem druhé světové války nařídil generálovi Friedrichovi Ottovi Wolffovi, aby unesl tehdejší hlavu katolické církve. Ten však rozkaz odmítl provést a navíc papeže varoval. Informaci obsahoval materiál sepsaný Wolffem v roce 1972. Dokument byl následně vložen do složky, kterou Vatikán sestavoval v rámci svatořečení Pia XII. Hitler údajně únos plánoval kvůli tomu, že byl popuzen vstřícností katolíků vůči Židům. Právě tato církev totiž v Evropě během 2. světové války ukryla tisíce Hebrejců. Papež měl být internován na hradě v Bádensku–Württembersku. Pius XII. zastával pontifikát od roku 1939 do roku 1958. Při vánočním kázání odmítl vraždění z důvodu rasy nebo náboženství. Jeho kritici mu však vyčítají, že nikdy otevřeně proti Hitlerovi nevystoupil, a to i přesto že věděl o chodu vyhlazovacích táborů.*“ (*Seznam.cz, Novinky.cz, Novinky, DPA, Právo, 16.1. 2005*).

Této informaci nevěříme a máme k tomu tyto důvody:

Na adrese: <http://home.wxs.nl/~j.n.houterman/bio/german/HeerW.htm> zjistíme, že se *Wolff Friedrich* narodil 4.1.1893, generálmajor od září 1944 do května 1945. V roce 1972 mu bylo 79 let. I kdyby měl natolik svěží paměť, že si mohl troufnout napsat tak vážné obvinění na svého bývalého šéfa, jakým je únos vrchní hlavy státu *Vatikán* a vrchní hlavy římskokatolické církve, proč to udělal až v roce 1972. Proč to nebylo dříve? A jak je možné, že se právě tento dokument dostal do složky pro svatořečení *Pia XII.* a ne do jiné a jak to, že se o tomto dokumentu mlčelo dalších několik desítek let, než se to veřejnost dozvěděla přes *La Repubblica* v roce 2005? Není to podezřelé?

Připusťme, že to obvinění *Hitlera* je pravdivé a že *Wolff* skutečně dostal rozkaz k únosu. Pokud jej však odmítl vykonat, jak říká zpráva, pak by těžko zůstal v nejvyšších funkcích německé armády až do května 1945.

Jak jsme také dostatečně zdokladovali, jsou to právě katolíci, kteří od samého počátku *Židy* nenávidí a šíří o nich polopravdy až hrubé výmysly a odmítají jejich původní, starozákonní, předkřesťanské náboženství, zvláště pak pravou podobu *Desatera*, to je pravé znění všech *deseti Božích přikázání*. V době války byly katolické kruhy, zvláště v *Německu* a *Rakousku* zaměřeny proti *Židům* na nejvyšší míru. Lze tudíž těžko hovořit o „*vstřícnosti katolíků vůči Židům*“ a o tom, že římskokatolická církev ukryvala *Židy* před jejich vyvražďováním a před deportací do koncentračních táborů. Jistěže i zde byly různé drobné výjimky mnoha jednotlivců – katolíků, ale to s církví jako s celkovou institucí nemělo a nemá co dočinění.

Také ještě dnes, na počátku 21. století, můžeme pročíst o *Hitlerovi* mnoho životopisné a dokumentární literatury a ani v jedné se nikdo z autorů nezmiňuje o tom, že by *führer* na konci své éry uvažoval o únosu papeže *Pia XII.* a k tomu údajně do *Německa*, kde by tímto činem proti sobě popudil mnohamilionové zástupy římských katolíků. Navíc byl vázán oboustranně podepsaným a schváleným *konkordátem* a v roce 1944 měl s *Vatikánem* nadstandardně vřelé diplomatické vztahy, což může potvrdit *E.F. von Weizsäcker*, tehdejší diplomat a tajemník při ministerstvu zahraničí a velvyslanec ve *Vatikánu*. Proč by měl být tedy papež unášen k *Hitlerovi*?

„*Sám Adolf Hitler byl římský katolík. Hitler byl vychováván v tradiční katolické rodině. V dětství i během dospívání navštěvoval malý Adolf pravidelně mši, sloužil během mše jako ministrant, doufal, že se stane knězem a navštěvoval školu v benediktinském klášteře v Lambachu v Rakousku. Právě v tomto klášteře našel Hitler poprvé hinduistickou svastiku, kterou později přijal za symbol svého nacionálně–socialistického hnutí. Jako dospělý zůstal Adolf Hitler uznávaným členem Římské církve–Státu. Nikdy ho představitelé Církve–Státu neexkomunikovali. Když chtěli němečtí důstojníci v roce 1944 uskutečnit atentát na Hitlera, ale jejich plán se nezdařil, uspořádala Římská církev–Stát v Německu Te Deum jako poděkování Bohu za to, že se Führerovi podařilo uniknout.“ (John W. Robbins: *Ecclesiastical Megalomania, The Economic and Political...*, str. 167).*

Navíc je dodnes o Hitlerovi známo, že náboženské otázky, pokud je chtěl vůbec řešit, chtěl to udělat až po skončení válečných tažení, protože v té době měl zcela jiné starosti. Kromě toho Bádensko–Württembersko vzniklo až v roce 1952, takže v roce 1944 ještě zcela neexistovalo.

Tyto všechny body nás vedou k tomu, že zpráva je jedním z dalších podvrhů z dílny falzifikátorů, kteří se snaží vnutit veřejnosti dogma, že co bylo bílé, bude nyní černé a co bylo černé bude od nynějška bílé. Současně jde o další reklamní propagandu ve prospěch římskokatolické církve a jejímu „dojímavému“ vztahu k Židům.

Jezuité v *Katolickém týdeníku číslo 5, 25.–31. ledna 2005, ročník XVI.*, na straně 5 uvedli tuto zprávu již v pozměněné formě. Jednak vypustili všechny konkrétní a časové údaje a přidali více propagandistických slov ve snaze změnit skutečnou, historickou pravdu o lásce Pia XII. k Německu, o jeho lhostejnosti až nepřátelství k Židům a o Hitlerově respektu k římskokatolické církvi a o jeho pevné provázanosti s touto institucí: „**Hitler plánoval únos papeže Pia XII.** Italský katolický deník *Avvenire* nedávno uveřejnil zprávu, že nacistický diktátor Adolf Hitler plánoval únos papeže Pia XII. Hlavy katolické církve se chtěl zbavit, protože papež prý byl přesprilíš přátelský vůči Židům a Hitler se obával, že by byl překážkou jeho plánů na ovládnutí světa. Hitlerovým cílem bylo skoncovat s křesťanstvím a nahradit ho novým nacistickým náboženstvím. Únosem pověřil generála Karla Friedricha Otto Wolfa, který však Hitlerův plán prozradil klerikům. Jak uvedl deník *Avvenire*, Vatikán vzal toto varování vážně a připravil se na ně – mimo jiné ukryl mnohé důležité dokumenty. Zprávy o Hitlerově plánovaném únosu Pia XII. jsou tak v rozporu s tvrzeními některých historiků, kteří Pia XII. označují za proněmecky orientovaného a obviňují ho, že během svého pontifikátu mlčel k pronásledování a vyvražďování Židů nacisty.“ (*Res Claritas*).

Kromě mnoha jiných důsledků vyplývajících z těchto novodobých podvrhů se tedy stále potvrzuje pravda, že diktatura a její představitelé je přesně to, co dodnes papežský Stolec uznává jako jediný, ideální „křesťanský“ politický systém s ideální vládou, který je nejvhodnější k zavedení ve všech katolických nebo zkatolizovaných zemích. Byl to právě Pius XII., který k nacistické diktatuře a ke koncentračním vyhlazovacím táborem (Továrnám na smrt) veřejně mlčel a obdivoval „germánskou demokracii“ tak barvitě vyličenou v *Main Kampf* jezuitským otcem *Stämpflem*.

A kdože to usiluje o vyhlášení za *blahoslavené*? Datum jasně ukazuje, že se nejednalo o nikoho jiného, než o světovou „mírovou SUPERHVĚZDU“, o „*POSLA MÍRU*“ a „*HLAS MÍRU*“ a „*ANDĚLA MÍRU*“ (tak je totiž na Západě i na Východě dodnes nazýván): o papeže *JANA PAVLA II.* a jeho kurii. Právě ten, který nejvíce tehdy volal „*pln dojetí a pohnutí*“ po míru, si troufal zároveň světu oznámit jména tří jezuitských politiků – budoucích katolických „svatých“.

Stále však budou lidé, kteří budou ukazovat na to, že řád jezuitů nemůže být přeci zase až tak negativní a záporný. Necht' si tedy prosím tyto lidi povšimnou, že „děti“ jezuitského řádu – revoluční *ateismus*, *komunismus*, *fašismus* a *nacismus* nenesou ve společnosti žádné klady. V konečném důsledku tyto diktatury pokaždé udusí lidskou svobodu, štěstí, spokojenost a pokaždé zničí mír a klid národů.

Necht' si prosím také povšimnou, že ani v dnešní době moderního „osvícenství“ a „poučení“ z chyb minulých systémů se nechová papežství jinak. Co je kladného na tom, že *beatifikací* nejméně dvou *profašistických* jezuitů ve skutečnosti uznává hodnoty jedné z těch nejzvrůdnějších diktatur moci? Co je pozitivního na tom, že jejich *beatifikací* ukazuje papežství ve skutečnosti, kam se chce zase vrátit a po čem touží?

Není to snad právě jeden z těch do nebe volajících skandálů „Svatého“ stolce v současné době?

Nebráníme se také názoru, že se jedná o manipulaci s národními city. Papežství pro nadcházející období potřebuje Itálii stejně tak hodně jako *Německo*. Potřebuje „dát injekci“ jejich věrnosti papežskému stolci, neboť tyto státy mají hrát velikou roli při budoucí katolizaci *Evropy*. To odpovídá tomu, co jsme při studiu tajných plánů jezuitů pro současnost sami poznali.

I v *Čechách* můžeme pozorovat manipulaci a spekulaci římskokatolického systému s národními city. I *Čechy* chce mít *Vatikán* pod svoji mocí. Vždyť se jedná o pravý střed *Evropy* a o křižovatku mnoha kultur dohromady. Kdo má *Čechy* pod svojí mocí, vlastní již z poloviny také okolní země. A národní city jsou dnes další oblastí, kde *Vatikán* dokáže díky své historické praxi velmi dobře psychologicky působit.

Vzpomeňme například na blahorečení svaté *Anežky české* a co to udělalo s *národem*.

V případě františkánské řeholnice, rodačky od *Brna*, *Marie Restituty Kafkové* nám ***Katolický týdeník*, č. 26 ze dne 28.6.1998** hned na první stránce neopomíná prozradit, že „svěťice“ měla „*smysl pro humor*“ a připomíná, že „*bylo možné ji zastihnout nedaleko špitálu v útulné hospůdce, kam si zašla na své oblíbené pivo.*“ Humor a pivo, dvě věci, který český národ miluje. Proč to tedy *Čechům* nevyšší jako „svaté“ cnosti. Avšak v jakém protikladu je hned sousední článek o vrcholné plnosti křesťanské svatosti, která se nedá *ničím obejít!*

Římskokatolická církev však chystá v *manipulaci s českými národními city* mnohem větší sousto. Chce vyhlásit za svatého *Jana Husa*.

Už dřív k českým římskokatolickým světcům přibyli: *Anežka*, *Zdislava z Lenberka* a *Jan Sarkander*. Ale vyhlášením *Jana Husa* za svatého by byl zasažen a spoután samotný *reformáčnický, protestantský základ* naší země. Přímo by bylo spoutáno nejen *české husitství* – ona chloubka českých *protestantů*, ale zasáhlo by to i *polské, německé, francouzské, švýcarské, holandské* a *anglické protestantské směry*.

Upálení *Mistra Jana Husa* je plně zneužito pro utváření *falešného ekumenického citění* a spojení všech církví v čele s římskokatolickou.

„*Každoroční připomínce upálení českého reformátora Jana Husa věnují křesťané reformáčnických tradic pozornost na všech místech, kde se scházejí. Některá bohoslužebná shromáždění k letošnímu 583. výročí se konala dokonce již o den dříve, v neděli. V přímém televizním přenosu se ale pražští nekatoličtí křesťané v čele s Církví československou husitskou a s hosty z dalších církví včetně katolické setkali 6. července odpoledne při ekumenické bohoslužbě v Betlémské kapli, kde kněz a univerzitní rektor Jan Hus na počátku 15. století kázal. Husův odkaz připomínají rovněž tradiční oslavy v jeho rodišti – Husinci na Prachaticku. Po do-*

polední ekumenické bohoslužbě následovala v tamějším Památníku mistra Jana Husa v jeho rodném domě panelová diskuse na téma »Násilí a náboženství«, během níž zazněla také výzva severoirským katolíkům a evangelíkům k zastavení násilí a hledání dialogu. Jejich zástupci budou na příští rok pozváni evangelickou a katolickou mládeží do Husince, aby se na místě přesvědčili, že je to možné. Děje se tak v návaznosti na nedávný list kardinála Miloslava Vlka severoirským katolíkům a evangelíkům, v němž je mj. zmíněn příklad »Komise pro studium problematiky spojené s Husovou osobností, životem a dílem«, která vznikla v roce 1993 na základě podnětu papeže Jana Pavla II. z doby jeho první návštěvy v ČR v roce 1990. Jsou v ní zastoupeny všechny naše teologické fakulty a na společné práci se podílejí specialisté různých konfesí. Komise pracuje při České biskupské konferenci a jejím předsedou je kardinál Vlk. Funkci sekretáře zodpovědného za řízení vědecké práce vykonává P. František J. Holeček OM.“ (**Katolický týdeník**, č. 29, 19.7.1998, str. 4).

„Radost z průběhu letošních husovských oslav vyjádřil předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů kardinál Edward Idris Cassidy. V dopise z 24. července adresovaném Komisi pro studium problematiky spojené s Husovou osobností, životem a dílem při ČBK vyjadřuje kardinál potěšení nad účastí delegátů ČBK při bohoslužbách u příležitosti státního svátku 6. července v den výročí upálení Mistra Jana Husa. V pražské Betlémské kapli zastupoval katolickou církev pražský pomocný biskup Václav Malý a v Husinci sekretář husovské komise P. František Holeček OM. Ve svém dopise ujišťuje kardinál Cassidy členy komise podporou Papežské rady pro jednotu křesťanů v jejich práci i svou modlitbou za požehnání pro jejich další činnost ke vzájemnému pochopení a sblížení křesťanů různých tradic.“ (**Katolický týdeník**, č. 33, 16.8.1998, str.3).

„S papežem Janem Pavlem II. se v sobotu setkali biskupové ČR, kteří v Římě zahájili oficiální návštěvu »ad limina apostolorum.« ... Jan Pavel II. se zajímal o život církve v českých zemích a o současný stav vztahů mezi církví a státem. Kardinál Vlk mu tlumočil pozdravy prezidenta Václava Havla a podrobně ho informoval o své nedávné schůzce s předsedou vlády Milošem Zemanem. Biskupové v sobotu dopoledne rovněž navštívili Papežskou radu pro jednotu křesťanů. Hovořili o připravované omluvě katolické církve za zlo spáchané při křížáckých válkách. Představitelé České biskupské konference vyjádřili přitom přání, aby do omluvy byly i výslovně zahrnuty protihusitské křížácké výpravy na naše území v 15. století.“ (**Regionální deníky, ČTK**, 14.9.1998).

Chce snad římskokatolická církev uznat, že *Husovo mučednictví* a *Husova krev* je hrdostí a chloubou římskokatolického systému? Chce snad přiznat, že *Husův postoj* a *Husovy věroučné body*, které zastával, jsou ryzími, původními články římskokatolických doktrín a věrouky? Chtějí snad dnešní římskokatoličtí biskupové prohlásit, že jsou pyšní na *Husovo učení* a že jsou ochotni je veřejně přijmout a včlenit je do svého katechismu?

Zná dnes česká veřejnost, co *Jan Hus* hlásal a za jaké učení byl *Římem* upálen? Autentické svědectví papežského preláta *Pogia* z té doby nás nenechává v nejistotě a v neznalosti:

„Po nějaké chvíli zatroubil skvostně oděný trubač ve dveřích chrámové lodi a ihned hrdě vstoupil císař s mnoha pány, oblečený v drahocenné šaty; všichni pak, i císař Zikmund, se usadili na svá místa. Nato povstal kronikář a četl Husovi obžalobu sestávající ze 74 článků, z nichž hlavní důraz byl kladen na šest následujících:

1. obžalovaný nevěří v proměnu hostie,
2. opovrhuje vírou v papežovu neomylnost a opovrhuje vzýváním svatých,
3. popírá mocnost rozhřešení uděleného (hříšným) knězem a zpověď u něho,
4. zavrhuje nepodmíněné poslušství k světským představeným,
5. zavrhuje zákaz kněžského manželství,

6. nazývá odpustky hříšnou simonií proti Duchu svatému.

Pro tyto a jiné bezbožné příčiny a řeči jest Jan Hus obžalován z kacířství a povolán před císaře a církevní otce, aby zásady svého učení odpřísáhl.“ (Výslech, odsouzení i upálení Mistra Jana Husa, Líčí očitý svědek POGIUS, Tisk Brno, 1993, str. 42 – 43).

Těžko si lze představit, že římská neomylnost uzná, že měl Jan Hus ohledně hlavních bodů obžaloby pravdu a že se tedy římský katolicismus spletl a plete dodnes. Ve skutečnosti je blahoslavení Jana Husa zase jen dalším krokem z přichystaných triků Vatikánu, jak ukonejšit protestantský český národ, vetřít se do jeho přízně a provést si svou vlastní politiku. Jestliže však Hus konečně nalezl po tolika stoletích milost u papeže, proč se to nestalo v případě Jeronýma Pražského, Husova učedníka, který byl upálen ze stejných důvodů jako Mistr Jan Hus? Že by Vatikán tohoto věrného a statečného mučedníka neznal?

Velikou drzostí bylo také vysvěcení valašského jezuitského kněze Jana Sarkandera, atentátníka na českého krále Matyáše, věrného nástroje jezuitů a slepého nástroje projezuitského kardinála z Ditrichštejna. Právě tohoto kněze Sarkandera, který zároveň násilně bojoval proti moravským a slezským protestantům, má dnes Morava jako svého patrona. Jaká to „čest“! Přitom jde o římského katolíka stejně jako u ostatních „svatých“ Moravy. Vůbec tedy nezapadá do životopisů skutečně velikých mužů Moravy a Slezska, protestantských to národů a jeho kult uctívání je pouze umělým implantátem provedený Římem stejně jako u Jana Nepomuckého.

Za „věrnou službu“ církvi (to je atentátníka na svobodně uvažujícího nekatolického krále Matyáše) byl Sarkander v roce 1995 při papežově návštěvě Moravy kanonizován za svatého „mučedníka pravé víry“, a to na základě překrouceného a dovymyšleného příběhu o zpovědším tajemství. Jaká ironie a obrazný výsměch ze strany Vatikánu celému českému a moravskému národu. Sarkander je dnes Římem a jeho biskupy nazýván jako „chlouba staletých dějin vaší církve, kteří se přiřadili k velkému množství vyvolených duší, vyrůstajících během staletí v české, moravské a slezské zemi“ a jako ten, kdo ukazuje cestu vyznávané a krví dosvědčované víry... (Katolický týdeník, č. 39, 27.9.1998, str. 3).

A s drzostí sobě vlastní Vatikán také vůbec nereagoval na protesty evangelické a husitské církve vůči blahoslavení Sarkandera. Podpora od tehdejšího prezidenta Havla, prokatolického vládního křídla a od mnohých členů parlamentu k tomuto okultnímu vysvěcení umlčí jakékoli hlasy nekatolických církví. Pro Řím je podpora státu vždy tím nejdůležitějším.

Papežská stolice tím však také současně názorně ukazuje, že co chce v Čechách provést, provede, a to bez jakéhokoliv ohledu na prosté lidi, pokud má podporu u nejmocnějších v zemi a lidi jsou slabí. Poučí se z toho někdy národ?

50.6 Dnešní katechismus – „zlatý“ vrchol jezuitské propagandy

Výsledkem Druhého vatikánského koncilu je dnešní katechismus, upravující vztah římsko-katolické církve k současnému světu, ve kterém převládá materialismus, ateismus a celá plejáda nekatolických církví. Při sestavě tohoto nového vydání katechismu bylo přihlédnuto k faktu, že světem hýbou i různá mírová hnutí. Nový katechismus se proto důsledně vyhýbá všem tématům, která mohou „mírové, ekumenické soužití mezi církvemi“ a „mírovou službu světu“ nějakým způsobem zastřít.

To vše souvisí s plány jezuitů, kteří nyní potřebují, aby současný katechismus byl jednou jedinou velikou ódou na láskyplnost, milost, laskavost, přátelskost, soucítění a pokornou slu-

žebnost římskokatolické církve a ódou na její snahu pomáhat světu a církvím řešit jejich „vnitřní problémy“.

Nový *katechismus* proto důsledně zakrývá a vypouští taková slova jako *kacíř, jinověrectví, inkvizice, církevní tělesné tresty, právo církve na trest smrti, neomezená papežova moc nad světem* atd. Skutečná církevní doktrína papežské stolice se v tomto *katechismu* schovává za mravokárná a humanistická slova, jako například u hesla *genocida a zabití (str. 564 – 566), politická pravomoc (str. 548 – 549)* nebo u hesla *války, mír, lítost, láska, pokora* atd. (***Katechismus katolické církve, Zvon, Praha, 1995, 1. vydání***).

Nový *katechismus* je však vrchol skutečného pokrytectví a přetvářky celého římskokatolického systému. Je to pouze oficiální tvář toho, čím *Řím* ve skutečnosti je. Podíváme-li se totiž do skutečných římskokatolických církevních kodexů (např. *Codex iuris canonici, CIC*, který zavazuje katolíky latinského obřadu, to je římské katolíky, zatímco členové ostatních katolických východních církví jsou vázáni *Kodexem* s názvem: ***Codex canonum ecclesiarum orientalium*** /CCEO/ z roku 1991. Ten je po jurisdikční stránce téměř totožný z CIC, avšak zachovává některé právní zvyklosti východních církví a klade větší důraz na jejich partikulární (místní) právo, tedy na vlastní právo té které konkrétní církve, eparchie, kláštera, atd. U římských katolíků jsou to kromě toho diecéze, územní prelatury a opatství, apoštolské vikariáty a prefektury a trvalé apoštolské administratury atd.) nebo do různých papežských bull, postulátů, encyklik a seznámíme-li se s římskokatolickou teologií a s dogmaty a doktrínami, tj. s věroučným učením sepsaným od tak zvaných církevních učitelů, kterými byli a jsou dodnes hlavně jezuité, zjistíme, že všechny „morální“ kodexy římskokatolické církve jsou platné až do dnešní doby, protože nikdy nebyly odvolány. A sotva lze počítat s tím, že někdy budou. O jejich obsahu jsme psali podrobněji ve **4. svazku**, v **19. a 20. kapitole**.

I přesto, že římskokatolický papežský systém dnes nehovoří o takovém tématu jako církevní tresty (včetně trestu smrti) nebo o moci církve nad státem, i přesto, že o takovýchto tématech nikde v *katechismu* otevřeně nepíše, zůstávají tato témata dál v platnosti.

Realizace těchto témat jsme se dotkli již v **5. svazku, 32. kapitole**, kde chtělo papežství potrestat neposlušnou *Francii* a ortodoxní *Srby* a také v **následujících kapitolách**, kde papežství obě světové války a *fašistické* režimy plně podporovalo a schvalovalo. V **kapitole 40.2** jsou navíc zachyceny zásady papežství o inkvizici a pronásledování *kacířů* v moderní, současné době.

Podívejme se tedy ještě do několika dalších katolických věrouk a zjistíme, že slova z tajného procesu (viz **kapitola 46**) o pokrytectví a mírové přetvářce římskokatolické církve nejsou vůbec nadnesená nebo urážející.

50.7 Soudní a trestající moc církve, trest smrti (*Ius Gladii* – právo meče)

Podle „pravověrného“ učení je římskokatolická církev „*opravdová společnost právní, veřejná, duchovní a nadpřirozená, nezbytná k životu věčnému. Je jí z vůle svého zakladatele, Krista, to jest z vůle boží.*“ Kromě toho „*církev se naprosto liší od občanské společnosti, stojí nad ní mnohem výše, je vlastně společností nejvyšší, je proto svobodná a nezávislá na jakékoli lidské moci*“ (**A. Tondi: Jezuité, str. 51–52**).

Ke všem těmto slovům existují přesné církevní definice římskokatolických a jezuitských učitelů a určitě je velmi dobré se alespoň s některými blíže seznámit:

„Společnost“ je zde „sdržení lidí, aby bylo dosaženo společného cíle používáním společných prostředků.“ (*Taparelli: Saggio Teoretico di diritto naturale, Roma, 1855, str. 293 a dál; Meyer: Institutiones iuris naturalis, Friburgi, 1906, str. 347; Liberatore, Del diritto pubblico ecclesiastico, Prato, 1887, kap.I., str. 8; Tarquini: Iuris publici ecclesiastici institutiones, Romae, 1898, str. 6; Ventura: De iure publico ecclesiastico commentaria, Romae, 1826, kniha I., kap.I., sv.1).*

„Společnost právní“ je taková společnost, kde pouto, které váže členy je „právní“. Jenom taková právní společnost je „společnost opravdová.“ V tomto smyslu má potom církev „právo poroučet a vydávat zákony směřující k dosažení společenského cíle, jimiž se členové musí řídit.“ (*H. Denzinger: Enchiridion Symbolorum, Freiburg, 1937, čl. 150–158; Kánonické právo, Kánony, ...*).

Kromě předchozích titulů cituje **A. Tondi** v knize *Jezuité* také názvy a autory velkého množství papežských bul a dokumentů, které toto všechno potvrzují (*str. 52*).

„Stojí nad ní mnohem výše, je vlastně společností nejvyšší“. To znamená, že „Božský a nadpřirozený původ církve se týká i její organizace, cílů, které sleduje a prostředků, kterých používá k jejich dosažení.“

„Je proto svobodná a nezávislá na jakékoli lidské moci.“

K pochopení nechť poslouží slova papeže *Lva XIII.*: „Chtít však, aby církev ve výkonu svých povinností byla podřízena moci občanské, je zajisté velká nespravedlnost, velká zmatenost. Tímto činem je zmaten řád, neboť ty věci, které jsou přirozené, jsou kladeny nad ty, které jsou nad přírodou.“ (*Lev XIII.: Encyklika Immortale Dei, 1. listopadu 1885; Kánonické právo, Kánony*).

K těmto předchozím formulacím vypisuje **Tondi** názvy dalších encyklik, dopisů, studií, komentářů a pod. zdrojů (*str. 53–55*).

Nyní, když máme rozšifrovanou první definici, podívejme se na další tvrzení římskokatolické církve, a sice, že podle „církevní moci správní přísluší církvi právo zákonodárné, soudní a donucovací.“ A dále, že „církev má právo udílet i tresty světské, na příklad pokuty, vězení i trest smrti.“ (*str. 55*).

Což je opravdu neuvěřitelné, ale, jak jsme si již ukázali v **5. svazku**, stále si římskokatolická církev toto právo ponechává, neruší ho a nemění, neboť ona sama se rovněž nikdy nezměnila a ani nezmění.

Právo zákonodárné, soudní a donucovací se týká inkvizičního práva *Kongregace víry a učení*, to je například cenzura, zákazy, identifikace kacířství, uvalení do klatby, potrestáním pokutou, tělesné tresty (tam, kde to zákony země dovolují i veřejně, např. *Filipíny*) apod. Profesor **Tondi** (*str. 55 – 56*) toto vše dokládá různými citáty z papežských dokumentů, Kánonického práva a Kánonů, dokumentů z *koncilů*, papežských bul ad. O trestu smrti, mučení a pokutách je psáno také u jezuitu **Felice Cappello: Chiesa a Stato, str. 232**.

Podle těchto dokumentů „patří do klatby a je vyhlášen za kacíře každý, kdo například řekne, že:

Není povinen zachovávat všechna přikázání církve svaté (Tridentský koncil, 3. března 1547, Kánon 8 o křtu),

římský velekněz... nemá plnou a svrchovanou soudní moc nad veškerou církví... po celém světě (Vatikánský koncil, IV. zasedání, 18. července 1870, Kánonické právo, Kánony),

manželské pře nepřísluší církevním soudům (Pius VII., Pastýřský list, 8. října 1803, Pius IX. Syllabus, 8. prosince 1864, výrok 74, Kanonické právo—knihy 5, kánony 1552–2414 o procesech, zločinech a trestech),

žádným jiným trestem nemají být (věřící) donucováni ke křesťanskému životu, než že se jim zabrání přijímat hostii a jiné svátosti, dokud se nenapraví.“ (Předchozí zdroje).

Tyto body dnes vyjadřují světově rozšířený názor na římskokatolickou církev. Je dobré si proto uvědomit, kolik je ve skutečnosti na světě „kacířů“, kterým hrozí církevní římskokatolický trest!

Někteří církevní učitelé se snažili církevní tresty odstranit, ale ihned vzešlo mnoho jezuitských bul, kterými papežové takové učení označovali za kacířství!

Právo *trestu smrti* neboli *právo meče* „*Ius Gladii*“ je současně i právo zmrzačit. Ovšem předně je to právo usmrtit někoho pro ryze církevní přestupek, například pro rouhání, kacířství apod. Exjezuitský kněz **A. Tondi** tuto otázku rozebírá velmi důkladně. Jenom několik úryvků, že i dnešní teologové se tohoto práva nemíní vzdát:

„Jelikož církev je dokonalou společností, musí mít všechny prostředky vhodné k dosažení svého cíle. ...Avšak mezi prostředky nezbytnými pro dokonalou společnost je ius gladii.“

Nebo další citát: *„Nesporně se občas vyskytnou nenapravitelní lidé, kteří se dopouštějí těžkých zločinů a církevní společnosti velmi vážně škodí svým stykem s ostatními (to znamená například šíření mylných, kacířských myšlenek). Po pravdě, za takových okolností se na ochranu nevinných a aby se také zabránilo šíření zla (např. kacířství) vyžaduje trest smrti, jímž jsou zločinci ze společnosti vyhlazováni. Nestáčí vězení, poněvadž tím nelze ani dostatečně, ani navždy zabránit jejich styku s ostatními, jakož i dalšímu šíření zla.“*

I věhlasný teolog *Cappello* ač nerad, ale přesto ve své době připouští, že *„církev má právo vykonávat ius gladii.“*

Katoličtí a jezuitští teologové se za tyto výroky svých kolegů ani trochu nestydí, pouze se nemohou sjednotit na názoru, zda církev má vykonávat trest smrti *přímo* svým katem nebo *nepřímo* prostřednictvím státní moci (státu), které viníka předá, aby byla poprava vykonána státem a aby si církev uchovala „čisté ruce“.

Je také velmi malá skupinka teologů, kteří se za *právo meče* dnes nestaví a nechtějí o tom veřejně hovořit, protože se do jisté míry za toto právo své církve stydí. Jezuita *Cappello* však jasně říká, že *„tak činí bez nejmenšího důvodu.“ (F. Cappello: Chiesa e Stato, str. 249).*

„Ať tak či onak“, píše A. Tondi, „je to otázka zbytečná, poněvadž církev vykonávala po celá staletí »ius gladii« bezprostředně a přímo právě v papežském státě Vatikánu, trestajíc jím duchovní provinění. V tomto případě nelze vůbec hovořit o předání viníka světskému rameni, poněvadž papežové byli světskou hlavou tohoto státu.“ (Alighiero Tondi: Jezuité, str. 58–59 ke všemu předchozímu).

Z těchto všech zdrojů jednoznačně vyplývá, že katolická církev nikdy nic, co se týká trestu smrti kacířům nezrušila (a ani to nikdy neudělá z důvodu své neomylnosti vyhlášené 13. července 1870). Pouze to dnes hlasitě nezdůrazňuje, ve svých moderních katechismech o tom nepíše a jen v tichosti, mlčky přihlíží. To ovšem neznamená, že když o tomto tématu církev mlčí, že už neplatí. Vyčkává na svoji vhodnou příležitost dostat své vlastní zákony do státních zákonů.

„Je namístě dodat, že mnozí jezuité, s nimiž jsem v letech svého řeholního života často hovořil o této otázce, přiznávali církvi nepopíratelné právo a moc i bezprostředně trestat smrtí rušitele víry. A někteří dodávali: »Jestliže se to dnes nedělá, pak tedy proto, že za dané politické situace to dělat nelze. Ale kdyby se to dalo dělat, pak by se to dělat muselo.« Což nás po výkladu katolického učení neudiví.“ (A. Tondi: *Jezuité*, str.58–60).

Můžeme také pozorovat, že římskokatoličtí politici v debatě o trestu smrti za morální přečiny jednomyslně vždy s trestem smrti souhlasí a dokonce trest smrti označují i za „morálně ospravedlnitelný.“ (Viz *Lidové noviny*, 3.2.1998, str. 3).

Jedná se sice o těžké protiprávní delikty, ale hrozí, že pokud uchopí římskokatolická církev zákonodárnou moc, pak „těžkým protiprávným deliktem“ bude i vzdorování římskokatolickému náboženství. Pak může nastat následná likvidace nekatolíků podle nově zlegalizovaného trestu smrti. Podle jezuitských zásad to bude všechno ovšem *morálně ospravedlnitelné*.

50.8 Ozbrojená moc Vatikánu a moc církve nad státem – Visa Publica

Současně vyvstává otázka, zda církvi přísluší nebo nepřísluší „*Visa Publica*“, to jest právo mít ozbrojenou moc. Jedni říkají ano a zároveň přímo a druzí říkají také ano, ale zastávají nepřímou ozbrojenou moc, to je státní vojsko. „*Jedno i druhé řešení*,“ říká Cappello, „*je možné*.“ (Felice Cappello: *Summa juris publici ecclesiastici, Romae, 1923, str. 247*).

„*Nicméně všichni teologové připouštějí, že církev má právo mít ozbrojenou moc a užívat jí nepřímo, a toto právo spočívá v tom, že o ni požádá stát, při čemž o ni požádá (všimněte si!) »autoritativně« (to znamená církev má právo o ni požádat a stát ji musí bez námitek poskytnout.)... Komentář je zbytečný. Nicméně poznamenáváme, že rozdíl mezi právem nepřímým a bezprostředním (přímým) neubírá nic z ostudné příchuti, kterou celá věc má. Žádat vojsko od jiných a žádat je autoritativně nebo mít a používat vlastní vojsko, v tom není velký rozdíl. Ostatně církev měla ještě před 20. zářím 1870 vždy své vlastní vojsko a užívala ho v dějinách více než dost. Nuže? ...Církev má právo jakkoliv užívat ozbrojené moci.*“ (A. Tondi: *Jezuité*, str. 60).

Římskokatoličtí teologové se vesměs shodují na tom, že je správné učení o nepřímé moci církve. To znamená, že „*církev má plnou soudní pravomoc jen tehdy, když se činy světských vlád, i když se týkají pozemských věcí, vztahují na otázky duchovní nebo etické. Rozhodnutí o oprávněnosti zásahu nepřísluší státu, nýbrž jedině a neodvolatelně církvi. V těchto případech se vláda musí podříditi a musí uposlechnouti rozhodnutí církevní vrchnosti, t. j. papeže, Vatikánu.* ...Peněžní otázka pak byla původcem, první pohnutkou proslulých bul **Rem non novam** (3. září 1302) a **Unam sanctam** (18. listopadu 1302), v nichž papež potvrzuje učení o nepřímé moci církve nad státem a podle mnohých katolických teologů (Hergenröther, Palmieri, Billot aj.) i moci přímé. »Jeden i druhý meč«, prohlašuje Bonifác, »je v moci církve, t.j. meč duchovní a meč materiální. První hájí zájmy církve, druhým vládne církev sama. První je v rukou kněze, druhý v rukou králů a vojáků, je ho však používáno podle uvážení kněze. Je nutné, aby jeden meč byl pod druhým a aby světská moc byla podřízena moci duchovní.« Tohoto papežského dokumentu, který se týká nepřímé moci Svaté stolice nad národy, se dovolávají katolíci, aby ospravedlnili právo papeže mít ve svých službách ozbrojené síly států, když to pokládá za vhodné podle svého neodvolatelného uvážení.

...Celkový obraz je velmi sugestivní. To vysvětluje neustálé vměšování církve, Vatikánu do hospodářských a politických otázek, do záležitostí správy národů, vysvětluje to vytvoření kle-

rikálních stran, vliv a přímé, bezprostřední zasahování kněží (a dokonce i jeptišek) do voleb a do veřejných záležitostí státu.

Je těžko říci, jak se to všechno srovnává s evangeliem, s napodobováním Kristových ctností, jehož království, jak sám prohlásil, není z tohoto světa! ... Úsilí teologů a duchovenstva, zvyklého na záludnosti všeho druhu, nevedou k ničemu. Naopak každá výmluva, každá vychytralost právě pro tu absolutní jasnost, která Kristovu osobu a jeho učení obklopuje, zvětšuje kontrast a zesiluje nepříznivý dojem.“ (A. Tondi: Jezuité, str. 62–64).

50.9 Stará církevní dogmata potvrzena

Jak tedy vidno, římskokatolická věrouka není zas až tak mírová, jak v novém *katechismu* vypadá. Je to veliký klam nastrčený všem důvěřivým a upřímným lidem, kteří v římskokatolickém systému spatřují jen samé dobro, mírnost, krotkost, dobrotu, laskavost, pokoru, krásu a pravou lásku.

Ovšem i v současném *katechismu* můžeme najít určité stopy potvrzující předchozí slova exjezuitského kněze **A. Tondiho** a výše jmenovaných církevních učitelů. Následující citáty je však třeba sledovat s velikou dávkou soustředění, neboť mnohé z nich jsou dvoj– i vícevýznamové, zvláště pak, co se týká jezuitských plánů do budoucna.

Nový *katechismus* předně potvrzuje jezuitské dogma o neomylnosti papeže a církve (viz hesla v jeho Předmětovém rejstříku: *neomylnost církve, charisma neomylnosti, papež – neomylnost*), dále jezuitské dogma o neposkrvněném početí Panny Marie (viz jeho heslo: *Maria – neposkrvněné početí*), dále plně potvrzuje *platnost Mariánského kultu*, to je *uctívání Panny Marie* (viz hesla v jeho Předmětovém rejstříku: *mariánský kult, láska k Marii, úcta k Marii*), dále jezuitské vyzdvihování a *uctívání tradic* a všechny *okultní pohanské praktiky*, o nichž jsme psali přímo nebo jen okrajově v předchozích svazcích (viz příslušná hesla).

Všechna dogmata jsou „vnitřní záležitostí“ církve pouze zdánlivě. Ve skutečnosti se velmi úzce dotýkají všech oblastí společenského života a zasahují do všech rovin lidské činnosti, a to nejen samotné církve. Papež může například „neomylně“ požádat o *vojenský zásah* proti „*kacířům*“ neboli „*neposlušným*“ *národům*. *Uctívání Panny Marie* neboli dřívější královny *Semiramis* a po její smrti přímo zjevované *duchovní mocnosti v lidské podobě ženy* může vést (jako se to stávalo v minulosti) k násilné katolizaci kterékoliv země. Jezuitské vyzdvihování a *uctívání tradic* může vést například k atentátům na politiky (čehož jsme svědky u teroristických organizací). Jezuitský výklad *Desatera* může přivést zemi do totálního úpadku, destabilizace a krveprolití. A *uctívání pohanských okultních zvyků a tradic* může zničit jakoukoliv svobodu, štěstí a opravdovou vnitřní radost lidí, jejich *svobodnou vůli a svobodu svědomí*.

O vlivu všech těchto církevních dogmat na státní politiku, občanskou svobodu, ekonomiku země, školství, kulturu a hospodářství může být napsána ne jedna, ale hned několik knih najednou a každá z nich vždy přinese nový pohled na celou věc, kterou dnes občanská veřejnost naprosto nevnímá nebo nepokládá za tak důležitou oblast vědění, aby se jí musela zabývat.

V novém *katechismu* jsme znovu svědky záměrného zaměňování pojmů se světskými pojmy. To vede k domněnce, že *katechismus* pojednává o světských záležitostech a praktikách a že jsou tyto světské termíny v duchu „*křesťanské lásky*“ *katechismem* pouze komentovány podle „*křesťanské morálky*“. Dvoj– i vícevýznamové termíny však v sobě ukrývají tu skutečnost (jak nám to historie již několikrát ukázala), že se církev připravuje a chystá k převzetí

vlády nad celým světem (tedy i nad *českou zemí*) neboť veřejnost, vlády a parlamenty vůči římskému katolicismu jsou více než povolné, jsou přímo oajální a otevřené.

V tomto novém *katechismu* leží mnoho důkazů o míchání pojmů dohromady tak, aby tomu rozuměli jen ti „povolání“. Bude však stačit, když si ukážeme jen na několik alarmujících příkladů.

V prvé řadě si musíme uvědomit, že celý nový *katechismus* je koncipován tak, aby byl nadčasově alibistický, neboli to znamená, aby se dalo dokázat přesně to, co katolická církev potřebuje v každé době dokázat. Když bude dnes katolický systém obviněn z toho, že v *katechismu* podporuje například trest smrti, bude dokazovat, že napsaná věrouka se týká pouze státu a státní politické moci. A když přijde v budoucnu doba, kdy vlády zemí uvolní zákony natolik, že papežské stolici bude dovoleno legálně (zákonně) trest smrti provést, změní katolicismus svůj dřívější výklad opět „v souladu s *katechismem*“ tak, že bude jasně zastávat trest smrti a dokazovat, že toto učení hlásá již od svého vzniku a podle dřívějších pravidel *katechismu* z předchozí doby.

Na straně 554 – 555 (*pravidla č. 2264 – 2266*) ve výkladu přikázání *Nezabiješ* čteme:

„(2264) *Láska k sobě je hlavní zásadou mravnosti. Je tedy oprávněné prosazovat respektování svého práva na život. Kdo brání svůj život, není vinen vraždou, i když je donucen zasadit útočnickovi smrtelnou ránu. (»...není nutné pro spásu duše, aby se někdo zřekl oprávněné obrany, aby se vyhnul zabítí druhých: protože člověk je povinen se víc starat o svůj život než o život druhých.« (Sv. Tomáš Akvinský, Summa theologiae, II–II, 64, 7) .*

(2265) *Oprávněná obrana může být nejen právo, nýbrž i závažná povinnost toho, kdo je odpovědný za život druhých, za obecné blaho rodiny nebo občanského společenství.*

(2266) *Zachovat obecné blaho společnosti vyžaduje, aby byl útočník zneškodněn. Z tohoto důvodu tradiční učení církve uznalo, že je odůvodněné právo a povinnost právoplatné veřejné moci ukládat tresty přiměřené závažnosti zločinu, aniž by vylučovala, v případech krajní závažnosti, trest smrti. Z podobných důvodů mají nositelé veřejné moci právo použít zbraní k odvrácení útočníka od občanského společenství svěřeného jejich odpovědnosti.“*

Nezasvěcený člověk po přečtení nekonstatuje nic jiného, než že zde katolická církev komentuje zabití útočníka při sebeobraně, dále trest smrti za společenský přečin a právo ukládat trest smrti veřejnou mocí. To je ze strany církevních orgánů také první způsob výkladu.

Katechismus však rozhodně nebyl napsán pro nevěřící lidi, ani pro jinověrce (nekatolíky), ani pro jiná náboženství, ani pro nevěřící politiky a ateistické státní moci nebo pro nevěřící společnost jako kodex mravních zásad této společnosti. *Katechismus* je napsán výhradně pro římské katolíky jako základní pravidla římskokatolické věrouky. Proto vyvstává otázka, jaké jsou další výkladové možnosti.

Klíčový termín pro pochopení druhého způsobu výkladu leží v pravidle 2266 ve slovech: *...tradiční učení církve uznalo, že je odůvodněné právo a povinnost právoplatné veřejné moci ukládat tresty..., aniž by vylučovala, v případech krajní závažnosti, trest smrti. Z podobných důvodů mají nositelé veřejné moci právo použít zbraní k odvrácení útočníka od občanského společenství svěřeného jejich odpovědnosti.*

Dále musíme vzít v úvahu, že *katechismus* si jasně klade nárok být vykládán, čten a posuzován „jako souvislý výklad celé katolické víry... jako jeden celek“ (**str. 19**) neboť předkládá

„uspořádaný a souhrnný výklad podstatných a základních složek katolického učení, jak o víře, tak o morálce, a to ve světle Druhého vatikánského koncilu a celkové tradice církve.“ (str. 17).

Jaký je tedy výklad podtržených termínů?

„Právoplatnou veřejnou mocí“ a „nositeli veřejné moci“ rozumí katechismus sice v prvním významu stát a státní úřady ovšem s tím, že církev „(2244)... vybízí nositele politické moci, aby se ve svých úsudcích a rozhodnutích řídili zjevenou pravdou o Bohu a o člověku.“ (neboli aby se řídili církevními římskokatolickými požadavky). „(2244) Každá instituce je ovlivněna, alespoň implicitně, pojetím člověka a jeho určení... Většina společností vychází při zřizování svých institucí z určité nadřazenosti člověka nad věcmi. Pouze božsky zjevené náboženství jasně uznalo původ a cíl člověka v Bohu...“ (str. 551) (jedná se výhradně o náboženství římskokatolické).

Nikde v katechismu nenajdeme, že „právoplatnou veřejnou mocí“ a „nositeli veřejné moci“ jsou JENOM stát a JENOM jeho úřady. Za to však na mnoha místech *katechismu* najdeme, že právoplatnou veřejnou mocí a jejím nositelem může být církev sama. To je však zamlženo do nejasných, výcevýznamových vět, které se dají vyložit tak i tak.

„(2245) Církev, která na základě svého poslání a své kompetence se nijak neztotožňuje s politickým společenstvím, je zároveň znamením a ochranou transcendentního charakteru lidské osoby. Církev zároveň ctí a podporuje i politickou svobodu a odpovědnost občanů.“ (str. 551). (Neboli se sama staví do role státu s možností převzít politickou moc a odpovědnost nad občany a za ně).

„(2246) K poslání církve patří posuzovat z hlediska mravního i ty věci, které patří do oblasti politiky, vyžadují-li to základní práva lidské osoby nebo spása duši. Přitom bude používat všech prostředků, ale jen takových, které jsou v souladu s evangeliem a dobrem všech lidí v různých dobách a situacích.“ (str. 551–552).

První věta má v sobě velmi široké termíny, pod které se vejde úplně všechno. „Základní práva lidské osoby“ a „spása duši“ ve spojení s politikou jsou zřetelné alibistické pláště k tomu, aby se církev politikou mohla zabývat. Ve skutečnosti jde o jednu z jezuitských chytristických výroků, jak obejít papežův zákaz, aby se církev politikou nezaobírala. „Všechny prostředky“ se týkají církevních trestů včetně trestu smrti, neboť církev věří, že všechny tresty, tedy i trest smrti pochází z evangelií.

Na str. 474 – 483 a 548 – 550 můžeme najít mnoho podobných termínů, jejichž prověření v rámci celého *katechismu* vede k poznání, že pravou autoritou je jen ta, která je „ustanovená od Boha“, tedy předně církev, která se o „obecné blaho“ umí starat lépe než kdokoliv jiný tedy i státní orgány.

A pátráme-li po definici církve (str. 217 – 226), pak zjišťujeme *monopolní postavení* římskokatolické církve v celém systému „křesťanského“ náboženství: „(834)... Je totiž nutné, aby se každá církev, to je věřící na každém místě, řídili podle římské církve kvůli jejímu vznešenějšímu původu.“

U slova *autorita* není třeba podle katechismu pochybovat, kdo je *pravou autoritou na Zemi*, zvláště když si povšimneme, z jakých církevních zdrojů jsou jednotlivá věroučná pravidla k tomuto tématu o autoritě čerpána.

I když dosti složitým způsobem, ale přece jen lze tedy i z nového *katechismu* dokázat, že „právoplatnou veřejnou mocí“ a „nositelem veřejné moci“ starající se o „všeobecné blaho“ může být církev, a to pouze římskokatolická církev, nesplní-li státní moc svou úlohu (což je

po ustanovení *konkordátu* většinou katolizace země a potlačení nekatolíků) nebo naopak, když se církev sama stane státním orgánem (ideální cíl *konkordátu*). A jako taková bude mít církev podle *katechismu* pokaždé právo ustanovovat si takové zákony, které se ve jménu „všeobecného blaha“ budou týkat i trestu smrti.

Projděme si ještě krátce předchozí body 2264 – 2266. U rozboru souvisejících termínů jsme se snažili zároveň poukázat na tu zásadu, že (stručně shrnuto) *Řím* může vykládat *katechismus* jednou podle „fyzického“ neboli doslovného významu a podruhé to samé místo v textu podle „duchovního“ neboli obrazného významu se spoustou svých vlastních, nevyslovených doplňků a dovětek (viz jezuitská zásada o Zatajení myšlenek v *kap. 20.8*). Vhodnou záměnou pak může výklad „kličkovat“ a „manévrovat“ tak, jak to *Římu* vyhovuje. Jak tedy může podle této zásady vypadat výklad bodů 2264 – 2266?

První věta bodu 2264 „*Láska k sobě je hlavní zásadou mravnosti*“ je výhradně jezuitskou zásadou, která nemá s Biblií opět nic společného. Láska k sobě je biblickými pisateli naopak kritizována a odsuzována. Další věty pod bodem 2264 – 2266 můžeme z jejich formulace chápat i tak, že brání-li římský katolík svůj „duchovní“ život neboli život věřícího člověka a tím i v konečném důsledku fyzický život, není vinen vraždou nikoho, kdo jej chce od římskokatolického vyznání víry odvést. Bude-li tedy například osloven nekatolíkem a bude-li mu předloženo jiné učení než římskokatolické a dojde-li k vraždě tohoto nekatolíka při „obraně římskokatolického života a víry“, nemá se to podle tohoto bodu posuzovat jako vražda, ale pouze jako obrana svého vlastního duchovního života.

Neslyšíme zde jasnou ozvěnu jezuitského výkladu *Desatera* u přikázání „Nezabiješ“? Oprávněnou obranou může být obrana římskokatolické víry, která je „*vlastním životem*“ každého římského katolíka. Dodatek, že „*člověk je povinen se víc starat o svůj život než o život druhých*“ je pokračováním jezuitského sobeckého učení o lásce k sobě a opět nemá nic společného s výroky Ježíše Krista a jeho apoštolů v evangeliích a epištolách. Schválení nenajdeme ani v ostatních částech *Bible*.

Druhý bod 2265 lze pochopit i tak, že kněz, který je odpovědný za život druhých u stáde svých svěřenců nebo je odpovědný za obecné blaho římskokatolické rodiny nebo je podle *katechismu* odpovědný za občanské římskokatolické společenství, nejen může, ale dokonce musí oprávněně bránit věřící svého stáda, protože je to jeho závažná povinnost. A podle předchozí zásady v bodu 2264, dopustí-li se přitom vraždy, není to vražda.

Tento bod 2265 také může říkat, že římskokatolický občan může, ba přímo musí zabíjet ve válce, jelikož je to jeho závažná povinnost. A pak mu to není počítáno jako vražda, protože „*oprávněně*“ brání život druhých spoluvěřících nebo římskokatolické rodiny a nebo římskokatolické občany státu.

Třetí bod 2266 je perlou sám o sobě. „*Zachovat obecné blaho společnosti vyžaduje, aby byl útočník zneškodněn.*“ O jaké obecné blaho se zde jedná? Určitě ne o blaho nevěřících lidí nebo blaho protestantů nebo jiných nekatolíků. Podle výkladu *katechismu* je „*obecné blaho společnosti*“ v drtivé většině římskokatolické blaho římskokatolické společnosti. Zachovat její blaho tedy dovoluje „útočníka“ (nekatolíka, protestanta, nevěřícího) zneškodnit. A zneškodnit znamená podle dalších vět tohoto bodu 2266 postupovat podle trestů až k trestu smrti.

„*Právoplatná veřejná moc*“, je podle *katechismu* ponejvíce římskokatolická církev a ta má podle tohoto bodu nejen právo, ale dokonce i povinnost trest smrti vyhlásit a uzákonit. „*Nositel veřejné moci*“, je podle *katechismu* opět nejčastěji římskokatolická církev, které je „svěřena“ odpovědnost „*občanského společenství*“ (římskokatolických shromáždění). Ta tedy má

také právo použít zbraně proti útočníkovi. Útočník je široký pojem a lze ho chápat zase mnoha způsoby... A tak bychom mohli postupovat dál a dál každou definicí.

Stará církevní dogmata, včetně *Práva meče* jsou tedy potvrzena i současným *katechismem*, i když zakrytým, nepřímým způsobem. Proto je *katechismus* kompletem těžkopochopitelných, nesrozumitelných a výcevýznamových vět, aby vyhovoval římskokatolické církvi za každého režimu, kdy je katolická církev potlačována a nebo, kdy je naopak sama státní mocí.

Tento nový *katechismus* je proto schopen věroučně římskou církev podporovat jak v současné době tam, kde je církev druhotnou mocí, tak i v době budoucí, ve které se chce církev stát mocí prvotní a jedinou. Z každé kapitoly lze proto už nyní vidět, jak je římskokatolická věrouka v *katechismu* připravena splnit i tento budoucí záměr papežské stolice.

50.10 Tajné celosvětové plány jezuitů

Se starou římskokatolickou doktrínou souvisí i budoucí uspořádání světa. I nový *katechismus* mnoho naznačuje, když sledujeme jeho věroučné body (podle našeho názoru opět dvoj- smyslné) ohledně zbrojení a války. Například:

„(2309) *Přísně se musí zvážít striktní podmínky, které ospravedlňují oprávněnou obranu vojenskou mocí. Takové rozhodnutí je pro svou závažnost podrobena přísným podmínkám mravní oprávněnosti. Je třeba: aby škoda způsobená národu nebo společenství národů útočníkem byla trvalá, těžká a jistá; aby se všechny jiné prostředky, jak tomu zabránit, ukázaly neproveditelné nebo neúčinné; aby byly odůvodněné vyhlídky na úspěch; aby použití zbraní nevyvolalo mnohem těžší zla a zmatky než zlo, které je třeba odstranit. Při hodnocení této podmínky je třeba pečlivě zvážít sílu moderních ničivých prostředků. Toto jsou tradiční prvky vypočítávané v nauce o tzv. »spravedlivé válce«. Hodnocení takových podmínek mravní oprávněnosti přísluší prozíravému úsudku těch, kteří mají odpovědnost za obecné blaho.“ (str. 564–565).*

Pochopitelně se i tento bod (v kontextu slovních termínů z celého *katechismu*) týká hlavně katolické církve jako budoucí veřejné moci a jako té, která má nejmorálnější odpovědnost za veřejné blaho neboli ve skutečnosti za zničení všech „rušivých“, to je katolicky chápáno výhradně protikatolických prvků, jaké byly v historii například *protestantské* církve, které odmítly stát se součástí římskokatolického systému.

A když se podíváme na heslo *mír*, pak jednoznačně shledáváme, že *katechismus* definuje mír jako všeobecné (neboli katolické) blaho všech obyvatel a že text okatě vybízí k vytvoření funkce celosvětového Zprostředkovatele míru a naznačuje, že by tuto funkci vykonávala opět nejlépe římskokatolická církev.

Když to porovnáme se současností, zjišťujeme, že už tehdejší papež *Jan Pavel II.* byl nazýván *Mužem všehomíra*, *Poslem míru* a *Mírotvorcem* podporující světový mír. Pochopitelně, že to je jenom roucho a pozlátka pro veřejnost. Katolické církvi nikdy nejde o mír jiný než katolický a o blaho veřejnosti jiné než katolické. Budeme-li sledovat tyto pojmy v kontextu *katechismu*, zjistíme totéž, ale složitým způsobem přes takové pojmy jako například právo na štěstí, právo na svobodu, na blaho, na lásku apod. I v těchto termínech je již dopředu připravená dvoj- i vícevýznamovost, různé kličkování, těžkopádné obraty, nepochopitelná slovní spojení atd.

To všechno je podle našeho názoru příprava na postavení papežské stolice v budoucím válečném dění. Domníváme se, že bude opět zákulisně vyvoláno *Vatikánem* za účelem další *moderní křížácké války*. Jak nám to historie již několikrát ukázala, sehraje *Vatikán* ve válce znovu pravděpodobně hlavní negativní úlohu na jedné straně a na straně druhé v ní sehraje úlohu mírotvorce. V budoucím konfliktu národů bude opět předstírat snahu o zachování celosvětového míru a pořádku na jedné straně a na straně druhé bude konflikt zákulisně podporovat.

I nedávno zesnulý papež *Jan Pavel II.* na jedné straně podporoval *fašistické* a *neoustašovské* režimy a neoficiální politiku *USA*, která pracuje prostřednictvím *CIA* na podporování *válek, revolucí, rozvratů, genocid, pádů režimů* apod., na straně druhé jezdí papež po světě a hovoří o *míru, lásce, bratrství národů* a angažuje se do *mírotvorných snah*.

V *Čechách* můžeme tyto snahy v hojně míře pozorovat také. Například, jak se vysocí církevní hodnostáři římskokatolické církve, která zavinila první a druhou světovou válku, snažili zaangažovat do *Fondu obětí nacismu* a do *Fondu budoucnosti* ve spolupráci s německými římskokatolickými duchovními (viz např. *Lidové noviny, 16.1.1998, str. 4* nebo *Radiožurnál, 14.00, 16.1.1998* o domluvě Kardinála *Vlka* s *H. Kohlem* o výběru lidí do grémia českoněmeckého *Fondu budoucnosti* a o odškodnění obětí *nacismu*. „*Oba představitelé se již celkem dohodli na své představě*“).

Tyto aktivity římskokatolické církve jsou však jen mírovým producírováním se před světem, aby se smyla skutečnost, že u obou válek asistovala jako přímý původce. Milióny lidí hnala proti sobě a nyní si přisvojuje úlohu mírového vyjednavče pro těch několik zbylých obětí její moderní jezuitské, to je *fašistické* a *gestapácké inkvizice*.

Tajní členové jezuitského řádu už dříve naplánovali, že katolická církev musí ze sebe setřít pověst největšího tyрана všech dob a největšího vražedníka všech století. Předepsali scénář, že její tvář musí být nyní na veřejnosti mírumilovná, laskavá, pokorná, přátelská, soucitná, shovívavá, příjemná a zábavná. Z celkového image církve musí vymizet přístnost, tvrdost, diktátorství a mlčení k násilí. Musí zmizet jeho okaté, téměř veřejné podporování a iniciování lokálních náboženských i mezinárodních a celosvětových konfliktů.

Proto dnešní katolická církev více než kdy jindy tají všechny informace, které by jí mohli před současným světem obnažit a ukázat jí světu v její pravé nahotě. Je to příprava na uchopení všemi státy uznávané, oficiální funkce *Mezinárodního zprostředkovatele míru*, která má být odevzdána podle plánů *Říma* právě do rukou papeže.

I jezuitský řád působí nyní více než kdy jindy tak, aby jeho činnost byla několikanásobně utajena, i když jsou okamžiky, kdy uniknou z jeho středu důležité a velmi závažné informace. Aby plánovanou funkci *Mírotvorce* dostal *Vatikán* oficiálně, koná jezuitský řád mnoho tajných příprav. Ty souvisí i s místními náboženskými a etnickými spory na mnoha místech naší planety. Speciálně vyškolení agenti například vyprovokují spor nebo válku a pak prostřednictvím médií celou věc usměrňují tak, aby do centra dění byl přizván papež *Jan Pavel II.* jako tehdejší mírový zprostředkovatel (někdy se i sám nabídnul), čímž je světu ukázána opodstatněnost papeže a jeho dvora, který pak „*mírovými snahami*“, „*mírovými silami*“ a „*mírovou intervencí*“ hasí válečný konflikt neustálými výzvami k oboustrannému dialogu.

Pozornému pozorovateli přitom neunikne ta skutečnost, že do konfliktu je církev zapojena ještě i jiným způsobem, a to v podpoře legálního nákupu „promírových“ zbraní nutných na obranu. Těžko lze uvěřit tvrzení (zvláště když si uvědomíme obdivuhodnou vychytralost papežské stolice), že zůstává jen u legálního obchodu se zbraněmi. Největší ilegální obchodní obrat se zbraněmi mají katolické teroristické organizace, jakou je například *IRA*. A v nedávné

aféře s tajnými chemickými zbraněmi Iráku figurovalo Německo (věrné to dítě Vatikánu!), i když zpráva puštěná do světa tuto pravdu zpochybňuje:

„Německá policie spolupracuje s Federálním úřadem pro vyšetřování (FBI) v případě dvou zadržených Američanů, kteří údajně vlastnili materiál na výrobu biologických zbraní. Cílem této spolupráce je najít laboratoř, v níž mohli tito muži podle amerických činitelů připravovat výrobu biologických zbraní. ...FBI ve čtvrtek v Las Vegas zatkla bývalého mormonského biskupa Williama Leavitta a vědce Larryho Wayne Harrise, který udržuje kontakty s rassistickými skupinami poté, co byla v jejich autě nalezena látka považovaná za bakterii sněti slezinné. Podle FBI má Leavit laboratoř v Logandale v Nevadě a další ve Frankfurtu. ...“ (Lidové noviny, 23.2.1998).

Jak zpráva naznačuje, stopy souvisí i s Německem.

Dozvěděli jsme se, že se zároveň v tomto legálním i ilegálním obchodování se zbraněmi a vojenskou technikou konají tajné přípravy k uchopení celosvětové politické moci.

Uchopení moci bude provedeno pod záštitou mírotvorného nadnárodního zprostředkovatele, kterým se musí podle plánů jezuitských špiček stát výhradně Vatikán. K této informaci připojujeme i poznámku vydavatele *Parisových* knih, J.T.C.

„Poznámka vydavatele Parisových knih: Edmond Paris byl v určité nevýhodě, protože nevěděl o tom, že římskokatolická církev již podniká různá opatření... a že je už připravena na všechny okolnosti.

Jezuité vyhodnocovali třetí světovou válku a rozhodli, že v ní prohraje USA a Vatikán vždy vyjde jako vítěz. Od té doby církev nadšeně podporuje Moskvu a vyžádala si i komunistického papeže z Polska. Tajně připravuje konkordát s Ruskem a po celém světě propaguje marxistické evangelium. Jezuité v současné době stojí za hnutím za odzbrojení, aby tak porobili USA.

*Moskva poslouží Vatikánu jako nástroj k dobytí národů, kde bude katolicismus jediným dovoleným celosvětovým náboženstvím a Rusko pak přinutí k útoku na Izrael.“ (J.T. Chick v knize *The Secret History of the Jesuits by Edmond Paris*).*

Alberto Rivera tento pohled do budoucna doplňuje o následující informace:

„Zjevení Fatimy je působivý politický trik, který zinscenoval Vatikán. V těchto zjeveních je obsaženo proroctví, ve kterém Panna Marie říká svým následovníkům, že pokud se budou modlit za mír na zemi, obrátí se Rusko na římskokatolickou víru. Vatikán cítil, že Spojené státy jakoby ztrácely na své světské moci, proto se snažil orientovat na marxismus. Vatikán se dnes snaží obnovit staré smlouvy s Moskvou. Výrukoval s novým pojetím marxismu, který bude světu přijatelnější. Proto byl také 16. října 1978 zvolen papež z komunistického bloku. Dostal jméno Jan Pavel II, od kterého se očekává, že by mohl změnit světové smýšlení. Pozorujme tuto velkolepou hru ve sdělovacích prostředcích za účelem propagace Fatimy. Pozorujte také, jakým způsobem římská katolická církev v této zemi následuje papeže. Podporují odzbrojení a kontrolu zbrojení, aby mohli převzít vládu.

Vatikán stojí smrtelně vážně na liturgii, zákonu a dogmatech. Katolíci dnes obdrželi jen dočasné povolení k vyjádření svých vlastních úsudků, aby získali důvěru uprostřed ekleziologického a charismatického hnutí. Kdo by však oponoval, nebo změnil základy jejich učení, bude navždy zatracen.“ (The Force, patr IV).

50.11 Budoucí uspořádání světa podle tajných jezuitů

Z dalších zdrojů přinášíme tyto zvláštní, zajímavé informace:

„Nejbohatší a nejmocnější jezuité světa naplánovali, že římskokatolický systém i přes krátkodobý celosvětový úspěch časem padne a zanikne. Proto se už brzy po druhé světové válce urychleně reorientovali a seskupili do nového mocenského uspořádání. Využili přitom výsledky práce svých dřívějších kolegů, při které vystali ilumináti a dokonale infiltrovali hnutí New Age, všechny ateistické a komunistické strany, dále protestantismus a všechna východní náboženství.

A touto infiltrací se také jezuitský řád rozdělil. Vznikly zde dvě hlavní větve tajných supermocných jezuitů, dvě kliky, které jsou dnes dokonce svou představou o uspořádání budoucího světa proti sobě a bojují jedna proti druhé.

Tato roztržičnost mezi špičkami jezuitů se plně projevuje i v celém oficiálním řádu, jak nám dokazuje i 33. a 34. kongregace řádu tovaryšstva, kde i sám generál Arrupe a pak Kolvenbach vybízí k opětné jednotě jako za časů Ignáce Loyoly: »Podle Ignáce je nejzávažnější překážkou jednoty, která je tolik nezbytná v Kristu našem Pánu pro správné fungování tovaryšstva, příliš velký počet nedostatečně umrtvených jezuitů.« (Z projevu Kolvenbacha na 34. kongregaci).

Paradoxem je, že obě kliky tajných jezuitů sledují stejný cíl – světovou nadvládu jezuitů (Loyolův sen!). Ale rozchází se v cestě, jakou se má světovláda dosáhnout. Jedni to chtějí učinit změnou pozemského uspořádání a druzí to chtějí učinit okultní silou přes zázraky s UFO a přes ovládnutí myšlení lidí. Ti také odmítají spolupracovat ve prospěch těch předchozích. Přesné hranice mezi nimi je však téměř nemožné vystopovat, neboť část okultních jezuitů se přeci jenom částečně na určitých projektech světovlády té první skupiny podílí.

Skupina, která chce dosáhnout světovlády změnou politických systémů se dělí ještě dále na kliku tajných jezuitů převážně z USA a na skupinu převážně z Evropy. Každá má svou vlastní představu a tím se také liší i jejich tajné celosvětové plány. Proto se může každému, kdo se s tím setká, zdát, že tajní jezuité ve skutečnosti nevědí sami, co chtějí, protože si protirečí. Ale to je veliký omyl. Každá skupina ví dopředu přesně, co chce a ze svého pohledu na budoucí uspořádání světa nesleví ani o trochu. Je zde proto mezi nimi mnoho bojů, mnoho odvetných akcí, mnoho válek, teroristických pomst, útoků apod.

Plány těch skupin, které usilují o světovládu změnou pozemských politických systémů můžeme rozdělit na plány pro blízkou budoucnost a na plány pro vzdálenou budoucnost.

V blízké budoucnosti chce jedna část proevropského jádra tajných jezuitů nadále posilovat pozice bílého papeže a armádních sil NATO v Evropě. Plánují, že prostřednictvím bílého papeže získají funkci Zprostředkovatele světového míru. Dále plánují, že postupně zavedou ve všech západo- a východoevropských zemích takové politické systémy, které dovolí uchopit římskokatolické stoličce veškerou zákonodárnou moc a dovolí změnit zákony těchto zemí natolik, že se Řím stane nejsilnějším vládcem Evropy. Plánují, že v zavedení totální katolizace budou Římu věrné všechny evropské státy a oddané i složky sil NATO. Cílem je nastolit tisícileté evropské a pak celosvětové království římského katolicismu (podle katolické představy o Novém světovém řádu) bez bližší koncepce do vzdálené budoucnosti.

Druhá část proevropského jádra tajných jezuitů však plánuje, že NATO přestane v rámci Evropy fungovat jako papežova vojenská mašinerie, neboť bude tajnou vládou z USA odvo-

láno a v Evropě zrušeno. Proto tato část tajných jezuitů nesouhlasí se současným posilováním pozic NATO, neboť to odporuje i budoucím plánům černého papeže. Ten pokračuje v prosovětské linii předchozího jezuitského generála Aruppeho v souladu se skutečnými požadavky Nového světového řádu a sleduje tím uchopení vlastní náboženské moci v celé Evropě a svrhnutí bílého papeže. Proto je záměrem těchto proevropských tajných jezuitů usměrňovat dnes politiku tak, aby došlo k oslabení evropských pozic NATO a k posílení ruského bloku. Potřebují, aby se Rusko stalo největší zbrojní a ekonomickou mocností v Evropě, která by poslouchala hlavně evropské jezuitské špičky a prováděla takové vojenské zásahy v Evropě, do kterých se silám NATO nechce nebo nemůže, protože k tomu nemají schválení z USA. Tato druhá část tajných proevropských jezuitů usiluje o to, mít vlastní ozbrojenou armádu přímo v Evropě pod velením ekonomicky silného neamerického státu, kterým ovšem Německo z důvodu veřejnosti a dvou světových válek být už nemůže. Proto plánují křížové tažení Evropou za pomoci vojsk z revolučních států Ruska a Francie.

Jezuitům se podařilo ruské pravoslaví už infiltrovat natolik důkladně, že tuto odnož okultního náboženství mají již pod svojí kontrolou. Proto je také potají připravován konkordát Ruska s Vatikánem a po dosazení nového ruského prezidenta Vatikánem (jeden z uvažovaných kandidátů je také M. Gorbačov i přesto, že má málo volebních preferencí) pak Rusko provede opětné sjednocení do celistvého bloku. Ten bude mít jediný úkol, a to dobýt ruku v ruce s Islámem pro Vatikán a tím i pro jezuitu Jeruzalém (Loyolův sen!). Sjednocení Ruska do nových socialistických států bude financovat Vatikán, stejně jako moderní vyzbrojení tohoto nového sovětského bloku.

Do této revoluční armády se mají však podle plánů zapojit postupně i armády všech ostatních provatikánských států, včetně České republiky. Pokud se vybavení vojskem podaří jezuitům zrealizovat dřív, než dojde k odvolání sil NATO, plánují, že se do evropských sil NATO nová armáda krátkodobě zapojí.

Pak podle plánů druhé skupiny proevropských tajných jezuitů povede Rusko zformované už do nového politického a ekonomického bloku válku s těmi státy, které budou odporovat jezuitské politice a katolizaci. Bude to nové křížové tažení Evropou, Balkánem a také Středním a Blízkým Východem. NATO, i když je to dítě Vatikánu, totiž jako celek Vatikánu výsostně nepatří a ani v nejbližší době patřit nebude, neboť NATO spravuje a financuje USA. Proto NATO nemůže splnit vizi Říma (a tím i jezuitů) o další křížové válce Evropou, ale tuto „mírovou“ vidinu ochotně provede nový sovětský blok ve spolupráci s vojsky z evropských »křesťanských« národů. Bílému papeži bude zatím dovoleno se všech těchto plánů účastnit, aby měl dojem, že to je on, kdo toto vojsko ovlivňuje a řídí.

Ovšem po splnění úlohy tohoto mezinárodního vojska spustí jezuité určité politické zábrany, které posud držely nový Ruský blok v moci a zkrátka, aby nedostal chuť na svou vlastní samovládu. Plánují, že tak jako na počátku tohoto století, tak i v blízké budoucnosti tento nový Sovětský stát ochotně slíbí všechno, jen aby dosáhl svého cíle, to je opětné mocenské rozšíření po Evropě. A nyní k tomu znovu dostane náhle příležitost, kterou náležitě využije. Tajní proevropští jezuité plánují, že tento obrovský rudý kolos nejprve nasměrují na Řím a Vatikán, čímž dojde ke zničení papežské moci bílého papeže. Také plánují, že tohoto giganta podpoří k mocenskému vniknutí do samotných Spojených států amerických, kde budou chtít jeho prostřednictvím zlikvidovat světovládné ambice vlády tajných amerických jezuitů.

Plánují tedy, že tento nový rudý monolit bude ve vzdálenější budoucnosti provádět svoji vlastní politiku, Vatikán navždy odstaví stranou a zmocní se všech evropských států a za pomoci tajných jezuitů a také za pomoci oficiální části jezuitského řádu ovládnou území USA,

kde rovněž budou jeho prostřednictvím vykonávat svoji vlastní prosovětskou mocenskou politiku.

Ve vzdálené budoucnosti se pak tento rudý světovládce stane nástrojem tajných jezuitů k likvidaci všech náboženských směrů a k vyvraždění všech jeho stoupenců a jeho ateistická politika se podle jejich plánů stane celosvětovým trendem tak, jak to hlásá skutečný Nový světový řád.

Mnohem ucelenější jsou ve svých plánech američtí tajní jezuité. Jakmile se nejbohatší vrstva jezuitů dostala v podobě svobodných zednářů a iluminátů na nejsilnější vládnoucí pozice a vyšvihla se v podobě finančních mocnářů na všechna řídicí a nejdůležitější místa ovlivňující komunistické režimy, dále na všechna hlavní místa protestantů a New Age, přijala plán o záhubě evropského římského pohanského systému v podobě římskokatolické církve a začala intenzivně pracovat na realizaci myšlenek New Age a Nového světového řádu.

Tito američtí tajní jezuité totiž velmi bedlivě sledují veškeré plány a kroky ohledně budoucí evropské katolizace v čele s bílým papežem a do jisté míry se jí také chtějí účastnit. Ale jejich hlavní zájem, jak to jezuitskému charakteru odpovídá, je ovládnout nejen území USA, ale i celé Evropy a Východu. Předpokládají, že to však narazí na odpor evropské kliky tajných i oficiálních jezuitů, a proto je v jejich plánu odstranění římské papežské stolice jako symbolu stálé ochrany evropské jezuitské »křesťanské« kultury.

I přesto, že oficiální američtí jezuité a část tajných proevropských jezuitů žijících v USA nesouhlasí s likvidací římskokatolické církve a stále ji usilují podporovat, počítají američtí jezuitští mocnáři a jezuitští finanční magnáti ve svém tajném plánu už plně s verzí války, ve které církev a její území – Vatikán i s Římem bude úplně zničen.

Přelévání tajných informací z prostředí jedné kliky tajných jezuitů do druhé se děje neustále, a proto američtí jezuitští experti velmi dobře znají části plánů evropské kliky. Ví, že hodlají podpořit a ekonomicky posílit Rusko, aby provedlo nejen katolickou čistku jako odměnu jezuitům za financování nového zformování, ale aby nakonec proniklo přímo až na území USA a zničilo tam jejich plány.

Americká klika tento plán Evropanů vyhodnotila a rozhodla se podpořit tu část, ve které Rusko nakonec zlikviduje moc bílého papeže, ale plánuje to uspořádat tak, aby Rusové potom působili už jen v rámci Evropy. Naplánovali posílit vesmírný prostor signalizačními, špiónážními a obrannými systémy a urychleně vyvinout úplně nový typ zbraní hromadného ničení, který by sílu atomových zbraní znemohónásobil a předčil. V jejich tajném plánu je dovoleno Rusku vstoupit na území USA krátce před zánikem evropské papežské stolice, aby evropská klika věřila, že se jejich plán naplní přesně tak, jak oni chtějí. Kromě psychologického efektu to bude mít i význam ekonomický, aby bylo při tomto evropském projektu vydáno mnoho financí a tím bude moc evropské kliky omezena.

Americká klika plánuje, že po odčerpání financí přinutí nového ruského obra, aby území USA urychleně opustil a že nezabrání tomu, aby pak vztáhl ruku na Vatikán. Plánuje totiž podpořit nové seskupení ruských ateistickokomunistických států v tom směru, aby se evropské klíce jezuitů Rusové znovu vymkli z rukou, jako tomu bylo s mladým Sovětským svazem a aby toto seskupení začalo hrát politiku vlastní rudé moci v jejímž rámci zlikviduje papežskou stolicí. Oproti evropské klíce však předpokládají, že přitom ateistická mocnost v doprovodu svých evropských satelitů zničí nejen Řím a Vatikán, ale protože se to neobejde bez revolučních zmatků a nakonec i bomb, dojde přitom k úplnému zničení celé Itálie.

Američtí jezuité plánují, že tento válečný konflikt rozzuří ateistického obra natolik, že vtrhne i do budoucí největší pokladnice všech evropských bank a na svého dalšího odvěkého nepřítele, to je na Izrael a že tam bude chtít (tak jako v Itálii) vydrancovat všechno, co se vydrancovat dá. Tento vojenský a politický konflikt ze strany Sovětských ateistických států skončí úplným zpusťšením, vyplundrováním a zdevastováním Izraele. Současně existuje předpoklad, že ve své zuřivosti ateistický obr začne vysílat své atomové rakety také směrem na USA, aby se zbavil svého třetího a nejsilnějšího nepřítele – Spojených států amerických.

V plánu těchto amerických jezuitů je proto také atomový zásah proti celému území nového Sovětského svazu, a to z vesmírných prostor, pokud vztáhne ruku na Izrael a začne vystřelovat své rakety na USA. Plánují, že se tím však rozpoutá hotové peklo třetí světové války.

Tito američtí mocnáři a finanční magnáti z řad tajných jezuitů skutečně naplánovali třetí světovou válku, a to s použitím atomových bomb. Plánují politický a vojenský svár mezi Evropou a USA. Proto už naplánovali takovou obranu, aby se válka strhla pouze nad územím Evropy a nepřenese se na území USA. Při této vysoké mocenské hře bude římskokatolická církev obětována. Tím se zrealizuje dávný sen těchto jezuitských špiček – zbavit se bílého papeže, který moc jezuitského řádu dodnes omezuje, neboť to není přímo černý papež, ale maximálně vždy jen jeho nástroj, kdo oficiálně vládne. Hlavní válečný konflikt – třetí světová válka však vypukne tím, že nové seskupení Ruských států podle jejich plánů vztáhne svou vojenskou ruku na Izrael, se kterým mají USA své záměry.

Američtí ilumináti a nejbohatší magnáti rozhodli, že se musí před budoucím běsněním třetí světové války zachránit a svoji světovládu přenést do Nového Věku a tam si udržet dál své mocné postavení, ovšem již bez omezující moci římskokatolické církve. Jako území své nové vlády proto naplánovali Spojené státy Americké, u kterých předpokládají, že se jim podaří zamazit rozšíření války na americký kontinent a že válka proběhne jen nad Evropou. Naplánovali, že Evropa včetně Ruska, které bude potrestáno Amerikou za vtrhnutí Rusů do Itálie a do Izraele a za zpusťšení a vyplenění těchto zemí krátce před válkou, bude třetí světovou válkou úplně zničena, protože podle plánu proběhne za použití atomových bomb.

Postavení USA při tomto konfliktu bylo oproti dřívějším plánům přehodnoceno a označeno jako vítězné. Evroptí tajní jezuité si stále myslí, že Rusko nad USA v podobné válce, kterou také jako krajní variantu připouští, zvítězí. Jejich náhled do budoucna však již nyní, na konci 20. století neodpovídá realitě současných poměrů. Naproti tomu u plánů tajných jezuitských špiček – iluminátů a finančních mocnářů a magnátů v USA je už nyní vidět, že jsou propracovány mnohem detailněji a realističtěji a že se skutečně tak plní, neboť nemají žádných překážek u žádné vlády.

Tyto tajné síly se také dohodly, že v Novém Věku po třetí světové válce, tedy ve vzdálenější budoucnosti, dají krátce prostor ještě všem nekatolickým církvím, jejichž pontifikálním předákem se stane přímo černý papež, aby nedošlo k původnímu rozdvojení papežské funkce. Tento protestantský předák neboli protestantský papež (dnes funkce černého papeže) plánuje přinutit všechny protestantské směry k vytvoření přesné kopie celého římskokatolického systému ovšem již s moderními náboženskými náhledy podle New Age a Nového světového pořádku. Bude však usilovat o úplné zachování ducha katolicismu.

I když tajní proevroptí jezuité stále ještě fanaticky podporují Vatikán, nejbohatší jezuité světa již naplánovali průběh nového, třetího tisíciletí bez římskokatolické církve. Po poradě s temnými duchovními silami tito mocnáři Nového světového pořádku naplánovali, že protestantské a komunistické směry zůstanou i v Novém Věku, přičemž dali slib, že časem zůstane výhradně jedna jediná, a to ateistická vláda a že všichni protestanté a další náboženské směry

budou nakonec vyhlazeny, jakmile bude ateistický systém natolik upevněn, že bude schopen převzít vládu nad všemi státy světa.

V tomto plánu těchto budoucích mocnářů Země neexistuje přeměnění náboženství na ateismus. Nikdo, kdo věří něčemu jinému než materialismu a hmotě nebude smět zůstat před Novým světovým řádem na živu. Po likvidaci všech forem náboženství a hlavně křesťanství pak nastane pravý Nový Věk a bude zaveden Nový světový řád bez jakékoliv formy náboženství. Vládnout pak mají výhradně luciferiáni, neboli nejtajnější a nejužší skupina iluminátů, poslouchající výhradně d'ábelské, satanské duchy a majícího satana jako svého jediného krále a pána.

Ovšem také se předpokládá, že současně v té době, to je již v hodně vzdálené budoucnosti, vypukne boj mezi rasami, ve kterém bude snahou úplně vyhladit všechny neevropské a neamerické rasy, to je například Židy, černochoy, Číňany, Japonce a zbylé rasy asijských národů, dále všechny ostrované apod. a jejich území pak osídlit výhradně bílou rasou. Tím se mocnáři podle plánů New Age zbaví mnoha miliard lidí.

Plán ovšem počítá i s tvrdým odbojem čínské a japonské rasy i s jejich eventuálním spojením se dohromady se všemi asijskými národy za účelem ovládnutí západní polokoule. V té době se má proto podle plánů očekávat další světová válka, a to mezi USA a Čínou s Japonskem za použití úplně nových, moderních vojenských zbraní a prostředků.

I sama římskokatolická církev plánuje Nový světový řád, ovšem po svém způsobu, a to jako úplnou katolizaci celé planety, což znamená nejen uchopení zákonodárné moci v každé zemi, ale i likvidaci všech nekatolických a protestantských církví, které se nebudou chtít s římskokatolickým systémem sloučit dohromady a budou proto postaveny mimo zákon. Ovšem ilumináti a představitelé New Age už dnes ví, že vláda stolice bílého papeže nad světem bude krátká, i když přinese velké krveprolití dalších nevinných protestantů. Nejmocnější pozemské síly si uvědomují, že mnohem rychlejší uchopení moci na celé planetě bude místo zavedení katolického náboženství (o které je usilováno již plných šestnáct století) naopak jeho válečná likvidace a násilné zavedení ateismu. Tito nejbohatší mocnáři světa rozhodli, že katolizace, i když se podaří, bude proto jen dočasná a bude sloužit hlavně k upevnění komunistickoateistické moci a k odstranění zásadových protestantských církví.

Řád jezuitů již dávno nemá strach a obavu, že zůstane bez své »milované« matky církve o samotě. Již dávno dospěl nejen do naprosté samostatnosti na církvi, ale dokonce i do definitivní převahy nad Vatikánem. Sám papež je ve skutečnosti nejen loutkou v rukou jezuitského řádu, ale dokonce naprostým vězněm při všech svých krocích, řečech, proslovech, kázáních, návštěvách, bohoslužbách, poutích, ceremoniích, oslavách svátků a odpočinků i v soukromém životě.

I když někteří evropští tajní jezuité znají plány nejmocnějších jezuitů Země, přesto se však nevzdávají myšlenky, že se původní plán na katolizaci celého světa přeci jen podaří a je pravdou, že pro nejbližší období má Vatikán podporu jezuitů stále ještě plně zaručenou, neboť plány druhé skupiny tajných jezuitů nebudou naplněny okamžitě úderem roku 2000.“

Toto je stručný výčet informací, čím se zákulisí Říma zabývá. Takové jsou plány jezuitů počítající i s variantou třetí světové války. Ať jde o plány reálné či nereálné, pravdou zůstává, že římskokatolický náboženský systém budoucí světové uspořádání plánuje a že přitom zva-

žuje mnoho alternativ a variant. Není to nic divného, když si uvědomíme, že podobné plány s budoucí třetí světovou válkou měla vypracované i *Varšavská smlouva* jako celek a zvlášť potom ještě i *Moskva* sama a mají je také *USA*, *NATO*, *Čína*, *Japonsko* a další státy. O útočném charakteru *Varšavské smlouvy*, která byla jen jako „zástěrka pro útočné plány sovětských komunistů“, o jejích plánovaných bleskových útocích na tehdejší *Západní Evropu* a o vypracovaných tajných invazních plánech na dobytí *Berlína*, *Norimberku* a kanálu *La Manche* můžeme číst například v *Mladé frontě DNES* z **13. května 2005** ve článku: ***Jak měli čeští vojáci dobýt Evropu*** na str. *A/1* a *A/4*.

Zda se všechny plány jezuitů splní či nikoli, záleží výhradně na oficiálních vládách celého světa, které dnes katolicismus a jezuitský řád nejen tolerují, ale přímo respektují. Jak jsme se dozvěděli, je ještě příhodná doba všechna tato budoucí plánovaná zvěrstva a politickou špínu překazit. To ovšem vyžaduje nekompromisní, rozhodné, odvážné a radikální politiky již v současné době. Tedy lidí, jakých není ve světě zrovna mnoho.

Úkol je o to složitější, že už obyčejní jezuité pod přísahou mohou v zájmu „svatého“ cíle podle své mravní zásady zapřít cokoli, tedy i to, že jsou jezuité a členy řádu tovaryšstva. Co lze tedy asi očekávat od vysoce postavených tajných jezuitů, kteří jsou vázáni nejtajnější přísahou zvláštního pověření, přísahou nejprísrnějšího mlčení, přísahou nejvyššího stupně utajení a přísahou nejtajnějšího poslání a jsou tudíž *přímými médii duchovních spiritistických sil*?

Kapitola 51

Jezuitské plány s českým státem

51.1 Zásahy Vatikánu lidé vnímají

I přes náboženskou apatii je dnes na konci 20. století ještě mnoho lidí, kteří sami vnímají katolického ducha, jak se stále víc a víc vkrádá do českého státu nejen prostřednictvím církve a politiky, ale i ekonomie, vědy, kultury, školství a skrze další odvětví. Mnoho lidí se ptá, kam povede *zasvěcení českého státu Panně Marii*, kam nás dovedou děkonné modlitby kardinála *Tomáška* věnované *Marii* a kam povede *Te Deum* za každé zvolení *V. Havla* prezidentem.

Mnoho lidí vnímá a hodnotí tahy českých politiků, politických stran a samotného prezidenta jako provatikánské. Mnoho lidí vidí, jak se římskokatolická církev stále silněji a netrpělivěji hlásí ke státnímu majetku. Mnoho lidí vidí, jak církev zabírá nemocniční a školskou půdu, jak stále více ovlivňuje přes své římskokatolické politiky parlament, senát a samotnou vládu a jak zpětnou vazbou stále silněji ovlivňuje hospodářství, bankovníctví a celkovou ekonomiku celého státu.

Mnoho lidí už dnes také vidí spojitosti mezi katolickými nebo prokatolickými politiky a likvidací školství a zdravotnictví – zvláště nemocnic, dále likvidací dopravy, likvidací bank pomocí tunelování stejně tak jako spojitosti s vytunelováním některých podniků českého hospodářství. Mnoho lidí vidí také spojitost s úplnou devastací českého zemědělství a lesnického průmyslu.

Přesto je však celkově stále málo lidí, kteří chápou tyto provatikánské intriky v českém státu jako přímou souvislost s politikou *Říma*.

Dnes vládne o církevním postoji a o náboženském přesvědčení politiků dokonalá informační blokáda. Veřejnoprávní média málokdy sdělí něco konkrétního ze života římskokatolických představitelů vzhledem k majetku státu nebo vzhledem k jejich provázanosti s politikou. Díky tomu vnímají lidé provatikánskou politiku v *Čechách* a na *Moravě* velmi mlhavě, nejasně a nekonkrétně.

Pochopitelně, že to je hlavní záměr a cíl *Vatikánu* i přesto, že veřejnost má podle zákona právo na informovanost a tedy i na všechny informace z církevní oblasti.

Hlavní tisk v zemi ovšem není zcela bez vlivu tajných jezuitů. To (mimo jiné) právě prozrazují důsledně zamlčované informace o římskokatolické církvi, o jejím politickém postoji k zemi, o církevní příslušnosti našich politiků a pod.

Zdá se nám, že politické reportáže z domova i ze zahraničí mají vzhledem k církevním vazbám slabou informativní hodnotu. Domníváme se, že zde chybí jasně ukázané příčiny a důsledky politických činů a jasně popsané vzájemné souvislosti a propletenosti nejen s církví a *Vatikánem*, ale i s dalšími politickými stranami, konkrétními osobami apod. Čtenář se například nedoví důvody politických kroků, ani jak ta či ona majetková nebo politická epizoda či aféra skončila a kdo všechno a jakou v tom hraje roli, jakého je politického a zvláště náboženského přesvědčení apod. Všechno je mlhavé a nekonkrétní. Informace jsou jen jakési okleštěné výkřiky s co nejmenším množstvím konkrétních údajů.

Zajímavé také je, že žádné české deníky nemají pro pravdivé informace o římskokatolické církevní politice a krocích *Říma* v ČSR vyhrazeny ani jednu jedinou stranu, i když se jiným tématům (a mnohdy bezpředmětným) věnují až dost. Přesto však lze i z toho mála, co český tisk prozrazuje, použít k citacím a vyvodit z toho i určité, opatrné závěry.

Pro ty, kdo však mají možnost, je lepší, přečtou-li si z důvodu celistvějšího pohledu více českých deníků a periodik (odstraní se tím i jednostranné pohledy novinářů) a projdou-li si informace na internetu, informace v církevních periodikách, poslechnou si *Rádio Vatikán*, rozhlas *Svobodnou Evropu*, stanici *Prahu 6*, stanici *Vltavu*, podívají se na zprávy v televizi a projdou si také západní katolická a jezuitská periodika a západní politické deníky.

Teprve pak můžeme učinit jasnější závěry. Je pravdou, že všechna tato média jsou přímo či nepřímo v rukou jezuitů. Ale pokud si toto uvědomíme, pak informace, které získáme z tohoto mediálního prostředí mohou mít velikou cenu. Teprve potom, při velmi opatrných a střídmych závěrech je možné rozpoznat, jaká jména na čí straně jsou, jakou kdo úlohu v *Čechách* hraje, kdo a co kryje, kdo to celou dobu z pozadí podporuje a jakým způsobem.

Kniha *Tajné dějiny jezuitů* se ze všech sil snažila na jezuitskou politiku *Říma* ukázat v co nejširší možné souvislosti právě proto, aby si každý při čtení uvědomil, že všechno, co se nyní v *Čechách* děje má své kořeny hluboko v římskokatolické církvi a má své přímé souvislosti s dnešní politikou *Vatikánu*.

Mnoho lidí je ve veliké nejistotě, když se hovoří o budoucnosti bez fungujícího státního školství, fungujících státních nemocnic, existující řádné dopravy, bez zabezpečení před krádeží vkladů do bank a bez řádného zabezpečení levnými domácími potravinami. Mnoho lidí si souvislosti mlhavě uvědomuje, ale, jak jsme již poznamenali, jen velmi málo lidí jasně a ostře vidí souvislosti mezi tímto vším a budoucí připravovanou katolizací českého státu.

51.2 Příprava na katolizaci

Dějiny nám jednoznačně potvrzují, že papežství se *nikdy nezměnilo* a ani *nezmění*. V době, kdy bylo pozemským světovládcem, bojovalo proti *protestantům*, aby získalo postupně ztracené pozice v duchovní nadvládě. Během tohoto boje však své *pozemské světovládné postavení ztratilo*, i když *duchovní monopol* se jí daří dnes opět obnovovat.

Nyní dokončuje svůj duchovní boj proti *protestantismu* prostřednictvím *ekumenie* a jakmile ovládne náboženské nekatolické směry a východní náboženství, začne znovu dobývat své ztracené pozice pozemského světovládcce.

Situace je tedy obrácená než ve středověku a v raném novověku, ale v principu jde o to totéž.

Chceme-li se seznámit s katolizací v dnešní době, musíme, aspoň stručně projít princip římskokatolické politiky od hluboké minulosti. Teprve pak můžeme pochopit, že katolizace probíhala i v minulosti a probíhá i v současnosti, ale s tím rozdílem, že v minulosti to byl hlavně boj o pozemskou světovládu, při kterém došlo ke ztrátě duchovní světovlády vlivem *reformace*, zatímco v současnosti to je boj opačný, tedy napřed boj o *duchovní světovládu*, který bude vrcholit tím stavem, ve kterém se katolicismus nacházel v době svého rozkvětu, tedy *pozemskou světovládou*, jako konečnou etapou současné katolizace. Tento přehled je nutný k tomu, abychom porozuměli dnešním diplomatickým tahům *Vatikánu* nejen ve světě, ale i v *České republice*.

V největším a nejvýznamnějším chrámu v Římě – v *Lateránském chrámu* – je nápis *MATER ECCLESIA*. To znamená *Matka církev* nebo-li volně řečeno *Matka všech církví*. Tento název si dal římskokatolický systém na znamení boje s protestantskými směry. Tímto označením tehdy vyhlásil Řím válku *reformaci*.

Na *Tridentském koncilu* v roce 1545 měl papež *Pavel III.* vyřešit dilema mezi *protestantismem* a papežstvím. Přítomni byli i *protestanté*, kteří žádali úpravu katolického učení. Ale na tomto *koncilu* nedošlo ke změně ani v jednom z bodů katolického učení.

Díky jezuitům ve skutečnosti *Tridentský koncil* potvrdil, zdůraznil a ještě více upevnil staré učení původních katolických doktrín. Samy dějiny nás poučují, že *Matka všech církví* se nehodlala ani v nejmenším změnit. Aby mohlo nastat požadované odstranění rozdílů mezi *protestantismem* a papežstvím, muselo by se *protestantství* změnit samo – zdánlivě utopická myšlenka, přesto se však papežství podařilo tuto myšlenku zrealizovat.

Tridentský koncil znovu definoval a jasně potvrdil učení o *transsubstanciaci*, neboli o převtělování při svaté mši, potvrdil učení o *ospravedlnění* z víry a ze *skutků*, také učení o *mši*, neboli o znovuožetování Ježíše Krista, dále o *sedmi svátostech*, které by měly být prostředky pro získání milosti, dále učení o *celibátu*, o *nesmrtelnosti duše*, o *očistci* a o *odpustcích*, o *samospasitelnosti*, o *uctívání ostatků svatých* apod.

Tím vším se papežská *duchovní, monopolní moc* upevnila a ještě více vzrostla. Jezuité také pomohli papeži znovu upevnit jeho *pozemskou moc v Evropě*. Po *Tridentském koncilu* se očekávalo, že všichni věřící lidé slíbí papeži svou poslušnost. Ale protože katolické doktríny nejsou podle protestantů biblickým učením a nemají biblické opodstatnění, došlo k úplnému rozdělení mezi *protestantskou reformací* a katolicismem.

Zdálo by se, že žádat po *reformaci*, aby uznala katolické církvi *duchovní monopol*, je naprosto šílená myšlenka. Přesto se však *Římu* podařilo zlomit původní odpor *protestantů* vůči papežství a dnes všechny *reformační* proudy s katolicismem plně spolupracují. Jak toho *Řím* dosáhl?

Jednou ze svých nejúčinnějších zbraní, totiž *změnou původního biblického textu*. *Řím* zavedl tak zvaný *kritický přístup* k hebrejskému a řeckému textu *Bible*. Učení o *vyšší textové kritice* je původně jezuitské učení z roku 1678 od katolického jezuitského teologa dr. *Alexandra Gathese* a o něco později od francouzského jezuita *Richarda Simona*. Jejich útok na onen základ *protestantismu* – na *Bibli* – zrealizoval *Řím* zvláště prostřednictvím *Simona*.

„*Jedním z prvních vědců, kteří se začali zabývat uměním kritického výzkumu, byl Richard Simon. Katolická encyklopedie o něm hrdě hovoří pod titulem »Otec biblické kritiky« (Katolická encyklopedie, sv. IV., str. 492–493). V letech 1689 až 1695 neustále napadal Boží Slovo tím, že publikoval řadu komentářů o novozákonním textu. Netřeba uvádět, že byl nakloněn textu, který používali jezuitští překladatelé Rheims–Douayovy Bible, poanglikánštěné verze Jeronýmovy latinské Vulgáty. Zdiskreditování Biblí, které vycházejí z Textu Receptu otevřelo stavidla pochybností o samotném základu protestantismu. Mnoho kritiků pak vystupovalo s teoriemi a názory, které doslova roztrhaly různé části Bible – zvláště ty části, které pojednávají o nadpřirozenu.*“ (*H.H. Meyers: Battle of the Bibles; NMP, Australia, 1993, str. 89–90*).

Vyšší kritika uvedla v pochybnost všechno, o čem se v *Bibli* dá pochybovat. Byly napadeny a úplně zpochybněny první tři kapitoly *Bible* o stvoření a pádu do hříchu, zpochybněny byly všechny výroky Ježíše Krista, zpochybněn byl popis jeho pozemského života a byly zpochybněny i jiné historické události, o kterých se v *Bibli* píše. Korunou všeho bylo učení, které

všechna biblická proroctví začalo vykládat jako *dávno naplněnou minulost (preterismus)* a nebo naopak jako nějakou *neurčitou hodně vzdálenou budoucnost (futurismus)*.

Učení textové kritiky však bylo pro *protestanty* nepřijatelné a snadno odhalitelné. Bylo proto potřeba vymyslet ještě jiný trik, aby *reformace* textovou kritiku uznala. Jezuité se sešli ve městě *Douay* a rozhodly se (jak již prozrazuje citát), že přeloží do angličtiny *Jeronýmovu* latinskou ***Bibli***, kterou pak podstrčí *anglikánské církvi* jako správný text ***Bible***.

Prvním útokem na *Viclefovou* a *Tyndalovu* anglikánskou ***Bibli*** se uskutečnil útok na samotnou *anglikánskou církev*. Latinský *Jeronýmův* text byl jezuita přeložen podle plánu do angličtiny. Rozhodující byla při překladu latinská předloha. Na hebrejský text ***Starého Zákonu*** a řecký text ***Starého (Septuagintu)*** a ***Nového Zákonu (Textus Receptus)*** nebyl brán ohled. Mnozí historici a textoví kritici jezuitského překladu pochybují, zda vůbec byly původní biblické knihy při překladu používány, neboť anglický překlad jezuitů vykazuje mnohé nedostatky, hrubé textové nepřesnosti a průkazné chyby.

Tento překlad však v *anglikánské církvi* způsobil, že se začaly porovnávat anglikánské překlady s jezuitskou *Rheims–Douayovou Bibli*. Tím byl jezuita nepřímě podstrčen princip vyšší kritiky do *anglikánské církve*, kde se tím také současně otevřely brány k pochybnosti.

A pak, aniž to duchovní a členové *anglikánské církve* zpozorovali, nastalo mezi nimi na základě rozdílnosti překladů rozštěpení. Při studiu ***Bible*** začali pak sami používat princip kritického přístupu k textům ***Písma*** jako základní studijní způsob k jeho pochopení. Duch *protestantismu* tím však utrpěl strašlivou porážku a úplné oslabení. Místo původní *anglikánské víry* nastoupila pochybnost, zatemňování jasných výroků ***Bible*** a přijímání předem připraveného filozoficko–teologického lidského učení římskokatolické církve.

Kromě tohoto vysokého efektu dosáhli jezuité dalšího vítězství tím, že se učení o vyšší textové kritice začalo prostřednictvím *anglikánské církve* dostávat postupně do ostatních *reformáčních proudů*. A *protestantismus textovou kritiku* nakonec beze zbytku a bez výhrad přijal. O pár set let později učinili jezuité další útok na *světový protestantismus*. Opět si k tomu vybrali *anglikánskou církev* a opět to provedli prostřednictvím změny původního biblického textu. Nutno konstatovat, že *protireformační* tažení bylo opět úspěšné. O tom je napsáno v ***kapitolách 25.2–4, IV. svazku***.

Všechny *protestantské* směry současně s *textovou kritikou* převzaly filozoficko–teologický pohanský *chaos*, jaký má katolicismus v celém svém náboženském systému. Samy jej pak ještě více rozšířily v rámci *Ekumenie*.

Katolická církev se však ke zmrzačenému učení *protestantských* směrů vůbec nehlásí. Tvrdí, že ona se nezměnila, ale změnu, že provedli *protestanté*, a to dokonce sami, bez jejího přispění. Ovšem iniciaci ke změně učinila na počátku právě římskokatolická církev. Dnes všichni *protestantští* teologové zastávají učení buď *preterismu* nebo *futurismu* a opěvují vyšší *textovou kritiku* ***Písem*** jako základní pravidlo studia ***Bible***. *Protireformní* tažení jezuitů bylo tedy provedeno dokonale.

Když se *Římu* podařilo podmanit si *protestantství* a dostat ho přesně tam, kde ho papežství chtělo mít, zahájil tažení za nové uchopení *světovládné moci*.

V roce 1864 papež *Pius IX.* prohlásil svobodu za šílenost, přiznává církvi stále ještě donucovací právo, podle něhož byli *kacíři* jindy popravováni a označuje rovnoprávnost křesťanských vyznání za blud, zasluhující *zatracení*.

V roce 1869 papež Pius IX. svolal *První vatikánský koncil* a na něm vyhlásil dogma o *svrchované moci* římského pontifa. Dogma bylo za podpory jezuitů přijato a papež byl *koncilem* vyhlášen jako „*svrchovaný vládce celého světa*“.

Tím v podstatě církev navázala na dogma z přelomu 12. a 13. století, kdy papež *Inocenc III.* vyhlásil dogma, že „*Římský papež nezaujímá jen místo člověka, nýbrž pravého Boha na této zemi. ...Papež jest korunován trojitou korunou, co král nebe a země a pekla. ...Všecka jména, které Písmo svaté připisuje Kristu, skrze něž jest On učiněn hlavou církve, ta samá jména jsou použita pro papeže. ...»Ty jsi pastýř, ty jsi lékař, ty jsi ředitel, ty jsi vinař; konečně, ty jsi Bůh na zemi.«*“

Také navázala na dogma z přelomu 13. a 14. století. Tehdy papež *Bonifác VIII.* vydal bulu *UNAM SANCTAM*, ve které říká: „*Římský papež je soudcem všech lidí, ale on nemůže být souzen nikým.*“ O kousek dál je napsáno: „*Každý, kdo chce získat spasení, musí se podříditi římskému papeži.*“ A dál v textu papež říká: „*Pokud je řeč o Kristu, musí to být potvrzeno ještě mnou. ...Já mám autoritu Krále králů, jsem nade všemi, takže Bůh sám a já, Zástupce Boží, tvoříme jednotu. A já jsem schopen učinit všechno, co může dělat Bůh,*“ a pak papež dodává: „*a proto jsem Bůh.*“

Tento papežský výrok, ve kterém v podstatě říká: „*Já jsem totéž co Bůh*“ nebyl nikdy žádným papežem odvolán. Nebyl také nikdy zrušen ani zpochybněn žádný z předchozích výroků. *Bula Unam Sanctam* jako i další, které pojednávají o tomto tématu, jsou plně platné a závazné dodnes!

To ostatně také potvrzuje další krok papežské stolice, a to z roku 1870, kdy byla 13. července vyhlášena *papežská neomylnost* a papež byl prohlášen za *neomylného*. To například potvrzuje také *katechismus kardinála Gibbonse (vydaný v Olomouci roku 1876)*, ve kterém církvi římskokatolické a papeži rovněž připisuje *Božskou moc* a *autoritu závaznou pro celý svět*.

Výroky z druhé poloviny 19. století zahájil papež svou válku proti celému světu. Je to přesně tak, jako když v době reformace zahájil papež válku proti *protestantům* tím, že vyhlásil římskokatolickou církev za *Matku všech církví*. Tam vyhlásil *duchovní monopol*, nyní vyhlašuje *monopol světovládné moci* nejen nade všemi církvemi, ale současně i nade všemi mocnostmi a národy světa.

V roce **1914** napsal katolický časopis *Western Watchman (Západní strážce)*, že: „*protestantismus... pomalinku umírá svým porušením a vnitřním rozkladem. Už dlouho nebude na tomto světě trvat.*“ Tento výrok prozrazuje, že papežská stolice už pokládá boj proti *protestantismu* za skončený. Katolizace *protestantů* proběhla díky jezuitů naprosto úspěšně. Podařilo se, že *Bibli – základ reformace* a *pravidlo víry protestantů*, odsunul sám *protestantismus* na vedlejší místo a že jí dnes nikdo z *protestantů* nevěří. Původní duch *protestantské víry* byl úspěšně zlikvidován pochybnostmi k biblickému textu.

Rok 1914 pak názorně ukázal, jak si papež představuje své světovládné postavení. A za 20 let svoji představu opět zopakoval.

I přes dvojí porážku věrného katolického rodu *Habsburků* a *Německa* pokračovalo papežství dál na upevňování své moci. Papež *Jan XXIII.* vyhlásil *Druhý vatikánský koncil* (probíhal v *Římě* v letech 1962 – 1965). Přišla doba, kdy se historie *protestantů* uzavřela definitivně. Příprava ke katolizaci celého světa vyvrcholila.

Na tomto *koncilu* bylo prohlášeno, že jsou *protestanté* „odloučení bratři“. Dále bylo vyhlášeno, že lidé budou spaseni, ať už jsou příslušníky jakéhokoliv náboženství – ovšem za jediné podmínky: Když budou přijímat papeže jako *vládce* a když uznají, že papež je *jedinou hlavou všeho náboženství* a jako *jediný, svrchovaný a hlavní duchovní vládce celého světa*.

A byli to opět jezuité, nyní pod vedením katolického jezuitského teologa dr. *Karla Rahnera*, kteří se postarali o to, aby se závěry *Druhého vatikánského koncilu* staly všeobecně známými všem náboženským směrům celého světa a aby byly myšlenky *koncilu* vysvětleny populární, všeobecně líbivou formou. *Karl Rahner* se stal „významným koncilním teologem“ (*Katolický týdeník*, č. 42, 18.10.1998, str. 4).

V učení *Druhého vatikánského koncilu* bylo vyvýšeno *papežství* a *úcta k Marii*. Jezuitský teolog, univerzitní profesor *Gregoriánské univerzity*, *Karl Rahner*, pak učil stovky a stovky kněží a teologů a spolu s dalšími jezuitskými teology nakonec tisíce duchovních, jak propagovat myšlenky *koncilu*. Ti pak idee *koncilu* vyučovali dál.

Jeho žákem byl také i dnešní vrchní inkvizitor *J. Ratzinger*. O něm jsme mohli například číst tyto informace: „*Kardinál Joseph Ratzinger, prefekt Kongregace pro nauku víry, obdržel 21. května z rukou maďarského primase kardinála Laszló Paskaie Cenu sv. Štěpána. Vyznamenání mu bylo uděleno za jeho zásluhy o rozvoj pokoncilní teologie.*“ (*Katolický týdeník*, č.23, 7.6.1998).

Při postupu katolicismu po *Druhém vatikánském koncilu* se také dbalo na to, aby se nekatolické církve a náboženské denominace o dogmatech *koncilu* nejen dozvěděly, ale aby jimi byly přímo prostoupeny. *Infiltrace* těchto všech církví a náboženství a nakonec všech rovin společnosti a lidské činnosti zesílila na maximum.

Rahnerovi žáci pronikali do všech náboženských směrů a dokončovali dílo rozkladu *protestantismu* započaté ve středověku. Například *Rahnerův* žák, katolický teolog *Paul F. Nettel* napsal knihu: *Ne jiné jméno?*, která pojednává o kritickém shrnutí křesťanských přístupů vůči světovým náboženstvím. Myšlenky této knihy se staly *novou teologií* starých katolických zásad. Tento teolog založil katolickou teologickou školu zdánlivě s úplně *novou teologií* upravující přístup k jiným náboženstvím. Ve své knize učí, že spasení se může uskutečnit i skrze jméno Buddha nebo Krišna, protože tato náboženství ve skutečnosti respektují papeže jako svrchovanou duchovní hlavu všech náboženství a uznávají současně i *Mariánský kult*.

Katolizace východních náboženství se rovněž stala jednou ze samostatných myšlenek *Druhého vatikánského koncilu*. Dílo katolizace východu pokročilo natolik, že dnes můžeme číst v katolických periodikách nové a nové články o vzájemném porozumění mezi katolicismem a islámem.

Vzpomeňme například na „*setkání představitelů světových náboženství v Assisi, kde kromě křesťanů,*“ hlavně římských katolíků v čele s papežem *Janem Pavlem II.*, „*byli i muslimové, hinduisté, šintoisté, a dokonce i zástupci přírodních náboženství – a společně se modlili za mír. Mnozí katoličtí konzervativci jsou z této akce dodnes zděšeni.*“ (*Mladá fronta DNES*, 1.2.2005, *Galerie evropské elity – 13. díl, str. B/6*).

Můžeme číst zprávy o tom, jak si například japonští mniši budhistické školy TENDAI dobře porozuměli s římskokatolickými hodnostáři a jak s nimi konali společné bohoslužby. Například měli „*účast na bohoslužbě v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Strahově a na dalších místech spjatých s duchovními dějinami naší země.*“ (*Katolický týdeník*, č. 14, 5.4.1998, str. 5). Pochopitelně se jedná o římskokatolické dějiny české země. Podobně se dočítáme o mezicírkevním dialogu mezi indickým duchovním učitelem a zakladatelem systému

Jóga v denním životě a katolickými kněžími, mezi nimiž byl i páter Halík (*Katolický týdeník*, č. 43, 25.10.1998, str. 4).

Jinou zajímavou zprávou je například zmínka o propojení *Duchovních cvičení* v dnešní době s indickým východním duchem. Jezuité svá *Duchovní cvičení* upravují a přizpůsobují moderní době pro moderní meditaci, jako například americký jezuita indického původu Anthony de Mello „žijící dlouhá léta v Indii. ... Ani tentokrát nezapře autor svou duchovní inspiraci východní spiritualitou.“ Ve svém novém díle o aplikování *Duchovních cvičení* klade důraz na to, jak všechno vnímat a jak to uvnitř mysli zpracovávat. (*Katolický týdeník*, č. 20, 18.5.1997; také viz *Katolický týdeník*, č. 43, 25.10.1998, *Perspektivy*, str. II). Je to až mučednický dojímavý, že právě tento jezuitský teolog (*1931 – †1987) byl dlouhou dobu *Vatikánem* pronásledován jako jeden z křiklavých projevů antagonismu mezi Svatým stolicem a jezuitskými teology, kteří kontroverzně uvažovali o překlenutí propastí mezi západní a východní spiritualitou, o mezináboženském dialogu a o Ježíši jako nikoli o jediné cestě k Bohu a kdy římská cenzura okamžitě zasáhla.

K tomuto jménu se ještě pojí jména dalších jezuitských teologů a filosofů, například: Hugo Lassall, Roger Haight, John Hick, Tissa Balasuryia, Raimundo Panikkar nebo Jacques Dupuis, docent na *Gregoriánské univerzitě*. Dnes mají tyto novodobí architekti katolicko-muslimsko-hinduistického náboženství zelenou a je jim poskytován stále větší mediální prostor. Dupuis například rází myšlenku, kterou doslova formuloval na mezináboženském kongresu v portugalské *Fatimě* v pastoračním středisku Pavla VI., kde se 10. – 12. října 2003 sešli katolíci, nekatolíci, muslimové a budhisté, takto:

„*»Náboženství budoucnosti bude souběh všech náboženství v univerzálním Kristu, který každého uspokojí... I jiné náboženské tradice, které existují ve světě, jsou součástí Božího plánu pro lidstvo. Duch svatý je přítomný a působí v textech buddhismu, hinduismu, křesťanů i nekřesťanů. Univerzalita Božího panování to dovoluje. Jsou to zkrátka rozličné cesty pokroku na společném tajemství vykoupení.«*“ (A. Martesacker, *Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt* 35/2004; *SVĚTLO, týdeník Matice cyrilometodějské, číslo 38, ročník 2004*, <http://svetlo.farnost.com/svetlo.php?rocnik=2004&tyden=38>).

Jakou budoucnost svému Stvořiteli tyto jezuitští stavitelé celosvětově nového náboženského směru přichystali? „*Vzhledem k tomu, že jedna z hlavních hvězd mezináboženského setkání, P. Jacques Dupuis, v souvislosti s dogmatem »mimo Církev není spásy« prohlásil: »Není nutné připomínat ten hrozný text Florentského koncilu z roku 1442,« můžeme usuzovat, že se »budoucnost Boha« bude ubírat ekumenickými cestami bez zátěže katolických dogmat.«*“ (*Revue Katolík*, 7/8, http://www.natia.cz/vyber/vyber_cz.asp?page=2&subpage=1&sublevel=42).

Jiná bezesporu zajímavá informace je například o tom, že *Dalajláma*, tibetský duchovní vůdce Tenzing Gjamccho zapaluje svícen ve Svatovítské pražské katedrále při zahájení římskokatolické pobožnosti (*Katolický týdeník*, č. 38, 21.9.1997).

Zpráva o mši solidarity s *Irákem* konané v *Bagdádu* dne 23. 11. 1997 v kostele sv. Panny Marie nás zastihuje začátkem prosince 1997. Mše byla konána na znamení solidarity s iráckým lidem trpícím díky embargu uvalenému na *Irák* roku 1990. (*Katolický týdeník*, č. 49, 7.12.1997).

Nebo zajímavá je i zpráva o tom jak „*iránský prezident Mohammed Chatámí zaslal 26.12.1997 papeži Janu Pavlu II. vánoční poselství, ve kterém zdůrazňuje, že islám a křesťanství jsou společným základem pro světový mír... Připomenul také, že Korán označuje Ježíše za »Boží Slovo« a »Božího ducha«.*“ (*Katolický týdeník*, č. 1, 4.1.1997).

„Jan Pavel II. přijal iráckého premiéra Ajáda Aláviho. Při rozhovoru s nejvyšším iráckým představitelem uvedl: »Jsem rád, že vás mohu přivítat ve Vatikánu a ujistit vás, že jsem stále blízko iráckému národu... Chtěl bych povzbudit úsilí Iráčanů o obnovení demokratických institucí, které se budou zasazovat o obranu práv každého člověka v jejich zemi.«“ (**Katolický týdeník, č. 47, 16.–22. listopadu 2004, ročník XV., str. 5).**

Zajímavý je také článek o soužití albánských muslimů s katolicismem v zemi, o kladném vztahu muslimů ke katolickým mším, o tom, jak muslimové katolické mše dokonce ochraňují a jak nechávají své děti konvertovat ke katolictví, čemuž dokonce i pomáhají. (**Katolický týdeník, č. 3, 18.1.1998, str.3).**

Ve zvláštní příloze **Katolického týdeníku 20.–22.5.1995** je obrázek papeže Jana Pavla II. podávající ruku Alimu Agcovi s tímto textem: „26. prosince 1983 Jan Pavel II. opakuje své odpuštění Alimu Agcovi, který na něho 13. května 1981 vystřelil.“

Nejen v Iráku, Iránu nebo Albánii, ale i v muslimském Libanonu oslavil papež 10. 5. 1997 úspěch: „Papeže vítali v Bejrútu křesťané i muslimové.“ Proč měl papež (kromě jiných důvodů) úspěch? „Libanonci tvrdí, že Kristus učinil svůj první zázrak v libanonské vesnici KANÁ, a nikoli ve stejnojmenné lokalitě v Izraeli, biblické Káni Galilejské.“ A Řím s tím mlčky souhlasí. Pochopitelně se konala i mše. Té se zúčastnili i vysoce postavení muslimští libanonští politici. „Křesťanské školy v Libanonu se těší velmi dobré pověsti. Svě děti posílá do nich i mnoho muslimských rodičů...“ (**Katolický týdeník, č. 20, 18.5.1997).**

O pronikání katolických kněží do Číny hovoří například **Katolický týdeník, č. 17, 26.4.1998** nebo **Mladá Fronta Dnes, 2.1.1998, str. 10.**

Dalším ze závěrů, které vyplynuly z *Druhého vatikánského koncilu*, byly dokumenty o *ekumenismu*.

Cílem *Ekumenie* je spojit všechny tak zvané křesťanské směry v jeden jediný náboženský blok, který by podléhal papežství a vykonával všechny jeho rozkazy jako příkazy nejvyšší duchovní a pozemské moci. Katolická církev však není členem *ekumenického hnutí*, ale přesto do něj zasahuje, ovlivňuje ho, usměrňuje a řídí. Celé hnutí vede k sobě.

Jedno z prohlášení *Druhého vatikánského koncilu*: ***Spiritus Domini*** říká, že „*Duch Páně je v současné době při práci v ekumenickém hnutí současnosti*“ a zároveň zdůrazňuje, že toto *ekumenické hnutí* má dosáhnout jednoty všech křesťanů, která má být mezi „křesťany“ znovu vybudována. Všichni lidé mají vyznávat jednoho Ježíše (Spasitele a Pána), jednu víru a jedno eucharistické mystérium, neboli jednu Večeři Páně, to je katolickou mši.

V principu se papežství *nezměnilo*. Pouze na sebe obléklo nový plášť. Znovu a znovu usiluje o veškerou moc nade všemi, ale dnes je to zahaleno do roucha líbivosti, populárnosti, přátelskosti, falešné pokory a lásky jednoho k druhému. Katolická církev chce napřed ovládnout svět prostřednictvím *ekumenického hnutí* a teprve potom se chce ujmout světovlády sama.

Dokument *Druhého vatikánského koncilu, str. 515* říká, že „*Všichni křesťané by měli být ekumenického smýšlení.*“ Kromě toho také katolická církev dnes učí, že: „*Ekumenismus by měl být adekvátním způsobem uveden do všech institucí, které vzdělává lidi.*“

To znamená, že všechny instituce, které vzdělávají kazatele a pastory a všechny univerzity a vysoké školy by měly podporovat *ekumenické hnutí*. V posledním vydání katolického *katéchismu* je řečeno, že všechno rozdělení mezi církvemi má být odstraněno a že katolická církev musí také odstranit rozdělení, které je mezi ní a ostatními, dále že církev je ustanovena, aby organizovala současný svět a že jedinou církví je ve skutečnosti pouze katolická,

kteřá je vedena „Petrovým nástupcem“ papežem a biskupy. Výnos *Druhého vatikánského koncilu* také jednoznačně říká, že: „*jedině a pouze skrze katolickou církev mohou lidé dojít pomoci ve spasení. Jedině tak mohou lidé získat plnost prostředků ke spasení.*“

Druhý vatikánský koncil v podstatě jasně stanovil, že není potřeba, aby se lidé stávali katolíky, ale aby uznali papeže za nejvyšší hlavu, za nejsvrchovanější moc a za svého duchovního pastýře tak, jak ho uznávají katolíci. Dnešní papež, *Jan Pavel II.*, jasně prohlásil, že „*pro dosažení jednoty musí všechny církve přijmout papežskou autoritu.*“ Katolický kněz *Cornel* říká: „*Konečným cílem ekumenismu, jak ho katolíci chápou, je jednota víry, bohoslužby a uznání nejvyšší autority římského biskupa.*“

V roce 1975 vznikl první *ekumenickokatolický katechismus* jako ovoce *Druhého vatikánského koncilu*.

Prostřednictvím *Ekumenie* ovládla římskokatolická církev *anglikánskou církev* (opět jako první), která v roce 1982 prostřednictvím nejvyššího *anglikánského* duchovního, arcibiskupa *Roberta Runcieho* podepsala s papežem *Janem Pavlem II.* společné *ekumenické* prohlášení o návratu *anglikánské církve* do „náruče“ *Matky všech církví*. Nejvyšší hlavy obou církví si přitom vzájemně vyměnili své církevní prsteny jako důkaz opravdového „usmíření“ a „zasnoubení“ obou církví.

Následkem těchto „zásrub“ byla změněna ústava *Velké Británie*. V nové verzi již není královna ochránkyní výhradně *anglikánské církve*, ale i *církve katolické*. A britská vláda musela papeži vyjádřit svou lítost nad tím, že po celou dobu existence *anglického a britského království* byli chráněni jen *anglikánští protestanté*. Jde o první návrat „ztracené ovce“ „domů“ do *Říma*.

Pak následovaly další *reformační* proudy. *Lutheránská církev* se prostřednictvím svých nejvyšších duchovních dokonce papeži *Janu Pavlu II.* omluvila za to, že provedla *reformaci* a že jí celou dobu zastávala. Dnes jsou bohoslužby této církve, tak jako u ostatních *reformačních* proudů, konány za společné účasti *lutheránských* a římskokatolických kněží. Pozadu nezůstala ani *Kalvínská církev*, ani různé ostatní *protestantské* směry z celé *Evropy* a dokonce ani *ortodoxní* ruská a *balkánská* církev. I ony prostřednictvím svých metropolitů podávají své ruce papežství. Nejvíce se o tom přesvědčíme například v *Katolickém týdeníku* vždy v době vánočních a velikonočních katolických svátků. A totéž, co se děje v *Evropě*, se děje i v *USA*, *Kanadě*, *Austrálii* a *Africe*. I *Afrika* je téměř výhradně katolická a kdo na tomto černém kontinentu katolicismu odporuje, je okamžitě zlikvidován.

Překvapující bylo zjištění, že přísně *reformační* církve, které dlouho odolávaly *Římu* a jeho církevní *ekumenické* politice, se dnes samy a naprosto dobrovolně *Vatikánu* doslova podbízejí a samy usilují o to, aby byly přijaty za členy nebo aspoň za pozorovatele nebo za hostující členy *Ekumenické rady církví*. Jedním z motivů je to, aby nebyly tyto *reformační* církve klasifikovány ostatními církvemi a státem jako sekta. Pro tento cíl jsou *reformační* církve od římskokatolické církve prostřednictvím jejich biskupů žádány, aby změnily své věroučné body do podoby věrouky ostatních *ekumenických* církví a aby své dosavadní výklady a učení odvolaly, prohlásily za neplatné a navždy je ze svých článků víry vyškrtly (*Adventistischer Apologischer Arbeitskreis, Meckeschein: Tajné dokumenty zveřejněny, WAB, Crailsheim, SRN, květen 1997*).

Dnes, přečteme-li si katolický tisk, je *ekumenická* spolupráce mezi katolíky a *protestanty* na dennodenním pořádku. „*Ekumenismus patří k prioritám spolupráce*“, zdůraznila Rada evropských biskupských konferencí (CCEE) v prohlášení uveřejněném na závěr svého zasedání

v *Helsinkách* ve dnech 1. až 4. října 1998, tedy rok po druhém *Ekumenickém* shromáždění ve *Štýrském Hradci*. Rada také „požaduje větší úsilí katolické církve v oblasti ekumenismu“ (**Katolický týdeník**, č. 43, 25.10.1998, str. 3).

Co například konstatují katolíci spolupracující s mladými protestanty?

„Především můžeme společně pracovat. Máme v Břeclavi skautský oddíl, který vedou společně katolíci a adventisté. Jsme zcela přirozeně sjednoceni kolem společného díla. Můžeme se společně modlit. Tím se dostáváme od ekumeny společné práce k ekumeně společné modlitby. Za těmito dvěma kráčí ekumena teologického dialogu. Teologicky nás spojuje kerygma.“ (**Katolický týdeník**, příloha *Perspektivy* č. 9, září 1996).

„V hlavním městě Rakouska včera začalo 20. setkání mládeže, kterou každoročně svolává do některého evropského města ekumenické společenství bratra Rogera Schutze z jihofrancouzské vsi Taizé. Organizátoři oznámili, že do rakouské metropole přijelo 80 000 mladých všech křesťanských vyznání z celé Evropy, mezi nimi 25 000 Poláků. Letošní setkání má motto »netušená radost«. Mladí, kteří jsou hosty 300 katolických, evangelických a pravoslavných obcí ve Vídni a jejím okolí, se po pět dnů budou společně modlit, meditovat a diskutovat. Ke shromážděným každý večer promluví představený ekumenického společenství v Taizé, dvaosmdesátiletý bratr Roger Schutz. Řádové společenství v Taizé, založené bratrem Rogorem před více než půl stoletím, chce pomáhat při překonávání roztržitého křesťanství a pracovat ve prospěch míru a lidstva. Nyní je tvoří asi 100 bratří z dvaceti zemí. Ve Vídni se ekumenické setkání konalo již před pěti lety; Praha je hostila v roce 1991.“ (**Lidové noviny**, 30.12.1997).

Jaký je nedávný hlas papeže Jana Pavla II. k jinověrcům? „Téměř na prahu příštího tisíciletí vyzval Jan Pavel II. apoštolským listem *TERTIO MILLENNIO ADVENIENTE* všechny křesťany ke společné cestě, jejímž konečným cílem by bylo vzájemné smíření... krokem zásadního významu na této pouti se stalo loňské 2. ekumenické shromáždění evropských křesťanů ve Štýrském Hradci“ (**Katolický týdeník**, č. 7, 15.2.1998). „Tam oznámilo 700 delegátů různých evropských církví své přání přispět společným přínosem k duchovní dimenzi Evropy a po staletích odloučení dospět k církevní jednotě.“ Tento důležitý ekumenický sjezd se uskutečnil 23. června 1997. Kromě tohoto shromáždění se „Jan Pavel II. se také setkal s pravoslavnými a anglikánskými hodnostáři.“ (**Katolický týdeník**, č. 3, 18.1.1998; **KT**, č. 27, 6.7.1997; **KT**, č. 30, 27.7.1997).

Římskokatolický biskup Fr. Radkovský jako předseda Komise pro ekumenismus při České biskupské konferenci napsal: „Direktář k provádění ekumenických principů a norem, vydaný Papežskou radou pro podporu jednoty křesťanů, je vynikající dokument, který předkládá zásady a směrnice správného ekumenismu, ...“ (**Katolický týdeník**, č. 35, 31.8.1997).

Z celého článku je kromě jiných informací jednoznačně patrné, že papežství vede, organizuje a řídí ekumenismus ze zákulisí prostřednictvím svých provatikánských, nekato-lických církví.

Proto také **Katolický týdeník**, č. 47, 22.11.1998, str. 5 informuje, že 12. listopadu 1998 byli v nové budově Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze – Krči oceněni největší zasloužilci o ekumenický rozvoj. „Pamětní medaili za zásluhy o ekumenismus“ dostali na prvním místě apoštolský nuncius Giovanni Coppa a kardinál Miloslav Vlk, tedy vysocí římskokatoličtí funkcionáři.

„Začátek mezináboženského dialogu. Zástupci velkých světových náboženství – křesťanství, židovství, islámu a hindu–vaišnaismu – působící v České republice, se v polovině dubna poprvé sešli na půdě České křesťanské akademie a hovořili o možnostech vzájemné spoluprá-

ce. Přítomní ustanovili pracovní skupinu pro mezináboženský dialog.“ (*Katolický týdeník*, č. 17, 26.4.1998).

Podobné informace leží i ve článku o konferenci *Fórum 2000* ve dnech 11. – 15.10.1998 v Praze, na které se konalo multireligiózní shromáždění ve svatovítské katedrále, kde se sešli zástupci pěti hlavních světových věrouk. Toto shromáždění moderoval páter *Halík* (*Katolický týdeník*, č. 43, 25.10.1998, str. 4).

Katolická církev nezměnila ze svých doktrín ani písmenko. Pouze jim dala jiný plášť, aby byly doktríny líbivější, přitažlivější a přijatelnější pro protestanty. Příprava na celosvětovou katolizaci trvala římskokatolické církvi téměř 16 století. Vyvrcholení těchto příprav se uskutečnilo právě v našem 20. století. Prostřednictvím *ekumenického hnutí* chce papežství v první fázi dokončit *sjednocení* a provést *ovládnutí* celého náboženského světa (*protestantismus* už ovládl). Ve druhé fázi plánuje vystoupit ze zákulisí *ekumenismu* a převzít přímou *pozemskou a duchovní světovládu*.

Papež však přitom nezapomíná, že za realizaci všech svých ambicí může děkovat svému vojsku – jezuitskému řádu. Byl to právě současný papež *Jan Pavel II.*, který na základě uznání zásluh jezuitů v současném návratu protestantů do římskokatolické církve tento řád ocenil a znovu vyvýšil. Jakou dostali jezuité odměnu?

Papež jim svěřil výsostné vyučovací právo k vyučování všech římskokatolických teologů, dále k výchově nových římskokatolických kněží a biskupů a k vybudování původního množství katolického kněžstva a celého kněžského řádu, zvláště ve *Východní Evropě*.

Toto vyučovací právo bylo dáno jezuitům jako výhradní, monopolní a privilegovaný úkol. Kromě toho dostal jezuitský řád od papeže *Jana Pavla II.* potvrzená stará privilegia, ke kterým však přibyla další, jako například vybudovat celou síť východoevropských univerzit, teologických seminářů a katolických škol a vzájemně je propojit s nejdůležitějšími světovými katolickými a jezuitskými univerzitami. Jezuitům byla znovu svěřena výhradní práva k obsazování hlavních míst v klíčových biskupských a kněžských funkcích a na různých katolických úřadech.

Všech těchto úkolů se jezuité zhostili velmi rychle. Ve skutečnosti mnozí jezuité pouze vystoupili z ilegality a zůstali dál na svých místech.

Dnes není možné uvažovat o tom, že by na nějaké hlavní církevní funkci nebyli jezuité. Na každém vysokém církevním nebo *ekumenickém* místě sedí jezuité. V každé hlavní církevní nebo *ekumenické* funkci jsou dnes jezuité nebo jejich přímí agenti. Jejich tituly jsou od biskupů až po kardinály, monsignory, primase, nuncia, zvláštní zmocněnce, sekretáře papeže, mluvčí biskupských nebo *ekumenických* konferencí apod. V souladu s pověřením *Jana Pavla II.* jsou dnes jezuité znovu i na všech nejvyšších místech ve všech evropských katolických či *ekumenických* univerzitách, školách a gymnáziích stejně tak jako i na všech hlavních funkcích, které s církevním školstvím souvisí. Obsadili také všechny důležité a strategické posty v redakcích katolických periodik, knižních katolických vydavatelstvích a dalších podobných místech.

Ve východních evropských státech to však tito jezuité z opatrnosti před lidmi raději tají. Proto si ani nepíší za svým jménem písmena „*SJ*“ (*Societas Jesu*) nebo před svým jménem „*RP*“ (*Reverend Páter – ctihodný otec*) (kromě pár výjimek, kdy se jedná o nová, neznámá jména). Vysoce postavení jezuité zůstávají dál v anonymitě, neboť velmi dobře vědí, jak lidé z

východního bloku – zvláště v *České republice* a *Maďarsku* – nemají jezuitu příliš v lásce nebo je přímo nenávidí.

Nemysleme si však, že nejsou dnes všechna vysoká a hlavní místa v římskokatolické církvi obsazena jezuitu jenom proto, že se církevní hodnostáři oficiálně jezuitu nenazývají a že za svým jménem nemají titul *SJ*. Toto utajení jezuitské příslušnosti skončí, jakmile nabyde katolicismus v těchto státech na síle (pokud mu to lidé dovolí) a bude převažovat a bude nejen ve většinovém zastoupení na veřejnosti, ale i ve vládě. Pak už se s jejich oficiální přítomností totiž sotva co bude moci dělat.

Přesto katolická periodika někdy výjimečně sdělí, že na vysoké funkci je jezuita. V *Katolickém týdeníku* 9.2.1992, str. 5 se například můžeme dočíst, že předsedou Rady evropských biskupských konferencí je v roce 1992 jezuitský kardinál, *Carlo Maria Martini*, arcibiskup milánský, **SJ**.

Dnes na konci 20. století je ještě všechno zdánlivě při starém a v klidu a zdá se nám, že se nic neděje a že se už nic mimořádného stát ani nemůže. Je to však klid před bouří. *Český stát*, stejně jako ostatní východní státy, je totiž zahrnut do velikého plánu totální katolizace *Evropy*, která podle plánů a předpokladů bude někde celkem rychlá a poklidná, ale někde bude násilná a bouřlivá, neboť se předpokládá odpor prostých občanů, i když se s podporou vlády a parlamentu počítá. Pro *Českou republiku* existuje veliká reálná hrozba. *Řím* velmi dobře ví, že o úspěchu katolizace celé *Evropy* do veliké míry rozhoduje, zda bude český stát *protestantský* nebo římskokatolický nebo nábožensky smíšený.

Jezuitské špičky na základě historického postoje *Čechů* vůči katolicismu plánují, že v *Čechách* a na *Moravě* bude katolizace probíhat za většího odporu místních obyvatel. Proto ze zákulisí přes své nástroje a ty zase přes své nastrčené politiky a politické strany podporují úplné ochromení *České republiky*.

Vzpomeňme si na období *Francouzské revoluce*. Tam prvním tahem jezuitů byla úplná devastace *Francie* jak po stránce finanční tak i hospodářské. Vzpomeňme si na hospodářskou devastaci *protestantského* Německa nebo nekatolického *Balkánu*. A podobná devastace hospodářství probíhá od revoluce i u nás. Jak nás historie učí a jak to nastiňují jezuitské plány, je nutné, aby se lidé při zavádění definitivní, totální katolizace nemohli o nic opřít. Cílem je proto způsobit stav stejně takový, ne-li ještě horší, než jaký je například na *Ukrajíně* nebo v *Rusku*, které jsou také před katolizací. Tento postřeh a názor na takovou souvislost s katolizací je dnes možné nezávisle na sobě slyšet od mnoha pozorovatelů, kteří se vlivem *Říma* na současnou politiku *českého státu* a plány papežské stolice zabývají.

Pro případ konfliktu mezi občany a římskokatolickým systémem je u každého státu naplánován válečný stav a velmi ztížené podmínky. To je například nedokonalá lékařská civilní pomoc (ale rychlá církevní lékařská pomoc), dále omezení svobody cestování u všech, u kterých nebude dovolena svoboda pohybu, dále ztížené zásobování (pro nedostatečnou dopravu), poštovní cenzura, hlídání dětí všech svobodně uvažujících lidí ze strany školských úřadů (úřady mají být v té době už plně pod kontrolou římskokatolické církve), dále celková bída, hlad a chudoba mezi prostými lidmi, žádné možnosti odvolání se k soudům apod. Státy musí být pro takové okolnosti naprosto ochromeny – paralyzovány po všech stránkách.

Tento stav, který jsme mohli v malém dokonce vidět nedávno u *srbských* obyvatel, je reálnou věcí a pokud to obyvatelé každého státu dovolí a podcení a budou to svou apatií k církevnímu dění navíc papežské stolici usnadňovat, hrozí, že se dočkáme naplnění katolizace už v první desítce let příštího tisíciletí. Tomu má podle plánu jezuitů pochopitelně předcházet

plnohodnotný, státem ničím nepodmiňovaný *konkordát* s *Vatikánem*. A tato situace *českému státu* skutečně hrozí.

Jen si například povšimněme, co se děje se státním školstvím. Platy učitelů a morálka žáků rapidně klesá. Sotva kdo však tuší, jak likvidace státního školství přesně katolíkům nahrává. Lze očekávat, že bude stále více církevních škol, které nabídnou učitelům lépe placené místo a lepší vyučovací podmínky. Žákům nabídnou vyučování v prostředí s „lepší morálkou“ třídy a s určitým „lepším“, církevním vyučovacím programem (ve skutečnosti jezuitským režimem). *Desatero* zde bude plně zneužito jako pláštík „vysoké morálky“ církevních zásad ve třídách. Bude argumentováno, že „morálka“ ve třídách je mnohem vyšší, než ve státních školách. Takto to totiž činili jezuité ve školství i v historii všude tam, kde došlo ke střetu mezi státním a církevním školstvím.

Podle různých informací můžeme říci, že hlavně z výše uvedeného důvodu probíhá devastace, chaotizace, dezorientace a paralyzování státních českých škol a jeho personálu ze strany předchozích ministrů. Rodiče dají rádi osm tisíc korun nebo i víc za „morální“ církevní výchovu svých dětí. Řeknou, že raději oželi dovolenou, ale že svým dětem dají církevní vychování, než aby byly v prostředí gaunerů ve státních školách.

Uvědomují si však tito rodiče, že jejich děti pak budou stále víc a víc vystavováni vlivu jezuitů (oficiálních nebo tajných), kteří je pak budou vyučovat a že oni je skrytou demagogií povedou k jezuitskému řádu a k následování římskokatolické církve? Uvědomují si tito rodiče, že budou své ratolesti dennodenně vystavovat skrytému pohanskocírkevnímu násilí na jejich vlastní svobodnou vůli?

O jezuitském pedagogickém sboru, který byl dřív běžnou záležitostí církevních škol, vypráví například starý jezuitský kněz, dosud pracující v duchovní správě: „*Byl jsem tehdy profesorem náboženství na biskupském gymnáziu v Brně a zároveň spirituálem malého semináře. Profesorský sbor se skládal většinou z řádových členů Tovaryšstva Ježíšova. Ředitelem byl rovněž jezuitský kněz, dr. ...*“ (*Katolický týdeník*, č. 8, 22.2.1998).

Státní školství má podle jezuitských plánů a s podporou římskokatolických ministrů upadat stále víc, aby církevní školy mohly růst. Sotva to bude náhoda, že od převratu spravují naše školství „křesťanští“ ministři, například *Pitřha*, *Pilip*, *Gruša* a další. Každý z nich svým nemalým, veřejnosti ukrytým dílem přispěl prostřednictvím různých větších či menších reforem školství k uškrcení státního školství a k rozvoji školství církevního. Nepozorujeme snad totéž také v oblasti nemocnic? Jako se likvidují nemocnice a české státní zdravotnictví, právě tak se likviduje i školství. Sotva kdo uvěří, že to není záměrně, ale „opravdu jen náhodou“.

Například o ministru školství z června 1992 až 1994, prof. dr. knězi *Petrovi Pitřovi* čteme: „*vystudoval teologii a v roce 1969 byl v Holandsku řádně vysvěcen.*“ (*Katolický týdeník*, č. 13, 29.3.1998). V únoru roku 2005 přednáší prof. *Petr Pitřha* řeholnicím a řeholníkům na téma: „*Svědectví řeholního života v dnešním světě*“ při oslavě Dne zasvěceného života (svátku všech řeholníků a řeholnic zasvěcených římskokatolické církvi) v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla. (*Katolický týdeník*, číslo 7, 8.–14. února 2005, ročník XVI., str. 6). Po přednášce pak následovala slavnostní bohoslužba se mší. Sotva by byla tato přednáška svěřena jinému než praktikujícímu katolíkovi.

O římskokatolickém ministrovi *Jiřím Grušovi* máme zmínku například v *Lidových novinách*, 24.11.1997 nebo v příloze *Lidových novin*, *PÁTEK*, 29.5.1998 nebo různé zmínky o něm v *Katolickém týdeníku* z roku 2000 až 2001.

A o katolickém ministru *Ivanu Pilipovi* čteme různé zprávy například v *Katolickém týdeníku* č. 49, 7.12.1997; *TÝDEN* č. 37, 8.9.1997, str. 88, *TÝDEN* č. 50, 8.12.1997, str. 49 a

ve státním tisku z doby, kdy byl nedávno v kubánském vězení a kdy se ho římskokatolická církev snažila kontaktovat a vysvobodit prostřednictvím kardinála *Vlka* a prokatolicky zaměřeného předsedy Senátu v té době, *Pitharta*.

V roli ministra školství byl pak projezuitsky zaměřený římskokatolický universitní filosof, prof. *Jan Sokol*. O jeho aktivním katolickém postoji k otázce „církev a společnost“ viz například *Katolický týdeník*, č. 22, 31.5.1998, str. III, *Perspektivy*. Takový postoj bude sotva hlásat ten, kdo není praktikujícím katolíkem. Jeho římskokatolická a projezuitská orientace vynikla zvláště v době, kdy kandidoval z pověření katolického křídla ČSSD na prezidenta České republiky v začátku roku 2003 (viz 8. svazek této knihy).

Podle plánů *Vatikánu* je důležité, aby byli rodiče sami ekonomicky přinuceni dát své děti do církevních škol. Proto bude stále více běžné, že budou muset děti dojíždět denně do státních škol i desítky kilometrů. Pak bude rodičům církevní škola v blízkosti bydliště pochopitelně přijatelnější než státní. Jak jednoduché, prosté a účinné.

Stejně tak účinná je i katolizace těch gymnázií, která jsou v okrese jediná. Katolíkům se nikdy nejedná o katolizaci středních odborných škol. Katolicismus nyní techniky nepotřebuje. On dnes potřebuje hlavně právníky, doktory, učitele, tlumočníky, překladatele, magistry, humanisty, sociology, filozofy apod obory. A právě pro tyto profese je gymnázium vstupní branou. A je-li gymnázium, které je jediné v celém širokém okolí, prohlášeno za církevní, mají jezuité vyhráno. Rodičům nezbyvá nic jiného (nechtějí-li, aby jejich děti jezdily do sousedního okresu), než přihlásit dítě na církevní gymnázium. Katolizace proběhla, aniž kdokoliv co násilného upozoroval.

Tyto metody byly již ve mnoha státech nesčetněkrát ověřeny. Síť katolických škol a univerzit se bude v celém bývalém východním bloku rozrůstat stále víc a víc, neboť: „evropské katolické univerzity nabízejí pomoc při obnovování sítě katolických vysokých škol v zemích východní Evropy.“ (*Katolický týdeník*, č. 23, 9.6.1991, str. 5).

Ale i ve státním školském sektoru se předpokládá stále větší důraz na církevní vliv. Jen si povšimněme například dětských školních čítanek a použité literatury, ze které je do čítanek čerpáno: Například katolické ročenky, životopisy „svatých“, výroky papežů a nebo katolické spisy o životě papežů (viz *Čítanka pro 4. ročník ZŠ, nakl. Fortuna* – tuto čítanku dokonce musí už používat částečně i třetí ročníky ZŠ).

Kromě toho také existuje mnoho dětských *Biblí*, patřičně římskokatolickou církví upravených. Zanedlouho také budou vydány nakladatelstvím *Paulínka* i dva dětské katolické *katechismy*. Jeden pro děti ve věku od 6 do 8 let pod názvem *Já jsem s vámi* a druhý pro děti ve věku od 8 do 10 let pod názvem *Pojďte za mnou*. Oba jsou určeny také pro „školní katechezi“. (*Katolický týdeník*, č. 9, 1.3.1998).

Velmi poučné je seznámit se s jezuitským názorem na školství (*Katolický týdeník*, č. 36, 7.9.1998, str. 12) a nebo si přečíst další články na tato či podobná témata ukazující pronikání římskokatolické církve do školství různou cestou (viz například *Katolický týdeník*, č. 28, 12.7.1998, str. 4; *KT*, č. 32, 9.8.1998, str. 4; *KT*, č. 36, 6.9.1998, str. 12; *KT*, č. 37, 13.9.1998, str. 4; *KT*, č. 38, 20.9.1998, str. 3; *KT*, č. 39, 27.9.1998, str. 3; ... nebo *KT*, č. 46, 15.11.1998, str. 1 a 12).

Nezapomeňme ani na uvítací projev papeže *Jana Pavla II.* k českým a moravským biskupům, ve kterém řekl:

„Jako nevyhnutelná služba rodinám se jeví též snaha o budování, rozvoj a ochranu katolických škol. Zkušenost široce potvrzuje, že tyto, mimo jiné, vzácně přispívají k samotné kultuře národa. Proto vás vyzývám, abyste jim byli nápomocni a zároveň podporovali i vyu-

čování náboženství na státních školách, jelikož to odpovídá základnímu právu dospívajících a jejich rodičů.“ (*Katolický týdeník*, č.39, 27.9.1998, str.3).

Jinými slovy to znamená, že římskokatolická církev v *Čechách* a na *Moravě* bude intenzivněji tlačit českou vládu k tomu, aby ustanovila vyučování katolického náboženství na státních školách jako povinné, protože, jak církev podsouvá veřejnosti, jde o „základní práva dospívajících“. Vůbec však přitom nedbá na ten fakt, že základním právem každé svobodné bytosti je možnost si vybrat a nikoliv si to nechat vnutit či nadiktovat.

Když si nyní uvědomíme, jak hluboce je už katolicismus v *Čechách* zakořeněn díky provatikánským politickým silám působícím veřejně od roku 1989, když si uvědomíme, jak například církev vstupuje do státních škol, nemocnic nebo do armády prostřednictvím své propagandy, když si uvědomíme, jak již nyní nenápadně, ale zato intenzivně probíhá katolická „normalizace“ a duchovní „obnova“ *českého státu*, když si uvědomíme, jak se všechno, co se může zrušit, devastuje a ruší a jen církev se rozrůstá a rozšiřuje, když si uvědomíme jak tento nenasytný, gigantický *Moloch* pohlcuje státní majetky a řve po dalších a když si uvědomíme, jaká politická síla už to ve skutečnosti je, pak z toho jde skutečně strach a hrůza a nemůžeme nic jiného než konstatovat, že všechno vezme rychlý, prudký a nenadálý spád událostí. To je pro republiku skutečná hrozba!

Dalším plánem, který hrozí, je učinit *Českou republiku* úplně závislou na jezuitském *Německu* a provázat s ní českou ekonomiku natolik, aby byl český průmysl nesamostatný. Právě ten průmysl, kterého se *Německo* a *Rakousko* za první republiky i po válce bálo, musí nyní ztratit soběstačnost a konkurenceschopnost. *Český stát* má být německou průmyslovou kolonií a pouhými „montážovnými“, neboli oblastí, která nebude vyrábět, jen kompletovat v námezdní práci německé výrobky. To nejsou naše slova. Taková je představa přímo některých německých a rakouských výrobců, se kterými jsme měli možnost osobně hovořit.

Hlavním smyslem však není závislost na *Německu* jako takovém, ale přímo na *Vatikánu*, který si *Německo* používá jako svou prodlouženou ruku. Budeme-li dávat dobrý pozor, zjistíme, kam se čas od času jezdí čeští politici ohledně svých politických, hospodářských, vojenských, ekonomických a finančních kroků radit a svěřovat a kam jezdí církevní hodnostáři a duchovní.

Viz například: *Katolický týdeník*, č. 4, 25.1.1998, str. 3, článek: *Kardinál Vlk s kancléřem Kohlem* nebo *KT*, č. 5, 2.2.1997 nebo *KT*, č. 15. 14.4.1991, str. 8, kde kardinál *Vlk* říká: „velkým vzorem pro mne dále je pan biskup Eder z Pasova (pasovská a ČB diecéze se za uplynulý rok staly v tom nejhlubším a nejpravdivějším slova smyslu sesterskými diecézemi).

A dále například viz *Radiožurnál*, 27.2.1998, 7.00, který ohlásil, že delegáti Unie svobody – *Mareš*, *Šanc*, *Pilip* a *Lobkowicz* odjeli do *Německa* na konzultace s *Evropskou lidovou stranou*, aby její politické principy přenesli a zabudovali do strategie *Unie svobody*.

Nebo si všimněme, kam se světšší a církevní čeští politici jezdí krátkodobě i dlouhodobě rekreovat v době církevních katolických svátků nebo svých „pracovních“ dovolených.

Není to však závislost na německém státu, ale počáteční skrytá závislost na katolické církvi. Jak jsme si již ukázali, *Německo* a *Vatikán* byly například prvními státy, které v roce 1991 uznaly katolické *Chorvatsko* samostatným státem se všemi atributy *ustašovského* státu z doby NDH. Pod záštitou „křesťanského“ *Německa* bude probíhat také katolizace v evropských

východních zemích, tedy i u nás, až k tomu budou změněny zákony a vytvořeny nové, které dnes ještě chybí.

Není proto náhodné, že můžeme každého roku sledovat i vřelou náklonnost českých římskokatolických církevních činitelů k Německu, např.: „*Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, olomoucký arcibiskup Jan Graubner a plzeňský biskup František Radkovský stráví čtyři dny své zimní dovolené se svými německými kolegy u našich západních sousedů. Drážďany, Brémy a Vechta jsou od včerejšího odpoledne destinacemi, ve kterých římskokatoličtí hodnostáři prožijí pár dní naplněných odpočinkem i duchovním programem. Zpět do vlasti se biskupové vracejí 30.12., aby tak silvestrovské a novoroční bohoslužby mohli už opět slavit ve svých diecézích.*“ (<http://tisk.cirkev.cz/art/clanek.asp?id=6335>, 27.12.2004).

Už dnes můžeme pozorovat, jak mnozí politici jednají v souladu s politikou *Vatikánu* a jak mnoho politiků dělá ve státu takové zásahy, aby co nejvíce napomohli naplnění tajných plánů a cílů *Říma*.

Snadno můžeme sledovat, jak má mnoho politiků ve svém politickém chování znaky jezuitství. Oni nemusí být ještě přímými nebo tajnými jezuiti, ale jejich chování jezuitismus v každém případě vykazuje. Spoléhají na to, že lidé nic nevědí a nechápou.

K jezuitství v politice patří například naprostá drzost v prosazování svých vlastních politických cílů, drzost v prosazování sama sebe, ignorování připomínek, ignorování pravé morálky a spravedlnosti, ignorování a pohrdání parlamentem, dále pohrdání prostými občany, „vymývání mozků“ prostým lidem, arogance, uhýbání v odpovědích, zákulisní politikaření, lhaní, zapírání pravdy, schovávání se za druhé, zákeřnictví, politické podrazy a puče, štvání jednoho proti druhému, podvody, neomylnost, odmítání pravdy apod. To jsou vlastnosti, které jsme mohli a můžeme stále u mnohých českých politiků předchozích vlád a politiků současných stran pozorovat téměř den co den.

Svazující závislost lidí v *České republice* na úřadech (sociální dávky, dětské přídatky, finanční pomoci a další příspěvky) není podle naší domněnky vůbec nahodilá. Svázání lidí úřady a pomocí různých šťouravých formulářů při sčítání hlasů pak nepovede v době katolizace k ničemu jinému, než k ovládnutí svobody lidí přes zkatolizované úřady. Tím budou svobodně uvažující lidé lépe ovladatelní a manipulovatelní.

Na přípravě budoucí katolizace *Čech a Moravy* se dnes podílí také všechny provatikánské stanice, *Svobodnou Evropou* a *Rádiem Vatikán* počínaje a konče českou stanicí *Vltava, Praha a Praha 6*. Stačí jejich relace častěji poslouchat a člověk pochopí, že v souladu s prokatolickou propagandou je na těchto stanicích římskokatolická církev vyvyšována a monopolizována jako jediné křesťanství. Ovšem i na jiných stanicích rádia můžeme najít římskokatolické, ortodoxní nebo *protestantské* prostředníky jezuitů. O římskokatolickém tažení médií včetně internetu se můžeme dočíst například v periodiku: *Katolický týdeník*, č. 5, 3.2.1991; *KT*, č. 30, 27.7.1997; *KT*, č. 31, 3.8.1997; *KT*, č. 34, 24.8.1997; *KT*, č. 36, 7.9.1997; *KT*, č. 21, 24.5.1998, str. 1 a 4; *KT*, č. 24, 14.6.1998, str. 8. Televize se tomu pochopitelně také nemůže vyhnout. Katolické vysílání plánuje vstoupit i do celé veřejnoprávní sítě (*Katolický týdeník*, č. 21, 24.5.1998, str. 4).

Kdekoliv se pracuje s veřejným míněním, kdekoliv se veřejné mínění jakkoliv ovlivňuje, všude probíhá infiltrace vojskem *Vatikánu*.

V *Polsku* je nejpopulárnější katolická rozhlasová stanice *Rádio Maryja*. Vede ji katolický otec *Tadeusz Rydzyka* (podle internetových zdrojů jezuita). Denně ji poslouchá 5 milionů Poláků. K tomuto číslu poslechovatosti se dostalo rádio za pouhých šest let vysílání.

„*Duchovní otec projektu, Rydzyk dokázal posluchačstvo dovést téměř k fanatismu. Bezpečností orgány vytrhlo z letargie až Rydzykovo prohlášení, že by se politikům podporujícím potraty měly vyholit lebky. Takto se za druhé světové války označovaly ženy podezřelé z prostituce s nacistickými okupanty. ...Radio Maryja reprezentuje trend polského katolicismu, který je nepřátelský vůči liberální demokracii a duchu tolerance. Rydzykovo kontroverzní rádio, jako jediné z katolických, pokrývá vysíláním celé Polsko. Další stovku stanic lze zachytit v regionech. Spolu se stovkou lokálních magazínů, televizí (Telewizija niepokalanow) a zpravodajskou agenturou KAI (Katolická informační agentura) si polští katolíci opravdu mají z čeho vybírat.*“ (**TÝDEN, 22.12.1997**).

V únoru v roce 2003 obdržel tento jezuitský páter *Tadeusz Rydzik*, který v *Polsku* provozuje *Rádio Marya*, licenci k provozování televize *Trwam* (tj. *Jsem*). (http://www.contras.wz.cz/archiv_zpravy/archiv_02_2003.htm, 23.2.2003).

Na *Slovensku* je to *Rádio Lumen* (v roce 1993 ještě *Rádio Mária*), v *Čechách* *Rádio Proglas* a *ekumenické* církve pod vedením římskokatolické církve plánují zavedení české církevní televize *Noe*, která je již nyní (2007) v digitální satelitní podobě. (**Katolický týdeník, číslo 8, 15.–21. února, ročník XVI., str. 1, 2 a 12; Katolický týdeník, číslo 5, 25.–31. ledna 2005, ročník XVI., str. 6**).

Mnoho redaktorů a moderátorů v celém světě ve státních nebo soukromých médiích vědomě s agenty *Vatikánu* na propagandě spolupracuje a ti, kteří něco tuší většinou mlčí a nedávají to na sobě a na své práci poznat. Ovšem je mezi nimi také mnoho skutečně čestných a upřímných lidí, kteří nic z toho, co se kolem nich děje, nechápou. Mnozí z nich pak slouží zájmům římskokatolického systému nevědomky. Něco jiného je to v přímých církevních médiích. Tam ateismus nemá místa a z větší části jsou zde lidé buď přímo či nepřímo svázáni hlavně s jezuitským řádem.

A v neposlední řadě je přípravou na budoucí katolizaci i zkreslování údajů průzkumů veřejného mínění tak, aby právě ti politici, kteří působí v souladu s *Vatikánem* byli v zemi oblíbení, měli v procentech co největší podporu obyvatelstva a tedy, co největší procento příznivců.

Snad denně se s tím setkáváme v novinách, rádiu, televizi i na internetu, například u římskokatolických stran *Unie svobody*, *KDU–ČSL* nebo dříve u *ODA*. Římskokatolickým politikům je dáván v katolických novinách prostor, aby mohli svým čtenářům vysvětlit svůj postoj v politice a postoj k římskému katolicismu a k jeho věroučným bodům. Tak jsou katolíci informováni, koho v následujících volbách volit (např.: **Katolický týdeník, č. 43, 26.10.1997, str. III; KT, č. 15, 12.4.1998, str. 5; KT 31.5.1992, str. 4–5; KT, č. 19, 11.5.1997; KT, č. 49, 7.12.1997; KT, č. 37, 14.9.1997; KT, č. 36, 7.9.1997; KT, č. 2, 11.1.1998; KT, č. 15, 12.4.1998; KT, č. 11, 1996, str. 4**).

Stačí si jen otevřít západní katolické noviny nebo projít český tisk a budeme žasnout, kdo všechno je do římskokatolických sítí dnes zapojen a jaké teorie zastávají.

51.3 Papežova první vlna katolizace

Chtěli bychom poukázat i na takovou skupinu lidí, kteří tvrdí, že je nemožné uvěřit mocenským ambicím římskokatolické církve v *Čechách*. Popírají výše uvedená fakta a odmítají tvrzení, že by římskokatolická církev zasahovala do politiky.

Právě těmto lidem tedy věnujeme v dalších podkapitolách následující důkazy a citáty z různých zdrojů o tom, že římskokatolická církev a česká politika je dnes nedílnou součástí a že se toto spojení mezi katolickou církví a politikou v *Čechách* a na *Moravě* stalo naprosto běžnou záležitostí.

Měli by si v první řadě prostudovat proslov papeže *Jana Pavla II.*, ve kterém používá papež mnoho politických termínů a jasně určuje, jakým směrem se má politika v *Čechách* ubírat, aby byla římskokatolická církev naprosto spokojena.

V roce 1987 vyhláší kardinál *Tomášek* „*Desetiletí duchovní obnovy*« jako přípravu na *svatovojtěšské milénium*. ...»*doufal i přes beznaděj*«... a byl odměněn: *Ještě před pádem berlínské zdi se dočkal svatořečení Anežky české a posílení demokratických principů a nakonec po dlouhých letech pronásledování i navrácení svobody církvi.*“ (**Projev papeže Jana Pavla II. při příletu do České republiky, Praha, Ruzyně, 25.4.1997**).

Nuže, jaké jsou to demokratické principy a jak byly posíleny? Jak vypadá svoboda římskokatolické církve a čím se biskup *Vojtěch* tolik *Římu* zalíbil?

„*On byl, jak jsem už vzpomněl »prvním Čechem na biskupské stolici v Praze, prvním Čechem skutečně evropského významu. ...Sv. Vojtěch společně s patrony Evropy sv. Benediktinem, Cyrilem a Metodějem patří k zakladatelům křesťanské kultury v Evropě, obzvláště ve střední Evropě.*« (srov. *Insegnamenti*, XIII,1,1990, p. 962 násl.).“ (**Projev papeže Jana Pavla II. při příletu do České republiky, Praha, Ruzyně, 25.4.1997**).

„*Jeho bohatá osobnost, jeho silná a laskavá postava člověka vnímavého pro hodnoty křesťanské civilizace, biskupa otevřeného velkým evropským rozměrům, který měl charisma spojovat v jediné horlivé tužbě apoštolátu různé evropské národy, je pro nás vzorem.*“ (**Projev Jana Pavla II: Apoštolská nunciatura, setkání se členy České biskupské konference, Praha, 25.4.1997**).

Podle kardinála *Vlka* „*nesmírně oslovující Vojtěchův program v dnešní době spočívá ...v obnovení Evropy prostřednictvím křesťanských hodnot.*“ (**Katolický týdeník, č.49, 7.12.1997**).

(O *Vojtěchově* prý údajně katolickém symbolu – kříži – viz např. **Pátek, Lidové noviny, 12.12.1997**).

„*Evropa roku 2000 potřebuje velkodušných, nadšených a čistých mladých lidí, kteří dokáží vzít zodpovědně do rukou svoji budoucnost. Milovaní bratři biskupové, chci vyjádřit zvláště ocenění za starostlivost, s jakou sledujete lidský a duchovní růst mládeže. Už v dobách útlaku existovala hustá síť činnosti, vedených odvážnými knězi na výchovu mladých chlapců a děvčat. Tak se rozvíjela kapilární činnost k dobru mládeže v pohostinných domech, kde se konala Duchovní cvičení a nebo pravidelná duchovní setkání. Tato plodná pracovitost přinesla bohaté ovoce duchovní zralosti. A proto, nechť se v tomto směru povzbuzují všechny iniciativy dobrovolné činnosti, které mohou mít výchovnou hodnotu pro mládež. ...*“

„*Pravá kultura je humanismus ...člověk rozhoduje o svém osudu volbou kultury ...Péče o kulturu musí být trvalou starostí vaší pastorační činnosti. ...Stejně tak důležité je navázání a udržení skutečné spolupráce s mužskými a ženskými řeholními společenstvími, jak aktivního tak kontemplativního života, zvláště s těmi, kteří přijali svatost svěcení a nyní řídí s velkorysostí a nasazením farské komunity. Oni jsou doplňující složkou vašeho kléra. ...Také vydávání*

knih a časopisů si zaslouží, aby bylo podporované a zhodnocené vaším prozíravým pastoračním nadšením stejně tak, jako všechny ostatní možnosti apoštolátu.“

„Jsou mi známé současné otevřené problémy ve vztazích, většinou srdečných a upřímných, mezi církví a příslušnými státními představiteli. Dovolím si připomenout některé z nejnaléhavějších argumentů, na které by se měla soustředit vaše pozornost... Ještě není ujasněno opatření, které by upravovalo vztahy mezi státem a katolickou církví a je určité nutné a užitečné pro obě strany dosáhnout už – téměř po 8 letech od pádu režimu – očekávané definice vzájemných práv a povinností. Je snahou Svaté stolice po dohodě s vaší biskupskou konferencí najít řešení. Co se týká katolické církve, ta tady nežádá, jako v konečném důsledku všude jinde, žádné výsady, nežádá, aby se jí sloužilo... Žádá, aby mohla svobodně a důstojně vykonávat své poslání, které spočívá v evangelizaci a zdůrazňování lidské důstojnosti a tedy v hlásání evangelia, v náboženské výchově, v utváření dětí a mládeže, v univerzitní pastoraci, v charitativní a pomocné činnosti. V této souvislosti se pokládá otázka restitučního majetku... Církev má právo žít soběstačně a když žádá o tyto majetky, tak to dělá kvůli tomu, aby s nimi mohla odpovídat na nesvazující požadavky svého poslání. Církev... je ochotná vést dialog o způsobech restituce zkonfiskovaného majetku. Aby se dosáhlo tohoto cíle, je potřeba stanovit přesnou a prozíravou linii činnosti, jak ze strany státu, tak i církve. Bude potom potřebné, aby tyto problémy kompletně a objektivně projednala smíšená komise, ve které by zasedali kvalifikovaní zástupci státu a církve. Na základě zkušenosti získaných z podobných případů v jiných zemích, by tato komise, pod vedením apoštolského nuncia a složená z přiměřeného počtu biskupů a laických odborníků, mohla zkoumat danou problematiku společně se zodpovídající vládní komisí za účelem, aby se co nejrychleji dosáhlo uspokojivého řešení do této doby odkládaných otázek.

A nakonec je naléhavé umožnit církvi, aby byla přítomná v oblastech převážně duchovního rázu, jak je tomu už dlouho v jiných evropských zemích. Mám na mysli vyučování náboženství ve státních školách, které si zaslouží, aby bylo považováno za zásadní přínos k budování Evropy, která má základy v onom bohatství křesťanské kultury, která je společná národům evropského Východu i Západu. Myslím dále na pastorační péči v nemocnicích a ve věznicích a obzvláště na duchovní službu v armádě vykonávanou dobře připravenými vojenskými kaplany. Dozvěděl jsem se o prvním pokuse v tomto smyslu v oddílech rozmístěných v Bosně, který má dobrý úspěch a nejen u katolických vojáků.

A když jsem připomenul tyto úlohy, pak bych také chtěl objasnit, že Svatá Stolica poznává přímo vaše tužby a potřeby a je vždy k vaší dispozici, aby Vám poskytla diskrétní a konkrétní spolupráci při řešení těchto problémů.“

„Páni kardinálové, ctihodní bratři! ...Církev... roste a... vystupuje jako spolehlivý partner v naléhavých chvílích duchovní, kulturní, společenské a politické obnovy současné doby. ... Bud'te tedy strážci, kteří ohlašují stádu, že se blíží lepší časy.“ (Projev Jana Pavla II: Apoštolská nunciatura, setkání se členy České biskupské konference, Praha, 25.4.1997).

Co k tomu dodat? Lépe by to snad už vyjádřit nešlo. Každá věta, každý termín jen potvrzuje všechno, co jsme již psali předtím. Sám Vatikán si přeje zapojení České republiky do evropských struktur, tedy do *Evropské unie* a do aliance *NATO*. A můžeme také v souladu s tím pozorovat, jak mnoho provatikánských nebo přímo katolických politiků z *ODA*, ze samozvané *Unie svobody* a z *KDU – ČSL*, dále jak i někteří z *Tošovského vlády* a jak i sám prezident tlačí veřejnost všemi způsoby do názoru, že si to koneckonců veřejnost sama přeje a že je to v jejím zájmu.

Podle našeho názoru je to však už přímé manipulování veřejným míněním. Všichni jsme dennodenně svědky, jak je veřejnosti prokatolický názor na *EU* a *NATO* politiky, redaktory a

moderátory mistrně podsouván, a to ve stále větší intenzitě. Tohoto jsme byly svědky i v roce 1991, ale v menším měřítku. Všimněme si například postoje českého, dnes populárního moderátora českého rozhlasu, *Ivana Hoffmana*, jednoho ze šesti vyzyvatelů ke vzniku křesťanskodemokratického hnutí na Slovensku: „*Domnívám se, že nejen naše dva národy, ale celá Evropa se může spojit právě na základě křesťanského duchovního odkazu.*“ (*Katolický týdeník*, č. 4, 27.1.1991, str. 4).

Nebo si vzpomeňme na slova bývalého federálního politika, předsedy slovenské vlády v rámci federace, dr. *Fr. Mikloška*, který „*očekával, že církev bude ve společnosti prorockým hlasem.*“ a který „*se ztotožňuje s varovným hlasem Jana Pavla II.*“: „*Bud' bude Evropa křesťanská, nebo nebude vůbec.*“ (*Katolický týdeník*, č. 1–2, 13.1.1991, str. 9).

Pokud si otevřeme dnešní (1997) katolický nebo světský tisk, podpora *Vatikánu* myšlenka a cíli o *Evropské unii* vynikne ještě ostřeji:

„*Kardinál (Vlk) zdůraznil potřebu »znovuobjevit duchovní základ Evropy« a dát procesu sjednocování kontinentu pevnou základnu tradičních morálních hodnot. Ke splnění tohoto požadavku by podle jeho slov mohla rozhodujícím způsobem přispět »inspirující síla křesťanské víry« ...Kancelář Kohl vysoce ocenil přínos kardinála Vlka k demokratickým změnám v ČR a také jeho úsilí o dodání duchovního rozměru evropskému sjednocovacímu procesu. ...Kancelář Kohl strávil s kardinálem Vlkem podstatně více času než s kterýmkoli jiným představitelem ČR za několik posledních let. Kromě tématu, jakým způsobem se při sjednocování Evropy může angažovat církev, se hovořilo o současné politické situaci v naší republice, o česko – německých vztazích a s nimi související realizaci společné deklarace, a také o česko – německém Fondu budoucnosti a případných návrzích na členy jeho správní rady.*“ (*Katolický týdeník*, č. 4, 25.1.1998 nebo podobně také *Katolický týdeník*, č. 5, 2.2.1997).

Na síti internetu se můžeme dočíst, že pětaosmdesátiletý „*...někdejší následník rakousko-uherského trůnu, nejstarší syn posledního rakouského císaře Karla I. a nynější poslanec Evropského parlamentu a předseda Panevropské unie Otto von Habsburg... je... přesvědčeným stoupencem společných evropských institucí, jako je Evropská unie (EU). V rozhovorech pro tisk často zdůrazňuje její funkci jako bezpečnostního a politického útvaru. Její úloha ekonomická je podle něj až na druhém místě. ...Setkal se s prezidentem Václavem Havlem a začal se zasazovat o přijetí bývalých satelitů někdejšího sovětského impéria do evropských struktur. ...Otto Habsburský vystudoval státní a sociální vědy na katolické univerzitě v Lovani. ...V polovině třicátých let Habsburg vstoupil do Panevropské unie usilující již tehdy o integraci Evropy na křesťanských a demokratických základech. ...V roce 1973 se stal předsedou Panevropské unie a v roce 1979 byl poprvé zvolen do Evropského parlamentu. Svými prohlášeními a politickými aktivitami se zasazuje o co nejbližší připojení středoevropských zemí k evropským institucím.*“ (*ČTK, Praha, 19. listopadu 1997*).

Celé jméno předsedy Panevropské unie je: *Franz Joseph Otto Robert Maria Anton Xavier Felix Renatus Ludwig Geaten Pius Ignatius von Habsburg* (*Pátek, Lidové noviny, 24.4.1998*). V jeho jménu jsou průkazně čtyři latinská jména z jezuitského prostředí, která jsou navíc papežstvím prohlášena za svatá: *Maria, Xavier, Pius* a *Ignatius*.

A papež se modlí slovy: „*Nejsvětější Panna Maria, milovaná a uctívaná jak na Východě tak i na Západě, kéž vyprosí dnešním křesťanům, aby svorně pracovali na nové evangelizaci a aby se všechny evropské národy setkali v jednom společném domě, kam by každý vnesl svůj přínos... (Z promluvy Jana Pavla II. před modlitbou Anděl Páně 15.2.1998).*“ (*Katolický týdeník*, č. 8, 22.2.1998).

Proč si toto zapojení východních postkomunistických států do *Evropy* přeje *Vatikán*? Již jsme si jasně ukázali na tu skutečnost, že jak *NATO*, tak i *Evropská unie* a další organizace, které s tím souvisejí, jsou ve skutečnosti dětmi římské papežské stolice z dřívějších let a že právě za pomoci těchto struktur bude probíhat i další fáze katolizace v *Evropě*. Z pohledu *Vatikánu* je proto nutné, aby tyto papežské organizace pohltily a dostaly pod svou moc celou *Evropu* a učinily z ní *Evropu* „křesťanskou“ (ve skutečnosti římskokatolickou).

Už v roce 1991 „na předvánoční audienci pro Františka Halase, prvního vyslance ČSFR po znovunavázání diplomatických styků mezi Apoštolským stolcem a Československem, žádal Jan Pavel II. volnou ruku pro církev při její činnosti výchovné a charitativní. Ve své řeči k našemu velvyslanci vyjádřil Jan Pavel II. přání, aby státní orgány co nejdříve vyřídily otázku navrácení církevního majetku. Dále vyzdvihl význam náboženských svobod... to musí církvi umožnit, aby... měla přístup ke sdělovacím prostředkům. ...»Církev nežádá svobodné vykonávání své činnosti jako privilegium, nýbrž chce ve společnosti pouze zaujmout místo, které jí na základě dědictví minulosti patří.« ...Připomenul, že naše republika má uprostřed *Evropy* zvlášť důležité místo.“ (*Katolický týdeník*, č. 5, 3.2.1991, str. 5).

Jak se to stalo, že papež českému státu osobně nebo prostřednictvím biskupů diktuje, co musí český stát udělat a co ne? Jak došlo k tomu, že se katolicismus v *Čechách* dnes uhnízdil tak silně, že můžeme katolizaci spíše očekávat než ji vyloučit? Jak se to stalo, že se náhle římskokatolická církev stala nejsilnější politickou silou v zemi? Docela jednoduše: Převratem ukrytým do roucha afér financování jednotlivých politických stran.

Ale popořádku! Pro následující generace musíme nyní zaznamenat události chronologicky tak, jak šly za sebou, i když my všichni je ještě máme v živé paměti. Opět si budeme všimnout hlavně postoje a propojení římskokatolického systému s politikou.

51.4 Pokračování převratu

Co se vlastně stalo? Stručně řečeno: Určití lidé přes své prostředníky pouze provedli akci, která nakonec vedla k politickému odstranění premiéra *Václava Klause*. Napřed straně *ODS* podstrčili prostřednictvím svých lidí multimiliónový sponzorský dar od neexistujících osob. Pak tuto načasovanou bombu nechali za pomoci svých kolegů důkladně v médiích rozmáznout a vyvolat veřejné odsouzení nejsilnější strany. Tomu pak napomohlo údajné konto ve *Švýcarsku* (*Lidové noviny*, 1.12.1997).

Souběžně s tím nastalo vážné rozdělení uvnitř strany *ODS* prostřednictvím ministra zahraničí *J. Zieleniece* (*ODS*) (viz *Mladá fronta DNES*, 28.11.1997), zároveň startovala finanční nervozita a napětí na finančním trhu a v médiích se řešila tzv. „blbá nálada“ na veřejnosti (viz český tisk, např.: *Mladá fronta DNES* a *Lidové noviny*, od 25.11.1997).

K tomu se neopomněl ihned přidat římskokatolický ministr zemědělství *J. Lux* a zároveň předseda *KDU–ČSL*, který žádal odstoupení premiéra *Klause* (např.: *Mladá fronta DNES*, 28.11.1997; *TÝDEN* č. 50, 8.12.1997 nebo *TÝDEN* č. 3, 12.1.1998).

Když se určitým kruhům podařilo to, co potřebovali a dostali levicové, „křesťanské“ a ostatní politické strany do varu, vyčkali už jen na vhodný okamžik.

Tím byl služební odjezd premiéra *Václava Klause* do *Sarajeva* v *Jugoslávii*. A pak prostřednictvím svých nástrojů vyvolali v pátek, 28.11.1997 (tedy v době, kdy *Václav Klaus* nebyl v *Čechách* přítomen) ve vládě a v *ODS* chaos. V nepřítomnosti premiéra požádali ústy

ministra financí (*I. Pilipa*) a exministra vnitra (*J. Rumla*) nepřítomného českého premiéra o odstup z vlády a z funkce šéfa *ODS*.

Nekatolická část *ODS* jasně hovoří o „*stranickém puči svých kolegů*“ a o „*převratu*“ v *ODS* (*Lidové noviny*, 1.12.1997). Nikdo nepochybuje o spolupráci *Pilipa* a *Rumla* s vedením *KDU–ČSL* při plánování a provedení svého převratu (*tamtéž*). Předseda strany *KDU–ČSL* se k převratu urychleně přidává a v okamžiku, kdy byla učiněna výzva k odstoupení *V. Klause* z vedení *ODS*, vyslovuje oběma pučistům svoji podporu (*tamtéž*).

Vládní ministři z římskokatolické strany *KDU–ČSL* (*T. Kvapil*, *J. Talíř*, *M. Výborný*) podávají jako první svou demisi, a to ještě v pátek, 28.11.1997 před půlnocí, tedy stále v době nepřítomnosti premiéra vlády.

Všichni tři ministři jsou velmi dobří, aktivní (praktikující) katolíci (viz např.: *Katolický týdeník*, č. 15, 12.4.1998, str. 5; *KT*, č. 36, 7.9.1997; *KT*, č. 4, 26.1.1997; *KT*, č. 49, 7.12.1997; *KT*, č. 8, 23.2.1997; *KT*, č. 22, 31.5.1998; *Lidové noviny* 24.11.1997). *M. Výborný* ještě jako právník dokonce zpochybnil v roce 1991 převod majetku na stát, aby byla církvi umožněna rychlejší *restituce* co největšího počtu majetku. (*Radiožurnál*, 23.4.1998, od 17.00, *Radioforum*).

Tímto odstoupením uvádí *KDU–ČSL* řetěz demisí (druzí byli hned ministři *ODA*, kteří rezignovali v sobotu), který končí úplným odstoupením celého *Klausova* kabinetu a okamžitým přijetím demise vlády prezidentem.

Ten je na rozdíl od ustaraných tváří politiků ze situace evidentně spokojen. Sám také demisi celé vlády požadoval a jak tisk přináší informaci, „*odstranění Klause si určitě přál i prezident Václav Havel a Klausův kolega Zieleniec.*“ (viz *Lidové noviny*, 1.12.1997). Ten také celý prosinec 1997 živil v médiích s podporou *Lobkowicze*, *Pilipa* a *Rumla* aféru s finančním kontem *ODS* v zahraničí (viz *Mladá fronta DNES*, 12.12.1997, str. 1 a 5; *Lidové noviny*, 15.12.1997, str. 2 až 6 a další denní tisk).

Premiér svou demisi označil jako „*mediální atentát*“ na jeho stranu během dvou posledních měsíců (*Lidové noviny*, 5.1.1998, str. 1) a ve svém prohlášení také jako „*vynucený tah, který však nebylo možné neudělat. Žádná jiná varianta neexistovala.*“ A dále říká: „*Nemyslím si, že na demisi vlády naše země vydělává, zvláště dochází-li k ní v okamžicích, které jsou pro naši budoucnost tak důležité. Doufám, že si to všichni uvědomují. Cílený a vědomý pokus z nejrůznějších stran o mé odstoupení z funkce, kterou zastávám, trvá již řadu let a v posledních obdobích – s narůstající nejednotností ve vedení ODS – nabyl na síle. ...Na závěr bych chtěl říci, že nemám žádný přesný plán pro nadcházející politická jednání o vyřešení dnešní politické krize ani o struktuře a charakteru budoucí vlády. Tyto plány jistě mají ti, kteří k dramatickému vyhocení situace nejvíce přispěli.*“ (*Lidové noviny*, 1.12.1997).

Ano, lépe pád vlády již zinscenovat nešel a když si uvědomíme, jakému podsouvanému napětí byla neustále veřejnost vystavována díky veřejnoprávním médiím, pak vidíme, že pád byl skutečně cílený. Jak později uvidíme, jde opět o vysokou hru *Vatikánu*, která znovu používá prosté lidi jako své pěšáky a jako živé štíty, za které se schovává. Pozadí je proto nejasné, veškeré mediální informace končí před kouřovou clonou římského katolicismu.

Cílem této hry je politicky odstranit nejsledovanějšího muže v *Čechách*, zlikvidovat jeho pravicovou stranu a nechat vzniknout stranu jinou, novou, ve které by měl *Řím* svou prodlouženou ruku. Současně je v plánu odstranit jinou provatikánskou stranu, *ODA*, která podle názorů zainteresovaných lidí nese svůj podíl na vytunelování mnoha miliard korun ze země a tím na zlikvidování mnoha bank. Tato strana splnila svůj určitý úkol a musí být proto nyní odstraněna – nejlépe rozpuštěním tak, jak to *Vatikán* provedl v minulosti s jinými stranami, na-

příklad v *Itálii* nebo *Německu*. K likvidaci dochází i z toho důvodu, aby členové z *ODA* co nejdříve přešly do nové provatikánské strany, která má vzniknout rozštěpením *ODS*, aby posílili její volební preference a aby ji podpořili v celostátních volbách.

Dnes je *ODA* pod vedením římského „křesťana“ *Daniela Kroupy* (viz např.: *Katolický týdeník*, č. 11, 1996, str.4; *Příloha Mladé fronty DNES*, 14.10.1993, str. 20).

Povšimněme si, kdo se proti *Klausovi* postavil (viz např.: *Lidové noviny*, 4.12.1997), kdo osobně žádal jeho demisi ve vládě a v *ODS* a které strany nejvíce volaly po jeho odchodu z vlády i z politického života. Podívejme se například do *Mladé fronty DNES*, 2.12.1997, kde je uveden jmenný seznam těch největších oponentů. K nim patří také *M. Lobkowicz*, kterého jmenovala stanice *Radiožurnál 1*, 1.12.1997. Někteří z těchto jmen, jak jsme zjistili, představují aktivní (praktikující) katolíky.

Projděme si všechny tyto události v aktuálních číslech nejčtenějšího tisku *Mladá fronta DNES* nebo v *Lidových novinách (prosinec 1997, leden 1998)* a zjistíme zároveň, že to jsou právě ti lidé, kteří pak založili novou stranu s názvem *Unie svobody*. Nepochybně sem patří hlavně katoličtí „křesťané“ (viz např.: *Lidové noviny*, 24.11.1997, *Katolický týdeník*, č. 49, 7.12.1997; *KT*, č. 34, 24.8.1997) ministři *I. Pilip*, *J. Ruml* a *M. Lobkowicz*, kteří v řadách *ODS* vyvolali zmatek a pak puč.

I. Pilip současně živil v prosinci 1997 aféru s finančním kontem *ODS* v zahraničí – viz např. *Mladá fronta DNES*, 12.12.1997, str. 1 a 5 s ideologickou podporou a tažením poslance *M. Lobkowicze* a *Rumla* – viz např. *Lidové noviny*, 15.12.1997, str. 2 až 6 a další denní tisk. O spoluzakladateli strany římskokatolicky věřícím tehdejším ministru obrany *M. Lobkowiczovi* viz například: *Pátek, příloha L.N.*, 22.5.1998, str. 4–5; *Caritas*, č. 1, 1998; *Lidové noviny*, 29.5.1998, str. 4.

Do jejich „křesťanské“ strany *Unie svobody (Pátek, Lidové noviny, 6.2.1998)*, jejíž předsedou se stal *J. Ruml*, se pak přidali postupně další, např. tehdejší ministr vnitra (dříve sociálních věcí) *J. Vodička*, místopředseda senátu *Vl. Zeman* (o jeho postoji ke katolictví viz např.: *Lidové noviny*, 24.11.1997), místopředseda Poslanecké sněmovny *J. Honajzer*, dále *M. Uhde*, *J. Stráský*, ministr práce a sociálních věcí *S. Volák*, a další, zván byl i katolický ministr *Vl. Mlynář (Lidové noviny, 12.1.1998, LN 19.1.1998; LN 23.1.1998; LN 23.2.1998; TÝDEN č. 5, 29.1.1998, str. 20–22; Katolický týdeník, č. 22, 31.5.1998)*. Ten pak také o něco později do *Unie svobody* vstoupil a o několik let později se dokonce stal předsedou této strany.

Proč Řím odstranil skrze politiku premiéra *Václava Klause*?

„*Vlk: Premiér je brzdou. Požadavek odstoupení Václava Klause z funkce premiéra podpořil v sobotu také primas české katolické církve kardinál Miloslav Vlk. Vyjádřil přesvědčení, že Klausův způsob vlády brzdí další politický vývoj země. »Aniž bych chtěl přehlížet Klausovy zásluhy o rozvoj společnosti v různých směrech, vystupuje v jeho způsobu vlády do popředí řada stínů, které dnes brzdí potřebnou dynamiku dalšího vývoje a vyžadují větší průzračnost,« uvedl Vlk v prohlášení. Zkušenost katolické církve s Klausovou vládou není podle Vlka pozitivní v řadě věcí.“ (Lidové noviny, 1.12.1997).*

„*Kardinál Vlk označil Klause za brzdu vývoje společnosti. Katolická církev má výhrady k působení Václava Klause v čele kabinetu a vítá požadavek na jeho odstoupení z vlády. ... Nejvyšší církevní představitel poznamenal, že při svých posledních setkáních s řadou čelných evropských představitelů zjišťoval postupnou ztrátu Klausova kreditu. ... Církev vytýká premiérovi ... absenci smyslu pro duchovní hodnoty. »Ty naše společnost po čtyřiceti letech komu-*

nismu nutně potřebuje.« uzavřel kardinál Vlk. Podle ČTK jsou podobná prohlášení církevních představitelů na adresu politiků spíše vzácností.“ (*Mladá fronta Dnes*, 1.12.1997).

Premiérové jiných zemí jdou totiž ruku v ruce s Římem, proto nejsou ze strany Vatikánu kritizováni, zatímco premiér Klaus v České republice se jako jeden z mála postavil proti římskokatolické církvi a proti jejím požadavkům, které mají nakonec podle plánu jezuitů skončit vytvořením konkordátu s Vatikánem a všeobecnou katolizací Čech.

Ješitnost, arogance, nadřazovačnost a pýcha, která je Klausovi vytýkána má své opodstatnění, jedná-li tak vysoký státník proti takovému systému, jakým je římskokatolická církev. Všimněte si, že tyto vlastnosti také nejvíc premiéru Klausovi vytýkalo Německo! A kolik jedovatostí a ostrých slov je na adresu Klause také v každém prohlášení kardinála Vlka! Na to nelze nereagovat bez podobného tónu, jakým tento projezuitský kardinál sám jedná. Jeho pyšnost, arogance, nadutost a monopolní vystupování za všechny církve a denominace a pleťení se do politiky země je urážející i pro prostého občana, natož pro nejvyššího politika země. Ani katolický dr. teologie Tomáš Halík, obhajující jezuitské zásady jako mravní a moudré (*Příloha Mladé fronty DNES*, 26.9.1996, str. 6), neopomněl připomenout, že Václava Klause „si vždy vážil jako státníka, jako člověka i jako ideového odpůrce...“, i když následující poděkování „za všechno, co udělal dobrého pro český stát...“ vyznívá spíše jen formálně než upřímně. (*Mladá fronta Dnes*, 1.12.1997).

„Hlavním příčinou pádu je však jeho přehlížení morálních a duchovních hodnot, nemateriálního rozměru společenských změn.“ (*Mladá fronta DNES*, 2.12.1997).

Když uvážíme, že tato slova napsal „renomovaný“ německý deník *Süddeutsche Zeitung*, pak pod pojmem „duchovních hodnot“ musíme chápat duchovní hodnoty katolické a pod pojmem „nemateriálního rozměru společenských změn“ je nutné vnímat katolické společenské změny neboli postupnou katolizaci země.

Je tedy divné, že právě tyto hodnoty a změny Klaus přehlížel? Naopak. Je to naprosto logické, neboť tajemství těchto „europrocesů“ podle našeho názoru velmi dobře pochopil.

51.5 Nová vláda 1998

Nechme na samotném svědomí všech zúčastněných špiček porevolučního politického nebe v České republice včetně té nejvyšší „apolitické“, jestli s jezuitou a Vatikánem spolupracovali vědomě nebo jestli se nechali a nechávají dodnes ve svých politických stranách jen ovládat, nebo jestli jsou pouhými loutkami v rukou Říma a neví o tom, nebo jestli jsou skutečně čisti a nevinní a nebo jestli jsou přímo samotnými jezuitou pod tajnou přísahou. Sama doba to všem, kdo chápou souvislosti zjeví a zvýrazní.

Kdo je však na vedoucích politických místech, jedno zda bankovních, obchodních nebo politických, vždy se dříve nebo později do jezuitských a vatikánských sítí vědomě či nevědomě zaplete a nebo se s nimi „jenom“ setká.

V každém případě to končí tím, že pak musí volit, zda chce ve funkci zůstat a nebo odejít. Těžko lze uvěřit tvrzení, že muž, který už dlouhá léta stojí v čele centrální národní banky, která ovlivňuje a má v moci hodnotu české koruny, bude jen obyčejným, neutrálním bankovníčkem. Idealistickým a naivním pohledům jsme se odnaučovali věřit již za *dob komunismu*, natož teprve v současné době.

Způsob, jakým byla narychlo sestavena lednová vláda 1998 nejen mnoho naznačuje, ale hovoří přímo samo za sebe a jednoznačně. Zrekapitulujme si:

Kdo neustále vybízela k demisi *V. Klause* a jeho celou vládu? Kdo provedl stranický puč nebo-li zmanipuloval stranu *ODS* ke svržení premiéra? Kdo neustále žádal jeho demisi a byli tvrdě proti němu?

Nebyli to hlavně římskokatoličtí nebo prokatoličtí členové dřívější Křesťanskodemokratické strany, která se pak spojila s *ODS*?

Kdo vybíral římskokatolického zprostředkovatele ministra zemědělství, *J. Luxe* k vytvoření nové vlády? Nebyl to prezident *V. Havel*, jehož kroky stále zřetelněji vykazují prokatolickou, provatikánskou a proněmeckou politiku? (Viz např.: *Lidové noviny*, 30.1.1998, str. 2 o aktivních kontaktech prezidenta na sudetoněmeckou Křesťanskosociální unii). Deník *Mladá fronta DNES* z 5.12.1997, str. 1–2 také jasně naznačuje, že už 4. prosince *Havel* věděl, že „vzve určitou osobnost“, která bude pověřena sestavením nové vlády. Druhý den se veřejnost dovídá, o koho se jedná. Kdo nechápeou zákulisní církevní souvislosti, byli volbou *Luxe* zaskočeni. (O *Luxově* praktikujícím katolictví viz např.: *Katolický týdeník*, č. 49, 7.12.1997; *KT* 31.5.1992, str. 4–5 přílohy; *KT*, č. 40, 4.10.1998, str. 5).

Kdo potom 17. prosince 1997 vybral osobu z místa guvernéra České národní banky neboli centrální banky státu (místa, o které mají jezuité vždy zájem) za premiéra vlády? Nebyl to právě ministr *J. Lux*, který tak rád o sobě tvrdí, že už dávno není „kostelní“ typ, přičemž roku 1994 jel za papežem do *Vatikánu* a pak téhož roku jel znovu do *Vatikánu* za účelem jmenování arcibiskupa *M. Vlka* kardinálem? A víme, co to znamená být přijat papežem? Do této ceremonie patří mimo jiné i zpověď u papeže nebo u jeho zvláštního zmocněnce pro politické činitele (důsledně vždy jezuité), dále políbení papežského prstenu na důkaz uznání papeže za svého osobního pána a pastýře a kromě dalšího i uznání papeže jako nejsvrchovanějšího duchovního i pozemského vládce a ředitele všech věřících bez ohledu na příslušnost k církvi – tedy uznání všestranného monopolu *Říma*.

Kdo pozorně sledoval denní tisk od 5. prosince do konce roku '97, pak také mohl u ministra *Luxe* jasně sledovat protiklausovské kroky v tom směru, že tento katolický politik sám svévolně, automaticky vylučoval jakoukoliv možnost spolupráce s *ODS*. A když se do jejího čela znovu dostal expremiér *V. Klaus*, odmítal s touto stranou a s *Klausem* jednat ještě víc. Jeho tažení proti *Klausovi* bylo možno sledovat i v televizi nebo rádiu:

„*Lux* by na místě premiéra radši viděl *Pilipa*.“ (*Radiožurnál*, 16.12.1997).

„...šéf lidovců *Josef Lux* včera nečekaně prohlásil, že on už s *Klausovou* stranou ve vládě nepočítá ...Později v České televizi připustil, že by v nové vládě rád viděl některé bývalé ministry této strany, kteří stojí v opozici proti *Klausovi*. Zejména by uvítal účast ministra financí *Ivana Pilipa*.“ (*Mladá fronta DNES*, 17.12.1997). Nejedná se o totální odstavení a zablokování demokraticky zvolené vládnoucí strany? O ukradení demokracie a její znásilnění do římskokatolické podoby?

Koho potom *Lux* pověřil, aby vybíral a sestavoval novou vládu? Který nový premiér se několikrát při sestavování nové vlády „radil“ s nejvyšším zástupcem římskokatolické církve *Vlkem* a jehož jméno je bezesporu na vatikánském seznamu spolehlivých osob?

„Premiér *Tošovský* předložil své návrhy na sestavení vlády kardinálovi *Vlkovi*, aby ho s těmito návrhy seznámil.“ Reportérovi říká: „»Chtěl jsem, aby má nová vláda měla co nejširší podporu.«“ Kardinál *Vlk* na to odpověděl: „»Chápu tuto vládu jako dočasnou. Na tuto vládu čeká jen přechodné období, nebudeme proti ní a na ni vyvíjet žádný tlak a nároky ze strany církve. Má moji plnou podporu.«“ (*Frekvence 1*, 23.12.1997, 15.00).

„Kardinál *Vlk* vyjádřil podporu novému premiérovi. Nový premiér *J. Tošovský* se v podvečer vánočních svátků sešel s pražským arcibiskupem kardinálem *Miloslavem Vlkem*. V setkání,

kteří se konalo v budově pražského arcibiskupství a proběhlo ve velmi přátelské atmosféře pan premiér seznámil kardinála Vlka s obtížností úkolu sestavit novou vládu. ...Pan premiér uvedl, že ho k setkání s hlavním představitelem katolické církve v naší zemi vede snaha o dosažení co největšího konsenzu a důvěry při hledání řešení současné situace. Uvedl, že se chce setkat i s představiteli Ekumenické rady církví. Na závěr setkání vyjádřil pražský arcibiskup premiéru Tošovskému svou osobní podporu při jeho současném nelehkém poslání.“ (**Katolický týdeník**, č. 2, 11.1.1998).

Bylo také zajímavé sledovat, jak vybral nový premiér do vlády i přes protesty Václava Klause a nesouhlas strany ODS některé poslance z ODS: M. Lobkowicze, I. Pilipa a I. Šance (denní tisk z 30.12.1997) a později k nim přibyli poslanci: Stanislav Volák a Jan Černý (viz např.: **Mladá fronta DNES**, 2.1. a 5.1.1998).

Ptejme se však dál: Kdo byl nejvíce spokojen s novou vládou? Nebyl to právě prokatolický prezident Havel, který tlačil parlament k tomu, aby dal nové prokatolické vládě svou důvěru (viz např.: **Lidové noviny**, 23.1.1998)?

„Klausův dávný rival Václav Havel dal vcelku otevřeně na vědomí, že Tošovského vláda je »jeho vládou« a že do sestavování nějaké jiné se mu vůbec nechce.“ (**Lidové noviny**, 26.1.1998).

Kdo asi pomáhal při volbách prezidenta, že byl i s rozdílem jednoho hlasu, ale přesto prezident zvítězil? (Chybějící republikánský hlas *Sládka* byl totiž další „shodou okolností“ právě těsně předtím uvězněn, aby nemohl být v parlamentu). Kdo asi pomáhal při volbách nové vlády, že sice jen tak tak a až druhého dne, ale přesto zvítězila? Může to být jenom náhoda, že už v březnu roku 1994 navštívil prezident Vatikán a pak měl s papežem Janem Pavlem II. během dalších let ještě několik „osobních, soukromých“ rozhovorů?

Kdo potom nejvíce křičel, aby nová vláda z ledna 1998 nepodléhala dočasnému mandátu a měla přímo statut legálně zvolené vlády s dlouhou dobou trvání? Nejsou to hlavně lidé přinejmenším s římskokatolickým vyznáním nebo s prokatolickým nebo provatikánským zaměřením? Nepocházejí někteří z nich z bývalé Křesťanskodemokratické strany, která se sloučila s ODS, aby (pokud ODS odmítne respektovat Řím a jeho nároky) pak později (podle našich informací) vytvořila římskokatolickou stranu *Unii svobody*?

Porovnejme, jakou politiku hráli a hrají *Lobkowiczové* v dějinách Evropy a zeptejme se: Je to náhoda, že se tento projezuitský a římskokatolický rod dostává opět k moci? Podívejme se, jakou úlohu hráli *Schwarzenbergové* v katolizaci země *Království českého* a zeptejme se: Je to náhoda, že byl dědičný odchovanec jezuitů K. *Schwarzenberg* poradcem prezidenta a že si ho tento disident a humanista sám vybral?

Je to náhoda, že byl hned v první vládě roku 1990 předseda *Ekumenické rady církví* v ČSSR J. *Hromádka* a římskokatoličtí čeští a slovenští politici? Je to náhoda, že spolu tehdy vyjednávali s *Adamcem* a rokovali o nové vládě i římskokatoličtí kněží, biskupové a bezesporu i někteří tajní jezuité nebo jejich přímí agenti? Je to náhoda, že vždy po zvolení V. *Havla* za prezidenta zní „*Te Deum*“? Je to náhoda, že se český prezident zpovídá papežovi, a to jak ve *Vatikánu* při jeho návštěvě tak i v *Čechách*? Je to náhoda, že jezuitský kardinál *Tomášek* popíral jakékoliv kroky katolické církve ohledně majetkových ambicí, i když ve skutečnosti už probíhaly? Je to náhoda, že o politickém dilematu mezi premiérem V. *Klausem* a katolickým otcem *Halíkem*, který dnes vede *Českou křesťanskou akademii*, denní tisk vůbec nic nepsal a nepíše?

51.6 Je všechno jen náhoda ?

Ale ptejme se ještě dál: Je to náhoda, že se bývalá KDS tak dlouho vnucovala právě ODS, až se s ní sloučila a to zvláště podle scénáře prokatolických pánů *M. Lobkowicze* a *I. Pilipa*? Je to náhoda, že pozdější ministr školství *Ivan Pilip*, jeden z předsedů KDS, se jakýmsi způsobem dostal v ODS na místopředsedu, vytvořil „silné křesťanské křídlo“ (***Příloha Mladé fronty DNES – TÝDEN č. 50, 8.12.1997, str. 49***), pak později vyvolal se svým římskokatolickým kolegou *J. Rumlem* puč a důrazně žádali *Klausův* odchod?

Je to náhoda, že *J. Ruml* systematicky rozbíjel stranu svými výzvami a prohlášeními (viz např.: ***Mladá fronta DNES, 5.1.1998***) tak dlouho, dokud nevznikla strana *Unie svobody* – de facto pokračovatelka dřívější KDS, ale s drzým označením „pravice strana“ a která chce být obdobou německé strany CDU? (Viz např.: ***Lidové noviny*** od **9.1.1998**; ***L.N. 2.3.1998***).

Je to náhoda, že *Jan Ruml* obdivuje jezuitské teology, filozofy a filozofii *Platóna*, ze které čerpají také jezuité? Je to náhoda, že uznává a ctí jejich učení a že se hlásí k liberální teologii, kterou založili a zavedli opět jezuité (***Pátek Lidových novin, 6.2.1998***)? O aktivním „praktikujícím“ katolictví *J. Rumla* viz například také: ***Lidové noviny, 24.11.1997***; ***Katolický týdeník, č. 49, 7.12.1997***; ***KT, č. 34, 24.8.1997***. Je to tedy náhoda, že tento člověk působil dlouho jako ministr vnitra?

Je to náhoda, že tuto funkci pak dostal další praktikující římský katolík *C. Svoboda* (KDU–ČSL), působící od roku 1990 dokonce jako poradce místopředsedy federální vlády pro lidská práva, restituce a vztahy mezi státem a církvemi, od července roku 1996 jako náměstek ministra zahraničních věcí pro otázky spojené se vstupem ČR do EU (předtím náměstek ministra spravedlnosti) a který je nyní šéfem delegace, jež povede vyjednávání s představiteli *Evropské unie* o podmínkách přijetí ČR do evropské integrace (viz např.: ***Mladá fronta DNES, 23.12.1997***)?

Je to náhoda, že od samého počátku nikdo nepociťoval otázku církevních restitucí a financování církví tak intenzivně jako právě KDU–ČSL a prokatolická ODA?

Je to náhoda, že jako první systematicky rozbíjel jednotu ODS ministr zahraničí *J. Zieleniec*, který se shodoval vždy s ministrem *Luxem*, ale nikdy ne s premiérem *Klausem*? Je to náhoda, že chtěl *Josef Zieleniec* pro sebe získat celou stranu ODS i vládu a pak ruku v ruce s *Luxem* dělat politiku v zemi? Je to náhoda, že když se mu to nepodařilo, dokončil rozbití jednoty v ODS a svou demisí uvedl do chodu síly, které svrhly *Klause*? Je to náhoda, že po něm tuto myšlenku převzali ministři *Pilip* s *Rumlem* a *Vodičkou*? Je to náhoda, že *Zieleniec* svůj postoj k náboženství zamlčoval? Je to náhoda, že největší rozpor mezi *Zieleniecem* a *Klausem* vznikl kvůli katolickému a projezuitskému *Německu* (viz např. přílohy ***TÝDEN z prosince 1997 a ledna až února 1998***)?

Je to náhoda, že *J. Zieleniec* měl za svého poradce *M. Lobkowicze*, římského katolíka, pozdějšího ministra obrany, který byl i současně ředitelem *Zielencovy* kanceláře v letech 1993 – 1996 a jehož poradenská činnost ministrovu *Zielenieci* pokračovala i potom? (***Lidové noviny, 5.1.1998***)

Je to náhoda, že vlivem římskokatolických ministrů ve vládě rozhodla vláda nerespektovat a ignorovat usnesení Poslanecké sněmovny o nevydávání žádného dalšího majetku církvím a rozhodla další část majetku (lesy, budovy a další nemovitosti) církví vydat?

Uvědomuje si vůbec kdo, že to byl naprosto protizákonný a tudíž neplatný akt?

Je to náhoda, že právě ten, který se tvářil jako nejvěrnější *Klausův* spojenec: ministr financí *I. Kočárník*, a pak také římskokatolický ministr kultury *J. Talíř* a římskokatolický ministr bez

portfeje *P. Bratinka* (viz např.: *Lidové noviny*, 24.11.1997; *Katolický týdeník*, č.6, 9.2.1997; *KT* 31.5.1992, str. 4–5 přílohy; *KT*, č.22, 31.5.1998, str. III, *Perspektivy*; příloha *Mladé fronty DNES*, 14.10.1993, str. 20) právě toto vydání církvím připravili a provedli? Nehledě na to, že šlo hlavně o majetek samotné římskokatolické církve! Ostatních nekatolických a protestantských církví se to téměř nedotklo. Je to náhoda, že s tímto projektem souhlasila také sama církev?

Je to náhoda, že právě *Kočárník* velmi intenzivně s *Luxem* spolupracoval a pokud byl novináři přistižen, si na nic nepamatoval a odmítal podat jakékoliv zřetelné informace? Je to náhoda, že *Lux* i *Kočárník* měli stejného poradce a vyjednavče v otázce privatizace některých průmyslových gigantů?

Je to náhoda, že ministr školství *I. Pilip* je „pobouřen“, když regionální rada ODS označila za největší škůdce vedle *Zieleniece* a *Luxe* také novináře a také kardinála *Vlka*? Je to náhoda, že právě ministr školství *Pilip* se chová v politice naprosto drze, svévolně, frajersky, arogantně, výsměšně, povýšeně a ignorantně k hlasu lidu, který ho již dávno jako ministra nechtěl a nechce? Je to náhoda, že o trestu smrti hovoří jako o *morálně ospravedlnitelné* záležitosti? Je to náhoda, že jeho politika je v ODS nesmazatelně spojena se zradou, nadřazeností, drzostí a podlostí, s jakou se na veřejnosti vyznačují jenom jezuité? Je to náhoda, že právě s projezuitou *J. Rumlem* založili silně provatikánskou stranu *Unii svobody* plnou římskokatolických prostředníků (agentů) z ostatních stran, zvláště z ODA, jejíž drzé, sebejisté a samozvané politické kroky udivují nebo iritují prosté občany českého národa?

Je to náhoda, že ODS měla spojovat disidentské síly bez ohledu na jakoukoliv náboženskou příslušnost? Je to náhoda, že duchovní otec a zakladatel ODS působící v *Itálii* si pochvaluje katolického otce *Halíka* a českou římskokatolickou církev (*TÝDEN* č. 50, 8.12.1997, str. 58)? Je to náhoda, že tento zakladatel působící v italské *Goricii* se spojil se *Zieleniecem*?

Je to náhoda, že *Zieleniec* od nového roku 1998 pracuje ve správní radě Euroatlantické nadace, která si klade za cíl propagaci vstupu do *NATO* a *EU*? (*Lidové noviny*, 16.1.1998, str. 2)

Je to náhoda, že katolický teologický profesor *Halík*, který v tisku či na konferencích hlásá myšlenky jezuitů a cituje jejich „mravouku“, jako například od jednoho z předních jezuitů *Druhého vatikánského koncilu Karla Rahnera* (*Katolický týdeník*, č. 22, 31.5.1998, str. III, *Perspektivy*) hovoří také do ekonomiky státu (viz např. *EKONOM*, 1.–7. ledna 1998)?

Je to také náhoda, že v době, kdy prezident *V. Havel* je téměř na konci svých zdravotních sil, zaznívá – a to přímo z úst prezidenta – signál a skutečně míněné přání, aby tento uctívač jezuitů byl prezidentovým nástupcem? (*Stanice Praha, pořad „Hovory z Lán“*, 30.5.1998, 16.30).

Nezdá se čtenáři, že těch náhod je opravdu už moc?

Novodobá historie skutečně nemá na vybranou. Buďto popře výše uvedená fakta a souvislosti – a pak lže veřejnosti – a nebo je potvrdí – ale pak pravdivě odhalí postupující katolizaci *České republiky* za vřelé a iniciativní pomoci politiků a prezidenta. Jakým směrem se pravděpodobně rozhodl výklad historiků jít, ukazuje například dvoudílná kniha jakéhosi studenta sociologie (která právě vyšla) o tom, že převrat '89 a pak následující politika je pouze dílem náhody bez jakéhokoliv vlivu vyšších kruhů. To je obrovský klam, který chce *Vatikán* prosadit do každé hlavy bývalého *Východního* bloku. I samotný římskokatolický tisk přiznává, že „... *Evropská unie podporovala demokratické revoluce a jejich prohloubení a završení demokratického procesu vždy vehementně pomáhala. Unie je v případě demokracie nesmlouvavá* –

do Unie totiž může vstoupit pouze demokraticky spravovaný stát.“ (**Brány Evropské unie otevřeny, informační brožura pro věřící, Ministerstvo zahraničních věcí ČR, 1. vydání, Praha, 2003, ISBN 80-86345-27-0**). Nenechme se mýlit. Zde se jedná o římskokatolickou verzi demokracie! Do událostí 17. listopadu '89 jednoznačně *Vatikán* cíleně, systematicky a organizovaně zasahoval podle svých plánů a plně k tomu využíval i sousední státy *Evropské unie*.

Události 17. listopadu v *Praze* nebyly bezesporu jen jakýmsi živelným klubkem „nahodilých“ nitěk, které se právě „náhodou“ všechny střetly a spojily v *Praze* na podzim roku 1989. I nejznámější český zpěvák *Karel Gott*, který má sotva čas se zabývat hlubokou politikou, dnes již velmi dobře (díky svému zájmu o historii a o souvislosti utvářející chod světových dějin, díky známostem s nepřeberným množstvím vysoce postavených lidí, díky stykům s nejvlivnějšími vrstvami společnosti celého světa a díky velikému světovému rozhledu získanému při svých koncertních turné a cestování) ví, co se v tu dobu odehrávalo a kdo za ty nitky tahal: „*Svět, vysokou politiku pak zvlášť, přece ze zákulisí tajně řídí »ilumináti,« skupinka těch nejbohatších a nejvlivnějších lidí, jako papež, dalajláma, finanční oligarchové, rabíni, zednáři atp. Byli i za 17. listopadem 1989 v Praze. Bližší informace jsou dostupné v knize: »Jak to vidí Karel Gott« z roku 1992.*“ (**Magazín DNES, 8.7.2004, č. 27, str. 13**). „*Jsem přesvědčený, že zvláště v posledních stoletích nejde o žádné omyly, naopak – politika se odvíjí podle přesných scénářů, nic se neděje náhodou, ani to nejhorší jako války,« prohlásil v roce 2001 Zlatý slavík v tisku. Běh světa podle něj řídí vysoké nadstátní kruhy, tzv. Ilumináti neboli osvícení. Stranou pak nestojí ani svaté řády a lóže, mysticko – okultní organizace nevyjímaje: »Jde o osoby, které tím pádem určují, kdo bude dělat politiku, a to ostatní už je jenom velké divadlo.«*“ (**Rythmus života, č. 24, 13.6.2005, str. 5**).

Jestliže tedy člověk, který díky své profesi pracuje v úplně v jiné oblasti, než je politika, pochopil zákulisí převratu 1989, oč více a hlouběji by to měli vědět studenti historie, filosofie a sociologie, kteří se tím zabývají, studují to a píší o tom nekonečné stohy různých elaborátů, pojednání a studií? Kde a v čem je chyba? Ano, veřejnost se velmi ráda nechává konejšit a odkazovat na „odborníky“ a „profesionály“ historiky (hlavně ty prokatolické a projezuitské), kteří se tomu rádi smějí a s obdivuhodnou „profesionální“ suverénností všechny nitky souvislostí negují, pokud to není v linii římskokatolického pojetí dějin.

I sama matematika však uznává obor o počtu pravděpodobnosti a zde říká, že je těch „náhod“ během pár let existence tzv. „české demokracie“ najednou tolik, že i teorie pravděpodobnosti přiznává, že se jedná o záměrný plán se záměrným cílem. Přečtěme si nejčtenější české deníky a jejich přílohy od r. 1989 až do roku 1998 a poznáme, že je v naší knize vyjmenován jen velmi malý zlomek z těch všech „náhod“ a souvislostí, které politiku ČR a pak také svržení *Václava Klause* a rozbití jeho vlády provázely od samého začátku.

Účelem této knihy pochopitelně není vyjmenovat všechny „náhody“ v českém politickém životě, ale na těchto několika málo příkladech čtenáře upozornit a nasměrovat ho, jak se má ve světové a české politice orientovat, aby mohl proniknout až k samé podstatě všeho, co se v *Čechách* a na *Moravě* děje a bude ještě dít.

Všimněme si, jak stále ve větší míře vznikají různá studia, pojednání a dokonce i celé knihy o tom, že události z roku 1989 a 1990 byly jen nahodilé, živelné, neorganizované a že nešlo o žádný plánovaný „komplot z něčí strany“. Většinou tato studia vychází z dílny mladých studentů sociologie, filosofie, historie, práva a pod. Jejich díla jsou literární kritikou vychvalována jako úžasné knihy o moderní historii, mají širokou mediální propagandu, kladné hodnocení historiků, kladný ohlas církví apod. ... Prostě samé superlativy a samé „nej“.

U takových knih bychom však měli být velmi opatrní. V žádném případě si nemůžeme být nikdy jisti, kdo tito novodobí historici ve skutečnosti jsou a zda za nimi nestojí někdo v záku-
lisí. Jejich snaha dokázat, že všechno vzniklo náhodou a že nejde o žádný předem na-
plánovaný scénář a „politický komplot“ je sjednocujícím prvkem mezi všemi těmito studenty.
Bezesporu je však taková snaha, která je společná pro všechny, bezesporu více než podezřelá.

Připusťme teorii, že to všechno byla skutečně pouze náhoda. Ptáme se však, co potom udě-
láme se všemi řetězy „náhod“, které doprovázely postkomunistickou politiku od listopadu '89
a doprovázejí ji až doposud? Máme se tvářit, že neexistují? Máme před nimi zavírat oči a ne-
chat se dennodenně opíjet rohlíkem církevněpolitických dogmat? Máme si nechat podsouvat
názory jiných a vzdát se vlastních postřehů a vlastních závěrů? Máme tedy zahodit svou svo-
bodnou vůli a své svobodné rozhodování a slepě věřit jakýmsi studentům sociologie a náhle
se vynořivším zahraničním pozorovatelům specializujícím se na otázku *České republiky*? Pak
se můžeme rovnou vrátit do středověku.

Kdo má na literatuře novodobého „faktu“, která předkládá veřejnosti hypotézy o neexistují-
cích náhodách v politice největší zájem? Kdo ji bude nejvíce propagovat a chválit? Pouze ten,
koho bude tato literatura krýt a od koho bude odvádět pozornost veřejnosti. Odpověď proto
není těžká...

51.7 Dobře ví, oč běží

Premiér *Václav Klaus* si souvislosti s *Vatikánem* podle našich informací a názorů bez po-
chyby více či méně uvědomoval. Proto byly jeho kroky ohledně *NATO* a integrace do evrop-
ského společenství a západních struktur velmi opatrné a pozvolné. Deník *MF Dnes*
(2.12.1997) se vyjádřil, že to vše podporoval jen „polovičatě“. Věděl proč.

V jiném čísle *Mladé fronty DNES* čteme jasná slova: „...přinejmenším několik jeho (Klau-
sových) výroků se dá vyložit jediným způsobem: všechno je komplot nachystaný proti mně.“ A
dále čteme několik výroků: „Tak například ještě před svou cestou do Sarajeva zdůraznil, že
současné dění na politické scéně není pouhou náhodou. »Kdo může mít na této destabilizaci
zájem?« zeptal se tehdy Klaus. Otázku nechal nezodpovězenou... Další narážka... Dodal (V.
Klaus), že zrovna v těchto okamžicích, kdy jde republika o přizvání do severoatlantických
struktur a přijetí do Evropské unie, může na demisi vlády republika pouze prodělat. »Doufám,
že si to všechno uvědomují,« podotkl, aniž blíže určil, koho má na mysli. ...premiérova choť
Livia, ... naznačila, že na komplotu se podílejí média. ...»Pro mě v tom bylo trochu moc 'ná-
hodných' věcí dohromady. ...Dnes večer jsem měla anonymní telefonát. Někdo mi sdělil, že
skandál s vilou byl na objednávku. Ten člověk mi neprozradil svoje jméno, ale řekl mi, kdo si
to objednal. Žasla jsem. To jméno jde příliš vysoko,« uvedla premiérova žena. ...Klaus...
jedním dechem dodal, že se mu do rukou dostal plán na vypouštění informací, které měly pod-
statným způsobem ovlivnit aktuální vývoj v zemi. Také uvedl, že si v poslední době povšiml,
jak někdo některé věci »mozaikovitě skládal jednu za druhou, aby ovlivňoval situaci.«“ (*Mla-
dá fronta Dnes*, 8.12.1997).

Lépe se to již asi vyjádřit nedá.

V jak ostrém kontrastu s těmito slovy pak zní odpovědi vatikánských agentů prostřednic-
tvím jejich dalších nástrojů: „...to nedává dobré vysvědčení o tom, že by pochopil, co se tu
vlastně stalo.“ (*Mladá fronta DNES*, 8.12.1997).

Ale premiér velmi dobře pochopil. Právě proto nemohl vystoupit a ukázat otevřeně na stínové pozadí celé politické hry, neboť by se Česká republika okamžitě dostala do nebezpečného postavení. Musel mlčet a za posměchu, nadávek a opovržení (a to dokonce i od prezidenta – jehož přístup a postoj je ovšem z pohledu Říma logický) musel odejít bez jediné obhajoby a bez jediného obžalování skutečných původců této vysoké hry.

„Václav Klaus nebyl servilní vůči Evropské unii, Němcům a katolické církvi. Snažil se zabránit privilegování katolíků na úkor nás ostatních občanů, kladl úspěšný odpor církevnímu tlaku na restituce a na výjimečné postavení ve státě. Nevkusné vystoupení kardinála Vlka, v němž si liboval nad koncem nepřátelské vlády, dokazuje, jak velký byl tento tlak. Platí základní poučka: církev podpoří jakoukoli vládu, pokud jí garantuje privilegované postavení ve státě, jak nás poučuje církevní podpora fašismu, frankismu, diktatur v Latinské Americe nebo v demokratickém kontextu, utilitaristický pakt s křesťanskou demokracií v Itálii.“ (TÝDEN č. 50, 8. prosince 1997).

Opět velmi výstižný článek. Klausův postoj k Římu jde vyzozorovat i z dalších informací:

„Havel byl pro kaplany, Klaus proti. Spor o přítomnost duchovních v armádě se nevyhnul ani politickým špičkám. Zatímco prezident republiky Václav Havel se nikdy netajil svými sympatiemi k této službě, Václav Klaus byl jako předseda vlády proti. »Jsem velmi pro, aby voják měl šanci se zúčastnit podle svého světového přesvědčení například v nedalekém kostele nedělní mše, ale že má být kaplan u něho, musím přiznat, tento názor nesdílím,« prohlásil Klaus. Podle Havla však úloha církvi jako nositele morálního poselství prostupuje celou společnost, a chtějí-li svému poslání dosáhnout, nemohou vynechat ani armádu. »Doufám však, že lidská zodpovědnost s pomocí Boží způsobí, aby ve světě ubylo těch, kteří podléhají pokušení ohrožovat svobodu druhých se zbraní v ruce. Ve válkách totiž musí duchovní plnit povinnosti nepoměrně smutnější,« vzkázal Havel účastníkům konference vedoucích vojenských kaplanů zemi Evropy a Severní Ameriky, která se konala loni v Praze.

Psychologickým handicapem nových kaplanů je to, že jsou některými vojáky vnímáni jako nástupci obávaných politruků. »Není to ale vůbec srovnatelné. Politruk měl totiž politickou moc, mohl poroučet velitelům, ale kněz nemá žádnou výkonnou moc,« soudí brněnský biskup Vojtěch Církle, který má vojenské duchovní na starosti.“ (Příloha Lidových novin »Pátek«, 6. března 1998, článek: Vojenský kaplan není politruk).

V tomto posledním článku ze 6. března 1998 kromě potvrzení o Klausově přístupu můžeme vnímat, jak je zde církev „humanizována“ jako „nositelka morálního poselství“. To je termín silně urážející každého slušného člověka. S typickou drzostí je zde alibistické dovolávání se Boží pomoci a je zde popíráno, že kaplani nemají žádnou moc. Jak směšné tvrzení!

Celá tato kniha ukazuje na zavedení zpovědi jako na nejmocnější zbraň jezuitů a jako na největší zlo mezi národy a církví. A o tom, že zvláště vojenští kaplani jsou ve světě (a budou tedy dříve či později i v Čechách) jezuité nebo jejich agenti, není třeba ani v nejmenším pochybovat. Je to jejich domácí pole působnosti kdekoliv.

Tito vojenští kaplani „musí být schopni poskytnout útěchu stejně tak křesťanům jako například muslimům, Židům či hinduistům. Kaplani musejí být připraveni na to, že se ocitnou ve válce kdekoliv na Zemi.“ (Tamtéž)

Úloha jako stvořená právě pro řád jezuitů. Je to pochopitelné, když si uvědomíme, že to byli právě oni, kteří tuto úlohu v armádě zavedli už v dobách středověku a udržovali ji v každém režimu, pokud to bylo jenom trochu možné. I v současné době máme stejné zkušenosti:

„Smlouvu o vytvoření funkce kaplana v české armádě podepíše ministr obrany Michal Lobkowicz s představiteli církvi zastoupenými Českou biskupskou konferencí a Ekumenickou

radou církvi s největší pravděpodobností 3. června. »Tři kaplany již máme a smlouva potvrdí jejich statut,« řekl Lobkowicz při včerejší prověrce 7. mechanizované brigády v Kroměříži, kde se připravuje 558 vojáků pro službu v jednotkách SFOR v Bosně. Ministr uvedl, že každý rok mají přijít do armády dva noví kaplani. »Předpokládáme vznik duchovní služby zdola, přímo v jednotkách. V budoucnosti počítáme rovněž se zavedením funkce hlavního armádního kaplana,« nastínil.« (Lidové noviny, 29.5.1998, str. 4).

Ovoce Lobkowiczů je stále zřetelnější (viz také *Katolický týdeník*, č. 24, 14.6.1998, str. 5).

51.8 Širší kontext druhého převratu

Důvodem, proč byl Klaus donucen k demisi, bylo urychlit proces integrace do evropských struktur a posílení pozic NATO, jehož rozšiřování podporuje i sám papež Jan Pavel II.

Mohli jsme pozorovat, jak nová Tošovského prozatímní vláda intenzivně spěchá s ratifikací vstupu České republiky do NATO a jak má naspěch, dokud je ještě u moci. Určitě není náhodou, že premiér Tošovský již nechtěl kandidovat do příští vlády a politiky vůbec. Nechce riskovat, že za jeho pokračující vlády budou náhle někým odhaleny všechny jeho provatikánské kroky i kroky jeho vlády a že by mohly dojít spravedlivého potrestání.

Ano, římskokatoličtí politici jeho vlády intenzivně tlačili obrovskou silou na všechny, kdo zdržovali vstup do NATO, aby to mohla pokud možno ještě tato prozatímní provatikánská vláda rychle odsouhlasit a schválit. Spěch byl na místě, neboť již v roce 1999 dochází k bombardování srbské části Jugoslávie leteckými silami NATO a k těmto leteckým útokům na srbské civilní obyvatelstvo NATO potřebovalo, aby jeho letadla mohla přelétávat přes naše území. To ovšem vyžadovalo, aby Česká republika byla členem aliance nebo, aby alespoň existoval závazný příslib vlády ČR o vstupu do NATO.

Tentýž tlak prožíval i muž, který se katolicismu stavěl proti, a to ne zády, ale tváří v tvář a necouvl – premiér Klaus. Činil sice dříve s Římem občas drobné kompromisy a ústupky odalující rozbití ODS, ale ty nemohly Vatikán uspokojit a nasytit.

Kritika Václava Klause neustále veřejnosti předkládala, že ekonomické problémy a dluhy země, do kterých se Česká republika dostala, jsou jen díky Klausovi a jeho nepřiznané krizi. Vina byla dávana také Klausově vládě. Manipulace davů byla silná. A tak náhle všichni zapomněli na pravidlo, že celá česká ekonomika, i když je představovaná jedním jediným mužem, nestojí na jedinci, ani nestojí na vládě.

Kdo ve skutečnosti ovládá bankovní a průmyslový svět? Jezuité! Můžeme si být jisti tím, že u nás je to jiné a že u nás nemají tajní jezuité přístup do hlavních bank a do průmyslu? Omyl! Nejen, že tam mají přístup, ale oni tyto oblasti i u nás přímo či nepřímo ovládají.

A běda premiérovi, který odmítne spolupracovat s Vatikánem. Jeho země začne postupně a stále rychleji zažívat velké ekonomické propady, velké výkyvy domácí měny, velké politické problémy, mediální nespokojenost, politické napětí a nervozitu. Na jeho osobu je učiněn trvalý silný tlak, proti němu jsou vyvolány nenávisť, nespokojenost, urážky, pohrdání, posměch a pranýřování v nejčtenějších denících. Náhle jsou vytunelovávány jedna banka za druhou, náhle ztrácí republika mezinárodní kredit, náhle nastane mezinárodní trapas díky pádům velkého množství cestovních kanceláří, náhle je vyvolána stávková vlna železničářů, náhle, náhle, náhle ...

Samé „náhle“ a samé „náhodou“!

Od první vlády národního porozumění až do té předchozí se vystřídal mnoho lidí, kteří přišli a zase odešli. Mnoho z nich udělalo určitým dílem svoji práci tak, jak si to *Vatikán* přál. Pak zase museli rychle odejít, to znamená většinou podat demisi a zmizet z politické scény. A deníky ochotně o těchto agentech *Vatikánu* mlčí. Jejich práce však přináší „plody“. Republika je postupně připravována ke katolizaci.

Díky mnohým věrným synům římské církve *Vatikán* i *jezuitský generál* stále v každou dobu vědí, co se děje v každé vládě a jaké jsou slabiny všech ustanovených kabinetů, jaké jsou slabiny v parlamentech, v klubech a v senátech. A to se týká i *České republiky*. Stačí si jen připomenout mnoho událostí v *Čechách* a dát je dohromady do chronologických souvislostí.

Není náhodou, že vládne-li zemi provatikánská vláda a má-li *Vatikán* naději, že s takovou zemí uzavře zotročující *konkordát* vrcholící celkovou katolizací, prožívá tato země celkem ekonomickou a politickou stabilitu. Potvrzuje to sama historie. Svérázný a tvrdohlavý jezuitský odchovanec *Hitler* měl okamžitě silné ekonomické zázemí, pevnou měnu a rozhodující vliv na ekonomiku západních států. Jezuita v utajení *Franco* měl pevnou vládu a ekonomiku i přes odpor světa, jezuité *Pinochet* a *Salazar* také, jezuita *Fidel Castro* se u moci drží dodnes a jeho země má vatikánskou podporu a podporu všech římskokatolických zemí, jezuita *Bill Clinton* má stabilní vládu a prosperující ekonomiku, nástroj *Říma* a jeho jezuitského vojska *H. Kohl* (viz např.: *Katolický týdeník*, č. 5, 2.2.1997 nebo *KT*, č. 4, 25.1.1998) byl nejdéle působícím spolkovým kancléřem a německá ekonomika je jedna z nejsilnějších ekonomik, ekonomika a vláda jezuitské *Solidarity* v *Polsku* v čele s *Lechem Walesou* také spějí ke stabilitě, vláda jezuitského profašistického nástroje *Tudjmana* v *Chorvatsku* rovněž přispívá ke stabilitě a prosperitě země a ekonomiky různých diktátorů v *Africe*, *Korei*, *Střední* a *Jižní Americe* nebo v *Jugoslávii* patřily k dlouhodobým jistotám vatikánských bank.

Lákavá nabídka i pro *Českou republiku*. Ovšem jen zdánlivě. Kdo si neuvědomuje pozadí těchto „výhodných“ nabídek a spojení s *Vatikánem* a vidí jen pozlacenou tenkou slupku, uvrhne svoji zem pod nejstrašlivější otroctví, i když má toto otroctví moderní tvář 20. století a i když ono samotné slovo *otroctví* už dnes v *Evropě* ani neexistuje. *Vatikán* dovede přinutit každou zemi, aby se mu pokořila, pokud si to vláda, úřady a veřejnost nechají líbit. Všechno pak končí nesmlouvavou tvrdostí *Říma* jak ke společnosti tak i k jednotlivcům.

A aby si to občané nechali líbit, je nutné je důkladně psychologicky zpracovat! Skrze média proto prostředníci *Vatikánu* a jezuitů pouští hrůzu ze sociálních nejistot, hrůzu z nestability, hrůzu z bídy, z budoucího krachu apod.

A jsou schopné to také i splnit. V historických knihách falšují všechno, co se zfalšovat dá, aby římskokatolická instituce vypadala co nejlépe a vždy jako spasitelka z každé bídy a zoufalství. Lidem předkládají falešné průzkumy veřejného mínění, přičemž vystavují na odiv prokatolické politiky jako právě ty nejoblíbenější.

Vzpomeňme například na *Vladimíra Dlouhého*. Toho nikdo téměř neznal a náhle byl nejoblíbenějším mužem v zemi. Měl dokonce jedno z klíčových ministerstev – obchod a průmysl. Je ovšem také něčím víc než římským katolíkem. Je praktikujícím katolíkem. Máme všichni ještě v čerstvé paměti, jak líbal papežův prsten ve *Vatikánu* i při jeho návštěvě v *Čechách* a jak před ním klekal a klaněl se mu spolu s ministry *Luxem*, *Kalvodou* a dalšími politiky. I včetně tehdejšího prezidenta *Havla*, jenž volal: „*odpusť nám, hříšníkům*“ a jenž neváhal přistoupit i na osobní zpověď, kterou pak později média nazývají raději jako „*osobní rozhovor*“ nebo „*osobní setkání*“ exprezidenta s papežem.

Římskokatolická církev a její satelité opíjí lidi rohlíkem – promyšlenou demagogií, pouhým zdáním pozlátka, sliby, směšnými a bezduchými pohanskými ceremonii a kul-

tovními tradicemi v křesťanském plášti (svěcení lokomotiv, nemocnic, pozemků, zvonů (např. viz *Lidové noviny*, 22.5.1997, str. 7), středisek mládeže nebo soch (viz např. *Katolický týdeník* 42, 18.10.1998, str. 5), dále koní, budov, pekařských výrobků na výstavě pečiva (*Zemské noviny*, 28.5.1998), žehnání cihlám k poutím (viz např. *Katolický týdeník*, č. 27, 5.7.1998, str. 12), křtění léčivých pramenů v lázeňských městech (viz např. *Mladá fronta Dnes*, 4.5.1998, *Katolický týdeník*, č. 27, 5.7.1998) apod. Všeobecně k pojmu žehnat a světit: *Katolický týdeník*, číslo 5, 25.–31. ledna 2005, ročník XVI., strana 1–3).

Jsou to ubohé divadelní taškařice, ze kterých ovšem dýchá středověký mysticismus a duch středověké inkvizice (viz např. obrázek v *Lidových novinách*, 24.11.1997 nebo *Blesk*, 24.11.1997). Stačí se podívat na velikonoční oslavy takzvaného „Svatého týdne“ ve Španělsku, kde „jako v dobách inkvizice putují úzkými uličkami města zástupy kajícníků (oděných do černých jezuitských kuten s černou špičatou kápí na hlavě jako u Ku–Klux–Klanu) se svícemi v rukou. Někteří z nich jsou bosí. Dav zdraví Krista znamením kříže, pláče nad jeho utrpením.“ Takových kajícníků je ve městě „přes tisíc... v černých kápích.“ (*Magazín Mladé fronty DNES*, 7.5.1998, str. 35–37).

Římskokatolická církev je schopna se kdykoliv znovu vrátit do své původní mystické středověké podoby, jak to dokazuje i zmínka z roku 1996:

„Činí-li si katolická církev nárok na plnost zjevení, bude schopna přijmout ještě mnoho nového – všechno, co je dobré. Mystično a hloubka východní tradice, hluboce lidská »svět-skost« tradice evropské reformace, vášnivost a důslednost biblického fundamentalismu – to vše může katolík integrovat do své niterné víry, aniž by se jakkoli provinil proti zjevené pravdě.“ (*Katolický týdeník, příloha Perspektivy* č. 9, září 1996).

Stále se můžeme v katolických periodikách setkávat se články oslavující, vyvyšující a chválící středověký mysticismus a s kladným hodnocením učitelů *mysticismu* (viz např. článek v *Katolickém týdeníku* č. 32, 9.8.1998, str. 6 nebo *KT*, č. 43, 25.10.1998, str. 6).

Nelze proto římskokatolickou ideologii vycházející cele z pohanství brát na lehkou váhu. Do „své vnírné víry“ však může církev integrovat i politiku, což také beze studu vůči „zjevené pravdě“ činí.

Stačí se jen podívat, kdo měl z *Klausova* uměle vyvolaného pádu největší radost. V zahraničí to byli právě různí profesori a „vědci“ římskokatolických institucí jak v Německu, tak i v Belgii, Římě, USA a v dalších státech (viz např.: *Mladá fronta DNES*, 2.1.1998, str. 1). V Čechách to byly strany KDU–ČSL a ODA, plné katolických a prokatolických sil Říma.

Právem proto také zaznívá otázka: Je to náhoda, že při sestavě nové vlády učinil prezident spolu s bývalým guvernérem centrální banky *Tošovským* proti premiérovi *V. Klausovi* mnoho neočekávaných kroků (přesněji podrazů) a že ho záměrně (kromě několika málo alibistických sdělení) při sestavě nové vlády drželi v informační izolaci a blokádě a to již od samého počátku koaličních jednání o nové vládě (viz např.: *Mladá fronta DNES*, 5.12.1997, str. 1 a 2)?

Václava Klause politicky odstavili tím, že mu vůbec neoznamovali ani pozdější výsledky jednání o sestavě nové vlády. *Tošovský* dokonce odmítl *Klause* i veřejně, když prohlásil: „Nebudu staré mocenské praktiky přenášet do nové budoucí vlády.“ (*Frekvence 1*, 23.12.1997, 15.00).

„Grémium (ODS) mělo eminentní snahu s premiérem *Tošovským* jednat a byl to právě premiér *Tošovský*, který tato jednání téměř odmítal a mezitím si jednal s konkrétními lidmi z ODS bez souhlasu vedení a za zády vedení.“ (*Mladá fronta DNES*, 5.1.1998, str. 1)

„Vláda si jako celek důvěru nezaslouží. Vznikla zákulisním jednáním vybraných a vyvolených.“ (*Mladá fronta DNES*, 29.1.1998).

Kdo je v pozadí všech kroků při sestavě nové vlády? Podle našich závěrů *Řím*. O premiérovi *Tošovském* viz také například *TÝDEN*, 16.3.1998, od str. 20.

A jako se chovali *Havel*, *Lux* a *Tošovský* ke *Klausovi*, tak se chovali i katolíci z *ODS* – ministři *Pilip* a *Ruml*, *Lobkowiczové* a další. Jejich chování prokazatelně vykazoval jezuitismus. Byla to vidina nové moci, která jim dodávala nezměrné politické drzosti, když tito politici po svržení premiéra rozbíjeli *ODS* tak dlouho, dokud nezaložili *Unii svobody*? Částečně ano, ale nepochybujeme, že to bylo především na přání *Vatikánu*. Proto také průzkumy veřejného mínění této straně, která existovala sotva několik hodin od založení, přisoudily okamžitě už deset procent oblíbenosti! A pak krátce na to tytéž průzkumy svou vidinu a své politické přání vyšvihly dokonce na dvacet procent, aby byl národ, zmanipulován co nejvíce.

Byla to také náhoda, když se *Unie svobody* bez jediného opravňujícího mandátu voličů okamžitě postavila na úroveň všech ostatních řádně zvolených politických stran? Byla to náhoda, že se dokonce samozvaně účastnila jednání na Hradě o podpoře nové vlády a s naprostou suverénností se drze účastnila i následujících vládních jednání i přesto, že neměla ještě ani jeden jediný hlas od voličů v řádných regulérních volbách?

Nevidíme v tom opět další, jednoznačný, tentokrát tichý puč ze strany jejích zakladatelů, tolik vlastní jezuitské praxi? Je to také náhoda, že tito zakladatelé se považují za „moralisty“ a „přímé, rovné“ lidi, ale „jejich morálka“ odhaluje až příliš jasné znaky právě té „jezuitské morálky“ a jezuitismu vůbec?

Je to také náhoda, že tehdejší prezident *Havel* odstupujícímu premiérovi *V. Klausovi* ani slovem nepoděkoval za mnoholeté premiérování a že ministra *Luxe*, předsedu *KDU–ČSL* během projevu vyzdvihoval a vyvyšoval za „splněný úkol“, jak nejvíce mohl? Určitě ne.

Nad tímto způsobem jednání se pozastavila pouze stanice *Frekvence 1*, a to hned ten den, kdy prezident *Havel* jmenoval vládu bývalého komunisty *Tošovského*. Ostatní média k tomu trapně mlčela. Pochopitelně. Ani to není náhoda.

51.9 Katolizace přede dveřmi – spěme dál

Jak jsme mohli z mnoha předložených důkazů vypozerovat, přichází na konci 20. století ze všech stran do *České republiky* pozvolná, nenápadná a skrývaná katolizace. Probíhá intenzivně a proniká všemi rovinami státu. Na této katolizaci se podílí jak nejvyšší politické a vládní špičky, tak i církevní římskokatolické instituce a jejich nejvyšší preláti. Všechno se odehrává pod různými pláštiky, rouchy a maskami. Politické špičky, včetně té nejvyšší – tehdejšího „apolitického“ prezidenta *Havla* – připravuje římskému katolicismu a jeho jezuitům co nejlepší podmínky k nenásilnému (pokud možno) uchopení budoucí moci.

Všimněme si zároveň, jak se v masmédiích stále častěji dostává do popředí osoba katolického profesora *T. Halíka*, který stále více mluví do všech oblastí života státu i veřejnosti jako ten „nejpovolanejší“, a to zvláště ve spojení s prezidentem *Havlem* (viz např. *Katolický týdeník*, č. 27, 5.7.1998, str. 5). Ani to není podle nás náhoda.

Červnové volby '98 byly plánovány navenek i v zákulisí již s přímými silami *Říma* prostřednictvím prokatolických stran včetně *Unie svobody*. Spoléhalo se na to, že lidé nic nechápou, že je to nezajímá a že je zde tudíž nekonečné pole působnosti pro politickou drzost, ignoraci, aroganci a pohrdání prostými občany země.

Spoléhalo se na českou otupělost. A dodnes se spoléhá na ochotu Čechů nechat si „mazat med okolo úst“, nechat si „vymývat mozky donekonečna, aniž by se při tom veřejně ozvali“ a nechat „na sobě štípat dříví“.

Neméně důležitý byl i vývoj po volbách při sestavování nové vlády. Kroky a drzé podmínky Unie svobody urážely každého slušného člověka. Také **Katolický týdeník**, č. 27, 5.7.1998 přinesl zprávu o uspokojení kardinála Vlka nad výsledky voleb.

Dnes je zdánlivě všechno pro mnohé lidi při starém a v klidu. Všude je rozšířeno různověrectví, ateismus nebo polokřesťanství. Lidé jsou k církvi apatičtí a mají své existenční starosti. Mnozí nevěří, že by se kdy církev katolická mohla opovážit jednat v Čechách podobně, jako v roce 1991–1995 v Srbsku nebo jako za první a druhé světové války v celé Evropě. Jejich největším argumentem je to, že je již jiná doba, moderní s podporou míru ode všech států a národů ze všech stran. Na mocenské ambice Vatikánu, nyní už plného „míru a vzájemného porozumění a lásky ke všem“, se dívají jako na středověký přežitek.

Neřekl však papež Jan Pavel II. ve svém projevu 21–22. dubna 1990, že vítá návrat středověké snahy o sjednocenou říši a že vítá úsilí o *sjednocení Evropy*?

„Jednotná Evropa, Evropa od Atlantiku až po Ural, není už jen snem, není utopickou vzpomínkou na středověk. Právě naše dny dokazují, že se stává znovu realitou před našima očima. Evropa, zraněná v důsledku válek a poválečných úmluv rozdělením, které ohrožovalo svobodný rozvoj a práva národů, hledá cestu k nové jednotě.“

Zdůrazňujeme, že stále mluvíme o té církvi, která „doporučuje všem“ „Duchovní cvičení“ Ignáce z Loyoly v rámci „Ignaciánského roku“ neboli „roku sv. Ignáce z Loyoly“, který byl vyhlášen 27. září 1990 „ke 450. výročí založení Tovaryšstva Ježíšova“ a ukončen 31.7.1991 na počest „500. výročí narození Ignáce z Loyoly.“

Upozorňujeme, že stále máme na mysli právě tu církev, ve které „sv. Otec umožnil věřícím pro jubilejní rok získat plnomocné odpustky“ v různých českých a moravských kostelích (**Katolický týdeník**, č. 1–2, 13.1.1991, str. 3) a ve které celosvětově „v probíhajícím Roku eucharistie bude možné získat plnomocné odpustky. Podmínky k jejich získání jsou tyto: svátost pokání, svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce. Plnomocné odpustky mohou získat věřící, kteří se zúčastní pobožnosti ke cti Nejsvětější svátosti, a také duchovenstvo a řeholníci, kteří se modlí nešpory a kompletář před Kristem přítomným ve svatostánku. Možnost získat plnomocné odpustky je rozšířena také na nemocné osoby, které nemohou navštívit kostel nebo kapli. U nich je podmínkou duchovní touha uctít Nejsvětější svátost, modlitba Otčenáš, Vyznání víry a vzývání eucharistického Ježíše. Ti, kdo nemohou splnit ani tyto podmínky, obdrží plnomocné odpustky, když obětují Bohu své utrpení a starosti. Plnomocné odpustky přinášejí odpuštění časných trestů za hříchy vyznané ve svátosti pokání. To znamená odpuštění toho, co zbývá očistit po vyznání hříchů a co v životě mohou napravovat akty milosrdné lásky, po smrti pak očistec.“ (**Katolický týdeník**, č. 4, 18–24. ledna 2005, ročník XVI., str. 5).

A zdůrazňujeme, že se stále jedná o tu samou církev, která dnes stejně jako v 16. století chválí a doporučuje *Duchovní cvičení* v originálním podání od „svatého“ Ignáce Loyoly. (**Katolický týdeník**, č. 42, 18.10.1998, str. 6).

Jsou to právě historická fakta a různé současné informace, které nás opravňují vystihnout cíle Vatikánu pro nejbližší období. Podívejme se proto, co v nejbližší době hrozí konkrétně České republice a co tajné jezuitské vojsko Vatikánu chce v Čechách s nejvyšší pravděpodobností provést:

Prvořadým záměrem v *Čechách* je dostat k moci římskokatolické nebo prokatolické politické strany (*US, KDU–ČSL, ODA, DEU* a případně *další nově vzniklé strany s klerikálním nebo provatikánským zázemím*) jako jednu stranu, tedy odstavit dříve demokraticky zvolené strany *ODS* nebo *ČSSD* na vedlejší kolej a všechny menší římskokatolické nebo prokatolické strany sjednotit do jednoho útvaru. Po dosažení nové vlády s dlouhým mandátem pak ovlivňovat zákonodárství, které nevyhovuje *Vatikánu* a formovat zákony podle jeho zájmů. To znamená připravit je svou dvojsmyslností pro budoucí katolizaci podle vzoru současného *katechismu*.

Jezuité plánují, že katolizace bude napřed urychlena bez násilí. Počítají s typicky *českou servilností* jednotlivých vlád. Nepůjde-li to po dobrém, je pochopitelně připravena i varianta pro násilnou katolizaci země, ale až jako poslední varianta. Nenásilná katolizace *Čech* se již nenápadně a postupně odehrávala i za přítomnosti demokraticky zvolené vlády *ODS*. Byla však velmi bržděna vládou *Václava Klause*, který snahy římskokatolické církve (z pohledu *Vatikánu*) „*mařil*“. Je to pochopitelné, když si uvědomíme, že premiér *Klaus* byl v mládí ovlivňován českobratrskou církví husitskou a že mu tedy praktiky církevní politiky *Vatikánu* nejsou jako evangelíkovi neznámé. (*Mladá fronta DNES, 1.12.1997*)

Z výše uvedeného důvodu plánu proto hodlají jezuité obsadit prostřednictvím svých politiků a prostředníků strategická místa ministerstev – obrany, vnitra, školství, průmyslu a obchodu, financí a zahraničí – a dále obsadit co nejvíce míst v parlamentu a v senátu a provést důležité změny v zákonodárství. Není těžké domyslet, co by se asi dělo dál, jakmile by získali vládní převahu díky svým agentům – „*spolehlivým*“ dosazeným politikům. Jakmile by dostali příkaz z *Vatikánu*, rozpoutali by v zemi zrychlenou a eventuálně pak i násilnou vojenskou katolizaci země za podpory vlastní armády a zahraničního vojska v rámci *NATO* a „*mírových*“ sil *SFOR, IFOR* a dalších mezinárodních provatikánských vojenských „*bezpečnostních*“ složek přesně tak, jak to předvedli v *Jugoslávii* v roce 1991 až 1995.

Celou akci by přitom mohli například skrývat pod úplně jinou operaci (jak to mají ve zvyku), i kdyby to mělo být třeba jen kamuflované vojenské cvičení za podpory a doprovodu falešných reportáží od jezuitských a provatikánských redaktorů, moderátorů, režisérů a kameramanů.

Zkontrolujme, kdo se na ministerské posty v předchozí vládě dostali a kdo si na ně po volbách '98 budou „*brousit zuby*“ v provatikánských stranách.

Zkontrolujme, jaké kdo má skutečné záměry, jakého je náboženského přesvědčení (pokud to vůbec prozradí) a jakou minulost má jeho rod a bude nám naprosto jasné, že okupace ze strany římskokatolických sil (případně katolický teror) v *České republice* je již velmi blízko. Určitě není náhodou, že post ministra obrany a vojsk dostali právě *Lobkowiczové*. Podobnou úlohu v diplomatických službách *Vatikánu* hráli v minulosti už několikrát, jak to vystopovala i tato kniha.

Tam, kde je katolicismus v menšině, chová se jako beránek, ale tam, kde je v převaze, jedná jako vlk a hyena. Ne nadarmo je proto *Vatikán* vykreslován *Biblií svatou* jako vlk v rouše beránčím a nebo jako šelma či drak. Toto přirovnání není výmyslem novodobé *reformace* za posledních tři sta let. Bylo známo nejen v době *J.A. Komenského, Luthera* či *Mistra Jana Husa* nebo *Viklefa*, ale i v době *prvních křesťanů*.

V současné době nabývá katolicismus v *Čechách* síly a spěje k převaze. Neuvědomí-li si to *Česká republika* včas, může očekávat, že veškerý majetek státu se stane postupně majetkem církve, to je ve skutečnosti výsostným majetkem *Vatikánu* a že armáda, policie, *BIS* a ostatní složky státní zprávy pak provedou takové rozkazy, jaké dostanou od svých nadřízených, to je

od dosazených tajných prostředníků *Vatikánu*. Zároveň je naprosto jedno, zda se to *Vatikánu* podaří již brzy nebo až za mnoho desítek let. *Řím* jde za svým cílem jako buldok – pomalu, trpělivě, ale vytrvale.

Ne náhodou jsme popsali mnoho stran této knihy jezuitskou historií. V ní se může každý přesvědčit, jak jezuitský řád ve skutečnosti jedná, jak působí a jak na to každá země doplatila. Můžeme to vidět na afrických národech, na národech *Jižní a Střední Ameriky*, na *Balkáně* i na *Středním Východě*. Zde všude má *Vatikán* své prsty, své tajné jezuitské agenty – svou tajnou armádu, jejímž prostřednictvím usiluje o splnění svých záměrů. Zde všude podněcuje rozbroje, revoluce, povstání a krveprolití, aby pak mohla zasáhnout vojska provatikánských států.

Proto i v *České republice* mohou tajní jezuité ve spojení s vládou vyprovokovat jakoukoliv válku, jakékoliv krveprolití, do něhož pak pod rouškou „pomoci“ zasáhnou jednotky státní armády a policie, dále jednotky *NATO* a dalších mezinárodních bezpečnostních ozbrojených sil *Vatikánu* (tj. dnes *Evropské unie*). Svými zbraněmi a technikou přivezou katolický mír a demokracii a katolizaci celé země neboli monopolní postavení římskokatolické církve v zemi, povinné katolické náboženství, povinnou účast v kostelích a při mších, uvedení jezuitů do škol, povinné uzavření všech obchodů a výroby v neděli a o římskokatolických svátcích a likvidaci veškeré protestantské krve.

Ukázali jsme si, že to všechno jsou ve skutečnosti plány černého papeže jako nejvyšší světové moci, který řídí a ovlivňuje prostřednictvím svých iluminátů, tajných jezuitů, svobodných zednářů, hnutí *New Age*, hnutí *Nového světového pořádku* a dalších menších hnutí a organizací (např. teroristických, ekologických, chaotických apod.) všechny státy – jejich náboženství, politiku, armádu, dále finančnictví, hospodářství, školství, kulturu apod.

Také jsme jasně ukázali na to, jak papež ví o všem velmi dobře a jak ve skutečnosti všechno kryje svými mírovými proslovy a slovy o lásce, porozumění, přátelství, *ekumenické* spolupráci všech církví a o zapojení všech organizací do celosvětového hnutí za mír, které ve skutečnosti vedou ponejvíce znovu jezuité.

Je mnoho států, jejichž politické špičky si to také uvědomují a vědomě s *Vatikánem* tajně spolupracují. Katolické násilí a různé teroristické akce *Vatikánu* potom kryjí věhlasem svého jména. A je mnoho států, kde je vláda včetně prezidenta loutková, *Vatikánem* a jezuitů nepřímo dosazená a kde jen prezident a několik málo ministrů si uvědomují, o jakou hru se jedná a tajně s *Vatikánem* spolupracují.

V obou případech popularita, věhlas a osobnost těchto „vysoce morálních a humánních a mírotvorných“ politiků jsou vždy pláštěm ke krytí skutečných cílů *Vatikánu*.

Jediná obrana, jak tomu v *České republice* ještě včas zamezit, je znemožnit katolicismu přístup k vládní moci. Začít intenzivně veřejně a velmi důkladně sledovat řád jezuitů a ostatní řády nejen u nás, ale v celém světě a omezit jejich vstup do politiky na co největší míru. Důkladně a do hloubky prověřit příslušnost politiků k tomuto jezuitskému řádu i k ostatním a provázanost s *Vatikánem* a zamezit těmto politikům, novinářům, moderátorům, reportérům, redaktorům a jakýmkoliv veřejně činným pracovníkům a funkcionářům přístup k jakékoliv moci, byť i jen na úrovni městského úřadu.

Knihy se snažila ukázat, že praktikující katolík je na prvním místě služebníkem církve a nástrojem *Říma* a pak teprve politikem, hudebníkem, spisovatelem, historikem apod.

V zemi může existovat jedině skutečný mír a klid, je-li katolicismus pod neustálou přísnou kontrolou a je-li v menšině a jsou-li jeho děti – *fašismus*, *nacismus*, *komunismus* a další formy

diktatury zakázány. Nic nemůže přitom změnit názor, že to „není demokratické“. Podívejme se do dějin lidstva a do historie národů, kde všude tyto systémy řvaly po demokracii a jestli jí pak skutečně, když ji dostaly, respektovaly. Ve všech případech poznáme, že ji vždy zneužily a využily výhradně ve svůj prospěch a pro své ustavení k moci.

Jezuita *F. Ribadenera* o vzájemném vztahu náboženství a politiky řekl: „*Ve společnosti, kde většina obyvatelstva je katolická, je světská politika celkem zbytečná.*“ (*La civiltà cattolica, 1957, Quadermo 2 563, str. 83*).

Tento pohled jezuitů se vůbec nezměnil. *Kerry Thornley* píše: „*Pokud je organizované náboženství opíem davů, pak neorganizované náboženství je marihuanou radikálních fanatiků.*“ a *H.G. Wells* ve své knize *Crux Ansata* dodává: „*Římský katolicismus představuje světu mnoho tváří, ale všude systematicky bojuje proti svobodě.*“ (*Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?, Dorchester House Publications, 1993, str. 127*).

Běda národům, které toto pravidlo nepochopily a nechaly se „mírovými řečmi o lásce, pokoji a přátelství“ ukolébat do falešné jistoty. Pak dostaly „mírové dary“ v podobě rozvrátů, revolucí, etnických a náboženských čistek, bombardování, pronásledování a likvidace nekato-liků.

Jakékoliv vymoženosti moderní doby přitom rozhodně nikdy nebudou zárukou, že *Vatikán* své celosvětové křížové tažení nakonec neuskuteční. Ten se nikdy nevzdal a nevzdá plánu o celosvětovém podmanění národů pod svou berlu – pod katolické křesťanství jako jediné správné a spasitelné.

51.10 Divadelní představení pokračuje

Kardinál *Vlk* ve vánočním projevu řekl: „*Měli bychom si dávat srdce, měli bychom si dávat úsměv, měli bychom dávat těm druhým pocítit, že je máme rádi.*“ (*Radiožurnál, 24.12.1997, 18.00*). Nutno podotknout, že kardinál *Vlk* má od podzimu 1998 za osobního sekretáře jezuitu, rektora kostela sv. Ignáce v Praze (*Katolický týdeník, č. 44, 1.11.1998*).

Ano, celá česká politická scéna je nyní cirkusová manéž a divadelní představení podle scénáře *Říma. Klaus* i jeho strana, kteří scénáři překázeli, byli politicky odstraněni. Pilát *Havel* vydal *Čechy Římanům* a umyl si ruce. Co bude nyní následovat?

Nekonečné ohlupování lidí, nekonečné lhaní a předstírání o dobru církve, ba přímo o její nutnosti být ve školství, v armádě, v ekonomice, zdravotnictví, kultuře, politice – prostě všude. Bude lidem stále zřetelněji podsouváno, že je to k jejich dobru a že „křesťanská“ římskokatolická církev je tu pro jejich blaho.

Jak to skončí? Pokud si to nechá demokratická vláda i veřejnost líbit, budou všechny státo- tvorné složky *Římem* nakonec uchváčeny. Od vlády přes parlament až po senát a pak až po úředníky městských zastupitelstev.

Podle učení *Tomáše Akvinského*, kterého jezuité prosazují jako svého učitele, je nejlepší stát právě takový, ve kterém vládnou monarchové s pomocí velmožů. Všimněme si, jak se do *České republiky* snaží dostat co nejvíce římskokatolických šlechtických rodů uplatňujících nároky na restituci (viz např. *Lidové noviny z ledna až března 1998*; nebo *TÝDEN č. 7, 12.2.1996, str. 10* nebo *TÝDEN č. 3, 12.1.1998, str. 30–36* nebo *Mladá fronta DNES, letní přílohy: Společnost Dnes, letní měsíce, 2004, strany B/4–8*).

To pochopitelně není „náhoda“. Snem *Vatikánu* je v plné míře obnovit monarchii v moderním plášti. Jak varující je například fotografie švédské princezny *Victorie* v ***Lidových novinách, příloze Pátek, 24.4.1998, str. 5***, na které má princezna na svých šatech veliký, jasně zřetelný katolický kříž křížáckého vojska (značící ve skutečnosti malou sluneční katolickou monstranci) s písmeny „IHS“ uprostřed znaku! Na význam těchto písmen existují tři jezuitské výklady: IN HOC SIGNO VINCENS případně IN HOC SIGNO VICTOR ERIS nebo-li: V TOMTO ZNAMENÍ BUDEŠ VÍTĚZIT, což jsou údajně slova řečená při vidění byzantského krále *Konstantina* k němu osobně. Nebo mají význam: IESUS HOMINUM SALVATOR, což znamená v latině: JEŽÍŠ, SPASITEL LIDÍ.

Proto stále více sílí snaha *Vatikánu* vrátit katolické a zvláště projezuitské šlechtické rody dosazené do *Čech* a na *Moravu* po bělohorské bitvě zpátky do české politiky a uvést je na vysoké ekonomické a hospodářské posty a na vysoká politická místa. Jedná se právě o ty rody, které se v době před *Bílou horou* a v době pobělohorské aktivně podílely na katolizaci českých a moravských zemí a které aktivně spolupracovaly právě s jezuiti.

Kdo například sestavil nově vznikající samozvané politické strany *Unie svobody* ekonomický program? *Jiří Lobkowicz* z mělnické větve (viz např. ***Magazín MF DNES, 30.9.1993; PÁTEK, příloha LN, str. 4–5; Lidové noviny 19.1.1993, str. 3***), který ještě předtím v tisku prohlásil, že hodlá vstoupit do politiky a aktivně se jí účastnit. O *M. Lobkowiczovi* jako ministru obranu (vítězi nad *Bendovým* křídlem v *KDS* a *Zieleniecovu* oblíbenci) se není třeba rozepisovat. Stal se „nejmladším ministrem obrany v civilizovaném světě.“ (***Lidové noviny, 7.5.1998, str. 3***). Jeho výběr na ministerský post stejně tak jako jeho několikaletá angažovanost na vstupu *České republiky* do *NATO* ještě před zvolením za ministra pod vedením tehdejšího ministra *Zieleniece* (***PÁTEK, příloha LN, str. 4–5***) není podle našich závěrů vůbec náhodná.

Všimněme si také, jak monarchisté, kteří odmítají jak socialismus, tak i západní liberalismus, stále více usilují o obnovu konstituční monarchie jako nejlepší formy státního zřízení v *České republice*. Mají v plánu vybidnout některé z prokatolických rodů, například *Habsburky* nebo *Lobkowicze*, aby někdo z nich dosedl na obnovený královský trůn a převzal korunu moci jako *Král zemí českých a moravských*. Obnovou monarchie se monarchisté zabývají velmi vážně a 23.5.1998 tomu věnovali dokonce celodenní sněm. (***Radiožurnál, 24.5.1998, 9.00***).

Není to další krok ke středověku? Není to návrat k tomu, co jej již dávno překonané? Kdo tím bude finančně nejvíce zatížen na daních? Bezesporu prostí občané *České republiky*. Kdo si nejvíce tyto kroky přeje? Bezesporu ten, kdo je v pozadí všeho úsilí o *monopolní* upevnění římskokatolické monarchie v *Evropě*, tedy současné papežství. K čemu zavedení české monarchie povede? *Vatikán* a jeho jezuitské vojsko tak získají další oficiální politickou a mocenskou páku, kterou budou stát po všech rovinách usměřňovat ke své vytoužené totální katolizaci.

Poučíme se už konečně někdy z dějin? Kam vstoupila noha *Habsburků* nebo *Lobkowiců* (ovšem nikoliv její protestantské, nekatolické větve), tam zaplály hranice, přišlo utrpení a bída, nastoupilo kulturní temno, křížácký katolicismus a jezuité se vši mašinérií své moci. Chceme si to zopakovat? Pokud ano, nuže vzhůru k monarchii projezuitských rodů a k odezdání českého a moravského národa *Vatikánu* a jeho papežství prostřednictvím této monarchie.

„*Ve Vranově budují duchovní centrum. PRAHA/VRANOV U BRNA – Paulánský konvent ve Vranově u Brna, který byl obnoven v roce 1992 po 208 letech, zahájil dostavbu objektu. Podle České biskupské konference tam chce vybudovat duchovní centrum brněnské katolické diecéze. Hodlá ve svém programu nabízet kromě klasických duchovních cvičení i ekumenické ak-*

tivity. Významným klenotem areálu je hrobka lichtenštejnských knížat, v níž bylo až do roku 1938 pohřbíváno postupně 14 příslušníků tohoto rodu i vladařů lichtenštejnského státu.“ (*Li-dové noviny*, 7.5.1998, str. 7).

Stačí také zalistovat pár čísly *Katolického týdeníku* (viz např. č. 23, 7.6.1998) a podívat se, jaké církevní funkce dnes požívají *Lobkowiczové* jako kněží a biskupové. Například biskup *F.V. Lobkowicz* je velitel „Rytířského řádu křížovníků s červenou hvězdou jako apoštolský delegát“ a zároveň je mimo jiných funkcí také „ústředním duchovním rádcem Junáka za církev katolickou.“ Obě funkce žárlivě střežené jezuity.

Kromě všeho ostatního, co jsme psali již předtím, budou zavedeny také nové učebnice dějepisu. V každé době jsou nástrojem ideologie. Současně bude zavedena cenzura jakékoliv literatury odhalující záměry papežské stolice. To je další nadílka z celého koše „dárků“ od těch, kteří „chtějí dávat těm druhým pocítit, že je mají rád.“:

„Stejně naléhavý je i zákon o kontrole tisku a rovněž i zvýšená bdělost, která musí z knižního trhu neúprosně odstranit knihy, jež podřívají základy společnosti, t.j. všechnu bolševickou a levicovou literaturu. (Článek) připojuje slova, která mají být programem. Ukazují myšlení Vatikánu a způsob, jakým chce používat svých politických stran a chovat se k ostatním. Nepochybujeme, že tato a jiná podobná opatření by byla bez váhání schválena katolíky ve vládě, kdyby vládli sami.“ (*Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů*, str. 49; *Civiltà Cattolica*, únor 1935, sešit 2031).

Alighierův komentář ke článku o jezuitské cenzuře knih a tisku v době španělského *Francova fašismu* před druhou světovou válkou napovídá mnoho i nám. Je to totiž jedna ze zásad katolicismu, i když dnes oficiálně neplatná v nekatolických státech, avšak podle plánů znovu v budoucnu obnovena.

Zavedení církevní cenzury knih nemusí být zprvu okamžité a veřejné. Z dějin se můžeme poučit, že tam, kde katolicismus nezvítězí silou, chová se ve druhé fázi boje úlisně a nenápadně jako had. Působí hlavně v zákulisí a diplomaticky. A tak to také historie odkrývá i ohledně likvidace nekatolické náboženské literatury. Buď byla likvidována násilím a ohněm, nebo byla likvidována potají bez veřejnosti.

I v dnešní době má římskokatolická církev zájem o likvidaci určitého druhu literatury a pokud jí to bude dovoleno, zmizí v první řadě všechna dřívější komunistická díla podrobně odhalující politiku *Vatikánu*, a to pod rouškou likvidace bolševistické a antikulturní (neboli antikatolické) literatury.

Součástí cenzury je také povolení k používání teologických knih. *Vatikán* uděluje *IMPRIMATUR*, což nikdy nebylo zrušeno. Víme, co znamená proces udělení tohoto povolení? Stručně řečeno – každá, nově sepsaná teologie, církevní studie, věrouka a další podléhá římskokatolické cenzuře ve *Vatikánu*. Jde o důkladné prověření Kongregací pro otázky víry a náboženství, Kongregací propagandy a dalšími instituty. Po prověření je předán papežovi doporučující nebo zamítavý spis od mnoha kardinálů a od římskokatolických a většinou jezuitských profesorů a „vědců“. A pak tento dokument papež buď podepíše nebo zamítne podle jejich doporučení.

Záležitost je pochopitelně mnohem složitější, ale pro nás je podstatné, že dodnes má „svatá“ inkvizice napilno co dělat. Pravý římský katolík nemá například nikdy vzít k četbě jiný překlad *Bible*, než s uděleným *IMPRIMATUR* od biskupů a papeže samotného. A totéž se týká každé věroučné katolické knihy, kde je nějaký teologický rozbor.

Je-li tedy římský katolík důsledně poslušen svých nadřízených, nikdy se nemůže dozvědět protínázor, nikdy nemůže prohlédnout za vysokou zeď, kterou ho římskokatolický systém obehnal kolem dokola a de facto uvěznil. Nikdy nemůže pochopit spojení mezi katolicismem a politikou nebo ekonomikou, školstvím, armádou či kulturou v jiném světle, než jak mu to předkládá sám katolický systém.

Všechny otázky života a praxe dnešní katolické církve velmi úzce souvisí s politikou OSN (např. viz *Katolický týdeník*, č. 26, 28.6.1998, str. 3), *Evropské unie*, *NATO*, *OBSE* a dalších integrujících složek *Evropy* i celého světa. A stále přitom jde jen o klamání obyčejných, prostých lidí, o různé informační blokády, o velké podvody a klamy.

Tak jako dřívější církevní systém udržoval lidstvo v co největší neznalosti *Bible*, aby mohl jejím prostřednictvím lidmi manipulovat, stejně tak se to děje i v dnešní době, kdy politický systém, jemuž papež vládne, pokračuje v tendencích starého systému a zamezuje vyplavání pravdy na povrch.

Je to největší divadlo, jaké si kdo dovede představit, jehož publikum se nic konkrétního nikdy nedozví a jehož jeviště je plné všeho zamlžujícího, falešného a rozplyzlého, jenom ne jasných, pravdivých faktů. Můžeme dennodenně listovat různými českými deníky nebo surfovat internetem a sami budeme svědkem tohoto divadelního umění ze strany církve, států i politiků.

Co čtete v novinách? Například:

„*Praha se má stát evropským městem kultury pro rok 2000*“ (*Lidové noviny*, 6.2.1998 a 6.3.1998) O jakou kulturu se jedná? Hlavně o „křesťanskou“ neboli katolickou. Církev a její propaganda se dnes schovává hlavně za „kulturu“.

„*Unie svobody a lidovci stále více směřují ke kooperaci.*“ (*Lidové noviny*, 4.3.1998). Kdo si v zákulisí přeje spojení těchto dvou římskokatolických stran? Těžko to bude ODA mizející ze scény české politiky a těžko to bude dobrovolný zájem obou římskokatolických předsedů. Ti se svou povahou příliš nepřitahovaly. Ale příkazy „vyššího zájmu“ se musí plnit za všech okolností. K oficiální či neoficiální koalici tedy dojde.

„*Zieleniec uvažuje o sjednocení pravice. ...Josef Zieleniec se v televizní sedmičce objevil po čtyřměsíčním mlčení. Jeho... promluva přinesla dvě poselství: Za první – Unie svobody (US) by se na svém ustavujícím shromáždění v Nymburce měla zbavit některých lidí z ODS a za druhé – příští nová a silná středopravicová strana, která bude protiváhou ČSSD, by měla vzniknout fúzí lidovců a Rumlových unionistů. ...Zieleniec... nepřímo přispěl ke vzniku Unie svobody. ...předseda US Jan Ruml... řekl, že v perspektivě čtyř let by tu měla vzniknout silná pravicová strana, která bude obsahovat jak proudy křesťanskodemokratické, tak liberální.*“ (*Lidové noviny*, 3.3.1998, str. 10).

Křesťanskodemokratický proud a křesťanský liberalismus – to jsou dvě prodloužené a spolehlivé ruce tajných jezuitů (viz např. *kap. 44.6; 45.8 a 45.17–20*).

„*Zieleniec s Halíkem si notovali. ...Obě osobnosti se nad naprostou většinou témat shodly.*“ (*Lidové noviny*, 16.2.1998). Jenom úplný politický analfabet by v tom neviděl nic důležitého.

„*Jelcin u papeže. Prezidenta Borise Jelcina včera přijal papež Jan Pavel II. Rozhovor ve vatikánské knihovně trval padesát minut a zúčastnili se jej dva tlumočníci, ač papež hovoří perfektně rusky. »Doufám, že společně vykročíme do třetího tisíciletí,« řekl papež Jelcinovi.*“ (*Mladá fronta Dnes*, 11.2.1998).

Zdvořilostní fráze jsou vynikajícím divadelním žargonem světových politiků. Tuší veřejnost, co ve skutečnosti papežova slova obsahují? Sotva, ale Jelcin, zastupující ruské pravoslavní státu určitě ano. Už v roce 1991 bylo katolickým knězem, P. *Paulem Marxem*, předsedou *Human Life International* z USA, řečeno: „Do Sovětského svazu pronikneme velmi rychle.“ (*Katolický týdeník*, č. 48, 1.12.1991, str. 5).

„Papež apeloval na hlavy států světa. V tradičním poselství k Mezinárodnímu dni míru, který z iniciativy papeže Pavla VI. připadá od roku 1968 vždy na první den v roce, apeloval Jan Pavel II. na věřící: »Nelze již déle tolerovat svět, v němž bok po boku žijí lidé bezmezně bohatí a ubožáci.« ...Ve svém projevu se Svatý otec obracel hlavně na hlavy států, jimž zdůraznil, že spravedlnost jde ruku v ruce s mírem, a vyžaduje proto řád a pravdivost. »Když je porušena spravedlnost, je dán v sázku i mír,« varoval papež. Za mimořádně závažné formy nespravedlnosti označil násilí vůči ženám a dětem. V závěru svého poselství poukázal Jan Pavel II. na blížící se jubilejní rok 2000 s odkazem na biblickou tradici, která odedávna chápe jubilejní roky jako privilegovaný čas k úsilí o dosažení spravedlnosti, jež vede k míru.“ (*Mladá fronta Dnes*, 2. ledna 1998, str. 9).

Jestlipak si toto všechno papež připomněl, když v letech 1991 až 1995 likvidovali jeho „milí“ a „blahoslavení“ chorvatští ustašovci srbské vesnice. O jaké biblické tradici jubilejního roku zde hovoří? V *Bibli* nikde „jubilejní roky“ jako privilegovaný čas k úsilí o dosažení spravedlnosti neexistují a jejich oslavy *Bible* nezná.

Katolicismus se snaží v dnešní době prostoupit i židovskými dějinami a židovskou kulturou. Tímto násilným a křečovitým aktem na adresu *Izraele* vyniká divadelnictví vatikánských špiček ještě ostřeji.

„VATIKÁN, 16. března 1998 (ČTK) – Katolická církev nenese vinu na holocaustu – Vatikán dnes v nejrozsáhlejší 11 stránkovém dokumentu o holocaustu po více jak 12 letém pátrání ve svých análech prohlásil, že se katolická církev nepodílela na nevýslovné tragédii holocaustu, kterou způsobila ideologie »národního socialismu«, jejíž antisemitismus vychází z jiných kořenů než křesťanských. V dokumentu nazvaném »Vzpomínáme, reflexe na Shoah (holocaust)«, Vatikán zároveň zdůrazňuje, že křesťané neposkytovali pronásledovaným veškerou pomoc a podporu, kterou od nich bylo možno po právu očekávat. Katolická církev hluboce lituje chyb a provinění mnohých křesťanů za holocaustu a žádá o odpuštění za chyby svých členů. Zároveň připouští, že protižidovské nálady pěstované křesťanskou Evropou po staletí usnadnily Hitlerovy zločiny. »Holocaust byl dílem moderního pohanského režimu. Jeho antisemitismus má kořeny mimo křesťanství. Při dosahování svých cílů se tento režim nerozpakoval postavit proti církvi a pronásledovat i věřící,« zdůrazňuje se v dokumentu, jemuž předcházela dopis Jana Pavla II. předsedovi Papežské rady pro jednotu křesťanů, kardinálu Edwardu Cassidymu. Papež v dopise žádá křesťany, aby zkoumali odpovědnost, kterou nesou za zlo v naší době. Reflexe na holocaust očisťuje papeže Pia XII. z obvinění a uvádí jej dokonce jako kladný příklad. Dokument zdůrazňuje, že proti antisemitismu jako programu likvidace jedné rasy proti vůli prozřetelnosti se vždy církev stavěla na odpor.“

„VATIKÁN (ČTK) – Vatikán dnes v nejrozsáhlejší dokumentu o holocaustu vyzval římské katolíky k pokání za chyby minulosti, nicméně papeže Pia XII. očistil z obvinění, že zavíral oči před nacistickým vyhlazováním židů. Jedenáctistránkový dokument, nazvaný »Vzpomínáme, reflexe na Shoah (holocaust)«, ostře odsuzuje »nevýslovnou tragédii... vyvraždění miliónů židů« a hovoří o »morálním imperativu« křesťanů zajistit, aby k něčemu takovému už nikdy nemohlo dojít.“

„**JERUZALÉM (ČTK)** – Bývalý izraelský vyslanec ve Vatikánu Jicchak Minervi dnes vyjádřil »hluboké rozčarování« nad prohlášením Vatikánu o »chybách a selháních« římských katolíků za holocaustu.“ (*Internetové české noviny, 16.3.1998, zprávy ČTK*).

Kdybychom neznali „morální profil“ jezuitského papeže *Pia XII.*, kdybychom neznali tajnou historii jezuitů a zákulisí papežského stolce během druhé světové války, kdybychom neznali tajné plány jezuitů na chystanou omluvu „Svatého“ města před celým světem (viz také např.: *příloha Mladé fronty: TÝDEN, č. 50, 8.12.1997, str. 58*), kdybychom neznali jezuitské intriky od doby založení jezuitského řádu až po dnešek, kdybychom nic neznali a jen si přečetli „morální“ kodex jezuitů a jejich „morální“ teologické výklady k zákonu *Desatera*, pak i přes všechny nedostatky informací musíme jasně v těchto prohlášeních Vatikánu vidět hluboké divadelní „umění“, kterým se snaží uspokojit svět.

Podání se mu alibisticky vymazat svůj největší podíl a svoji největší vinu na veškerém zlu, které na této Zemi napáchal, aniž by při tom projevil pravou, skutečnou lítost a učinil opravdovou rehabilitaci všech těch stovek miliónů umučených? To záleží jen lidstvu samotnému, zda si toto drzé lhaní do očí nechá líbit.

I **Alberto Rivera** se ptá: „Omluvila se matka všech ohavností světu, nebo Židům za všechna svá zverstva? Samozřejmě že ne, a ani to nikdy doopravdy neudělá, neboť Židy stále nenávidí. Vatikán nikdy neuznal Izrael jako stát. Je to cena za to, že Izrael neposkytl Vatikánu Jeruzalém.“ (*The Godfathers, part III. str. 26*).

Tato pravda platí i přesto, že Židé sami učinili oproti Vatikánu již řadu ústupků a že dokonce zlegalizovali statut o působení katolické církve a jejích institucí na svém izraelském území:

„*Izraelská vláda schválila smlouvu uzavřenou mezi židovským státem a Vatikánem, která legalizuje statut katolické církve a jejích institucí ve Svaté zemi. Zmíněná smlouva je praktickým výsledkem vzájemného uznání obou států, k němuž došlo v prosinci 1993. Dohoda by měla umožnit Vatikánu legalizovat činnost různých církevních institucí a řádů operujících na území Izraele a rozšířit jejich autonomii.*“ (*Katolický týdeník, č. 38, 21.9.1997*).

Nenechme se však mýlit. Území je uznáno ze strany Vatikánu jako „Svatá země“ vhodná pro rozšíření katolických institucí. Nejde o ohraničené území samostatného státu Izrael z politického pohledu. Takto Vatikán izraelský stát neuzná, protože by tím přišel o vidinu vlastnictví Jeruzaléma a přenesení svého trůnu právě do tohoto města. Vatikán stále tvrdí, že „*Petrův nástupce se jednoho dne vrátí do Jeruzaléma.*“ (*Katolický týdeník, č. 9, září 1996*).

V roce 1998 jsou Židé stále ještě na Vatikán rozzlomeni:

„*Usmíření s Židy vyhlásil za jeden ze svých hlavních úkolů i papež Jan Pavel II. Očekává se například, že v roce 1999 bude sloužit vánoční mši v Jeruzalémě. ...Bývalý izraelský velvyslanec ve Vatikánu Jischak Minervi však vyjádřil »hluboké rozčarování« nad prohlášením Vatikánu o »chybách a selháních« římských katolíků za holocaustu. »Veškerá odpovědnost je přesunuta na náboženskou obec. Je to hozeno na 'některé křesťany', zatímco církev a její instituce zůstávají nedotčeny,« řekl Minervi v rozhovoru pro izraelský rozhlas. S rozpaky je dokument přijímán i v Německu. Tamější sdělovací prostředky se shodují v názoru, že obsah dokumentu zůstal za očekáváním.*“ (*Katolický týdeník, č. 13, 29.3.1998 a č. 47, 22.11.1998*).

„*Zklamání Židů vyjadřuje izraelský Maarviv: »Dokument se vyznačuje tím, co postrádá: přiznání, že katolická církev po staletí podněcovala antisemitismus, jednoznačné prohlášení, že nese vinu za tragédii Židů, prosbu za odpuštění.« Podobně izraelský Jedijot Achronot: »Ta kanonizace Pia XII. je políčkem všem Židům.«“ (*L'Unita, Le Figaro a další; mírně odlišně také Katolický týdeník, 26.4.1998, str. II. Perspektivy*).*

Shrnutí usmiřujících aktivit římskokatolické církve s *Židy* přináší v závěru roku 1998 **Katolický týdeník**, č. 47, 22.11.1998. Divadelní umění *Vatikánu* je zde nazváno jako „*letošní nedorozumění*“, jako „*porodní bolesti rodičího se usmíření zítřka*“.

Taková je pravá tvář *Vatikánu*. Na všech rozhodujících místech v *Evropě* a téměř na všech vedoucích místech z celého světa už dnes drží *Řím* svůj prapor, aniž by cokoli musel změnit ze svého středověkého pohledu na jednotlivé národy. Jenom slepá naivita a naprostý nedostatek diplomatického postřehu je schopen v tom nevidět jasné záměry a cíle jezuitů pro budoucí dobu.

51.11 Plánovaná omluva *Vatikánu* – vrchol divadelního představení

O plánované omluvě celému světu a zvláště *Evropě* a *Židům*, kterou chce římskokatolický systém učinit roku 2000, jsme se zmínili již v *kapitolách 45.21* a *50.10*.

Jezuitské špičky určily, že akt omluvy musí vykonat římská církev jako první. Předpokládají, že to pak přinese ten výsledek, že podobnou omluvu udělají protestantské směry včetně židovského národa směrem k *Římu*. Je naplánováno, že se „*matka církev*“ napřed omluví svým „*dcerám*“ a že se pak „*neposlušné dcery*“ omluví v lítostivé euforii zase své „*matce*“.

Anglikánská a *luteránská* církev, jako „*neposlušné dcery Říma*“, se již v minulosti za reformační tažení omluvily. Římskokatolický systém však žádá omluvu celého *protestantského* světa. Proto chce jako první vykročit směrem ke vzájemnému usmíření se všemi evropskými náboženskými směry a s *Židy*.

Je však možné, aby se dvě rozdílné ideologie vzájemně usmířily? Kdo koho bude po usmíření poslouchat? Kdo bude muset ze svých článků víry ustoupit? Učiní to římskokatolický systém? V žádném případě! Dokazují nám to celé dějiny katolicismu, a zvláště jezuitského řádu. Ústup se mlčky předpokládá od protestantů a *Židů*! O jaký ústup se jedná? „*Pouze*“ o ústup ze svých článků víry a ze svého pojetí křesťanského ideálu. To je druhá strana mince, která však není a nebude vidět. Splnění této podmínky z druhé strany mince očekává *Řím* od protestantů jaksi automaticky.

První stranou mince je převažující lákavá nabídka k *ekumenickému* usmíření a k *ekumenické* spolupráci s církví, která si osobuje monopolní právo ve všech oblastech, do kterých zasahuje. Na této první straně mince je nabízena euforická sebelítost *Římu* a pláč vatikánských špiček – největší vyvrcholení divadelního představení. Kdo je divák? Celý svět. Musí to být ta nejúžasnější událost roku 2000!

První pokusy mohl svět zaregistrovat při první návštěvě papeže v *Československu* krátce po antikomunistické revoluci. Jedna či dvě věty omluvy byly prvním signálem, že plán na omluvu církve je dokončen a že se začíná naplňovat. *Vatikán* sondoval reakci veřejnosti. Ovšem těch pár laciných a naprosto formálních slov o jakési omluvě může český národ sotva uspokojit.

Krátce potom vydala římskokatolická periodika zprávy o chystané komisi, která bude mít za úkol projít „*sporné dějiny církve*“ a v rámci *ekumenické* spolupráce je znovu vyhodnotit. Byly to však jen opatrné zmínky šířené více v církevních kruzích než na veřejnosti.

„*Rehabilitace staré inkvizice je pro Vatikán něčím jako jeden ze článků víry, protože inkvizice žije a dobře se jí daří v rámci demokratických svobod, i když jsou zde určitá omezení. ... (Catholic Herald, 13. ledna 1989).*“ (**Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?**, str. 182–183).

Průlomem byla druhá polovina devadesátých let. Papežovy výroky při jeho následujících návštěvách v České republice jenom potvrzovaly, že komise pro přehodnocení středověké činnosti církve je v plné práci. Přitom také stále více sílí hlasy o papežské kanonizaci *Mistra Jana Husa*.

Rok 1998 nás již nenechává na pochybách.

„Mezinárodní vědecké sympozium pro přípravu dalšího očišťování sporných momentů v dějinách církve bude svoláno do Říma. Má prověřit činnost Nejvyššího kapitolského tribunálu, tedy římské inkvizice. Výsledky zkoumání historiků a teologů, vybraných »super partes« čili bez ohledu na náboženské vyznání, výhradně na základě odborné kompetentnosti, budou předloženy Svatému stolci. Na jejich základě chce papež Jan Pavel II. v rámci Velkého jubilea roku 2000 pronést jménem dnešních křesťanů prosbu o odpuštění za oběti křesťanů minulosti. Má se tak stát 8. března 2000 po kajicném procesí k bazilice sv. Sabiny na Aventinu.

Podle slov prefekta Kongregace pro nauku víry, kardinála Josepha Ratzingera má očista kontroverzních míst v dějinách církve vysoký mravní význam i pro současnost: »Je třeba, abychom si byli vždy vědomi pokušení církve jako instituce změnit se ve stát, který pronásleduje své nepřátele. Církev musí být vždy tolerantní. Prosme tedy Pána za odpuštění za tyto skutečnosti! Ať nám dá pochopit, že církev nesmí dělat mučedníky, ale musí být vždy církví mučedníků, abychom znovu neupadli do těchto omylů!« (Katolický týdeník, č. 32, 9.8.1998, str. 3).

„Podle zprávy vatikánského časopisu *Tertio millenio* papež Jan Pavel II. uvažuje o přiznání viny, případně o prosbě o odpuštění za chyby a opomenutí církevních představitelů minulosti. Papež učiní toto symbolické gesto pravděpodobně v průběhu oslav Jubilejního roku 2000.« (Katolický týdeník, č. 33, 16.8.1998, str. 3).

„S papežem Janem Pavlem II. se v sobotu setkali biskupové ČR, kteří v Římě zahájili oficiální návštěvu »ad limina apostolorum.« ...Biskupové v sobotu dopoledne rovněž navštívili Papežskou radu pro jednotu křesťanů. Hovořili o připravované omluvě katolické církve za zlo spáchané při křížáckých válkách. Představitelé České biskupské konference vyjádřili přitom přání, aby do omluvy byly i výslovně zahrnuty protihusitské křížácké výpravy na naše území v 15. století.« (Regionální deníky, ČTK, 14.9.1998).

„Jedním z velkých témat Svatého otce je smíření a uzdravení ran, kterých se v minulosti dopustili křesťané. Jen u nás vznikly z papežského podnětu už dvě komise zkoumající problematické historické události: »husovská« a nedávno také »lautnerovská« pro přezkoumání tzv. šumperských čarodějnických procesů... Jedním z dávných křesťanských traumat je také vztah k Židům. Letošek, který je 50. výročí vzniku Státu Izrael, může být příležitostí k zamyšlení nad tímto tématem. A právě na jaře letošního roku vydal Vatikán dokument týkající se v zásadním smyslu židovsko–křesťanské problematiky.« (Katolický týdeník, č. 41, 11.10.1998).

Koncem měsíce října 1998 však papež Jan Pavel II. začíná upravovat pojetí o inkvizici a o prosbě za odpuštění:

„Poslední říjnový den promluvil papež Jan Pavel II. na závěr sympozia o inkvizici, které probíhalo ve Vatikánu a jehož se zúčastnilo na padesát odborníků z celého světa. Papež vyzval církev, aby se nedala ovlivnit »zprostředkovaným« zobrazováním minulosti, které je často naplněno emocemi a neumožňuje objektivní diagnózu. Za chyby minulosti nemůže přiznávat vinu pouze církev, zdůraznil, ale celá občanská společnost se musí dát vést »duchem odpuštění a usmíření«. Připomněl též svůj apoštolský list *Tertio millennio adveniente*, v němž žádá církev, aby se k této bolestivé kapitole vrátila s duší otevřenou k pokání.« (Katolický týdeník, č.45, 8.11.1998).

Kdo tedy může „objektivně“ stanovit diagnózu, když to veřejnost nesmí učinit, protože je plná emocí? Nevidíme zde opět snahu Říma nadiktovat si podmínky ke zveřejnění a odsouzení římskokatolických zločinů tak, aby mohl Vatikán do procesu zasahovat zcela libovolně a monopolně? Za jakou občanskou společnost se chce církev stále schovávat? Nevidíme v tom první náznaky toho, že nakonec bude hlavní vina na těch druhých, a nikoliv na církvi samotné?

Při takovémto postupu lze předvídat, že to bude nakonec papežství samo, kdo po celou dobu starověku, středověku a novověku bojovalo za „lidská práva“ a za odstranění a ukončení pronásledování „křesťanských“ (neboli katolických) mučedníků. Takový přístup „církevního hodnocení“ může nakonec skončit tvrzením Vatikánu, že to byly vždy reformační protestantské církve, které prováděly inkviziční procesy a které vyvraždily stovky miliónů nevinných lidských životů!

Zdá se, že v přání papeže dochází ke změně a že papež se náhle rozhoduje jinak, než jak to vatikánské informační zdroje doposud prezentovaly. Zatím jasně hovořily o chybě a přehodnocování církve samotné, ale nyní jsou slyšet jakoby nové myšlenky.

Kdo však sleduje informační síť jezuitského řádu ví, že je to právě řád tovaryšstva a řád jejich v taktice nejvěrnějších pomocníků dominikánů, kdo tyto myšlenky začaly publikovat jako první a kdo tím varuje před euforickým jednostranným chápáním prosby za odpuštění. Papež Jan Pavel II. na sympoziu o inkvizici ve skutečnosti svým prohlášením už jen legalizuje jeden z dalších jezuitských tahů v tomto procesu.

Už v srpnu 1998 můžeme například číst tuto zprávu: „Vatikánský teolog Georges Cottier vyjádřil přesvědčení, že není možné odsuzovat celou inkvizici. »Je nutné přihlédnout k historickým souvislostem, ve kterých žily jednotlivé osoby, a teprve poté dospět k tomu, že některé činy se neměly uskutečnit,« řekl tento švýcarský dominikán, který inicioval sympozium k římské, španělské a středověké inkvizici, které se uskutečnily ve Vatikánu na přelomu října a listopadu. Sympozium ukáže papežovi, zda je důvod k sebekritice kvůli chybám, kterých se dopustili církevní představitelé v minulosti. »Nejde o obviňování minulosti, ale o vyjádření solidarity s církví ve všech dobách a všech generacích. Bude třeba žádat o odpuštění za hříchy spáchané křesťany, které vrhly stín na šíření křesťanské víry,« uvedl Cottier v rozhovoru pro vatikánský rozhlas. Toto gesto pokání ale podle něho nemá vyznít proti samotné podstatě církve, jako by dějiny církve byly jen dlouhou historií omylů a zločinů.“ (*Katolický týdeník*, č. 34, 23.8.1998).

Říjnové sympozium tedy jen potvrdilo kurz, kterým Vatikán začal směřovat na základě varujících připomínek svých věrných řádů. Avšak vlivem silících hlasů ze strany české veřejnosti o římskokatolických zločinech proti lidskosti musel *Katolický týdeník* reagovat:

„Symposium o inkvizici, o jehož konání jsme již informovali, si kladlo za cíl především poskytnout papeži podklady pro závažné rozhodnutí o případné omluvě, která by se vztahovala k dvoutisícímu výročí Kristova narození. Během setkání se mnoho odborníků vyslovilo i k širším otázkám svědomí a viny. »V naší společnosti vládne velká zapomnětlivost, co se týká kolektivních zločinů naší společné minulosti,« řekl švýcarský teolog Georges Cottier. »Víme o nich, ale nechceme vzpomínat,« dodal. Varoval současně před tím, že by se rozpitvávání poměrně vzdálené historie mohlo stát podkladem pro alibismus ve vztahu ke zločinům nedávné doby.

Papež Jan Pavel II. promluvil k účastníkům na závěr sympozia. »Církev nemůže žádat o odpuštění, aniž by se předtím důkladně informovala o situaci v té době,« řekl papež. »Nemůže se však také opírat o zpodobení minulosti zprostředkované veřejností, protože je často příliš emotivní, což brání objektivní diagnóze. Kdyby si to církev neuvědomovala, zpronevěřila by

se základní povinnosti – respektování pravdy.« »Požadavek odpuštění, o němž se v této době hodně hovoří,« zdůraznil papež, »se týká především života církve.« »Na prahu třetího tisíciletí však lze oprávněně očekávat, že se politici a národy, především ty, které jsou zataženy do dramatických konfliktů, nechají vést duchem odpuštění a usmíření,« dodal.

Na přání papeže se má rok 2000 stát pro církev i společnost rokem usmíření, odpuštění a také vyrovnání s hříchy minulosti. V loňském roce se konalo v Římě podobné setkání, které bylo věnováno antisemitismu v dějinách katolické církve.“ (**Katolický týdeník, č. 46, 15.11.1998**).

Kromě dosažení omluvy od celého protestantského světa se bude papežství snažit dosáhnout úplného zapomenutí a vymazání celé své temné historie. „Vyrovnání s hříchy minulosti“ znamená pro tento systém ony hříchy (zvláště ty papežské) již nikdy více nevzpomínat. Římský katolicismus bude požadovat, aby se již nikdy více nepřipomínala inkvizice, zásahy katolicismu do politiky, zosnování všech velikých evropských i celosvětových konfliktů. Bude požadovat úplné vymazání těchto zločinů proti lidskosti ze všech učebnic, současné literatury, kronik, ale i ze vzpomínek všech žijících lidí. Mnoho válečných konfliktů, které rozpoutal Řím bude dáváno na vrub *protestantismu* (*Třicetiletá válka v Evropě*) nebo na vrub údajné židovské celosvětové mafii (druhá světová válka) apod.

Vatikán se bude snažit prosadit ve všech evropských státech a po celém světě zákon, který bude zakazovat jakékoliv připomínání římskokatolické historie ve spojení se zločiny, které po staletí církev provozovala a provozuje dodnes. Zákon bude v sobě obsahovat paragrafy o tom, že tyto vzpomínky na historii církevního zločinu budou nezákonným činem proti „křesťanské“ neboli česky řečeno „římskokatolické“ církvi a že vedou k nezákonnému pomlouvání, špinění a zostuzování katolické církve.

Právem stamiliónů lidských životů, které byly zamordovány tím nejbrutálnějším způsobem, se však ptáme: Lze zločiny proti lidskosti vůbec kdy vymazat a odpustit?

U dětí římskokatolického systému – u *fašismu* a *komunismu* – ani na chvíli s odpovědí neváháme. Zločiny proti lidskosti vykonané v těchto režimech jsou nepromlčitelné! U těchto dvou systémů – vynálezů jezuitského řádu – nekompromisně požadujeme potrestání viníků.

Ale ten systém, který tyto zlořády vymyslel, zavedl, podporoval a živil, ten budeme omlouvat? Ten necháme dál v poklidu žít a provádět jeho další novodobé plány? Tomuto gigantickému *Baálovi* a *Molochovi* se budeme naopak klanět, uctívat ho a považovat ho za svatého, čistého a nevinného?

Budeme považovat za správné, abychom se hlavnímu původci nepromlčitelných zločinů proti lidskosti za všechna fakta z dávné i novodobé historie ještě dokonce omluvili? Stane se tím katolická církev konečně „svatá“ i v očích veřejnosti? V žádném případě – zvláště ne té současné!

Avšak hrozí, že u té příští generace již nebude téměř žádná vědomost o tom, kdo a co je to ve skutečnosti římskokatolický systém se svým jezuitským vojskem.

To je pravý cíl současného divadelního představení. Je narežirováno velmi mistrně a hráno před celým světem obratně a naprosto dokonale. Herci v této divadelní tragikomedii počítají s tím, že obelžou jak politiky tak i veřejnost a to na celém světě.

Dovolí-li zákonodárci jakékoliv země naformulovat v „*Zákoně o vztahu mezi církví a státem*“ jednotlivé dílčí paragrafy tak, aby byl podle nich každý, kdo jen slovem nebo písmem vzpomene na skutečnou zločinnost římskokatolického systému, uvězněn a zlikvidován, pak nemůžeme očekávat nic jiného než jen pobělohorskou katolizaci v moderním plášti. Stručné

svědectví, jaké to tenkrát bylo, přináší **2. svazek**. Dodnes tuto hrůzostrašnou etapu českých dějin nazývají katolíci „*blahoslavenou náboženskou reformou*“ hodné vši úcty a nejvyšší pozornosti a hodnotí ji vysoce kladně.

Jak bude římskokatolická církev přistupovat k citlivým, kontroverzním místům v soudobých dějinách, ukazují následující citáty:

„*Zatím poslední židovsko–katolickou kontroverzi vyvolala informace o tom, že papež hodlá v Jubilejním roce 2000 blahorečit své tři nedávné předchůdce, mezi nimiž je také Pius XII. Tohoto papeže, jehož pontifikát se kryje s obdobím II. světové války, považují někteří historici za spornou postavu této dějinné etapy. Vytýkají mu, že v době holokaustu mlčel k vyvražďování Židů. Druzí však zase argumentují tím, že volil cestu tiché, avšak o to aktivnější pomoci a mluví dokonce o statisících Židů, které politika Svatého stolce zachránila. Z těchto důvodů požádal současný izraelský velvyslanec u Vatikánu Aharon Lopez o odložení beatifikace o 50 let, do doby, než budou zpracovány a zpřístupněny veškeré historické dokumenty týkající se dané problematiky a než budou mít historikové dostatečně potřebný odstup.*“ (**Katolický týdeník**, č. 47, 22.11.1998).

Těžko můžeme vyvrátit názor, že čím delší odstup od jakéhokoliv činu, tím větší pravděpodobnost zapomenutí faktů a detailů o tomto činu a tím také zároveň delší doba ke zfalšování historických údajů.

K čemu potřebují historikové „*dostatečně potřebný odstup*“? Aby žilo co nejméně lidí, kteří si budou pamatovat fakta? Aby se dalo zkreslit co nejvíce důležitých údajů? Aby se co nejvíce zapomnělo? Proč vyhodnocovat tragické události a zločiny proti lidskosti až po 50 letech?

Nevidíme v tom opět jednu z dalších taktik *Říma*? Nezapomeňme, že i izraelský velvyslanec u *Vatikánu* je člověk, který může být příznivě nakloněn římskokatolické církvi a který může být dokonce i jejím nástrojem v konfliktu mezi *Římem* a Izraelem. Kolik takových nástrojů, prostředníků neboli agentů *Řím* asi vlastní po celém světě? Je to těžké si to vůbec představit. Víme jen jedno: Nespočetně mnoho!

Kontroverzní místa mezi *Římem* a *Židy* nejde řešit beze změn v původních textech židovských *Písem*. Stále budou snahy *Vatikánu* zasahovat do židovského písemnictví a poznenáhlu, postupně, pomalu a nenápadně měnit smysl a význam hebrejských textů podle svého vlastního výkladu židovských dějin i dějin římskokatolické instituce tak, aby nakonec tato obří církev byla přímou pokračovatelkou židovských dějin. To si jistě vyžaduje mnoho času, ale rozeběhnutou realizaci vidíme už dnes, na samém prahu 21. století: „*Židovský národ a jeho svatá Písma v křesťanské Bibli (Karmelitánské nakl. 2004) – Papežská biblická komise vydala důležitý dokument, který se zabývá vztahem křesťanské Bible a židovským národem a jeho posvátnými knihami. Kniha přináší tento obsáhlý dokument (s předmlouvou kardinála Ratzingera), který vede ke vzájemné úctě a novému porozumění a má přispět k dialogu mezi křesťany a Židy.*“ (**Katolický týdeník**, číslo 3, 11–17. ledna 2005, str. 8).

„Svatá“ inkvizice pod vedením tehdejšího vrchního inkvizora, *Josepha Ratzingera*, má skutečně napilno. A to stále vidíme jen velmi malou špičku skutečného ledovce. Ironií osudu je pravda, že se *Židé*, historicky vzato, i v současné době bez *Říma* a bez jeho politikaření a zákulisních taktik zcela obejdou. *Židé* papežství ke svému náboženskému životu vůbec nepotřebují a také ho ani nikdy nepotřebovali. Zatímco *Řím*, chce-li se dosadit na místo jakéhosi pokračovatele židovského starozákonního náboženství a upevnit tak svoje světové postavení, musí *Židy* přesvědčit o své domnělé monopolní pravdě, musí je omezit svými ambicemi, snížit svými náboženskými úkony a spoutat svými dogmaty a tradicemi. Musí taktizovat, poli-

tikařit a pracovat hlavně v zákulisí. Jaká škoda, že jen málo lidí chápe, co to ve skutečnosti vůbec znamená.

